

СЮЗЪН ДЖОНСЪН

БАРД

ИЗДАТЕЛСТВО
КРИВА

БЯЛАТА ГРАФИНЯ

Любовните сцени на Сюзън Джонсън са огнени, незабравими, зашеметяващи...

Афер дьо Кьор

СЮЗЪН ДЖОНСЪН БЯЛАТА ГРАФИНЯ

Превод: Диана Кутева, Стамен Стойчев

chitanka.info

Графиня Кити изиграва съвършено ролята си на скромна и благочестива съпруга на мъж, когото никога не е обичала. Докато целувката на дръзкия капитан Аполон Кузин не събужда в графинята изгаряща страст. Капитан Кузин е не само смел до безумие воин, но и невероятен красавец, пожънал победи не само на фронта, но и в спалните на многобройните си обожателки. Аполон Кузин не е в състояние да осигури щастливо бъдеще за графиня Кити, но не може да устои на страстта, която го връхлита...

ГЛАВА 1

*Астраханска област, Русия
Декември 1919*

— Ето, почти стигнахме...

— О, така ми се иска да пресуша поне една бутилка!

— Аз пък имам нужда единствено от сухо легло. За предпочитане с нещо по-топло и меко в него.

— За Бога, Мохамед, не можеш ли да мислиш за нещо друго?

— За какво например?

— Точно сега най-много ми се иска да се тръшна на креслото пред някоя горяща камина, да изхлузя тези мокри ботуши и да постопя най-сетне премръзналите си нозе.

През колоната от ездачи, като лек ветрец през сухи, пожълтели есенни листа, премина одобрителен шепот. Но веднага след това изтощените, обрুলени от ледения вятър конници отново потънаха в гробно мълчание.

Премръзналият кавалерийски ескадрон продължи по лъкатушещия път, засипан с преспи от мокър сняг. Удължените сенки, хвърляни от приведените над пътя оголени дървета, очертаваха неясни, причудливи фигури върху дебелия сняг, покрил смълчаните безлюдни поляни. Тягостното пътуване приключи едва когато пред погледите на изтощените кавалеристи се появиха очертанията на високата ограда на обширно дворянско имение — крайната цел на пътуването на ескадрона.

Масивната триетажна сграда имаше странна кръстообразна форма, необичайна за къщите на местните дворяни. Бялата фасада се очертаваше ясно на лунната светлина, но внушителните високи френски прозорци тънеха в мрак, с изключение на двата прозореца на приземния етаж, вляво от главния вход. В подножието на хълма се виждаше обширен участък, засят със зимна пшеница, покрит с дебел сняг. Далече, нейде към губещия се в синкавия здрач хоризонт, се

очертаваха приведените клони на плачещи върби, а под тях рекичката едва се виждаше, защото беше скована в ледената прегръдка на суровата руска зима. В тази лунна декемврийска нощ всичко наоколо изглеждаше вледенено и вкочанено навеки.

В мрачната тишина отекваше кристално ясно единствено подрънкването на шпорите, съпровождано от време на време от тракането на нечии зъби или от пръхтенето на изтощените коне. Конниците яздеха като в просъница, толкова бяха уморени от дългия преход. Понякога нечия глава клюмваше над гривата на жребеца, но в следващия миг ездачът инстинктивно притискаше коленете си, за да не падне от коравото седло в най-близката пряспа.

Ездачите до един бяха облечени топло — иначе бе невъзможно да се оцелее сред ледените степи на южна Русия — в плътни шуби, с яки от белки, или в пристегнати бурнуси от мечи или тюленови кожи. Гърдите им бяха препасани с патрондаши, на коланите им висяха кобурите на тежки черни маузери. Офицерите и подофицерите изпъкваха със своите високи папахи — калпаци от вълча кожа или от астраган, черен или сив — нахлупени ниско над веждите, за да ги пазят от безмилостния източен вятър.

Мъжете бяха млади, в разцвета на силите си, но уморени до смърт, изнервени и озлобени — „гледаха на кръв“, както обичаше да казва простолюдието. Потупваха начесто ръцете си, скрити в дебели кожени ръкавици, за да постоплят премръзналите си пръсти, след което лениво придърпваха юздите и отново пришпорваха уморените си коне. Конете обаче подушиха, че само на половин верста^[1] ги очакваха обори, пълни със зоб, затова, въпреки умората, внезапно се разцвилиха, запръхтяха, навиряха муцуни и се втурнаха напред, недочакали ездачите да ги подканят с шпори и нагайки. Много преди да се покажат неясните очертания на смълчаната триетажна сграда, измъчените животни инстинктивно доловиха, че жадуваната храна и почивка ги очакват някъде съвсем наблизо.

— Дяволски много закъсняхме, Пьотр! Господарката на имението хич няма да се зарадва, когато посред нощ ѝ се тръснат на главата тридесетина неканени гости — промърмори младият хорунжий^[2], малко след като смушка черната си кобила, за да настигне офицера, яздец начело на колоната.

— Кити е свикнала с подобни изненади — лаконично отвърна командирът.

— Альоша, забрави ли, че вече не сме в Петербург — обади се зад тях глух, пресипнал от студа баритон. — Вече не сме в салона на някоя видна дама от столичния хайлайф. Сега сме на война? Или и това си забравил?

— Как мога да го забравя! — ядосано процеди следващият го конник. — Гадна, проклета война! Истинска касапница!

— Но през последните седмици нямахме много поводи за оплаквания! — възторжено извика един висок, снажен есаул^[3]. — Добре им нашибахме задниците, а? Мога дори да се обзаложа на две хиляди рубли, не, по-добре на каса шампанско, че още горят складовете им с боеприпаси. Никога не бях виждал такъв страхотен фойерверк!

— Аз пък се басирам на пет хилядарки, че конницата на Будьони още търчи към Камишин, за да си спаси кожата. За победата, господа офицери!

— Ура-а-а!!! — Възторженият вик, едновременно изтръгнат от тридесетината гърла, отекна като топовен изстрел в смълчаната зимна нощ и подплаши враните, дремещи сред голите клони.

Бедата бе в това, че през последните месеци те рядко имаха поводи за радост. От средата на октомври огромната армия на генерал Деникин отстъпваше панически на юг. Сибирските полкове на адмирал Колчак отдавна бяха разбити, самият адмирал — разстрелян в далечния Иркутск, а малобройното войсково съединение, предвождано от генерал Юденич и съставено главно от естонски доброволци, беше отблъснато решително и тъкмо бе достигнало само на четиридесет версти пред подстъпите на Петербург. Или Питер, както предпочитаха да го наричат болшевиките.

Особено тежко стана за белогвардейците след двадесети октомври 1918 година, когато червените си върнаха град Орел — тогава властта в цяла Украйна беше сериозно разклатена и бандите на Нестор Махно съвсем се развилняха, а над Харков надвисна заплахата да бъде превзет след броени дни. С една дума, болшевиките се оказаха корав противник, истинска напаст, помитаща всичко по пътя си.

Но въпреки поредицата от катастрофални поражения, белият генерал Мамонтов поведе конницата си в отчаяно дързък набег на

север, дълбоко зад неясно очертаната фронтова линия. Нагъсто групирани ескадрони, с подобрани офицери от елитните полкове на някогашната императорска гвардия, се врязаха като клин в левия фланг на Червената армия, премазаха отчаяните опити на противника да се съпротивлява и стигнаха чак до Тамбов. Когато пробивът на бялата конница стигна двеста и двадесетия километър, генерал Мамонтов^[4] обърна полковете си рязко на запад, след което продължи на зигзаг, за да избегне гъсто концентрираните червеноармейски дивизии.

След изтощителен двестакилометров преход обратно на юг и след загубата на една трета от конницата си, генерал Мамонтов се присъедини към основното ядро на Бялата армия. Дръзкият набег на белия генерал съсипа тила на Червената армия по протежение на внушителен участък от Южния фронт. Белогвардейците опожаряваха складовете с храни и боеприпаси, взривяваха мостове и железопътни линии, поваляха локомотивите с оръдейни залпове, изгаряха всички вагони и разбира се, никога не забравяха да изтребват до крак болшевишките комисари. Вестниците, издавани от поддръжниците на белите в Южна Русия, се задъхваха от възторг — светът не помнеше такива дръзки кавалерийски набези дълбоко в тила на противника от Гражданската война в Съединените щати през 1861–1865 година.

Офицерите и подофицерите, които яздеха по заснежената алея в усамотеното имение, бяха зачислени именно към конницата на генерал Мамонтов. По-точно това беше едно от специалните кавалерийски съединения, съставено само от калени, опитни бойци от Туркестан и Задкавказието, под командването на Четвърти кавалерийски корпус, начело с прославения генерал Мамонтов. В документите на корпуса това съединение беше регистрирано като Туземная дивизия, защото в нея руснаците бяха малцинство, но народът упорито отказваше да я нарича другояче, освен „Дивата дивизия“.

Всъщност това беше елитната войскова част в състава на Бялата армия, най-боеспособната, най-подготвената и най-добре окомплектованата дивизия. Но външния вид на личния състав бе изключително живописен — невъобразима, допустима единствено за Русия смесица от племена, народи и дори раси. Противниците им не ги наричаха другояче, освен „сбирщина от главорези“. Но никой не можеше да отрече невероятното им умение, с което въртяха сабите, както и безразсъдната им храброст, сплотеността им,

дисциплинираността им. Никога не оставяха някой от своите, ранен или убит, на бойното поле, независимо от ожесточения картечен или оръдеен обстрел на противника.

Макар че бяха още млади, тези офицери бяха натрупали солиден боеви опит в годините, когато по западните граници на Русия бушуваше Първата световна война. Военните години ги бяха приучили да не обръщат внимание на разни второстепенни фактори, които нямаха решаващо значение за изхода на поредната битка. Обръгнаха в безчет сражения, тези железни мъже се отличаваха по всичко от останалите войскове съединения в Бялата армия. Дори и стилът им на езда бе някак по-различен — по-скоро джигитски, отколкото военен. Препускаха със скъсени стремена и отпуснати поводи, без да прибягват до помощта на мундщуци. Не признаваха други коне, освен чистокръвните арабски породи. Нахлуваха с невероятен устрем във вражеските редици, без да се плащат от ожесточения отпор на червеноармейските картечари. Никой не можеше да им съперничи по надпрепускване. Всеки конник носеше затъкнати на колана си по два камшика (донските казаци ги наричаха „нагайки“), както и по чифт кинжали (или „ханджари“ на дагестански) в ботушите си, с които поддържаха репутацията си на безмилостни главорези.

— Ех, Аполон, ама как хвъркна във въздуха арсеналът край Балашов, а! — оживено заговори мургавият кюрд с хищно лице, облечен в груб плътен ямурлук от необработена овча кожа. Но пък бричът му беше изненадващо елегантен, със сребърна бродерия отстрани, вероятно смъкнат от трупа на някой паднал на бойното поле руски дворянин. — Никога няма да забравя онази приказна гледка!

— Само благодарение на Леда успях тогава да се измъкна невредим от онзи пъкъл — с невъзмутим тон отвърна офицерът, самоуверено яздейц на три метра пред смуглия кюрд своята великолепна черна кобила от прочутата карабахска порода. — Един молла ми обясни преди години, че аз и Леда сме били пронизани от един слънчев лъч... с една дума, беше някакво мистично предсказание, от което честно казано нищо не разбрах, освен едно — не бива да сменям Леда с друга кобила или жребец. Защото тя ми носи късмет. Не случайно дори и косъмът ни е от еднаква боя.

Това наистина беше вярно — косъмът на кобилата бе със странен тъмножълт цвят, а косата на господаря ѝ — руса, с рядък тъмnozлатист

оттенък, въпреки че точно сега беше изцяло скрита под папахата от вълча кожа, плътно нахлупена над челото на княз Аполон Кузин.

— Каквото конят, такъв и господарят — шеговито добави спътникът му, без да уточнява дали намекът му се отнася за мистичното предсказание или за цвета на косъма.

— Само един безумец като теб, Аполон, е способен да рискува живота си, за да пропълзи към онзи строго охраняван склад с муниции, обкръжен от конницата на Будьони.

— Да горя в пъкъла, ако бях изпуснал онази златна възможност! — възкликна княз Аполон. — А какво ще кажеш за фойерверките, Шинко? Незабравима гледка беше, нали? — Очите му грейнаха от възторг, породен от спомена за най-смелия му подвиг.

— Сякаш посред нощ слънцето изгря над степта...

— Знаех си, че съдиш справедливо. Ех, Шинко, разбойническа кръв тече в твоите вени! Колко ли от предците ти са препускали през проходите в малоазийските планини, с окървавени кинжали, със седла, натежали от плячка... Сложи ръката на сърцето си и ми признай, ама съвсем честно — помниш ли друг нощен набег, толкова дързък, толкова безумно смел? И толкова успешен?

— Да... Дълго време няма да мога да забравя онази нощ...

— Дяволски си прав! — изръмжа Аполон и решително стисна челюсти. — Без поне капчица лудост никой не би оцелял в тази братоубийствена война. Здравомислещите погинаха до един още през първите месеци. Никой не може да предвиди кога ще гръмне един експлозив, особено както ние ги поставяме набързо, в пълен мрак, докато се озъртаме и слушваме трескаво дали няма да ни изненада някой от вражеските часовои. — Аполон забрави за умората, тръсна глава и продължи още по-разпалено: — Докато с жените е съвсем друго. Те искат само едно — нежност. Ако им я дадеш, готови са да те последват накрай света дори. — Той леко се извърна към Шинко, с онази иронична усмивка, така характерна за него, добре позната на бойците от ескадрона.

— Ти, Аполон, ги разбираш тези работи по-добре от нас, неуките ездачи от Азия — кимна Шинко и ослепително белите му зъби лъснаха в широка усмивка, озарила за миг мургавото му лице. — Където и да спрем, местните красавици до една се прехласват по теб и трескаво се

заемат да измислят какви ли не поводи, само и само да те примамят в постелята си.

— Така е на война, приятелю. Грабиш всичко, което ти попадне под ръка. Защото никой не може да се закълне, нито пред Христос, нито пред Аллах, че ще доживее до следващото утро.

Шинко извърна очи към командира си, с когото яздеха редом, за да срещне познатата предизвикателна усмивка, с която Аполон беше прочут в дивизията. Но лицето на Кузин остана изненадващо сериозно.

Дори и сега, след неочаквано успешния набег в тила на противника, всеки боец от ескадрона беше наясно, че Бялата армия ще загуби войната. С всяка измината, седмица Червената армия укрепваше все повече. По численост техните полкове вече превъзхождаха двойно белогвардейските. Освен това болшевиките разполагаха с многобройни резерви в жива сила и муниции — повечето от оръжейните заводи в царска Русия бяха в северните и централните губернии. Беше единствено въпрос на време да бъдат разгромени белите — освен ако съюзниците им от Антантата не им се притекат на помощ. Но французите вече се готвеха да се евакуират от Одеса, а англичаните отплаваха от Архангелск и Владивосток, така че нямаше изгледи да пристигне дългоочакваната помощ от Европа, въпреки шумните и многословни уверения в обратното.

Ако се появеше сред Белите, Алексеев щеше да бъде мъртъв. Корнилов вече беше мъртъв. Каледин се бе самоубил. Колчак беше застрелян. Всички бяха погинали след двегодишната война с изключение на Деникин и Врангел. Разгромът приближаваше, но на никой не му се щеше да признае този факт открито. Бяха решени да се бият докрай.

Всеки офицер, яздец в колоната на ескадрона през мразовитата декемврийска вечер, си имаше основателна причина, за да участва в тази обречена военна офанзива, която всеки наблюдател би определил като отчаяна авантюра. Причините, подтикнали тези мъже да изоставят домовете си и да рискуват живота си сред ледените степи, бяха най-различни. В ескадрона имаше дворяни, чиито фамилии бяха владели обширни територии в продължение на столетия. Но офицерите с аристократичен произход бяха малцинство.

Преобладаваха представителите на така наречените националности в бившата империя — татари, узбеки, тюркмени, чеченци, ингушети, дагестанци, кабардинци и осетинци и какви ли не още. Въпреки че бяха отчайващо малограмотни, тези синове на Азия бяха отлични ездачи, ненадминати стрелци и хитроумни тактици както в атаките, така и при отстъпленията. А в засадите и внезапните нападения нямаха равни на себе си. Освен това, до един бяха закалени, добре обучени бойци, воювали с години на фронта срещу германците. За главите на мнозина от тях противникът обещаваще примамливо възнаграждение. В деня, в който телеграфът би обявил дългоочакваната вест за разгрома на Дивата дивизия, всички в щаба на болшевиките — московският ВЦИК, както и генщабът на Червената армия в бронирания влак на наркома на отбраната Лев Троцки щяха да отронят по една въздишка на искрено облекчение.

Ескадронът заобиколи западното крило на сградата и продължи към конюшните. Конниците веднага разседлаха конете и започнаха да търкат гърбовете на преуморените животни със сухо сено. Четири денонощия бяха яздили, с кратки престои за нощувки — колкото да поддържат силите си — в лют студ и несекващи опасения от контраатаките на отмъстителните червеноармейци, през опустошената степ, където дяволски трудно се намираше храна и подслон. Затова командването им бе обещало четири дни отдих — вече бяха в безопасност, сред свои. Походът им донесе неочакван успех — никога досега белогвардейско конно съединение не бе прониквало така надълбоко в тила на противника, въпреки смазващото му числено превъзходство.

Така че сега имаше защо целият числен състав на ескадрона — доста пооредял след несекващите сражения — да бъде в неестествено възбудено състояние, предвкусвайки пира в чест на победата, въпреки че мъжете едва се държаха на крака.

След като повериха конете си на грижите на конярите от имението, кавалеристите с много смях и шеговити подмятания се отправиха към масивната триетажна къща. Младостта им помогна да се отърсят от умората и нервното напрежение, което ги измъчваше от няколко денонощия. Още щом усетиха твърдата почва под краката си, мислите им вече бяха обсебени единствено от предвкушването на

обилната вечеря, щедрата разпивка и закачливия женски смях — доказан лек срещу неизбежните несгоди на войната.

— Здравейте! Добре дошли, Ваше превъзходителство! — Още с отварянето на вратата престарелият иконом чинно се поклони пред командира на ескадрона, граф Пьотр Радишевски, господар на имението.

— Благодаря ти, Павел, за топлото посрещане. Много се радвам, че отново съм у дома. — Полковник Пьотр Радишевски се усмихна широко и свали ръкавиците си, вледенени от мраза. — Ще се намери ли в избата шампанско и водка за моите момчета? — попита той, докато свличаше от гърба си тежката шуба. — Имаме повод да пируваме!

Накрая полковникът свали папахата от главата си и пристъпи в притъмненото преддверие, шибайки ботуша с нагайката си. Павел го следваше по петите, без да престава да бърби, а зад него се тълпяха кавалеристите от ескадрона, забързани да се доберат до камината.

След броени минути те вече се настаняваха по столовете около дългата маса в трапезарията. Сънените прислужници, въпреки че се прозяваха и мърмореха полугласно, веднага се заеха да стъкмяват трапезата за неочаквано появилите се гости. Масивният кристален полюлей вече огряваше щедро просторното помещение и хвърляше ярки отблясъци по полираната махагонова маса. Запъхтените слуги домъкнаха толкова много бутилки с шампанско и гарафи с водка, чинии с хайвер и сельодка, плата с риби, студено телешко, шунка и други меса, че дългата маса след по-малко от половин час така се запълни, че дори не остана място за пепелниците.

А в кухнята на долния етаж вече кипеше трескава дейност. За щастие ординарецът на полковника със сетни сили бе пришпорил жребеца си, за да изпревари колоната и да предизвести господарката на имението — съпругата на граф Пьотр Радишевски — за предстоящото пристигане на ескадрона. Затова сега готвачите не бяха изненадани — върху трите масивни печки вече вдигаха пара няколко тенджерери. Готвачите припряно запълваха подносите с блюдата, докато на горния етаж офицерите бързаха да заличат спомените от мъчителния преход в мразовитата степ с щедри глътки кахетинско шампанско или силна водка, местно производство. Повечето от тях вече бяха само по ризи, със запретнати ръкави, разгърдени и разгорещени, запотени, с

блеснали очи. Жизнерадостните им викове и шумни наздравици гръмко отекваха под високия свод на просторната трапезария.

Нямаха край поводите за поредното надигане и пресушавано на чашите — за техния непобедим ескадрон и за неговия славен командир, за Дивата дивизия, за Бялата армия, за някогашната славна императорска гвардия, за смелия генерал Мамонтов, за главнокомандващия фронта — генерал Деникин, за командира на тяхната армия — барон Врангел, за минали победи и бъдещи успехи...

Строго спазвайки неписаните правила на офицерския кодекс на честта, при всеки тост сътрапезниците се изправяха на крака, с чаша в ръка. Млади мъже, високи и стройни, мускулести и напети, калени в безчет схватки и набези, със загорели обветрени лица. Мнозина от тях вече имаха белези по лицата си. С горд, триумфиращ вик те повтаряха хорово възгласа, ознаменуващ поредната наздравица, преди да отметнат рязко глави назад и да излеят до капка лютата водка в гърлата си, която спираше дъха им. Слугите припряно доливаха чашите — за един офицер беше срамно чашата му да остава празна, когато в следващия миг проехтява тост за окончателното сразяване на врага или клетва за вяност към пагона и отечеството. Накрая, когато общите теми се изчерпиха, всеки от сътрапезниците се зае да поздравява своите бойни другари и съседи по маса. След петата обиколка на масата наздравиците станаха толкова завалени, многословни и накъсани, че почти никой не се вслушваше в думите на оратора.

Графиня Радишевска се появи на прага на трапезарията половин час след последния тост.

— Добър вечер, господа — поздрави тя. Ослепителна красавица, тя беше от рядко срещаната порода жени, които бяха в състояние само с появата си да накарат всички мъже в залата да млъкнат и да я зяпнат с отворени уста и затаен дъх. Точно така стана и този път. От смущение графинята дори се изчерви и побърза да сведе поглед.

Офицерите моментално се надигнаха от столовете и като по команда чукнаха токове. Само дето не й козируваха. Порозовялата домакиня плахо се усмихна.

— Моля ви, господа офицери, чувствайте се като у дома си. Искан само да ви съобщя, че след малко ще бъде сервирана вечерята.

По-отраканите членове на многолюдната, вече порядъчно подпийнала компания размениха няколко любезности с домакинята, след което отново се надигна глъч, придружена от викове, закачки и смях. Тук-там дори избухваха ожесточени препирни кой пръв да се поклони и да целуне ръка на прелестната млада графиня, докато тя си пробиваше път сред развеселеното множество — длъжна беше да приветства с „Добре дошъл“ своя съпруг. Слугите я бяха събудили минути преди пристигането на ескадрона и тя бе принудена да се облече набързо, затова сега носеше само семпла лилава рокля, без нито един накит по себе си. Ала дори и така графинята съумяваше да привлече жадните мъжки погледи. Отблясъците от полюлея се вплитаха в гъстата ѝ коса с цвят на пчелен мед — сресана набързо, тя беше прибрана назад с бродирана копринена кордела, преди да се спусне надолу и да се разпилее върху раменете ѝ.

— Каква мила изненада! Добре дошъл у дома, Пьотр. — Тя се усмихна свенливо, преди да вдигне очи към лицето на съпруга си. — Твоите офицери са толкова възторжени, че сигурна съм, връщате се у дома след поредния победоносен поход.

— Успяхме да отблъснем назад, чак до Камишин, ескадроните от Първа конна армия на Будьони — похвали се Пьотр и лицето му грейна в широка усмивка, след което притегли към себе си Кити и я притисна с лявата си ръка до гърдите си.

Бяха доста контрастна двойка — граф Радишевски беше висок и снажен brunet, докато русата Кити беше с нежна, крехка фигура, почти с една глава по-ниска от него. Графинята облегна глава на рамото на съпруга си, притвори морскозелените си очи и едва чуто промълви:

— Така се радвам, че се завърна невредим при мен...

Граф Пьотр тъкмо се канеше да се намеси в спора, който избухна в лявата половина на масата относно достойнствата на расовите кобили и изисканите съпруги, затова не обърна внимание на шепота на Кити. Само я погали нежно по рамото и я погледна за миг.

— Седни до мен, Кити. Пийни малко шампанско с нас.

След което графът се включи с повишен тон в оживения спор. По едно време дори изкрещя властно, за да парира нечие ехидно подмятане — доста обидно казашко сравнение за ползата от жената и от кобилата.

С примирена въздишка Кити се отпусна на съседния стол. Роклята ѝ тихо изшумоля. Офицерът от дясната ѝ страна галантно ѝ подаде чаша с шампанско. Ухиленият до уши лейтенант веднага се изправи, поклони се и чинно чукна токове, но от престараване политна напред и се строполи по очи върху масата.

— Браво, Саша! — извика някой от отсрещната редица от столове. — Великолепно се представи пред графинята! Не разля нито капчица от шампанското ѝ, нищо, че веднага след това рухна като отсечен дъб!

Дори и при падането си лейтенантът успя да опази чашата на Кити — главата му се стовари върху масата на две педи от кристалната чаша в ръката на графинята. Слугите незабавно се втурнаха да го извлекат навън, но графинята вдигна ръка, за да ги спре, затова те се ограничиха само с усилията криво-ляво да го закрепят на стола. Кити предпазливо отпи от чашата си, заслушана в шумните възгласи, сипещи се от всички страни.

— За здравето на Аполон! — извика някой от противоположния край на дългата маса. И за дяволското му хладнокръвие, особено когато борави с динамит!

— Наздраве! Наздраве! — ревноха в хор офицерите. Разбира се, не забравиха да подадат пресушените си чаши, за да бъдат отново напълнени от слугите.

— Бяхме се обзаложили дали някой ще успее да се промъкне до склада с боеприпаси в Балашов — обясни Пьотр на жена си. — Аполон изяви желание да се нагърби с тази дяволски опасна мисия. И, представи си, успя да се промъкне невредим през гъстите кордони на червените! Незабравима гледка беше огненото зарево, когато складът хвъркна във въздуха! Представяш ли си, скъпа, цял артилерийски арсенал да експлодира в една секунда? Сигурно отблясъците са се виждали чак от върховете на Кавказ! Ние чакахме на позиция южно от града, когато Аполон долетя на кобилата си, задъхан, снишен над седлото...

— За твое здраве, Аполон! — прекъсна го гръмък глас — Къде си научил този занаят? Да взривяваш така майсторски? Да не би достопочтеното ти семейство тайно да е поддържало връзки с някоя банда анархисти?

— Нямам никакви тайни, Язов. Просто се навъртах, преди години, около майсторите в оръжейния завод, собственост на баща ми — спокойно отвърна княз Аполон Кузин. — Още от дете, когато баща ми ме държеше на коленете си, в нашия дом се обсъждаше как се произвеждат експлозиви, колко се печели от тях. Доходен, но много опасен бранш... — добави той и се усмихна, разкривайки безупречно белите си зъби, рязко контрастиращи със загорялото му лице.

Имаше нещо демонично в изражението му, може би заради горящия му поглед, въпреки радушната усмивка. Напомняше, макар и смътно, на хищник, може би на тигър — гъвкав, силен и опасен. Очите му, изпъстрени със златисти точки, зорки и блестящи, бяха леко повдигнати в ъглите към гъстите скосени вежди, малко по-тъмни от русата му коса. Всичко в него издаваше агресивната му природа. Дори и буйната му коса се спускаше върху раменете, отметната назад като лъвска грива. Княз Кузин вече си бе спечелил репутацията на ловък и смел воин, умеещ да преодолява всякакви препятствия, независимо дали ставаше дума за коне, покер, стрелба, преследване, експлозиви или... покоряване на женски сърца.

— Тази вечер е необичайно ентузиазирани — недоволно промърмори един сламенорус ефрейтор на съседа си отляво.

— Както обикновено — гласеше лаконичният отговор, процеден през зъби с неприкрита завист.

Двамата ефрейтори внимателно проследиха с поглед как Аполон Кузин с щедър замах отпрати прислужника, изправен зад стола, и собственооръчно напълни чашата си догоре с водка. Без да подозира, че поне два чифта очи зорко следяха всяко негово действие, доволен, че водката не преля през ръба на чашата, младият левент се облегна назад. Дългите му пръсти обаче не се отделяха от кристалната чаша. После изведнъж се приведе над масата, като че ли внезапно му бе хрумнало нещо неочаквано. Долепи устни до ръба на чашата, надигна я с изящен жест и мигом я изпразни на екс. Едва тогава даде знак на слугата да отнесе изпразнената бутилка, за да я прибави до внушителната редица от пресушени бутилки, строена на два метра зад стола на княза.

— Потомствен дворянин, а пък пие като сибирски мужик! — с нескрито възхищение прошепна смаяният ефрейтор.

— Много жалко... — кисело отбеляза вечно скептичният му събеседник. — Доста ядове можеше да си спести нашето князче, ако не прекаляваше с водката и с шампанското. Помниш ли какво му бе хрумнало миналата пролет, след онзи тридневен запой? Запрати с все сила последната бутилка в камината и обяви пред всички, че ще потегли за Москва, за да убие Ленин от упор. И наистина се метна на седлото... И полетя като фурия, още преди да успеем да изтрезнеем и да се доберем до вратата. Хм, всъщност е жалко, че всичко тогава се провали и то заради едно глупаво недоразумение! Кой можеше да предположи, че в онези дни Ленин още не е бил потеглил от Петербург за Москва? Аполон така се ядоса, че не остави нито един жив враг от онези, които имаха нещастieto да се изпречат на пътя му... И цял месец след това не изпи нито една чаша водка!

В ескадрона нямаше по-луда глава от капитан Аполон Кузин, защото никой не умееше да измисля по-дръзки, отчаяно трудни и смъртоносно рисковани авантюри. Може би след последната чаша с водка инстинктът му за самосъхранение се изпаряваше. За щастие неговите предани до смърт телохранители — Карим и Сахин — добре познаваха нрава на господаря си и никога не се отделяха и на крачка от него.

Като сенки тези двама планинци неотстъпно бдяха над Младия сокол или Ас-Сакр Ас-Сагир, както го наричаха в дагестанския аул, където съвсем младият Аполон бе изпратен от баща си, стария княз Александър, за да възмъжее, като отслужи задължителните три години в планинската войска на своя працядо, местния вожд — Искендер хан. Единствено в битките можеше да бъде застрашен животът на младия княз, защото през останалото време Карим и Сахин, винаги на метър, най-много два зад гърба на Аполон, никому не биха позволили да посегне на техния обожаван господар. По-скоро биха пожертвали своите глави, само и само да не падне косъм от неговата.

В момента двамата телохранители следяха с неприкрито безпокойство своя повереник, който вече не даваше ухо на пиянския брътвеж около масата, поддържан от две дузини пресипнали мъжки гласове. Но не бяха изминали и десетина минути, когато тигровите очи на Аполон внезапно се оживиха, озарени от внезапно споходило го дръзко хрумване.

Капитанът от Бялата армия, потомственият дворянин княз Аполон Кузин, с по-благороден произход дори от командира си — граф Пьотр Радишевски — пъргаво се надигна от стола, вдигна кристалната чаша и за всеобщо изумление, извика така силно, че гласът му заглуши останалите:

— Да пием за болшевиките!

Неловка тишина се възцари след тази наздравица, напълно неочаквана за присъстващите белогвардейски офицери.

Но Аполон само повдигна иронично лявата си вежда.

— Да пием за неминуемата гибел, която очаква онази сволоч, щом се сбъдне мечтата ни да възстановим монархията! — довърши той и се усмихна предизвикателно. Лицето му отново се отпусна и стана приветливо и топло, каквото бе преди минути. Поднесе към мъжествено очертаните си устни кристалната чаша, пълна догоре, и изпи водката от раз, без да разлее нито капка.

— Ура! Ура-а-а, господа офицери! За Царя! За Отечеството! — вкупом ревнаха офицерите, изпразниха чашите си до дъно и като по команда ги запратиха в стените. В трапезарията отекна оглушителен звън от трошенето на скъпия оловен кристал.

Пиршеството продължи до късно през нощта, все така буйно, в необузвано веселие.

Не беше изтекъл и час след дръзката наздравица на княз Кузин, когато графинята се надигна от стола си с извинението, че се налага да надникне в кухнята, тъй като била длъжна да надзирава многобройната прислуга. Кити още не бе затворила вратата след себе си, когато графът запита офицерите от най-близкия до него край на дългата маса:

— Какво ще кажете да прескочим за ден-два до Мадам Зоя в Нижний? Иля Иванич ми спомена, че Зоя е довела нови шест девойки от Грузия, Задкавказието. — Граф Пьотр Радишевски изгледа въпросително пийналите си подчинени.

Шумен пиянски рев потвърди недвусмислено единодушната подкрепа на височайшото предложение.

— Първо да се навечеряме, а после — на конете и право към Нижний! — разпалено махна с ръка съпругът на Кити.

— Да прием за това! — кресна мършавият подпоручик, който дразнеше всички с превзетия си петербургски акцент. — Жени, водка, бифтеци и малко късмет... какво друго му трябва на войника? — Чашите отново бяха пресушени на екс сред възторжените викове в чест на прелестните наслади, които им обещаваха нощният пансион на Мадам Зоя.

След обилната вечеря слугите поднесоха пури и портвайн. Пьотр се обърна към съпругата си, която междувремето се бе върнала от кухнята:

— На сутринта ще трябва отново да продължим с патрулирането. Пригответе ми три комплекта чисто бельо. Тръгваме след един час

— О, Пьотр, няма ли да останеш поне за няколко дни при мен? — възкликна младата графиня и лицето ѝ помръкна.

Графът безпомощно повдигна рамене. Погледът му се плъзна по крехката ѝ фигура, но без да се задържа за дълго.

— Съжалявам, котенце, но ни очакват сутринта в щаба на барон Врангел — излъга я с лекота Пьотр. От години бе свикнал да измисля какви ли не поводи, за да прикрива посещенията си при Мадам Зоя. — Ако всичко върви добре, ще се върна след две или най-много три недели. Нали ще се грижиш за имението, докато аз се скитам из степите? Дългът пред Царя и Отечеството ме зове! — Той се наведе, погали я по лицето и я целуна, но набързо, по задължение.

Кити тъжно въздъхна и сведе гъстите си мигли.

— Разбира се, Пьотр. Знаеш, че винаги стриктно изпълнявам задълженията си — послушно промълви графинята, но сърцето ѝ мигом се вледени. „Какво друго бих могла да очаквам? — горчиво се запита тя. — Защо бях толкова глупава да се надявам, че поне този път ще е по-различно?“

Много добре знаеше защо се бе оженил Пьотр за нея. Поне това можеше да го разбере. Всъщност разбираше всичко. Затова се бе примирявала с всички недостатъци в характера на съпруга си. Брак по сметка, уговорен от техните родители още когато Кити и Пьотр бяха деца. Причината бе съвсем проста — именията им бяха съседни, така че от този брак печелеха и двете дворянски фамилии. Но Кити копнееше само за едно — да бъде обичана от младия, строен наследник на имението Радишевски. Уви, мечтата ѝ не се сбъдна. Сега, след трите години брачен живот с Пьотр, след поредицата от горчиви

разочарования, младата графиня вече бе започнала да се примирява с неумолимата истина — завинаги ѝ бе съдено да се прости с девическите си мечти.

Защото Пьотр, висок и красив, със страстни цигански очи, въпреки че се държеше мило и любезно с жена си, всъщност я третираше по-скоро като сестра на някой от многобройните си приятели или най-много като далечна братовчедка. Или нещо подобно. Техният съвместен живот беше по-скоро имитация, а не истински брак. Кити загуби родителите си съвсем млада — беше само на седемнадесет — и до навършване на пълнолетие беше поверена на леля си — неомъжената сестра на баща ѝ. Леля ѝ, жена с подчертано властен характер, вечно недоволна от всичко и всички, веднага ѝ нареди да си събере вещите, за да ѝ отведе далеч на юг, в имението на техния род, „... където я зовяла честта на фамилията“. Раздялата с Петербург — центъра на светския живот в необятната империя — бе второто жестоко разочарование, което животът поднесе на невинната девойка. Оказа се обаче, че скуката в глухото провинциално имение започна да дотяга не толкова на племенницата, колкото на лелята, която по цели часове въздишаше за баловете в далечния Петербург. Кити се приспособи много по-лесно от леля си към тази внезапна промяна — не само заради младостта си, но и защото беше подготвена от баща си да се грижи за имението, тъй като беше единственото му дете. Така че след смъртта на родителите ѝ, за Кити бе съвсем естествено да поеме управлението на имението от иконома Алексей Кучин, въпреки че беше съвсем млада. Също така естествено дойде ред и на годежа ѝ с Пьотр, с когото се познаваха от деца.

Венчаха се два месеца след нейния осемнадесети рожден ден, по време на поредния едноседмичен отпуск на Пьотр от германския фронт. Веднага след венчавката лелята на Кити заяви, че нейният дълг към осиротялата ѝ племенница вече бил изпълнен, нареди на прислугата да натоварят куфарите ѝ в кабриолета и потегли за Петербург. Два дни по-късно Пьотр се върна на фронта. Така Кити остана съвсем сама. Върху крехките ѝ рамене легна грижата за двете обширни имения.

Не можеше да се отрече на Пьотр чувството за справедливост — по-късно той откровено признаваше, че ако младата му съпруга не бе надарена с организаторски способности, двете имения щяха да затънат

в дългове през тежките военни години. Но Кити не се радваше на похвалите, с които така щедро я обсипваше Пьотр, защото жадуваше само за едно — за любовта му. Тя тихо въздъхна, загледана в съпруга си, който доливаше в чашата си последните капки от водката в гарафата. Като всички жени в нейното положение и тя беше длъжна да се примирява с привилегированата роля на мъжете в този суров, несправедливо устроен живот. Съпрузите обичаха, дори обожаваха любовниците си, но не се женеха за тях — предпочитаха да си избират съпруги от висшите кръгове, при това колкото бе възможно помладички и невинни, въпреки че не ги даряваха с любовта си.

Трябваше да изтече още цял час, посветен единствено на пресушаването на още дузина бутилки водка и шампанско, преди многолюдната компания да осъзнае, че е време да сложи край на пиршеството. Кавалерийските офицери неохотно се надигнаха от столовете. Сравнително по-трезвите от тях дори успяха да пожелаят „Лека нощ“ на домакинята, преди да се заклатушкат към обора, за да възседнат, пъшкайки конете си — очакваха ги дванадесет версти до Нижний.

След като изпрати съпруга си до алеята пред къщата, Кити се прибра вътре, намръщена и мълчалива. Махна с ръка на иконома да освободи прислугата. Вече бе много късно — минаваше три след полунощ — така че почистването на трапезарията и кухнята можеше да почака до сутринта. Графинята огледа просторното помещение, колкото да се увери, че не е останала някоя неизгасена цигара, след което бавно пое по стълбата към горния етаж.

Усещаше се безкрайно самотна.

Младата жена не си правеше илюзии, че може да очаква нещо хубаво от семейния живот. Противоречиви чувства се надигнаха в гърдите ѝ — страх от бъдещето, мъка и самосъжаление, както при всяка жена, лишена от любов. Но заедно тези миньорни настроения в нея се прокрадваше неясен копнеж за промяна, за нещо, което да я извади от сивото ѝ всекидневие. После обаче изпитваше угризения заради греховните си помисли. Как можеше да мисли за собственото си щастие, за егоистичното задоволяване на желанията си, когато нейният съпруг рискуваше живота си в една толкова ожесточена и кръвопролитна война? Ако събитията продължават все така, ако бойните действия се разгръщат все повече и повече, какви ли изненади

можеха да се очакват за в бъдеще? Смърт, изгнание, заточение... все мрачни перспективи, от които сърцето на младата графиня замираше от ужас. Но засега вражеските дивизии все още бяха далеч от Астраханска област и тя можеше да се самозалъгва, че е достатъчно да се грижи за двете имения, за да бъде поне отчасти щастлива. Или поне да не се измъчва дали Пьотр ще се върне при нея жив и здрав след поредния набег в тила на червените. Щом съдбата не бе пожелала да я дари е любовта на съпруга ѝ, поне можеше да му служи като предан управител на двете съседни имения.

Но тъкмо се бе успокоила, когато отново я връхлетяха мрачните опасения, срещу които тя така старателно бе изградила прегради в съзнанието си. „Мили Боже — безпомощно се запита Кити, — докъде ще ни доведе всичко това?“

Наистина имаше реални основания за подобни опасения. Въпреки успехите на полковете на барон Врангел и на елитните кавалерийски съединения към които се числеше и ескадронът, командван от Пьотр), непрекъснато се смаяваха териториите, оставащи под властта на белогвардейците. Червената армия разполагаше с повече резерви в жива сила и боеприпаси, затова все поздравно затягаше обръча около непокорните южни провинции. Докога белите ще съумяват да отблъскват напористите атаки на връхлитащите от север болшевики? На Кити дори не ѝ се искаше да си представя, дори и за миг, какво би я очаквало, ако се стигне до евакуация на имението. Но в паметта ѝ неволно изплува споменът за указанията, които ѝ бе дал Пьотр, преди да се присъедини към Бялата армия през януари 1918 година:

— Оставих подробно съставени заповеди в плика, запечатан с пръстена ми и заключен в сейфа в кабинета ми. Знаеш къде крия ключа от сейфа. Погрижил съм се за влог на твое име в една банка в Париж. Адресът на банката и номерът на влога ще намериш в плика, скрит в сейфа. Ако загина на бойното поле и ако се наложи да се евакуира нашата област, обещавай ми, че ще заминеш веднага, щом положението по фронтовете се влоши. Не искам да отлагаш заминаването до последния час! — Тогавя той я бе изгледал мрачно, така вгълбено и замислено, както никога дотогава, след което бе повторил молбата си шепнешком: — Моля те, Кити, обещавай ми, че навреме ще се махнеш оттук!

Кити само бе кимнала сковано. Гърлото ѝ беше пресъхнало от страх.

— Ще изпълня заръката ти, Пьотр — тихо бе промълвила младата графиня, когато бе успяла да възвърне способността си да говори. При мисълта, че повече може би няма да види съпруга си, сърцето ѝ се бе свило в болезнен спазъм. Ужасно мъчителна беше и перспективата да се раздели с имението, владяно от няколко века от рода на баща ѝ.

— А това... това ти го оставям като последно спасение, но само в случай, че няма друг изход... — тъжно бе добавил Пьотр и бе измъкнал от чекмеджето на бюрото си ампула с морфин. В началото на 1918 година дворянските фамилии бяха настръхнали от разказите за зверствата на Червената армия. Особено жестоки бяха болшевиките към потомствените аристократи. Затова Кити не бе отронила нито дума повече, само бе поела ампулата от треперещата ръка на Пьотр. Повече нито той, нито тя не бе споменал дори една дума за смъртоносната ампула.

Сега, почти една година след онези събития, мрачните спомени и тревогите, породени от тях, отново стегнаха в железен обръч сърцето ѝ. Настроението ѝ окончателно се помрачи. Вече едва удържаше сълзите си. Машинално стисна перилото на стълбището, спря се и се огледа безпомощно. *„Проклетата война! Защо е тази касапница, кому е нужно това братоубийство? Проклетата да бъде и онази Зоя, която така безсрамно и нагло покварява съпрузите на почтените жени!“*

Защото Кити отлично знаеше къде всъщност се бяха запътили офицерите начело с Пьотр. Съпругът ѝ бе оповестил с ясен тон намерението си да отведе подчинените си в онзи бардак и Кити го чу, въпреки че беше в коридора, водещ към кухнята. Сълзите ѝ рупнаха, когато си припомни с какво безразличие Пьотр изпълняваше съпругеските си задължения. Примигна няколко пъти, за да укроти хлипанията си, избърса сълзите си, стисна юмруци и си пое дълбоко дъх, за да се овладее. Нали само преди две седмици се бе зарекла повече да не плаче заради отчуждеността на Пьотр? По дяволите, не искаше да се превърне в безпомощна ревла, бършеща час по час носата си с батистена кърпичка! Стигаха ѝ трите години разкъсващи колебания. Въпреки че бе подчертано чувствена натура, Кити съвсем

не бе лишена от способността да разсъждава прагматично, дори и за любовта, така че не си правеше илюзии, че някога Пьотр ще я обикне.

[1] верста — старинна руска мярка за дължина, равна на 500 сажена 1 сажен — 234 см. или 1066 метра. — Б.пр. ↑

[2] Хорунжий — знаменосец в казашката войска; най-младшият офицерски чин в дореволюционната казашка войска. — Б.пр. ↑

[3] Есаул — офицерски чин в казашката конница, равностоеен на ротмистър. — Б.пр. ↑

[4] Мамонтов, стигнал до чин генерал въпреки казашкия си произход, е един от най-способните пълководци в царската армия. През бурната 1918 година под негово командване са 7000 саби. Проваля го алчността на казашките разезди, които се награват с толкова плячка в злато и скъпоценности от подземията на съответната градска или губернска ЧеКа, че нищо не било в състояние да възстанови дисциплината сред казашката кавалерия. Наивните казаци отмъкват заграбеното в донските села, откъдето после чекистите го събират обратно, без да пестят куршумите. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Още с влизането си в спалнята Кити съблече лилавата рокля, за да я смени с бялата батистена нощница, която бе захвърлила на леглото в суматохата след пристигането на Пьотр и неговия ескадрон. Развърза корделата и разпусна косите си. Събу обувките си и започна да гаси лампите. Цветята във вазите още не бяха изгубили уханието си, което е помогна поне за миг да забрави тревогите си, причинени от поведението на Пьотр и от вестите, пристигащи от фронта.

Но преди да посегне към последната лампа, някаква странна, непозната миризма подразни обонянието ѝ. Нямахше нищо общо с аромата на цветята. Но миризмата беше тъй слаба, че Кити не успя да я разпознае. Едва когато пристъпи към леглото, графинята долови нещо познато — смесица от миризма на кожа, конско седло, мъжка пот и... водка.

Оскъдната светлина на нощната лампа върху тоалетката до леглото все пак се оказа достатъчна, за да различи фигурата на мъж, проснат по очи върху дамаската от бяла коприна, с която бе застлано леглото. Куртката му се бе свлякла до ръба на леглото, левият ѝ ръкав опираше килима. Под нея се подаваше проблясващият в полумрака кавказки колан, към който бяха закачени кобурът и ножницата на сабята. Капитанът спеше непробудно, заровил лице във възглавницата, без да е свалил брича, ботушите и дори шпорите си. Под бялата риза и под елека от еленова кожа се очертаваха великолепно оформените мускули на Аполон Кузин. Защото графинята вече не се колебаеше — знаеше отлично кой е неканеният гост, узурпирал леглото ѝ, Макар че спеше по очи, заровил лице във възглавницата ѝ, част от лицето му оставаше открита. Издаде го извитата му вежда, добре очертаната скула и, разбира се, русата му коса. Кити припряно се огледа, изплашена да не би в някой от ъглите да се е спотаил Карим или Сахин — графинята вече бе забелязала, че те го следват навсякъде като верни хрътки. Но не, поне този път князът бе проявил капчица благоразумие

да нахълта в спалнята ѝ, без да мъкне със себе си своите телохранители.

Кити въздъхна облекчено и същевременно примирено. Очевидно тази нощ нямаше да може да спи в леглото си. Проснатият по очи княз беше прекалено едър, за да го отмести. Пък и глупаво беше да го чака да се събуди, за да му нареди да напусне спалнята ѝ. На разсъмване кавалерийският ескадрон щеше да стигне до вертепа на онази Мадам Зоя. Аполон, след като си отспи, ще се метне на седлото и ще се присъедини към приятелите си. Но загрижена да опази скъпата дамаска на леглото, с нежна бродерия, спомен от чеиза на покойната ѝ майка, Кити без много да се замисля, се зае да изуе ботушите му. Особено опасни бяха острите шпори, способни да разкъсат дори най-здравия плат, ако князът се опита в просъница да се обърне по гръб или настрани.

Кити едва бе успяла да стисне левия му ботуш, за да го изхлузи, когато внезапно, дори неусетно се озова просната по гръб на сред широкото легло, притисната от яките му бедра, чиито мускули усещаше дори през кожения кавалерийски брич. Годините военна служба, борбата за оцеляване сред полудивите кавказки племена, както ѝ месеците, прекарани в непрекъснато дебнене с червените отряди, при това на живот и смърт, бяха изострили до крайност сетивата, инстинктите и рефлексите на Аполон. Още щом усети, че нечии предпазливи пръсти докоснаха крака му там, където свършваше ботушът, макар и полусънен, капитанът веднага се хвърли върху неизвестния нападател и ловко го повали по гръб. Фронтният живот отдавна го бе приучил да спи съвсем леко.

— Господ да ми е на помощ! — Той отпусна пръстите си, стегнати в стоманен обръч около нежната шия на Кити, и се усмихна виновно, щом проумя, че под него лежи жена. Не, това явно не е било вражеско нападение. Адреналинът престана да препуска в артериите му и да изопва нервите му.

— Прощавай, душичке — тихо промълви той и погали шията ѝ в опит да заличи червените следи от пръстите си. Силните му ръце, които допреди миг ѝ причиняваха такава болка, сега — в старанието си да я погаят и да измолят прошката ѝ — се оказаха неочаквано нежни и гальовни.

Едва сега Аполон се вгледа по-внимателно в красавицата, безпомощно лежаща под него. Странно, от нея се разнасяше толкова приятно и нежно ухание. Усети заоблените ѝ бедра, все още притиснати към неговите. Порази го извивката на раменете ѝ, ръцете ѝ, гърдите ѝ, устните ѝ. Всичко това вкупом събуди у него спомени за жарките, страстни нощи, когато други красавици, макар и недотам прелестни, бяха лежали под него, изтегнати в томителна нега. Все пак за такъв млад, дързък и очарователен покорител на женските сърца подобна ситуация не бе необичайна — и друг път му се бе случвало, след поредното порядъчно пийване, да се озове в леглото с някоя от по-дръзките местни хубавици.

Но точно сега Аполон отчаяно се нуждаеше от ласкави женски ръце, от опияняваща топлина на младо и гъвкаво тяло — след мрачните седмици, прекарани в дебнене в тила на противника, след изтощителните нощни преходи в скованата от лед степ.

Наведе се и я целуна, без да отрони дума. Не, не беше нежна тази целувка, а груба, варварска, целувка на зажаднял за женска плът самец, който пред нищо няма да се спре, решен на всяка цена да постигне своето. Огнена тръпка пролази по гърба на Кити. Никога никой не я бе целувал така покоряващо и пламенно, така... обричащо. Усети напора му чак в гърлото си, в корема си. Цялата се сви вътрешно и настръхна — може би женският ѝ усет ѝ подсказа, че този миг може да промени из основи живота ѝ. Спонтанно надигналото се в гърдите ѝ опиянение заглуши паническият вик и той заседна нейде много преди да достигне до устните ѝ.

В това време ръцете му нито за миг не останаха мирни — трескаво я заопипваха навсякъде. Той я притисна още по-плътно и тя вече окончателно нямаше накъде да бяга. Не можеше дори да изкрещи — устата му тъй силно затъкваше нейната, хапейки устните ѝ с необузdana, дива страст — че тя се изплаши да не предаде Богу дух от задушаване. Най-много я влудяваше неуморимият му, тръпчиво-дразнещ език. Но и ръцете му не оставаха по-назад — за пръстите му скоро не остана недокоснато, непогалено местенце по тялото ѝ. Кожата ѝ, възпламенена и настръхнала, усещаше съблазнителния им допир дълго след като те се бяха отместили още по-надолу, към слабините ѝ, вече разтърсвани от горещи конвулсивни вълни. Аполон усети първите

й сковани, плахи реакции, от което още повече се разгорещи и спусна устни надолу, за да обсипе с целувки полуразголените й гърди.

Освободена най-сетне от опустошаващите му устни, Кити жадно си пое дъх, преди да изкрещи отчаяно:

— Не! Стига! Стига, Аполон, недей... Не бива! — изхлипа тя, отчаяна, че не успя нито на сантиметър да помръдне мускулестото му тяло.

Опитът й да се освободи всъщност само го развесели:

— Защо, Марусенка, се завря в леглото при мен, щом не щеш ласките ми? Ех, ти, душко... Зная ви аз всичките. Отначало винаги така крещите, а после човек не може да се отърве от вас. — Той се захили самодоволно. — Не, скъпа моя, с този номер нищо няма да постигнеш... — ласкаво промърмори той във вдлъбнатината под ухото й, докато ловките му ръце чевръсто затършуваха от кръста й надолу, та чак до бедрата. Веднага след това големите му ръце обхванаха полукълбата й, за да ги притиснат страстно и неудържимо към таза му. От горещия му допир тя ахна, изумена, стресната и засрамена. Никаква преграда не беше за него тънката й батистена нощница — напротив, нейното виене и мачкане още повече го възбуди. Изпаднала в паника, Кити се напрегна и с последно отчаяно усилие се опита да се извърти изпод туловището му, но нищо не постигна — освен това, че бедрата й се оголиха напълно, а набъбналата му мъжественост плътно се опря в корема й. Обезумялата жена изхриптя в ухото му:

— Аполон, моля те! Умолявам те, пусни ме, ох... Моля те...

Аполон се надигна, изгледа я подигравателно и се засмя.

— Няма смисъл да ме молиш, Марусенка. Почти цял месец не съм докосвал жена!

Разкъсвана от гняв и от надигащата се в слабините й възбуда, Кити обаче не пропусна да си зададе въпроса: „Коя ли е тази Маруся? Да не би да ме бърка с никоя невзрачна селянка? Или още по-лошо — с полковата курва?“ Веднага се извърна, за да втренчи поглед в лицето му, и полупритворените му очи, замъглени от водката. Внезапно изпита облекчение от разкритието, че той не знаеше коя бе тя. Слава Богу, не я беше разпознал!

Отчаяното „Не“, задъхано изтръгнало се от гърлото й, съпротивата й, опитите й да се изскубне от желязната му хватка подействаха на княза като ръкавица, хвърлена в лицето му. Всъщност

колкото по-силно се мятеше тя под него, толкова по-щедро му разкриваше съблазнителните си форми — все едно че се опитваше да укроти бика, размахвайки червен плащ пред пламналия му взор. И без това пулсиращата набъбналост между бедрата му, запотени от кавалерийския брич, не му даваше нито миг покой. В сетен отчаян опит Кити се насили да стегне плътно бедрата си — когато той плъзна десницата си между тях, а лявата му ръка здраво стискаше двете ѝ китки, извити над главата, оставяйки устата ѝ беззащитна пред устните му. Целуваше я безспир, алчно, задъхано, мълвейки името Маруся... Графинята, попаднала в капан, отново напрегна колене и ги притисна едно към друго, но силната му ръка, безмилостна като острата му казашка сабя, се впи между краката ѝ, за да продължи неумолимо нагоре. Аполон открито се наслаждаваше на кадифената ѝ кожа, галеше я, милваше я, опипваше я сладострастно. Личеше си похватът на опитния любовник, стилът на галантния ухажор, който знаеше кога да бъде груб и кога — нежен. Пред очите ѝ, притворени в тръпнещо очакване, се изви огнена вихрушка. Нещо странно ставаше в мозъка ѝ... Откъде, от кои негови дълбини изплуваха тези възпламеняващи вълни, примесени с чувството за вина, за грях, за срам и позор? Озадачена от самата себе си, графинята дори не осъзна, че остави, макар и неволно, ръцете му да шарят на воля под нощницата ѝ, забързани да докоснат всяко кътче от тялото ѝ.

Езикът му сякаш запечата устата ѝ с нежно притискане, едновременно настойчиво и приласкаващо. Пръстите му погалиха нежните косъмчета между бедрата ѝ. Кити простена, разтърсена от поредния пристъп на страстта, изумена от насладата, разливаща се по цялото ѝ тяло.

„Като че вече е готова да ме приеме...“, премина неясна мисъл през съзнанието на княза, порядъчно замъглено от внушителното количество водка, което бе погълнал на пиршеството. Поне така му подсказваше опитът, натрупан от толкова много любовни авантюри. Затова се отмести от нея и припряно се зае да смъква ботушите и брича си.

Макар че тялото на Аполон престана да я притиска, Кити остана отмаляла, като покосена върху леглото. Сякаш неведома сила бе изсмукала последните ѝ сили. Но тъй като се усети освободена от

властната му прегръдка, тя се съвзе и една спасителна мисъл проблесна в пламналия ѝ мозък.

— Ще започна да крещя, ако ме докоснеш още веднъж... — просъска тя с отчаян шепот. — Само след минута тук ще дотърчат всичките слуги от имението!

Аполон я изгледа през рамо и набързо прецени доколко реална бе тази заплаха. Въпреки опиянението от водката, умението му да преценява светкавично всяка промяна в обстановката отново се пробуди, усъвършенствано през фронтите месеци. Отказа се да сваля шпорите от ботушите си, за да бъде готов по-бързо да се метне на седлото, ако се наложи да се спасява с бягство.

— Кълна се, че ще закрещя така, че ще събудя цялата къща! — продължи Кити заплашително, но вътрешното ѝ чувство ѝ подсказваше, че няма да го направи, въпреки че гласът ѝ прозвуча с категорична искреност.

Хрумна ѝ още нещо, което окончателно я отказа от намерението да изпълни заканата си — как щяха да си обяснят слугите тази изключително деликатна и непристойна сцена: чужд мъж в леглото на господарката на имението, а самата тя само по нощница, и то доста фриволна?

Аполон, колкото и да беше пиян, замаян и разгорещен, също се досети, че тези заплахи бяха изречени единствено за да заглуши угризенията си. Жените винаги го бяха удивлявали със способността си да измислят най-невероятни ходове и прийоми, за да бранят сърдечните си увлечения. Опитното му око безпогрешно разпозна издайническите признаци — дори бе готов да се закълне, че надушва мускусния мирис на нейната женственост, на надигащата се в гърдите ѝ изпепеляваща страст. Познаваше ги той жените, о, как добре ги познаваше... Едни и същи, от единия та чак до другия край на необятната руска земя. И тази тук вече бе готова. „Не, скъпа, сигурен съм, че няма да се разкрешиш...“

Но за миг-два той застина неподвижен, може би за да прецени за последен път решението си. Тръсна глава и се зае решително с брича, после за секунди смъкна ризата през глава, за да се върне при очакващата го, тръпнеща млада жена. Напълно гол, с широки рамене и тесен ханш, с толкова възбудена мъжественост, че тя едва не ахна — в първия миг, щом зърна какво е приготвил за нея между бедрата си,

тръпка пробяга по гърба ѝ, примесена с неясен страх и сладостно предвкушване. Мъждукащата светлина на единствената неизгасена нощна лампа се оказва все пак достатъчна, за да забележи загорялата му кожа и яките му мускули, когато той пропълзя към нея, гъвкав като леопард.

Кити познаваше Аполон от години, но бегло. Едва сега ѝ предстоеше да го опознае напълно. Приблужи се тъй близо до нея, че тя усети топлината, излъчвана от тялото му. На това оскъдно осветление косата му изглеждаше като златна. Без въобще да я докосне, той плъзна поглед по снагата ѝ, изучаващ, изпитателен и същевременно предизвикателен. Младата графиня остана поразена от желанието, стаено в очите му, както и от безсрамната му голота. В гърдите ѝ се надигна страст, която я връхлетя тъй бързо, както пламъкът обхваща изсъхналите клони при летните горски пожари.

В спалнята цареше тишина, нарушавана единствено от издайническото проскърцване на леглото, принудено да поеме много по-голяма тежест. Аполон протегна ръце и развърза с ловките си пръсти ширита, обрамчващ деколтето на бялата ѝ батистена нощница. После внимателно разгърна бродерията, въздъхна леко и се усмихна по своя очарователно безгрижен маниер, без да откъсва искрящите си очи от буйно надигащите се гърди на графинята, изваяни като че ли от слонова кост. Спусна пръсти по падината между тях и едва тогава сведе глава към пламналото ѝ лице.

Кити покорно разтвори устни и Аполон Кузин най-после намери топлината, за която беше жадувал през тягостните зимни месеци на фронта.

С предизвикателна лекота той пое долната ѝ устна, прокара език по влажния ѝ ръб, а после, още по-бавно и възбуждащо, по белите зъби, за да продължи с деликатната извивка на горната ѝ устна. Дръзкият му език не се укроти нито за миг, подканващ, настояващ за още и още, но тъй като не бързаше да притисне устни към нейните, а само леко ги докосваше с върха на езика си, усещането беше неимоверно възбуждащо. За секунди само кожата на Кити настръхна в трепетно очакване.

Тъкмо бе потънала в омайна нега, когато я прониза парещ импулс — пръстите му докоснаха оголените зърна на гърдите ѝ. Вече втвърдени, те настръхнаха още повече, но той не спря сладкото

мъчение — ръцете му обходиха нежните извивки на гърдите ѝ, притискайки горещата ѝ плът. Младият капитан спираше само за миг, за да провери с пипане забързаните удари на сърцето ѝ, готово да изхвъркне от гърдите ѝ като птиче от клетка. После ръцете му продължиха към бялата ѝ шия. Тънките му пръсти деликатно проследиха очертанията на брадичката ѝ. Кити, още замаяна от изкусителната целувка — вече знаеше, че няма да забрави до края на дните си тази безкрайно нежна целувка, както и онази първата, варварската, — когато галещите му пръсти я подтикнаха да му се отдаде. Гърдите ѝ се надигнаха, раменете ѝ се изпънаха назад. Аполон веднага откликна, приближи се още по-плътено до нея, а устните му жадно се спуснаха отново надолу, към гърдата ѝ, приказно белееща се в полумрака. Имаше много агресивност в устните му — те гонеха тръпките по кожата ѝ с настървението, с което хищниците преследват плячката си. Зашеметена от неспирните целувки, с които Аполон започна да я обсипва навред — по гърдите, ръцете, корема и бедрата — Кити успя само да изохка, поражена от неговата настойчивост. Вече никой не можеше да я разубеди в истинността на думите му — само мъж, който с месеци не се е докосвал до жена, може да бъде така необуздан. За миг, в един блажен миг на предвкушване на пълното им сливане, Аполон затвори очи, преди да легне върху нея. Подпря се на лакти, но не спря с целувките по лицето, веждите, зад ушите, после по шията, за да се върне отново на устните ѝ, въодушевен от блестящите ѝ в полумрака очи, преливащи от възторг, от благодарност, от очакване... от желание да му се отдаде докрай.

Кити бе удивена от себе си — никога не бе подозирала, че е способна на толкова страстни изблици. Макар че се разкъсваше от противоречиви чувства — от неудържим копнеж и от изгарящ срам, който за нейна изненада, още по-силно я възбуждаше. В редките моменти, когато съзнанието ѝ за кратко се проясняваше, тя безуспешно се опитваше да го спре, да отблъсне ръцете му... но много по-трудно, всъщност невъзможно се оказа за нея да обуздае безумните си фантазии.

— Не, не... недей... — отчаяно зашепна Кити и се опита да отвърне устните си от неговите, все тъй напираси, ненаситни и горещи. Изви се под него, като гъвкава самка, с което само го влуди още повече. Невъзможно бе за нея, дребна, крехка и слаба, да отмести

едрото му тяло, и то точно сега, когато той целият бе напрегнат и устремен към нея... решен да проникне, да се слее с нея. Аполон въобще не се трогна от протестите ѝ. Само сграбчи ръката ѝ, която отчаяно го блъскаше по голата гърд, и я дръпна надолу, още надолу, докато вцепенените ѝ пръсти неволно напипаха коравата му мъжественост. За да се вцепенят съвсем... поне в първите мигове след ненадейния допир. А той, зарадван от толкова интимното съприкосновение, изохка сладно и притисна ръката ѝ със своята.

— Да! — прегракнало изхриптя той, напълно уверен, че нищо вече не може да го спре да я обладае, дори и Сатаната с тристате си дявола, изскочили от преизподнята.

Сведе глава над гърдите ѝ. Устните му ухапаха зърното ѝ, леко потърквайки го със зъби и нежно погалвайки го с език, а Кити, изпаднала в изнемога, се отказа от безсмислената съпротива. В един невъобразимо сладостен, опияняващ миг младата графиня бе готова да се откаже от всичко, само и само да задоволи непоносимо мъчителния копнеж, възпламенил сетивата ѝ.

Най-после Аполон отлепи устни от зърното ѝ, тя простена тихичко, но той веднага се наведе отново над нея, пое с устни другото зърно и стоновите ѝ мигом стихнаха в очакване на следващите огнени импулси.

— Разбрах вече как мога да те укротявам, Маруся — зашепна ѝ той, след което леко се засмя: — Почакай, след малко така ще те разбудя, че ще закрепчиш! Още малко, душичке, много малко...

Ловко промуши коляното си между конвулсивно стегнатите ѝ бедра. Повече не можеше да чака да склони пред напора му, пък и усещаше, че тя цялата беше възпламенена и готова да го приеме в себе си...

Кити вече нямаше сили да мисли за нищо друго, освен за това колко едър и набъбнал бе той там, долу. Не можа да намери сили да отлепи пръстите на изтръпналата си ръка от топлата му пулсираща мъжественост.

— Ох... не, не, не мога, прекалено е огромен... Н-н-н-е мога — заекна тя, изплашена от гледката.

Но Аполон не обърна внимание на протестите ѝ, само се настани по-удобно върху нея.

— Много добре знаеш, че можеш да го поемеш, Маруся, мила моя. Прекалено дълго си била без любовник, там е цялата работа — усмихна се той. — Също като мен...

— Не, моля те, не! Не мога! Ще умра... Не го искам!

— Искаш го, скъпа, о, как го искаш. Та то си личи от две версти — ласкаво ѝ отвърна той и изпробва отвора, който така го привличаше, за да открие горещата му влажна мекота. — Ето, сега! — Аполон леко въздъхна, щом усети как тя конвулсивно се стегна. — Ще започна съвсем бавно, полека... По мъничко... — възбудено зашепна младият мъж, губещ вече търпение. Добре беше, че богатият му опит с жените го бе научил да не избързва. В никакъв случай не биваше да ѝ причини болка. Ръцете му ловко обгърнаха бедрата на Кити, преди да ги повдигнат леко нагоре. — Сега, ей сега, Марусенка, ще те зарадвам, ще те сгрея, ех, как ще те сгрея! — Веднага щом бедрата ѝ се разтвориха, за да му сторят път, той започна да прониква, съвсем полека, предпазливо, в нейната влажна топла мекота. — Ето... Ето, видя ли? — задъхано изхриптя князът, — колко лесно било... — Той умело продължаваше напред, все напред. — ...да го поемеш... докрай!

Дъхът ѝ секна, щом го усети у себе си. Едва сега тъй дълго сдържаната ѝ чувственост се взриви, експлодира, лумна в изгаряща нужда. Стенеща от неспособността си повече да издържа на заливащите я вълни на шеметна наслада, младата графиня обви импулсивно ръце около врата му. Господи, такъв любовник дори и в най-греховните ѝ сънища не се бе появявал! Сладострастните импулси, пронизващи снагата ѝ след всеки негов тласък, я принудиха да се извие в дъга, после да се сгърчи конвулсивно и спонтанно да се притисне към него, с цялата сила, на която беше способна, с жар, за която не подозираше, че се бе таила в утробата ѝ. В очите ѝ, потъмнели от желание, не се четеше нищо, освен безмълвния вик: „Още! Още!“ Ушите ѝ, заглъхнали от бученето на кръвта, долавяха единствено полугласно мълвените от него любовни слова. Предусещаща приближаването на екстаза, Кити беше на косъм от загубата на свят.

Вече напълно опознал тялото ѝ, Аполон леко се изви, за да проникне още по-надълбоко в нея и малко по-нагоре. Именно тази незначителна промяна на наклона щеше да ѝ достави нова, още по-неземната наслада — опитен любовник, князът владееше до съвършенство всички еротични техники. За Кити околният свят сякаш

потъна в небитието, озарявано от време на време от ослепителните проблясъци на неописуеми усещания. Всяко негово нахлуване, завъртане и устремно притискане я въздигаше до предела, отвъд който тя бе сигурна в това — сърцето ѝ нямаше да издържи и ще се пръсне от прекомерно щастие. Вече сама не помнеше за кой път го притискаше, още и още, за да го притегли по-плътно към себе си, за да го подмами още по-навътре. За да я дари с блажена забрава, за да се наслади за сетен път на омаята да го усеща в себе си. Но той не се поддаде на изкушението и се откъсваше за миг-два от нея в отчаяно усилие да удължи вълнуващото изживяване. Изтегляше ли се обаче, вършеше го тъй нежно, плавно и внимателно, че тя получаваше задоволителна утеха при всяка мимолетна раздяла с великолепната му мъжественост, шепнейки гальовно в ухото ѝ:

— Почакай, о, почакай малко, Марусенка. Не бързай, котенце мое... така ще ти стане още по-хубаво...

И макар че всяка фибра на тялото ѝ крещеше, че не може да чака, нито секунда дори, той все пак успяваше да я накара да изчака — опитът му с десетките любовници го бе научил колко е важно търпението в любовната игра, защото тъкмо така осигуряваше — и на нея, и на себе си — още по-покоряваща вълна от наслада при всяко следващо съприкосновение.

Всеки път, когато той се отдръпваше, ноктите ѝ се впиваха в гърба му, страстно, до кръв, в отчаян опит да го задържат по-близко, още по-близко, по-плътно, за да не изгуби тя нито капчица от удоволствието. Развихреното ѝ женско сладострастие разпалваше още повече ентузиазма и въображението му. Скоро Аполон престана да се съобразява с всякакви правила, техники и пози. Не издържа и реши да запрати по дяволите дори драгоценния си интимен опит. Не знаеше вече той ли е отгоре или тя е отдолу. Преплитаха ръце и крака в невъобразимо кълбо. Аполон внимаваше само за едно — да бъде колкото може по-навътре в нея. От въодушевление, че е така страстно желан, мозъкът му се възпламени, изпращайки все повече и повече кръв към втвърдената му пулсираща мъжественост, набъбнала неимоверно много. Той самият не помнеше друг път да е бил в такава върхова форма. Замахът му сега стана по-отчетлив, по-силен, по-яростен.

По едно време, изпаднал в забрава, започна да прониква така ожесточено в нея, че се изплаши да не я разкъса. Но не, нищо подобно, тя само се мяташе още по-буйно под него, разтворила съвсем бедрата си, за да го улесни да прониква докрай. След съвсем лека пауза, мъничко преди да се издърпа напълно, захласнат от стоновете, от мятащата се коса, от жарта, с която се впиваха ноктите ѝ в разкъравения му гръб, Аполон отново се устреми в нея, забързан, задъхан, твърд и устремен. От резкия му тласък тя отначало се стегна, за да се отпусне след няколко секунди, омекнала като листенцата на роза, отмаляла и задъхана. И всеотдайна. Изцяло негова, като играчка в ръцете му. Разбира се, Аполон не пропусна да се възползва от мига. Дланите му, тръпнещи и галещи, се спуснаха по бедрата ѝ за да ги разтворят още. Обгърна я отвсякъде и отново възстанови фантастичния си ритъм — проникване, изтегляне, пак проникване и пак изтегляне... което я доведе до пълно обезумяване.

Да, и този път той се оказа прав. Сега беше по-добре. Много, много по-сладостно...

В един миг обаче задъхващият се гол мъж рязко промени темпото, ускори го до максимум — и тя, и той не можеха повече да издържат. Забравили за целия останал свят, забравили за времето, спряло и за двамата, плътно притиснати един към друг в мъчително сладостната тръпка от огнените приливи и отливи на страстта. Щом усети горещия дъх, опарил лицето ѝ, Кити — вече доведена току до прага на кулминацията — успя само да изстене приглушено. Дори въздух не ѝ бе останал. Затова се отпусна, напълно покорена, докрай обладана, отдадена, за да се разтвори съвсем, за да я изпълни той още, още, още... Защото усещаше, че Аполон вече нямаше сили да се сдържа. И точно тогава младата графиня, извита в невъзможна дъга, чу вик, изтръгнат като от пещера... толкова приглушен, сякаш идваше иззад стена от памук. Покъртена до най-съкровените дълбини и на тялото, и на душата, зашеметена от разкритието, че някой мъж може да ѝ дари такава неописуема наслада, в първия миг Кити въобще не осъзна, че този невероятен вик бе неин.

Аполон сведе очи към полуотворените ѝ устни, лепкави от екстаза, и си позволи една, само една самодоволна усмивка. Да, знаеше го, още от самото начало го знаеше, че и тази Маруся накрая ще закрепши. Като всички останали Марусенки. Щастлив, че бе успял да я

задоволи по такъв възхитителен начин, той отпусна глава на запотената ѝ шия с последна томителна въздишка на уста, след което напрегна мишци и изду жилите по врата си за последния довършващ напън, за да се отдаде докрай, да се разлее без остатък в тази потръпваща, невероятна сладна жена.

Но не му искаше да излезе от нея, о, как не му се искаше! Обгърнат от топлата ѝ плът, преситен от щастие, преливащ от чисто мъжката гордост, че бе успял да задоволи партньорката си, която — както все още си въобразяваше — той въобще не познаваше. И то да я задоволи по такъв великолепен начин, какъвто тя дори не бе сънувала... Плахо се опита да се оттегли, макар че превъзбудената, до болка набъбнала мъжественост просто отказваше да спадне веднага, както бе с предишните му любовници. Ала тя веднага се стегна и отказа да го пусне. Странно, нейното свиване така го възбуди, че той отново усети окуражаващ прилив на кръв в слабините си. Нима не бе свършил докрай? Започна отново да навлиза в нея, този път удивен не от нея, а от себе си. Кой знае защо, омаломощената графиня и на това се възпротиви, простенвайки плахо:

— Не...

Но Аполон вече не можеше да я чуе, също както преди, в началото на тяхното опияняващо сливане. И след учудващо кратко време в слабините ѝ се разляха нови вълни, за да я обгърнат като концентрични кръгове и да стигнат чак гърлото ѝ. На Аполон му бяха достатъчни само няколко кратки, отмерени, изумително лови маха напред, назад, пак напред, навътре, нагоре, още, още по-навътре... и всичкото това придружено с безмълвни, но парещи милувки, за да изведе сразената Кити отново до върха със спонтанен, почти животински вик за завършек.

Смаяният княз вече сам не знаеше как да укроти своята мъжественост, подута от притока на кръвта, отказваща да му се подчинява. Вече не той командваше члена си, по-скоро членът му диктуваше заповедите. Зачервен, с блестяща в полумрака бронзова кожа, офицерът, израснал от юноша сред коне и конюшни, я яхна с лекота, като че ли бе решил да обязди кобилка, отначало полека, но ритмично уверено и твърдо, подмамващо съблазнително, деликатно дори, докато Кити реагира с първите спонтанни потръпвания. Едва тогава княз Кузин се позволи да ускори ездата, да я засили с всеки

пореден тласък, вече съвсем обезумял, докато накрая рухна върху нея, с треперещи крайници, окончателно сломен от този тъй дълго сдържан втори оргазъм.

Двамата останаха да лежат върху леглото, напълно изтощени. Тишината се нарушаваше само от пращенето на цепениците в кахлената камина. Меката приглушена светлина на нощната лампа нежно обгръщаше сплетените им тела на изпомачканото легло. Мъжествената му фигура почти изцяло закриваше дребната графиня, изящна като порцеланова статуетка в непринудената си голота. Бродираният юрган лежеше смачкан в краката им, избутан в края на леглото, а някъде под него бе свряна батистената ѝ нощница. Графинята лежеше по гръб, със затворени очи, с коси, разпилени в безпорядък около умореното лице. В цялата спалня се стелеше невидима, но отчетливо доловима сладостна нега.

Мускулестото тяло на Аполон, лъцящо от пот, я притискаше здраво и не ѝ позволяваше да помръдне. Лицето му си остана приковано върху белоснежната ѝ шия, по която още личаха белезите от страстните му целувки. Графинята усещаше всяко повдигане и отпускане на мощния му гръден кош при поредното вдишване или издишване, сякаш и тя поемаше дъх ведно с него.

След дълго изчакване Кити най-сетне издебна момента, в който дишането на княза се успокои напълно. Опита се да го отмести, но не успя да го помръдне дори. Само главата му леко се килна назад, горещият му дъх я парна, а наболата му брада я одраска по шията. Кити отново се напрегна, но и този път не успя да се освободи от него. Едва тогава осъзна, че изтощеният Аполон е заспал непробудно. Тежеше ѝ много в тази поза, а ръцете му продължаваха, макар и несъзнателно, да обгръщат талията ѝ. При най-лекото ѝ раздвижване той конвулсивно стягаше хватката си около тънкия ѝ кръст. Явно нямаше да се събуди скоро, а не можеше да бъде отместен, камо ли да бъде скрит някъде, където нямаше да го види камериерката ѝ. А времето неумолимо напредваше. Кити също бе изтощена до смърт, но щастлива след тази фантастична любовна нощ.

На няколко пъти през нощта тя се сепваше в просъница, и то винаги когато Аполон помръдваше в съня си. Два или три пъти младата жена пробва да се измъкне изпод него, но все не успяваше, пък и усилията ѝ с всеки следващ опит ставаха все по-немощни. Случи

се веднъж и той да се пробуди, сгрят от топлата ѝ, щедро разголена плът. Аполон лениво повдигна полупритворените си клепачи, но скоро пак ги склопи, унесен от ритмичното повдигане на голите ѝ гърди. Кити, като че ли предусетила пробуждането му, вдигна изящната си ръка и нежно го погали по лицето. Сетне същата тази ръка се спусна по мускулестите му гърди, по стегнатия му корем, все така спонтанно и неосъзнато, за да продължи още по-надолу, за да напипа онази част от тялото му, която именно я бе накарала да забрави за всичко останало. Младият мъж мигом потръпна и също раздвижи ръцете си. Отново сработи безпогрешният усет на мъж, роден за любовник — пръстите му със съвършена точност и кадифена мекота напипаха най-чувствителните ѝ точки, за да я помилват и приласкаят. На Кити, естествено, ѝ се стори, че това вълшебно преживяване е само сън — един приказен сън, изпълнен с блянове — така че реагира точно като на сън, прилепвайки се плътно към него, както котка се сгушва в скута на господаря си. Тази безмълвна и спонтанна любовна игра, ленива до безкрайност, продължи почти до разсъмване, когато в спалнята започна да просветлява. Едва тогава князът се смили над нея, отмести се настрана, след което тя положи главата си във вдлъбнатината под рамото му и двамата любовници се унесоха в кротък, непробуден сън.

ГЛАВА 3

Утрините в степите в началото на зимата понякога са необикновено ясни, а слънцето грее удивително ярко, въпреки хапещия студ, като че ли природата предизвестява смяната на сезона. Такава се случи и тази утрин. Първите слънчеви лъчи безпрепятствено нахлуха през високите френски прозорци в спалнята на втория етаж, защото вечерта в суматохата графиня Радишевска не бе успяла да спусне всички плътни завеси. Вътре металните инкрустации по мебелите искряха в ослепителни златисти отблясъци. Ефирните бели дантелени завеси сякаш оживяха, разлюлени от свежия вятър, нахлуващ откъм парка в задната част на имението.

Един игрив лъч, нахален като неканен гост, пролази по лицето на Аполон. Князът премигна неспокойно и веднага се събуди. Още със събуждането си младият мъж бе огорчен от две неприятни разкрития — първото бе това, че го мъчеше ужасно главоболие, а второто, че дясната му ръка се оказа странно изтръпнала и отказваше да се помръдне. Аполон неохотно отвори очи и плъзна поглед по дребната женска фигура, сгушена до него. Главата ѝ бе притиснала дясната му ръка. Така той се сблъска с третата за тази сутрин изненада, пред която другите две напълно бледнееха.

Боже мой! Та това бе жената на граф Пьотр Радишевски! Кити! Очарователната русокоса красавица, с ангелското лице, която бе самата невинност... Да, тя, именно тя дишаше равномерно, нежно притиснала ръка върху голата му гръд. Какъв ужас! Главоболието му сякаш се удесетори — не му стигаше мъчителния махмурлук, ами и тази беля на главата...

Обърканият мъж тихо се помоли с надежда Господ да го дари е мъдрост и да го измъкне невредим от тази бъркотия, в която, уви, сам се беше забъркал... Нали някакъв вътрешен глас, спотаен нейде дълбоко в мозъка му, късно снощи му бе подшушнал да не посяга към последната бутилка шампанско! Сетне спомените за събитията от бурната предишна нощ неусетно, като нежен полъх на

средиземноморски бриз, започнаха да изплуват в съзнанието му, при което ударите на сърцето му веднага се ускориха. „За Бога — въздъхна изуменият княз, — защо Пьотр говореше с такова пренебрежение за съпругата си, както се коментират студенокръвните жени, прекалено целомъдрените, лишените от капчица страст?“ Дали наистина ставаше дума за същата жена, която сега бе отпуснала глава на десницата му? Той учудено вдигна вежди, но веднага простена полугласно, защото главоболието му се засили още повече. „Възможно ли е — замисли се Аполон — графинята да е намерила някой опитен любовник, който да е успял да я посвети в тънкостите на любовната игра, при това след последната нощ, когато тя е била в леглото с Пьотр?“ Нали граф Пьотр Радишевски бе отсъствал от имението два месеца, за да предводителства поверения му ескадрон в изтощителните походи на север? Да, сигурно графинята си бе намерила вещ учител в изкуството на прелъстяването, защото през изтеклата нощ тя бе успяла да засенчи всичките досегашни любовници на Аполон, сред които не малко опитни жрици на най-древната професия.

Но независимо от всичко, унило се упрекна Аполон, не биваше да посяга точно на жената на Пьотр. Не беше благовъзпитано, не беше... благородно. Честно казано, беше си откровена подлост.

Сепна го помръдването на Кити. Щом се събуди, първото, което графинята видя, бяха очите му, замислено втренчени в лицето ѝ. От техния пронизващ, изучаващ поглед голата жена моментално се смути.

В спалнята надвисна неловка тишина.

Но капитан Аполон Кузин не случайно се бе прочул с уменията си да се справя дори и с най-заплетените ситуации. Както тази сутрин, въпреки че не помнеше друг път да е изпадал в по-неудобно положение.

— Моля ви да приемете моите извинения, мадам — заговори князът на безупречен френски. От десетилетия насам този език бе предпочитан от висшите дворянски кръгове в Петербург. — Снощи прекалих с шампанското.

„Тя никак не изглежда изненадана — тъжно си помисли Аполон, — което може да означава само едно — поне един от нас двамата снощи е бил напълно трезвен...“

Но от така изискано поднесеното извинение ефектът беше доста конфузен — лицето на младата графиня мигом пламна като божур.

„Нима той си мисли, че... Господи!“ Кити едва не заекна от смущение:

— Нямам навик да... Искам да кажа, че... че обикновено не го правя... Не, всъщност никога не съм го правила! — Запъна се, защото не се сещаше как да продължи. Самата тя не можеше още да повярва, че това, което се бе случило тази нощ между тях, не е било само сън.

— Нито пък аз, мадам — любезно прошепна младият капитан. Неспособен да откъсне поглед от очите ѝ, от тези два прелестни изумруда, от нежните очертания на устните ѝ, Аполон се смути, сякаш бе неопитен юноша. Къде се изпари, и то за броени секунди, богатият му опит на похитител на женските сърца? Защо заглъхна така внезапно и странно вътрешният му глас, който винаги досега го бе предупреждавал да избягва спалните на аристократичните особи? Нали това бе едно от твърде малкото правила на доброто възпитание, които Аполон Кузин не си позволяваше да нарушава? В много прегрешения можеше да бъде упрекнат младият капитан, но не и в съблазняване на съпругите на своите командири... Защото престъпеше ли това табу, неминуемо би трябвало да очаква сериозни неприятности и дори страдания.

Но щом погледът му отново се спря на прелестните ѝ зелени очи, омайно дълбоки и кристално чисти като тропически лагуни, всичко, което му диктуваше здравият разум, моментално се изпари от главата му. Духът на благоразумието напусна спалнята яко дим. Горещата му кръв трескаво запулсира във вените. Властен, всепоглъщащ поток, яростно помитащ всички скрупули, сред които добрите маниери бяха най-дребното препятствие.

Тялото му моментално реагира на зова на нагона. Господи, как може да е тъй прелестна? Но омъжена за друг... Очите му неволно се спуснаха към високите ѝ, предизвикателно заоблени гърди, към стройните ѝ бедра, към съблазнителните извивки на тялото ѝ. Аполон се опита да овладее желанието си, но не успя. Внезапно му хрумна, че правилото да не посяга на съпругите на аристократите е или признак на страх, или нелепост — защо да е забранено да сложи рога на някой граф, след като го е вършил с жените на простосмъртните?

За няколко секунди решението удря напълно в съзнанието му — пътуването до бардака на Мадам Зоя можеше да почака.

За Кити също се оказа невъзможно да устои на изкушението. Очите му, изпъстрени със златисти точки, некриеци страстното му

желание, я покорила много по-дълбоко отколкото снощи, когато в спалнята царуваше загадъчен полумрак. Ах, тези очи, как умееха да съблазняват, пълни с обещания! Никога досега не бе виждала подобни очи. Именно те я привлякоха сега към него, така, както снощи я покори съвършената му фигура и неотразимата му мъжественост. Най-въздействащи за Кити си оставаха очите на Аполон Кузин — само по обкованите със сребро икони бе виждала такива неустоими очи, дръзки и пронизващи, тревожни някак си, с поразителен контраст между тъмните зеници и златния пращец, осеял ирисите около тях.

Точно в този миг бедрата ѝ отново усетиха горещата мъжественост, пробудена от топлото ѝ тяло, възбудена от тръпките, пролазващи по бедрата ѝ. Може би именно бедрата ѝ бяха предусетили, много по-рано от мозъка, копнежа, надигащ се в най-съкровената ѝ същност. Не помнеше някога, когато се случваше да се събуди в леглото до Пьотр, да бе изпитвала подобно неудържимо желание. Младата жена неволно потръпна още веднъж, но този път от страх и безпомощност, отчаяна, че не ще успее да обуздае поривите на собственото си тяло.

Аполон, разбира се, долови трепета ѝ и не закъсна да я сграбчи със силните си ръце. Отначало я стисна леко, оставяйки ѝ спасителен изход — в случай че предпочете да се отскубне от прегръдката му, ала постепенно, докато телата им се притискаха жадно, ненаситно устремени едно към друго, хватката му се затягаше все повече и повече. Тя остана задъхана и стаена в обятията му, не смееща да продума.

Близостта му, горещата му кожа, идеално гладка, без никакви косми по гърба и гърдите — за разлика от Пьотр! — неописуемо интимните докосвания на парещите му пръсти, толкова умели, толкова знаещи, неумолимо и бавно спускащи се от мъха по врата ѝ надолу по гръбнака... всичко това вкупом окончателно пропъди у нея всяка мисъл за съпротива. Гърдите ѝ, напълно разголени, тръпнещи, вече бяха притиснати тъй плътно от шепите му, че Кити по-скоро усещаше, отколкото чуваше ударите на сърцето му, забързани, все по-ускорени.

— Но това... това е просто нелепо... нервно зашепна младата графиня, опитвайки се да преодолее непреодолимото си привличане към този красив, млад, дързък и покоряващ мъж, с когото почти не се

познаваше. — Смешно ли е, странно ли е, и аз вече не зная, но просто не мога да се овладея!

— Да... наистина е странно... — веднага се съгласи той, но го изрече набързо, небрежно, защото погледът му не преставаше да гали прелестното ѝ лице, застинало до неговото в очакване, граничещо с мъчителна изнемога. Накрая дирещият му взор се прикова върху подканващо трепкащите ѝ розови устни, които сякаш се мъчеха да му подкажат — но тайно, безмълвно — какво трябва да стори със собственицата им. И то без да се колебае нито миг... Дори с риск да стане брутален...

Затова той само сведе над нея русите си коси, за да прилепи устни към нейните, след което отново прошепна:

— Не само че е нелепо, а и невероятно.

Кити се опита да го отблъсне, но вече бе прекалено късно да се спаси от трескаво напирещите му ръце, от сладострастно впиващите се бедра на Аполон, обгръщащи все по-плътно нейните. Тръпките, разтърсващи тялото му, се оказаха заразителни — кожата ѝ започна да настръхва, сетивата ѝ се пробудиха и в паметта ѝ нахлуха възпламеняващите спомени от изтеклата нощ. Силните му мургави ръце вече се плъзгаха стръвно по кадифената кожа на бедрата ѝ. Усети и напирещата му мъжественост. За Кити нямаше друг избор, освен да простене тихо, доверчиво притиснала устни към рамото му, и да се остави да бъде понесена от вихъра на инстинктите си. А когато устните му — след огнения набег по шията ѝ, гърдите ѝ, корема и слабините — отново се върнаха върху лицето ѝ, за да покрият устните ѝ, у нея не бе останала и капчица сила за съпротива. Езикът му отново разтвори устните ѝ, алчен да я вкуси, да я погълне. В същото време пъргавите му ръце не оставиха недокосната, непогалена нито една от извивките на прекрасното ѝ тяло, извиващо се спонтанно, тръпнещо от предусещането на екстаза. Пламнала, Кити реагираше незабавно, подвижна като живак, изцяло подвластна на кипежа на кръвта, внезапно нахлула в главата ѝ.

Още не можеше да се освободи от спомена за главозамайващите кулминации, които Аполон ѝ бе дарил миналата нощ, от неподозираните досега от самата нея тайни за дълбините, до които могат да стигнат един мъж и една жена в размяната на ласки и топлина, чувства, себеотдаване и страсти. Никога, никога нямаше да забрави, че

именно Аполон пръв я бе научил как да дарява и как да получава щастие. Той още не бе отделил устните си от нейните, когато тя, без да промълви нито дума, успя да му докаже, че това, което тъй страстно желаше, ще му бъде дадено, и то веднага.

За невероятно кратко време, вече напълно отрезвял, Аполон бе възстановил напълно великолепната си мъжка потентност, превъзходната си форма, с която я бе изумил през предишната нощ. Не му попречи нито мъчителното главоболие, причинено от водката и шампанското, нито фактът, че спомените му от последната нощ бяха доста хаотични. Главоболието му мигом бе забравено, когато настани краката ѝ върху раменете си.

Следващият час изтече неусетно за Кити и Аполон, които още лежаха заморени, плътно прегърнати, със сплетени ръце и бедра. Кити изпитваше отчаяна нужда да измисли нещо, с което да оправдае необичайното си поведение, но още не можеше да подреди обърканите си мисли.

— Аполон, бих искала... да ти обясня нещо — започна с неловко запъване младата графиня. — Работата е там, че никога досега... никога не ми се е случвало да преживея нощ като тази. Повярвай ми! Не те лъжа! Просто не мога да си обясня какво ми стана снощи... — безпомощно изхлипа тя.

Князът, все още изтощен от последното страстно преживяване, бавно повдигна клепачи и прикова очи върху зачервеното лице на Кити, обаятелно и прелестно, въпреки разбърканите къдрици около челото и страните ѝ. „Най-много я вълнува бурната любовна нощ — помисли си Аполон, — въпреки че се опитва отчаяно да прикрие истинските си желания с този внезапен пристъп на скромност и разкаяние.“ Лицето му обаче с нищо не издаде мислите му. Помогна му солидният опит, натрупан в безчет светски салони в Русия и Европа.

— Няма причини да изпаднеш в истерия, Кити — заговори ѝ той с успокоителен тон. — На всекиго може да се случи да сгреши...

— Но на мен за пръв път ми се случва! Нима не можеш да ме разбереш? Така се срамувам от себе си! Какво ще си помислят слугите за мен? Ами ако Пьотр разбере? Ох, ще настане истински ужас!

Долната ѝ устна затрептя. Пръстите ѝ нервно се впиха в ребрата му.

Аполон веднага притисна каещата се графиня към гърдите си, обгърна с ръце обляното ѝ със сълзи прелестно лице, избърса страните ѝ и нежно се взря в очите ѝ, разширени от паническият страх от бъдещето.

— Успокой се, мила. Слугите могат да си мислят каквото си искат, но това няма никакво значение за нас двамата. Колкото до Пьотр... Хм, обещавам ти, че той никога няма да узнае. Така че, мое малко котенце — промърмори князът, притисна я още по-силно в обятията си и погали с пръст треперещата ѝ долна устна, — положението съвсем не е толкова страшно, колкото ти се струва.

Той се надигна, облегна се на възглавницата, целуна я по очите, за да попие сълзите ѝ, и я дари с най-окуражаващата усмивка, на която беше способен.

— А сега, за да покажем на слугите, че не се страхуваме от клюките, с които така или иначе ще ни обсипят, колкото и да се крием, най-добре ще е да им позвъниш. Ще им поръчам солидна закуска. Защото никога не съм имал такъв страхотен апетит. Сигурен съм, че същото важи и за теб.

Той седна срещу нея на малката маса в ъгъла на спалнята, измит, обръснат и загърнат в тъмносиния копринен халат на Пьотр, препасан с червен копринен шнур. Щом го видя така предрешен на излизане от банята, в съседство със спалнята, Кити ахна от изумление. Князът изглеждаше удивително обаятелен, с онова вродено чувство за превъзходство и непринуденост, което бе присъщо единствено на потомствените дворяни. Коприненият халат, небрежно разтворен, разкриваше бронзовата кожа на голите му гърди, великолепно контрастиращи със златистите му коси. Толкова беше прелестен, че графинята се почувства неуверена в завоеването си, въпреки вълшебната им любовна нощ. За разлика от нея княз Кузин изглеждаше напълно уверен в себе си, изцяло посветил се на щедрата закуска, въпреки че Кити, все още разтърсвана от угризения, продължаваше да коментира събитията от последната нощ.

— Мога да ти се закълна, пред тази икона, че никога не ми се е случвало нещо подобно... — промълви тя и издайническата червенина отново пропълзя по лицето и шията ѝ.

— Е, ако ми е позволено да изкажа мнението си напълно откровено — усмихна се младият мъж, — в любовните авантюри всъщност няма нищо лошо, въпреки че моралистите никога няма да престанат да сипят огън и жупел...

Но още не бе доизрекъл фразата, когато започна да осъзнава, че бе допуснал неппростима грешка. Най-неуместна в момента се оказа лекомислената тактика, която бе избрал, за да потисне тревогата ѝ. Защото Кити веднага стисна устни, а тялото ѝ застина като вцепенено от заклинание на невидим магьосник. Аполон се принуди да остави ножа и вилицата, за да се впусне в многословно и объркано извинение. Накрая обаче усилията му се увенчаха с успех — след пороя от извинителни и утешително слова князът успя да я накара да се отпусне. Само че този път прояви повече благоразумие и я остави тя да говори. За себе си Аполон запази само ролята на разбиращ слушател. Наложил му се да изтърпи с вежлива усмивка всичките ѝ опити да се оправдае, както и неясните ѝ обяснения, примесени с изблици на негодувание срещу досегашния ѝ безрадостен живот в самотното имение в глухата Астраханска област.

Той отдавна бе разбрал, че жените винаги правят така. И тя, като всички останали дъщери на Ева, беше приучена да брани своето целомъдрие, да търси благоприлична фасада за своето поведение. Естествено Аполон, отдавна обръгнал на заплетени любовни авантюри, преживял какви ли не интимни перипетии, можеше най-спокойно да ѝ заяви, че той никога не се е интересувал от мнението на околните. Но щеше да прозвучи неппростимо неуважително и невъзпитано. Затова реагираше само с деликатно кимване на всяко нейно оплакване и се стараше да заглуши всяко съмнение — още щом то покълваше в съзнанието ѝ, — че тяхната любовна връзка ще бъде някога разкрита. Отново му помогна опитът, придобит в будоарите на петербургските дами в часовете на разкаяние и угризения, които по правило следваха винаги на разсъмване след поредната бурна нощ.

Князът великодушно пое вината изцяло върху себе си, за да я освободи от ненужни самообвинения. Като истински аристократ, Аполон Кузин прекрасно знаеше каква бе причината за гнетящото

притеснение, стегнало сърцето на Кити — за една порядъчно възпитана млада дама нямаше нищо по-ужасно от незавидната участ да бъде обвинена, нещо повече — да бъде изобличена в непристойно поведение, в изневяра и разврат.

Аполон поддържаше най-спокойния, най-убедителния тон, на който бе способен, докато ѝ доказваше с неоспорима логика, че тя в нищо не е виновна, че именно той е истинският виновник, дръзкият завоевател, нахлул в нейната спалня. Не забрави да спомене и за смекчаващите вината обстоятелства — в полумрака той не би могъл да я разпознае, пък и мозъкът му бе размътен от водката и шампанското.

— Разбираш ли, Кити — снизходително ѝ обясни той, след като завърши с обвиненията срещу себе си, — цялата беда е в това, че аз тъй яростно ти се нахвърлих, че в първия миг ти дори не успя да се възпротивиш.

Деликатно се престори на разсеян и забрави да спомене за страстните ласки, с които го бе обсипвала почти през цялата нощ, след онези първи мигове, когато бе на косъм от изнасилването. Графинята също не пожела да бъде коментиран този странен епизод от биографията ѝ.

Като че ли яростните му самообвинения донякъде потушиха угризенията ѝ, защото сълзите престанаха да бликат от изумрудените ѝ очи.

— Аз съм особен човек — кротко продължи Аполон, изпълнен е миролюбиви намерения. — Рано сутрин съм много по-възприемчив към страданията на хората около мен. Освен това и на мен не ми е безразличен стремежът на всеки от нас да държи на достойнството си. Сутрин, щом отрезвея, първата ми грижа е да се разкайвам горчиво за лудориите, извършени предишната бохемска вечер. — Леката му усмивка увенча перфидната лъжа. — Така че сега, прелестна графиньо, мога да се закълна пред вас, с чисто сърце, залагайки думата си на благородник — аз наистина нямах намерение да осквернявам честта ви! — В патоса си княз Кузин неусетно премина на „вие“, без дори да се усети. — Предлагам ви да сключим мир и завинаги да си останем приятели.

Лицето му излъчваше такава неподправена искреност, че графинята дори за миг не се усъмни в думите му.

Всичките ѝ съмнения, опасения и тревоги мигом се изпариха, като пометени от магическа пръчица. Кити ласкаво му се усмихна и отвърна чистосърдечно:

— Да бъдем приятели? До гроб? Това ли ми предлагате, княже мой? Прекрасно!

Успокоен, Аполон посегна към чашата с чая, но ръката му внезапно замръзна във въздуха, макар че домакинята зададе следващия си въпрос съвсем тихо, с онзи подчертано небрежен тон, който пазеше само за по-несръчните си камериерки:

— Между впрочем, коя е тази Маруся?

Аполон благоразумно не избърза с отговора. Първо облегна ръце на масата и се постара да успокои дишането си.

— Безкрайно съжалявам за това глупаво недоразумение. — За миг острият му поглед се стрелна към очите ѝ, но за съжаление те вече бяха премрежени от гъстите мигли.

— О, не, няма нищо, княже. Да, да, нищо особено не се случило. Мога да схвана какво изпитва един мъж в подобен миг — любезно заговори тя, без нито едно мускулче да трепне на лицето ѝ. — Прости ми този изблик на женско любопитство.

На устните му се появи неловка усмивка.

— Да, явно е, че дължа още едно извинение... Но последните две седмици на фронта се оказаха ужасно напрегнати. Иначе не си позволявам да говоря такива глупости, независимо колко чаши съм пресушил преди това. Маруся е моя отдавнашна познайница, от крайбрежието... По-точно от Ялта. Дребна блондинка и хм... доста хубавичка. Точно като теб. — Но усмивката мигом помръкна, а лявата му вежда нервно потрепна. — Всъщност... замислено отрони князът, — не е вярно, че си приличате. — Лицето на Кити завчас пламна. Съобразителната графиня моментално схвана неизказаното в неговата преценка. — Ако не бях толкова пиян — продължи Аполон с още по-подкупваща интонация, — веднага щях да откроя разликата. Защото, мое мило котенце — при тези думи пръстът му нежно докосна устните на затаилата дъх графиня, — онази Маруся всъщност въобще не може да се сравнява с теб.

Кити, непривикнала да бъде ухажвана тъй дръзко, веднага отдръпна глава и го измери с поглед, още по-озадачена от нарастващата разлика между нея и незнайната Маруся. И още по-

зачервена. „Боже мой — каза си Аполон, — колко е прелестна в своята наивност!“ Всъщност той така и не успя да си спомни Маруся някога да се бе изчервявала в негово присъствие. Князът се опита да изрови от паметта си поне бегъл спомен за някоя от останалите си любовници, способни да се изчервяват, при това така очарователно. Опитът му се оказа неуспешен. Аполон тихо въздъхна и реши, че графиня Кити Радишевска е уникално чаровно създание, след което се облегна на стола си и вдигна глава, за да подари на своята компаньонка най-лъчезарната усмивка, на която бе способен.

Продължиха закуската си, разговаряйки любезно и сдържано, като добре възпитана съпружеска двойка. Старателно избягваха да коментират случилото се през последните часове и се придържаха изключително към по-безобидни теми от общ характер, както е прието в светските среди.

Аполон остана изненадан от себе си — толкова бързо не очакваше да си припомни полузабравените правила за поддържане на салонен разговор. От доста месеци не му се бе случвало да подлага на изпитание способностите си на галантен кавалер, защото страната се гърчеше и жестока, свирепа братоубийствена касапница и сега на никого не му беше до демонстриране на светски маниери.

— Това сладко от ягоди наистина е великолепно — започна той, след като реши, че ще я обиди, ако заговори веднага нелепи баналности от рода на: „А как ви се видя времето вчера?“

— Сама съм ги брала.

Златокосият капитан незабавно реагира:

— Затова ли са тъй ароматни? — И посегна с лъжичката към купичката със сладко от горски ягоди.

След няколко минути Кити, като хапна едно последно късче от прясната шунка, приготвяна в имението специално за графското семейство, го запита, делово и спокойно, все едно че говореше на съпруга си:

— Да наредя ли да почистят униформата ти?

— О, ще ти бъда много благодарен, ако се разпоредиш някоя от твоите камериерки да се погрижи за нея! Цели две седмици не съм я смъквал от гърба си... — Усмихна й се с топла, искрена признателност и добави почтително: — Естествено, само при условие, че това няма да ти причини затруднения...

— О, не, няма да ми причини никакви затруднения! — махна с ръка домакинята. — Повече ме безпокоят в момента препечените филийки. Да не би да са прекалено горещи, княже?

Кити загрижено сбърчи изящните си вежди.

Аполон само закима в знак, че е напълно доволен от поднесената му закуска.

Сетне настъпи тишина. Двамата само се спогледаха многозначително над малката маса, подредена с порцелан от Лимож и сребърни прибори. Неловката пауза ги смути. Аполон пръв сведе очи, уж за да огледа по-отблизо блюдото, препълнено с пушена чига, а Кити с леко треперещи пръсти се зае да оправя бродираната подложка между чинийката и чашата с чая. Внезапно тя повдигна мигли, изчерви се — вече сама не помнеше за кой път през това денонощие, — но събра смелост и го запита пресипнало:

— Защо не си се оженил досега?

Той я изгледа сепнато, но само след секунди звънко се разсмя.

— Откъде да зная? Вероятно защото нито една дама досега не е поискала ръката ми!

Кити обаче си позволи съвсем лека усмивка.

— Моля те, Аполон, подобен въпрос заслужава по-сериозен отговор.

— Но аз съм напълно сериозен — разпери ръце князът. Личеше си, че в този миг искрено се забавлява. — Но дори и да бъда удостоен с едно тъй ласкаещо предложение, независимо коя особа ще го отправи към мен, можеш да бъдеш сигурна, че първо ще го обмисля много внимателно, преди да обява решението си.

Кити реши да се престори, че не е схванала скрития подтекст.

— С други думи, не си склонен към обвързване?

— Да. Поне засега.

— Но в един прекрасен ден...

Той я изгледа замислено.

— Може би и това ще ми се наложи да преживея, но точно сега никак не ми се иска дори да мисля за евентуална женитба. — Аполон веднага ѝ отвърна с въпроса, който именно тя никак не желаше да коментира: — Какво ще ме посъветвате, мила графиньо? Бракът носи ли щастие? — Опитният ухажор не пропусна да втренчи очи в лицето ѝ, ала погледът му попадна върху една съвършено безизразна маска.

Нито трепване, нито гримаса, нито дори присвиване на свежите ѝ, безукорно очертани устни. Единствено едната ѝ вежда се бе вдигнала леко над другата, за да наруши иначе идеалната хармония на лицето ѝ.

Удивително големите зелени очи на графиня Радишевска обаче не успяха да скрият спотаената в тях тъжна сянка.

— Струва ми се, че не си струва да се говори повече на тази тема. — Пръстите ѝ този път се заеха да оправят, без това да бе нужно, бродираната салфетка в скута ѝ. — Ще споделиш ли с мен впечатленията на сестра ти от замъците и ландшафта в долината на Лоара?

Аполон остана възхитен от умението на Кити да избягва парливите теми и да пренасочва разговора с най-безобидни въпроси.

— Нина се завърна от Франция изпълнена с възторг от френската архитектура и природни забележителности. Но сестра ми е истинска особнячка. На нея ѝ е достатъчно да ѝ замирише на конюшня, за да се почувства на седмото небе. Нали знаеш, луда е по конете? Ако не язди поне веднъж на ден, все едно че се е разболяла.

— Още малко чай? А майка ти с какво се занимава сега? С някой нов проект за археологически разкопки?

— Да, поне доколкото може да стигне някаква вест от чужбина до този затънт край, майка ми отново е решила да се заеме с любимите си проучвания. Този път ще търси следи от племената от ледниковата епоха някъде в Маджарско.

— А баща ти?

— Той се интересува единствено от игра на поло. Никой, дори и майка ми, не може да го прибере от игрището.

Още дълго разговаряха така, учтиво и сдържано, като стари приятели, чиито пътища неочаквано са се кръстосали след дълга принудителна раздяла. Но въпреки че графинята старателно поддържаше привидно безгрижен светски тон, много по-опитният от нея Аполон успя да долови живия ѝ интерес към всичко, свързано с него — миналото му, роднините му, увлеченията му и най-вече — любовните му авантюри. Любопитството ѝ обаче не се насищаше след изчерпателните му, макар и добре премислени отговори, дори напротив все повече и повече се задълбочаваше. Княз Аполон Кузин, въпреки че притежаваше опасен и донякъде спорен недостатък — необузdana склонност към лекомислени авантюри, независимо дали

ставаше дума за кавалерийски набези в тила на врага, или за потайно вмъкване в някой дамски будоар, в същото време съвсем не бе лишен от проникателност. Именно проникателността му помогна да се досети, че за засиления интерес на младата графиня към всичко, свързано с неговата особа, може да има само едно логично обяснение — Кити копнееше да продължи да се среща с него. Тайно, разбира се. А за него тя — в това младият капитан не се подвоуми нито за миг дори — за него тя беше като дар небесен, възплъщение на юношеските му блянове, защото въпреки пребогатия си опит като похитител на женски сърца, Аполон никога не бе срещал по-очарователна красавица от графиня Кити Радишевска.

Ето и сега той улови мимолетния ѝ поглед, насочен към лицето му, когато той рязко надигна глава, преситен от обилната закуска. Кити побърза да сведе очи, за да не се издаде, но по страните ѝ отново плъзна предателска червенина.

Двадесет минути по-късно апетитът на Аполон вече бе напълно задоволен, затова той остави чашата си с чая и се отпусна на облегалката на стола. Закуската беше превъзходна и той не пропусна да похвали домакинята, особено поднесения от нея кахетински чай — с плътен вкус и богат аромат, този кавказки сорт нямаше равен на себе си в цяла Русия.

— Още малко чай? — любезно го попита Кити.

— Може, но по-късно. — Той ѝ се усмихна приветливо и се протегна лениво, след което скръсти ръце на тила си.

— Веднага ще позвъня да ни донесат още един чайник — продължи Кити. — Най-късно след четвърт час чаят ще е готов и някой от прислужниците ще го донесе от долния етаж. — Тя се приведе, преди да се надигне от стола и това бе причината да се разтвори деколтето на снежнобялата ѝ сутрешна роба. Графинята посегна към звънеца на стената, но в последния миг нещо ѝ хрумна, защото се обърна към Аполон и го попита:

— Искаш ли да поръчам още нещо от кухнята?

Аполон присви очи и плъзна преценяващ поглед по стройната ѝ фигура, след което пусна ръце от тила си.

— Може би не бих се отказал от... — тихо промълви князът и протегна ръка, за да погали тънките ѝ пръсти. Кити веднага трепна и го изгледа озадачено. Аполон ласкаво ѝ се усмихна и заговори с

подкупващ глас: — Нека да отложим, засега, втората доза чай — предпазливо вметна той и премести стола си до нейния.

Смутената графиня този път се изчерви много по-силно от преди. Дъхът ѝ замря, в слабините ѝ се надигнаха предателски тръпки, а коленето ѝ омекнаха. В първия миг дори не усети колко ловко се плъзнаха горещите му ръце под робата ѝ от бяла коприна. А той започна да се възбужда още от първите сладостни мигове на допир, дори още по-рано, когато погледите им многозначително се кръстосаха над масата. Аполон веднага усети, че и в нейните гърди се надига страстен копнеж, но разбираше, че ѝ е нужно още време, за да узрее желанието ѝ напълно, да разцъфти като грижливо отглеждана роза. Ала преди това той бе длъжен да я накара да забрави тревогата, струяща от замъгления ѝ поглед, да отговори на безмълвния въпрос, четящ се в разширените ѝ зеници.

— Ела, ела при мен, Кити — покани я той, сепнат от собствения си глас, внезапно подрезгавял от първите тласъци на кръвта, нахлуваща в слабините му. — Ела, седни на коленете ми. Чаят може да почака.

Протегна ръка, без да обръща внимание на опитите ѝ да се съпротивлява. Обгърна я през кръста и ловко я настани в скута си. Робата ѝ избра сякаш нарочно точно този миг, за да се разтвори докрай. Съблазнителните ѝ бедра още повече го настървиха да я притисне до себе си. Припомни си изпитания трик — стисна силно бедрата си, за да укроти непокорната си мъжественост.

— Кити, скъпа... — меко въздъхна Аполон и изпъна с копнеж мощните си рамене. После затвори клепачи и остана така, прилепил лице към нейното. Миглата му я погъделичка по скулата и нежните косъмчета на тила ѝ мигом настърхнаха от това толкова деликатно докосване. Аполон още веднъж си пое дълбоко въздух, упоен от блаженото изживяване. Така, в мимолетна забрава, изтекоха няколко безкрайно дълги секунди, преди той да отвори очи, бавно, съвсем бавно, щастливо оглеждайки се наоколо.

— Видя ли какво направи с мен? — закачливо заговори князът, докато пръстите му трескаво заопипваха деликатната ѝ бяла ръка, в напрегнат опит да я намести по-удобно и скута си. — Кити, ех, Кити, моя малка сладка Кити... — ласкаво изрече младият мъж, заровил жадно търсещи устни в дъхавата ѝ коса, докато свободната му ръка

бавно, съвсем полека, но неотклонно напредваше от коляното ѝ нагоре по гладкото бедро, щедро разголено от разкопчаната дреха.

Кити се притесни, когато с тревога установи, че робата прикриваше все по-малка част от тялото ѝ. Накрая не издържа и нервно се надигна от скута му.

— Почакай, Аполон, почакай — неспокойно се извърна тя, подплашена най-вече от трудногасимия плам, така умело разпален от него в гърдите ѝ. Ала този път той въобще не обърна внимание на опасенията ѝ. Вместо това плъзна тръпнещата си длан към деколтето ѝ. Изисканата дантелена бродерия сякаш сама се надигна, за да стори път на ръката му. „Боже мой, кожата ѝ е по-гладка дори от китайска коприна!“, удиви се Аполон. Вече омаяна, Кити безропотно се отпусна в обятията му. В слепоочията ѝ запулсира бесният ритъм на кръвта, зовящ към безпаметни безумства, напомнящ за ненаситната ѝ женственост. Не, така повече не можеше да продължава! Трябваше да се сложи край на този разгул, трябваше да напипа спасителния изход! Защо, по дяволите, не можеше да устои дори само на допира на ръцете му... Нали току-що ѝ бе обещал, че ще бъдат само добри, благовъзпитани приятели? Без никакви скрити помисли... А какво прави сега с нея? И защо му позволява? Без дори да се усети, Кити внезапно се оказа полуразголена. Кога успяха ловките пръсти да смъкнат фината копринена дреха от раменете ѝ? Кога се свлече по ръцете ѝ? В последен отчаян опит графинята посегна към спасителното одеяние, ала той и този път я изпревари, като с рязък замах го запрати върху туркестанския килим.

— Почакай... спри! Слугите могат да влязат в спалнята! — Кити немощно се опита да протестира. Очевидно беше забравила колко ловък можеше да бъде княз Аполон Кузин.

Вдигна я с лекота — сякаш беше перце, откъснато от крилото на жерав — след което, без да губи нито секунда, разтвори краката ѝ, за да погали свиления триъгълник между бедрата ѝ, безкрайно улеснен от това, че под робата си тя нямаше дори бельо.

— Няма да посмеят! — отривисто отсече Аполон, без дори да си направи труда да се озърне наоколо. Невероятно напористите му пръсти вече трескаво обхождаха всяко местенце по тялото ѝ, дори и най-скришните. За да се насладят отново на свежата ѝ, идеално оформена, подлудяващо женствена плът, примамлива и обещаваща

неизчерпаеми наслади. Най-после ръката му се пъхна между бедрата ѝ и победена, тя само простена безпомощно. Вече не ѝ бяха останали сили да се съпротивлява. Усетил как тя плахо, но все по-разгорещено започна да се разтваря за него, Аполон веднага засили натиска си. Но в следващия миг по прелестното ѝ лице пробяга болезнена гримаса. Той схвана, че малко е попрекалил, че ѝ бе причинил болка, затова веднага побърза да ѝ се извини:

— Извинявай, скъпа моя. Снощи бях прекалено твърд и напорист. Обещавам ти, че сега ще бъда безкрайно внимателен.

Следващите минути изтекоха само в ласки, галене и утешения, докато най-после ръката му проникна в опияняващо топлата ѝ плът.

Кити знаеше, че трябва на часа да го отблъсне, защото секунди по-късно вече ще бъде невъзвратно късно, но Аполон чудесно знаеше къде точно да я докосне, за да зазвънтят невидимите струни, неусетно заменили нервите ѝ. Само че отчаяните ѝ неумели опити за съпротива не само че не ѝ помогнаха да се спаси от него, но дори още повече разпалиха желанието му, Аполон напипа сърцевината на нейната женственост. Тя моментално изтръпна, пронизана от толкова силен импулс, че в първия миг ѝ се стори, че няма да издържи и ще изкрещи с все сила. Искаше ѝ се да го помоли да спре, поне за малко, колкото дъх да си поеме, но той продължаваше да я гали и възбужда със същото дяволско умение, с което пръстите на скулптора мачкат мократа лепнеща глина, за да изваят неземна красота от безформената маса.

Кити обаче успя да изтръгне от гърлото си само един приглушен стон, след което се отпусна безпомощно в ръцете му. Всички останали мисли отдавна се бяха изпарили от съзнанието ѝ — като ято птици, внезапно подплашени и литнали от гнездата си, — за да освободят място за хаоса от кипящи желания и страсти. Главата ѝ се люшна и се оброни на рамото му. Косите ѝ се посипаха като златист водопад, за да обгърнат яките му рамене. Вече нямаше сили да издържи на пламъка, разпалван в слабините ѝ от напористите му пръсти, които явно не знаеха що е милост и пощада.

Колко пъти през последното денонощие тя бе разтърсвана от приливите на екстаза? Самата Кити вече не помнеше броя им. Но най-много беше изненадана от разкритието, че в нея се е таяла потискана, неподозирано дълбока, изпепеляваща чувственост. Досега младата

графиня се бе примирявала с оскъдните съпружески ласки, които бе получавала от Пьотр по-скоро по силата на традициите и задължението, отколкото от искрено, спонтанно любовно чувство. Кити, естествено, му отвръщаше със същото, като запълваше дните си с нескончаеми грижи около къщата и имението на Пьотр, а освен това трябваше да наглежда и съседния, също така необятен имот, останал на нейните грижи след преждевременната смърт на родителите ѝ.

Но сега тя самата не можеше да се познае. Нима това бе същата жена, която с подчертана неохота влизаше вечер в съпружеската спалня? Откъде се появи тази необузdana, пагубна страст? Как можа да забрави за всичко останало, за съпруга си, за честта си, за брачното ложе? На всичкото отгоре Аполон Кузин ѝ беше почти непознат! И се държеше невъобразимо разпуснато като някоя от онези жалки уличници, дори откровено му се предлагаше, само и само да си изпроси още ласки, още и още наслади... Но угризенията ѝ мигом секнаха, защото точно в този миг настойчивите му пръсти я заопипваха още по-жадно и успяха да я накара да се сгърчи от първите пристъпи, подсказващи надигащата се в утробата ѝ изгаряща кулминация. Ръцете ѝ импулсивно се устремиха към главата му, обгърнаха лицето му, устните ѝ се разтвориха, топли, влажни и очакващи жарките му целувки.

— О, Аполон, недей... — изхлипа Кити. — Така ще ме подлудиш...

Но той нямаше никакво намерение да чака втора покана. Защото именно така възприе думите ѝ. Убеден, че тя вече е напълно готова да го приеме целия в себе си, той я подхвана през кръста и я повдигна нагоре.

— Какво правиш? — ахна графинята. — Тук ли?

— Да, тук! — нетърпеливо изръмжа разгорещеният млад мъж и притисна лице към нейното. Търсеците му устни сами трябваше да си проправят път през разпилените ѝ коси към устата, защото и двете му ръце бяха заети с повдигането на бедрата ѝ. Нейното възклицание, изразяващо отначало само уплах и слисване, постепенно заглъхна, неусетно за самата нея, за да угасне в сладострастно издихание. Напълно разголена, сега тя не знаеше как да изрази възторга си от неукротимия, безкрайно изобретателен любовник, докато ръцете му бавно и сладно се плъзгаха надолу по голата ѝ снага.

Може би дори не бе още навлязъл в нея докрай, когато две експлозии, една след друга, разтърсиха слабините ѝ. Този път не можа да се сдържи и извика, напълно забравила, че не биваше да привлича вниманието на слугите, които само в къщата бяха двадесет. Изпъна се рязко, сетне се вкопчи в него като удавница, продължавайки да хлипа задъхано. Дланите му загалиха гърба ѝ, кръста ѝ, полукълбата ѝ, за да изтръгнат от нея поредица от несекващи оргазми, които се сляха в едно цяло в замъгленото ѝ съзнание. За да завършат с толкова бурна кулминация, че в един миг той се изплаши не на шега да не припадне в ръцете му. За Аполон вече нямаше никакво съмнение, че като любовница Кити засенчва всичките му досегашни компаньонки в леглото. Никога не бе срещал толкова спонтанна, всеотдайна страст, а нищо друго не импулсира тъй силно мъжа, както признанието на жената, че е желан и очакван като бленуван спасител.

Ръцете му, над които вече самият той нямаше власт, нетърпеливо се стегнаха около талията ѝ, за да я укроти поне за миг, за да може да проникне още по-дълбоко в нея. Кити веднага предусети намерението му и застина, покорна като етиопска робиня, наложница на всемогъщ фараон, готова да му се отдаде изцяло, без остатък. Очите му огледаха с възхищение ръцете ѝ, като че ли изваяни от слонова кост. Отново я обгърна — плътно, задушавашо, отвсякъде — за да я притисне тъй силно към гърдите си, че тя само успя да се сгуши подплашено между изпъкналите му бицепси, напрегнати до пръсване. Ноктите ѝ одраскаха раменете му — това бе единственият начин, по който успя да реагира, обезумяла от страст. Нейните сподавени стонове се удавиха в накъсаните въздишки на княза. Аполон се напрегна, за да я повдигне леко нагоре, после я спусна надолу, бавно, нежно, мъчително-сладостно. Не, не можеше толкова скоро да я връхлети следващата вълна... това бе... това бе само сън!

Отмаляла от неизпитваното досега блаженство, Кити вече не вярваше дори на сетивата си. Ала мъжът, плътно притиснат към нея, продължаваше да шепти любовни слова, заровил лице в косите ѝ, с плътния си мелодичен баритон, да я съблазнява, подкупва и разголва душата ѝ с дръзките си думи. Описваше ѝ най-подробно какво прави с нея, с нейното тяло, как реагира тя самата. Подтикваше я да гледа там, долу, където бедрата им се сливаха — и щом го видя какъв е втвърден, зачервен, дори лъщящ, тя самата изпадна в захлас, усещайки ясно

всяка негова грапавина, дразнеща кожата ѝ. Този път, повлечена от възпламеняващ порив, Кити изкрещя още по-силно, а нейният вик изпълни сърцето му с триумфално, чисто мъжко усещане за могъщество. Занемял от щастие, за миг младият мъж се спря, вдигна ръка и отметна златокосите къдрици от запотеното чело на своята любима, изплашен да не би да се задуши в косите си, докато мятеше бясно глава наляво и надясно. След което продължи отново. В същия покоряващо сладен ритъм.

Капитан Аполон Кузин и графиня Кити Радишевска забравиха и за обяда, и за вечерята. Всъщност през следващите три дни и нощи тя и само тя беше неговото неизчерпаемо, божествено меню. От най-изискано качество. Забравени бяха и кахетинския чай, и френското шампанско, и горските ягоди. През тези незабравими седемдесет и два часа всички правила бяха изоставени и стъпкани, като завивките от леглото, скупчени в ъгъла или изритани на килима.

Князът си позволи да я упрекне само веднъж, полушеговито. Беше в малките часове на последната им нощ.

— Никой ли, скъпа, досега не ти е обяснявал, че инициативата в любовната игра по традиция е запазена за мъжа?

Аполон се разсмя, като видя смущението, изписано на лицето ѝ. Объркана от думите му, Кити неволно се зае да внася ред в косите си, отново разрошени преди четвърт час от немирните му пръсти, след което промълви, извила устни в предизвикателна усмивка:

— Ами... ами аз си казах, че след като съм се събудила, мога да те погаля по гърдите...

В усмивката ѝ се долавяше полуприкрит триумф, примесен с възторг от признанието му за покоряващата ѝ женственост. През тези дни и нощи в нея бе настъпила неочаквана промяна — докато отначало му се бе отдавала плахо, дори свенливо, сега тя беше тази, която търсеше настойчиво своя дял от насладата. Удивена от собствената си изобретателност, преобразена до неузнаваемост, графинята измисляше нови и нови, все по-изтънчени начини, за да изостри сексуалния му апетит. И винаги успяваше.

Накрая Аполон простенваше тихо, преди да зарови ръце и копирените ѝ коси. Точно така постъпи и сега, но след това зашепна нежно на ухото ѝ:

— Скъпа моя, ако утре ме очаква още една безсънна нощ, ще бъда принуден да отправя молба към небесните ангели да ми дадат малко от тяхната сила. Защото моята май ще се изчерпи в най-скоро време...

Тя само промърмори сънено „Хм... ммм...“, което той възприе като утвърдителен отговор. Аполон се усмихна в мрака и протегна ръце, за да смъкне нощницата от раменете ѝ.

ГЛАВА 4

Много рано сутринта на четвъртия ден, малко след разсъмване, Аполон вече препускаше към Нижний, следван от верните си ординарци Карим и Сахин. Пред тримата конници се стелеше голата мъртва степ, покрита със сняг и тънеща в загадъчна тишина. Гледката потискаше Аполон, затова князът рязко махна с ръка и трите породисти коня почти едновременно се впуснаха напред в бесен галоп.

Беше я оставил спяща в леглото. Знаеше, че никога няма да успее да изтръгне от сърцето си спомена за тази поразителна красавица, която го бе омагьосала с внезапно лумналата страст помежду им, но сърцето не му позволи да я събуди, преди да потегли на път. Какво можеше да й каже на раздяла? „Сбогом, любов моя, дългът ме зове...“ Или: „Аз тръгвам, но скоро ще бъдем отново заедно...“ Не, не искаше да я залъгва с неизпълними обещания. Не и нея. Кити съвсем не беше от онази категория жени, пред които той си позволяваше подобни лекомислени баналности. Пък и всичко й го бе казал тази нощ в леглото.

Но най-важната причина, за да се измъкне още по тъмно, на пръсти от спалнята й, беше друга — точно сега, когато гигантската снага на Русия се гърчеше в спазмите на жестока гражданска война, нямаше никакви гаранции, че някога пътищата им отново ще се кръстосат. А да се обсъждат бъдещите опасности беше болезнено, мъчително изпитание, на което Аполон не искаше да подлага нервите й. Нямаше право да я разплаква допълнително — днешната раздяла беше достатъчна причина сърцето й да се облива в кръв. През следващите няколко месеци неговият живот ще бъде подвластен единствено на капризите на съдбата. И на изхода от предстоящите кървави битки с настъпващата от север Червена армия. Всякакви разговори за това, което би могло да се случи през идните месеци, биха били тягостни и напълно безполезни, дори мъчителни. Не, Аполон в никакъв случай не би искал да й вдъхва напразни надежди. Защото сега всички руснаци бяха пленници на сляпата съдба.

През последните денонощия Кити му разказа подробно за женитбата и живота си с граф Пьотр Радишевски. Всъщност разказваше по-скоро на себе си, ровейки се в миналото си, отчаяно търсейки обяснение защо се бе увлякла така безпаметно по княз Аполон Кузин. Пьотр постоянно отсъстваше от имението, би искал да ѝ напомни Аполон, така че бе напълно разбираема нуждата ѝ от ласки. Никак не бе изненадващо, че не бе устояла пред чара на такъв неотразим красавец като Аполон, който напълно оправдаваше името си, който не помнеше някоя жена да не се загледа по него. Освен това, за разлика от толкова много чаровни мъже, княз Кузин бе надарен със способността бързо да намира най-верния път към женските сърца.

Графинята редеше думите привидно спокойно, докато споделяше с Аполон преживяванията си след женитбата си с Пьотр, защото се стараеше да не издава чувствата си, но не успя да заблуди княза. Той не помнеше да е слушал по-разтърсваща изповед. Докато тя говореше, младият мъж пазеше почтително мълчание, защото вече бе схванал, че за Кити този монолог играе ролята на душевен катарзис — лек за изстрадалото ѝ сърце, мехлем за наранената ѝ душа, от който тя отчаяно се нуждаеше. Макар че, ако желаше, можеше и той да разкрие доста подробности от живота на съпруга ѝ. Защото Аполон и Пьотр бяха заедно от доста години — отначало в гвардейския корпус в Петербург, после две години в окопите на фронта срещу германците, а след прокълнатата 1917 година воюваха с червените вече цяла година, в конницата на генерал Мамонтов.

От дългите разговори край масата Аполон отдавна знаеше всичко за брачния живот на граф Пьотр Радишевски, включително и за отдавнашната му любовница, която бе родила две незаконни деца на графа, но сега, за щастие, се бе преместила далече на юг, в Баку. За тази сериозна връзка на мъжа си Кити, естествено, дори не подозираше. Аполон прекрасно знаеше защо Пьотр се бе оженил за Кити — единствено заради огромното имение на баща ѝ, но нали сред дворянските фамилии подобни бракове по сметка бяха нещо съвсем обичайно? Князът беше наясно и с друг, още по-сериозен проблем, застрашаващ техния брак — колкото повече Пьотр остаряваше, толкова повече се засилваше у него интересът към все по-млади и невинни девойчета, каквито услужливите му слуги и ординарци винаги успяваха да му намират.

„По дяволите — ядосано си каза той, — в края на краищата дори и този порок не е чак толкова рядко срещано явление в дворянските кръгове!“ Дамите от висшето общество обаче не закъсняваха да реагират и лесно си намираха любовници. Така че бракът между Пьотр и Кити беше по-скоро едно формално задължение, един вид обвързване за пред нотариуса, удостоверяващ имотите им, отколкото свещен съюз на две любящи сърца. Така че той, Аполон, нямаше причини да съжалява за това, което се бе случило между него и Кити. Той я бе пожелал, беше се нахвърлил върху нея, а тя бе откликнала на пламения му порив — при това неочаквано страстно. Защо да съжалява, след като те двамата бяха преживели такива прекрасни мигове? В тези несигурни и жестоки времена никой не се отказваше от най-малкия, от най-скромния повод за радост и щастие. Отново се потвърждаваше прастарата истина, че никога моралът не е така застрашен, както по време на война.

Бяха прекарали три незабравими дни. И три вълшебни, нощи. И това бе всичко. Но сега капитан Кузин бе длъжен отново да се завърне в ескадрона си. Да се посвети пак на проклетата война, макар че той вече предусещаше засега все още смътно, — че белите губят позициите си метър по метър, верста по верста.

Пред замъглените му от вятъра очи отново изплува силуетът на Кити. Като призрачно видение се бялнаха разкошните ѝ рамене и високите ѝ твърди гърди. В безсилна мъка князът импулсивно дръпна юздата и кобилата под него неволно изцвили.

Аполон веднага се приведе над гривата на Леда, погали я успокояващо и тя се понесе като вихър в снежната степ.

Облегната на рамката на прозореца на спалнята си, Кити с насълзени очи изпрати Аполон и двамата му спътника. Князът седеше на седлото с небрежна, самоуверена стойка. Още не беше наметнал бурнуса на гърба си. Под офицерския кител се очертаваха яките му рамене, а от колана висеше сабята му. Тежкият кобур лениво се поклащаше на хълбока му. Неизвестно защо Аполон бе решил да потегли гологлав, въпреки студената декемврийска утрин. Дългата му руса коса се развяваше от степния вятър като ореол над лик на светец. Колко пъти бе вплитала пръсти в тези буйни коси, замечтано си

припомни просълзена тя, колко пъти косите му бяха галили шията, раменете, гърдите й...

Защо не беше като някоя от онези циганки, следващи обоза на войската? Или като някоя от казачките, които яздеха и се сражаваха наравно с мъжете? Сега щеше да бъде на седлото до него! В този миг Кити завиждаше на Карим и Сахин. По дяволите, какво значение имаха нейните желания, след като Аполон дори не пожела да се сбогува с нея? Нито пък спомена някога да се видят отново. „О, да — горчиво въздъхна Кити, — дори и да бе заговорил за следващата ни среща, сигурно щеше да измисли безчет извинения, за да я отложи! Мъжете така лесно си намират поводи, за да оправдаят отсъствието си. И ще чака да изтекат толкова дни и нощи, че накрая да изгубя и последната надежда да го зърна поне още веднъж...“

Всичко, абсолютно всичко беше против нея! Проклет живот! Нито бе циганка от обоза, нито казачка от конницата. Тя си оставаше княгиня Курминская по баща и графиня Радишевска по мъж. Беше омъжена, с неопетнено име и знатно потекло, но върху крехките й рамене бе стоварена ужасно тежката отговорност за двете имения, притежавани от десетки години от двете дворянски фамилии. Не, тя нямаше право да дезертира, колкото и съблазнителни да бяха бляновете й да не се разделя никога от очарователния княз Кузин. В притихналата стая примирената й въздишка отекна неочаквано силно.

Кити вдигна изящната си ръка, за да дръпне завесата, но до последния миг остана загледана в смаляващата се фигура на Аполон, стремително отдалечаваща се към хоризонта. Накрая се отдръпна от прозореца, примирила се със загубата на единствения мъж в този бездушен свят, който й бе дарил топлина, радост и ласки, за каквито не бе бленувала в безсънните си нощи. Мъжът, който най-после й бе дал да разбере какво означава думата „страст“. Мъжът, който само с появата си внасяше оживление и заразяваше всички около себе си с удивителната си дарба да се наслаждава на всички житейски радости, колкото и скромни да бяха те понякога. И точно този мъж си бе заминал, беше я напуснал завинаги... Кити отчаяно вдигна поглед към леглото от бяла бреза, леглото, в което той я бе научил да обича, да дарява и да получава щастие. Леглото, в което тя щеше да лежи самотна и безутешна, от днес до края на дните си.

За по-малко от час тримата конници стигнаха до Нижний. Аполон нетърпеливо скочи от седлото и се втурна по стъпалата пред кокетната сграда.

Фасадата на дома на Мадам Зоя отдалеч привличаше погледите на пътниците. В стремежа си да привлече повече и по-заможни клиенти, Мадам бе докарала архитект чак от Киев, който срещу щедър хонорар веднага бе склонил да изпълни всичките ѝ приумици. Така, за всеобща изненада, в затъntenата Астраханска област, в още по-затъntenата губерния Нижний, се бе появила безвкусна имитация на елегантния дворец на Мадам Помпадур в пределите на Версай — прочутия Пти Трианон^[1].

Селата в околността бяха обитавани от невежи казаци, по пътищата чергаруваха цигани, татари и башкири, но Мадам Зоя не желаше да се примири с безрадостния факт, че суровата съдба я бе запокитила в тази забравена от Бога и хората провинция, нейде край блатата около делтата на Волга. Затова пък дотук се стигаше доста бързо с каляска с четири коня от Бештау и Кисловодек — прочутите минерални извори, превърнати преди тридесет-четиридесет години в предпочитани целогодишни курорти на приказно богатите руски аристократи.

Аполон погали гривата на Леда, прошепна нещо на ухото на кобилата и подаде поводите на Карим.

Все още тръпнеци от утринната хладина, Карим и Сахин завързаха поводите на трите коня към дървените подпори на предната веранда и последваха Аполон по хлъзгавите от леда мраморни стъпала. Портиерът разтвори тежката дървена порта още преди тримата подранили посетители да наближат на по-малко от три метра — Мадам Зоя не напразно се гордееше с отлично обучение си персонал. Само след минута Кузин се озова в просторния салон и веднага се насочи към огромната камина, озарена от буйни пламъци, за да сгрее премръзналите си ръце. Смъкна бурнуса, ръкавиците и колана с двата тежки кобура, тръшна се на първото кресло, което се изпречи пред очите му и едва тогава махна с ръка на прислужника да му поднесе закуска.

Още не беше разчупил черупката на първото от трите сварени яйца, когато помещението се огласи от несдържани викове. В салона

нахлуха шестима мъже от ескадрона, към който служеше капитан Кузин. От прага още си пролича, че младите кавалеристи не бяха напълно изтрезнели от снощното юнашко надпиване. Двама от тях крещяха тъй силно, че гласовете им заглушаваха всичките други гласове в салона. Тримата подпоручици зад тях напразно се стараеха да привлекат вниманието с буйно ръкомахане, а шестият офицер събра сили само колкото да кимне мълчаливо, за да поздрави току-що пристигналия княз.

Изведнъж всички притихнаха. На прага се появи внушителният кримски атаман Кадар Гирей. Тънките му устни, в които се долавяше нещо азиатско — може би наследено от някой незнаен предшественик, нахлул в Крим през донските степи с монголските орди — се извиха в подигравателна усмивка. Кадар се настани до масата, облегна лакти върху бялата ленена покривка и започна да разбърква чая с изящна сребърна лъжичка, прекалено дребна за могъщата му десница, преди да процеди ехидно:

— Да не би да си се изгубил някъде по пътя, Аполон Александрович? Никой от нас не очакваше такъв опитен джигит, като теб де, да закъса, затова не изпратихме разезди в степта. Добре че на някого от тези младоци му хрумна, че само жена може да те накара да закъснееш цели три дена и три нощи. Е, ще ни кажеш ли коя е тя? Познавам ли я? Сигурно е ослепителна красавица, щом е успяла да ти завърти ума до такава степен, че напълно да забравиш бойните си другари...

Аполон се облегна назад и се усмихна многозначително:

— Не е удобно да разкривам името ѝ. Тя е много срамежлива и ще потъне в земята от срам, ако си позволя да споделя с някого за връзката ни.

— Но ти, за разлика от твоята загадъчна любовница, никога не си бил от срамежливите. Нито пък си се занимавал само с благопристойни девици.

Аполон недоволно сви устни.

— Въпреки това аз си я харесвам такава, каквата е.

— Няма ли поне да ми кажеш на колко години е?

— Остави това, Кадар, Дадох ѝ обет с никого и нищо да не споделям. Мога само да се похваля с това, че не е чак толкова възрастна, колкото беше Елена Фьодоровна.

— Елена Фьодоровна? Ами че тя беше прехвърлила четиридесетте! — възкликна Кадар.

— По-скоро приближаваше петдесетте — обади се един от подпоручиците.

— Така ли? — учуди се Аполон. — Но въпреки това Елена Фьодоровна дори и сега е много красива. Още си спомням последната ни вечеря. Беше преди четири месеца, малко преди да изостави имението и да отпътува за Франция.

— Тогава само с вечерята ли се ограничихте? — подигравателно подметна Кадар.

Аполон сви рамене.

— Няма какво да споделям с вас, приятели, освен че тогава Елена Фьодоровна беше във великолепна форма, по-ослепителна от всякога. Обясни ми, че искала всички в имението ѝ да запазят най-мил спомен за нея. Горката тя, вероятно е предчувствала, че никога вече няма да се завърне в родния край... Пък и няма какво повече да си говорим, освен това, че дългогодишният опит в любовното изкуство си казва думата — довърши той и се подсмихна многозначително.

— Ех, ти, Кузин, наистина си непоправим! — скептично поклати глава Кадар.

— О, не, по дяволите! Та аз съм като всеки мъж, жадуващ да опита всички сладости, които може да му предложи този греховен свят.

Атаман Кадар Гирей замислено поглади гъстата си брада, преди да продължи с язвителен тон:

— Аполон, внимавай какво приказваш! Нали току-що ми обясни, че си се заклел пред дамата на твоето сърце да не издаваш името ѝ? По-точно пред последната от дамите...

— Успокой се, Кадар. Устните ми са като запечатани, но не с червен восък, а с жарки целувки. — Аполон отново се усмихна, но този път по-сдържано. — Хм, забравих да те попитам... как е сестра ти?

— Добре е — кисело процеди атаманът през стиснати зъби.

Лицето му мигом почервеня.

— Чудесно, искрено се радвам за нея — безгрижно се разсмя княз Кузин. — Не се срещат толкова често братя, които да са така силно загрижени за сестрите си.

Кадар веднага схвана намека на Аполон и лицето му, вее още зачервено, помрачня като градоносен облак. Преди няколко години, в разгара на едно необикновено шумно пиршество, когато всички присъстващи бяха вече доста пияни от леещото се като река шампанско, някой предложи всички вкупом да духнат свещите, с обяснението, че така щяло да стане по-интересно. Предложението беше прието с възторжени крясъци. Мъжете се надпреварваха да се доберат до някоя от госпожиците, за да ги целуват и опипват настървено, а дамите не преставаха да охкат, да пицят дори, да отблъскват възмутено дръзките мъжки ръце, както и да раздават плесници на най-нахалните. Веселието достигна своя връх, когато по заповед на домакинята слугите запалиха свещите. Оказа се, че в суматохата Кадар бе докопал сестра си. Бедната девойка изглеждаше така смутена в лапите му, че цялата компания веднага се заля от смях.

— Като ви гледам колко сте изтощени — обърна се Аполон към присъстващите, след като бе накарал хитро подпитващия Кадар окончателно да замлъкне, — личи си, че добре сте се позабавлявали тук без мен.

Князът огледа офицерите, морно отпуснали тела в креслата около камината или по столовете около масата. Само двама от тях намериха сили да се заемат със закуската. Останалите придържаха главите си с две ръце, забили мрачни погледи в чашите с кафе или чай. От всички страни вместо отговор на неговото подмятане долиташе само неясно приглушено мърморене.

— За Бога, Аполон! — възкликна един съвсем млад корнет. — Как успяваш винаги да изглеждаш така свеж?

Лицето на младия кавалерийски офицер беше прежълтяло от снощното препиване, трето поред за трите денонощия в обителта на Мадам Зоя. Под очите му се синееха тъмни кръгове.

Аполон го измери с презрителен поглед.

— Причината, Коля, е в това, че умея да печеля любовта на жените. Те ми се отплащат с толкова щедри ласки, че ми заместват часовете, отредени за почивка в леглото. Освен това така по-рядко посягам към чашката. Когато повъзмъжееш, сам ще се убедиш в това златно правило. — Внезапно на устните му се появи игрива усмивка, спомнил си първите минути от авантюрата си с Кити. — Но може да се случи и обратното, когато всички правила отиват по дяволите...

На съседния стол се настани друг офицер, привлечен от блясъка в очите на Аполон.

— Е, няма ли най-после да ни кажеш коя е тя? От цяла верста си личи, че си преживял нещо по-особено, защото отдавна не съм те виждал така щастливо усмихнат. Хайде, стига, Аполон, не бъди такъв потаен егоист. Виждаш в какво бурно време живеем. Днес сме тук, но утре може да потеглим за фронта. Ако ни кажеш името ѝ и ако, не дай Боже, вражеска сабя те повали от седлото, може пък да се усмихне щастието на някой от нас и тя да го покани да стопли леглото ѝ.

Останалите мъже само закимаха мълчаливо, напълно споделяйки мнението на говорещия, след като знаеха от опит, че Аполон подбираше своите любовници сред най-красивите си обожателки.

Но князът само сви рамене.

— Съжалявам, Мохамед, но след като съм се заклел пред нея да пазя в тайна името ѝ, не мога да престъпя думата си. — Аполон Кузин повдигна вежди съжалително и се усмихна.

— По дяволите! Щом си толкова потаен, значи този път ги попаднал на нещо наистина сериозно. Ех, как им върви на някои...

Мохамед Шамхал, беше мохамеданин, роден в Баку, а хората от неговата вяра обожаваша опитните, изкусни жрици на любовта, каквито задължително присъстваха във всеки от харемите на местните първенци. Мохамед въобще не можеше да проумее правилата на северняците, определящи поведението на един мъж, когато се влюби в дама от аристократичните кръгове. Както не правеше никаква разлика между изтънчените жени от благородно потекло и момичетата от бедняшките квартали. Простодушният Мохамед веднага класифицираше като развратница всяка жена, позволяваща да бъде докосната от друг мъж — за правоверните тялото на една жена не беше нищо повече от част от движимата собственост на нейния съпруг.

— Мохамед, ти никога не си успявал да вникнеш в съкровените копнежи на женското сърце — упрекна го Аполон.

— Че какво общо има тук сърцето? Стига, Аполон! Престани да ме правиш на глупак! Много добре зная, че те вълнува не толкова сърцето ѝ, а съвсем други части от тялото ѝ. Така че не ме разигравай повече, а ми кажи името на твоето глезено котенце, за да има кой да те замести, ако успееш преди мен да се възнесеш в Рая при Аллах!

— Името на тази дама — натъртено процеди капитан Кузин, — не е за вашите уши. — След което измери мюсюлманина с хладен поглед.

Приятелите му се спогледаха озадачено. Никога не бяха виждали Аполон така загадъчен, нежелаещ да сподели с тях няколко думи за поредното си интимно завоевание, въпреки неписаната традиция в техния ескадрон. По-скоро им напомняше за баща, ревниво бранещ честта на дъщеря си. Щом е толкова потаен, мислено си казаха офицерите, сигурно става дума за някоя изключителна красавица. А може би дори за непорочна девственица? Сега, разбира се, въздъхнаха те замечтано, тя вече се бе простила с девствеността си. След тези умозаклучения интересът на скучаещите кавалеристи към последните похождения на капитан Кузин не само че не се уталожи, но още повече се изостри. Всички присъстващи не можеха да откъснат очи от лицето му, опитвайки се да уловят някоя мимолетна издйническа мимика или някоя реплика на Аполон, за която да се уловят и да разкрият загадката.

— Ще ти бъда много задължен, Мохамед, ако ми спестиш следващите си въпроси!

Усмивката, озаряваща лицето на Аполон, внезапно помръкна. Изражението му рязко се промени от приветливо и самодоволно на мрачно и навъсено. Още по-яростно отекна в притихналия салон гневният глас, с който князът произнесе тези думи, сякаш изплющя камшик. „Проклети мюсюлмани — помисли си с отвращение Аполон, — свикнали са да се отнасят с жените като с добитък!“

За княз Кузин дори дама, която си е позволила да вкуси от божествения еликсир на любовта, винаги си оставаше дама и той беше готов да брани честта ѝ с кинжала си. До последна капка кръв.

А в целия ескадрон нямаше човек, който да не бе наясно колко бе сръчен Аполон с кавказкия си кинжал, въпреки че именно мюсюлманите владееха най-добре това безмилостно оръжие. Те го предпочитаха като най-почтеното средство за окончателното разрешаване на всеки сериозен спор, независимо от повода. Особено при споровете, засягащи честта им. От друга страна обаче Мохамед Шамхал, макар че не се страхуваше да изтегли кинжала от пояса си дори срещу най-силния мъжага в ескадрона, съвсем не беше от глупавите самоубийци. Мюсюлманинът не се страхуваше от смъртта,

дебнеца го при всяка кавалерийска атака срещу врага — нали Коранът му обещаваще вечно блаженство на небето като отплата за избитите неверници. Но да оголи гърди срещу кинжала на капитан Кузин — о, това бе нещо съвсем различно! То вещаеше неминуема смърт за него, Мохамед Шамхал. Аполон бе служил като младши офицер в Кавказ и бе усвоил до съвършенство древната традиция на местните планинци — дуелите в тамошните гарнизони винаги завършваха с гибелта на единия от двамата противници, а понякога, макар и рядко, никой не оцеляваше. Особено красноречив беше буреносният поглед на Аполон, както и десницата му, нетърпеливо опипваща дръжката на кавказкия кинжал, подаваща се над колана му. Мохамед веднага съобрази, че не си струва да рискува живота си заради някаква пропаднала жена, на която той дори не знаеше името.

Успя да издържи на пронизващия поглед на Аполон, поне дотолкова, че да успокои отчасти накърненото си честолюбие, след което сви рамене с престорено равнодушно изражение и кисело промърмори:

— Добре де, какво толкова е станало, че веднага кипна? Щом не желаеш да изслушаш съветите на приятелите си, хм, твоя воля...

— Благодаря ти. Радвам се, че тъй бързо се разбрахме — хладно кимна Аполон, вече напълно спокоен. Обикновено реагираше много по-бурно на всяко предизвикателство, независимо от кого бе отправено.

Но офицерите, насядали около масата и пред камината, останаха изненадани от ненадейното спречкване между Аполон и Мохамед. Въпреки че примирието между тях бе сключено за броени минути, всички разбраха, че този път не ставаше дума за поредната лекомислена любовна авантюра, с каквито бяха щедро изпъстрени последните няколко години от живота на княз Кузин, а за нещо много по-сериозно.

Именно затова всички въздъхнаха с облекчение, макар че в салона продължаваше да тегне неловка тишина. Малко оставаше спорът между Кузин и Шамхал да прерасне в ожесточена размяна на обиди и да приключи с кръвопролитен дуел и гибелта на единия от двамата. В тези времена, белязани с кървави схватки и всеобщ хаос, често избухваха жестоки свади, особено опасни, когато бе уязвена нечия чест. На фронта сляпата съдба запокитваше най-различни хора,

всеки от тях със своите разбирания, навици и обноски, морални и религиозни принципи. Общото между тях беше само едно — дългите военни години ги бяха научили бързо и с лекота да посягат към оръжието.

Сепнат от внезапно надвисналата тишина, Аполон се озърна и реши да внесе оживление, затова заговори с обичайния си безгрижен тон:

— Къде е Пьотр? На горния етаж?

— Още не е свършил със закуската. Само Зоя е при него — обади се един къдрокос юнкер.

— Нали знаеш, че Мадам Зоя много обича компанията на графа — долетя пресипнал мъжки глас от другата страна на масата.

— Може да се каже, че почти не сме го виждали, откакто пристигнахме тук — намеси се младият ординарец с луничаво лице.

Аполон, доскоро измъчван от угризения, отчасти се успокои, когато узна, че през последните три денонощия на съпруга на Кити не бе липсвала женска компания. Странно, за миг го обзе съжаление към нея — несъмнено тя страдаше заради изневерите на мъжа си, но едва ли се бе замисляла как би реагирал графът, ако узнае, че е рогоносец. Нямаше съмнение, че Пьотр отдавна бе престанал да страда от угризения заради многобройните си похождения. Щом той не се измъчваше, защо Аполон трябваше да се укорява, че бе прелъстил съпругата му? Така че когато след няколко минути по стълбището от горния етаж слезе полковник Радишевски, князът спокойно срещна погледа му, без да трепне дори едно мускулче по красивото му лице.

— Добро утро, Пьотр.

— О, Аполон, кога пристигна? — радостно се провикна Пьотр. — Е, значи най-после успя да откриеш пътя към къщата на Зоя? Изглежда пак си открил някоя забележителна дамичка, щом не можа цели три денонощия да се измъкнеш от леглото ѝ! Кажи поне биваше ли я, а? — Пьотр свойски го потупа по рамото.

От пръв поглед си личеше, че тези три денонощия се бяха отразили много благотворно на Пьотр, вероятно благодарение на неуморните грижи на Мадам Зоя.

— Разбира се — весело се усмихна Аполон. — Иначе нямаше толкова дълго да се забавя.

— Чудесно! И сега си напълно възстановен и готов за нови подвизи, така ли?

— Точно така.

— За разлика от повечето офицери в салона — скептично добави Пьотр и огледа подчинените си, насядали в небрежни пози край дългата маса, върху която още личаха следите от снощния гуляй. — Господа офицери, имате само един час на разположение. Всеки от вас може, ако желае, да изпие по чаша чай или кафе, може дори да си поръча две или три чаши, но искам да се държите здраво на седлата, защото ни очаква дълъг път. Зная, че на всички вас ви се иска да си почивате поне до обяд, но за съжаление барон Врангел няма да ни прости, ако закъснеем. Представям си как ще избухне, ако може да ни зърне отнякъде и разбере къде се намираме в момента. Нали го знаете какъв ревностен блюстител на морала е? Така че ескадронът ще потегли точно в девет. Първата ни цел е станция Дивное. От тази гара ще вземем влака за Харков. Новата задача на Дивата дивизия е да експортира влаковете, превозващи машините полкове на юг. Положението сериозно се е влошило, защото анархистите, искам да кажа зелените атамани на Нестор Махно, са станали много по-дръзки и непрекъснато атакуват нашите конвои. Нападат дори санитарните влакове, въпреки че са маркирани с емблемата на Червения кръст. Зная, че не ви се нрави кой знае колко тази мисия, но няма друг изход — примирено въздъхна полковникът. — Така че, господа, остава ви още само един час — Обърна се към Аполон. — Кузин, ела с мен в библиотеката. Искам да разгледаме картата и да обсъдим последните бюлетини от щаба на фронта.

След десетина минути Мадам Зоя влезе в библиотеката, за да се присъедини към двамата старши офицери. Висока, стройна, с прекрасна кестенява коса и великолепна кожа, тя умееше да привлича вниманието на мъжете, може би защото в очите ѝ се долавяше необикновен блясък, въпреки че приближаваше четиридесетте. Дори и сега тя напомняше на Аполон за безгрижно пърхаща пеперуда.

— Ах, княже! Така ми липсвахте! — възкликна тя още от прага, с топлота и с онази непринуденост, с която след дълга раздяла се срещат стари приятели.

— И ти ми липсваше, Зоя — отвърна Аполон и пристъпи към нея, за да я целуне. — Прости ми, че толкова се забавих, но възникнаха

непредвидени обстоятелства.

— Аполон Александрович винаги съумява да измисли някакво извинение за отсъствията си, като при това го поднася така изискано, че просто не можеш да му се разсърдиш — намеси се Пьотр, настанил се на стола зад бюрото, върху което беше разстлана картата на Южния фронт. — Готов съм да се закълна пред иконата на свети Георги Победоносец, че никой от моя ескадрон не може да му съперничи в откриването на местните хубавици, независимо къде ще ни запрати съдбата.

— Ето, Зоя, виждаш ли какви упреци съм принуден да търпя? Непрекъснато се налага да браня репутацията си на скромен и почтен офицер, посветен само на воинския си дълг — шеговито отвърна Аполон.

— Никой в този дом няма намерение да ви упреква в подобни прегрешения, княже — лъчезарно му се усмихна Мадам Зоя и му подаде ръката си. Капитан Кузин веднага се наведе и я целуна галантно.

— Благодаря ти за подкрепата, скъпа. Толкова много дължа на теб, толкова много съм научил от теб...

Мадам Зоя се вгледа в очите му, после вдигна ръка и с майчинска загриженост отметна русия кичур от челото му.

— Самата аз имах великолепен учител, преди много, много години — въздъхна тя. — Между впрочем, как е баща ти?

— Засега е добре, на безопасно място, в Шамбор, Франция. Изразходва излишната си енергия на игрището за поло, също както в доброто старо време. Добре стана, че ме подсети за нещо, като заговори за баща ми. Той ми изпрати писмо, в което настоява да не отлагаш заминаването си за Франция, защото тук става все по-опасно за теб. Баща ми пише, че ще те очаква с нетърпение в Шамбор.

— Ще замина, Аполон Александрович, още малко време ми трябва, за да...

— Позволете ми да прекъсна този поток от носталгични възпоминания — намеси се Пьотр. — Забравихте ли, че около нас бушува война? Хайде, Аполон, искам да проследим на картата нещо доста обезпокоително. От разузнавателната рота към щаба на барон Врангел ни съобщават, че конницата на Будьони се съсредоточава на левия бряг на река Манич.

[1] В състава на дворецовия комплекс Версай влизат и два двореца със сходни имена — Големия и Малкия Трианон — Le Grand Trianon, построен от Луи XIV, и Le Petit Trianon, построен от Луи XV). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

Следващите две седмици бяха истински кошмар. Ескадронът на полковник Пьотр Радишевски стигна до Харков тъкмо в разгара на щурма на червените полкове. Белогвардейците веднага започнаха да се евакуират от обсадения град. На Дивата дивизия бе възложена задачата да прикрива отстъпващите конвои. От тази небивала суматоха не закъсняха да се възползват бандите на атаман Махно — или „зелените“, както ги наричаха в това размирно време. Те нападаха всеки влак, бавно напредващ по четиристотинкилометровата железопътна линия от Харков до Ростов на Дон. Изскачаха изневиделица, най-често през нощта, подгонваха тачанките успоредно на релсите и засипваха вагоните с картечен огън. За тези отявлени бандити нямаше никакво значение дали вагоните са фронтови, тилови, пътнически или санитарни, белязани със знака на Червения кръст. Бесните атаки се повтаряха и през следващата нощ, и през третата, и през четвъртата, докато най-после не постигнаха целта си — да дерайлира локомотивът, изпускатйки мощни струи гореща пара, пуфтящ като смъртно ранен звяр, надупчен от десетки куршуми. Тогаваше степта се огласяше от възторжените крясъци на нападателите, които веднага измъкнаха наганите си и се втурваха към вагоните, защото ги интересуваше само едно — плячката. Заради плячката зелените нападаха с еднакво настървение влаковете както на белите, така и на червените — за тях политическите убеждения не струваха пукната нара, защото отричаха всякаква власт.

Точно заради хаотичната и напрегната обстановка на офицерите от Дивата дивизия не им оставаха повече от три-четири часа за сън на денонощие — предимно следобед — колкото да съберат сили за престрелките през нощта.

Много затруднения създаваше разчистването на релсите — почти през час движението на влаковете композиции се блокираше заради горящите отломъци от най-предния ешелон, станал жертва на последния бандитски набег. Трябваше да се отместват тежките

локомотиви — любимите мишени на „зелените“, да се възстановяват изкривените релси, да се заравят труповете.

Навред смъртта размахваше безмилостната си коса като ослепяла и обезумяла вещица. Страданията и мъките нямаха край, затова за оцелелите нямаше друго спасение, освен да претръпнат, да станат напълно безчувствени и коравосърдечни. Пътищата бяха осеяни с мъртъвци — бегълците, много от които бяха старци, жени и деца, гинеха поголовно, защото не можеха да избегнат смъртоносния дъжд от куршуми, сипещ се от бясно препускащите тачанки. Но никак не бяха малко и загиналите войници. Умираха не само от картечните и наганите на бандитите, но и от свирепия студ, все още стискайки във вкочанясалите си ръце прикладите на винтовките.

Точно през тази зима, когато на хората никак не им беше до съблюдаване на здравословни хигиенни навици, из цяла Русия върлуваше кошмарна епидемия от тиф, която косеше наред местното население, особено градското. Истинска мъка бе да се осигури баня поне веднъж седмично — нямаше дърва, отдавна бе секнал добивът на въглища, водопроводите в Харков и околните градчета бяха прекъснати от шрапнелите, след като оръдията на червените и белите не замлъкнаха няколко денонощия преди падането на Харков. Бежанците се тъпчеха като сардели във все по-оредяващите вагони на потеглящите на юг влакове, с което още повече улесняваха разпространението на смъртоносния вирус.

Само преди два дни капитан Аполон Кузин бе изпратен от полковник Пьотр Радишевски да инспектира санитарния влак, отбит на резервния коловоз край станция Дебалцево. През изпочупените от стрелбата през миналата нощ прозорци Аполон видя болните, изпоналягали по седалките и койките, но го озадачи фактът, че не се чуваха нито стонове, нито викове. Едва след три часа една раздрънкана талига докара недоспал фелдшер от близкия град Купянск.

Но тези усилия се оказаха напразни — всички във влака отдавна били мъртви, включително лекарите и медицинските сестри, санитарите и охраната. Фелдшерът повтори какво му бяха разказали очевидците на трагедията от предишната вечер. На предходната гара, на двадесетина версти южно от Таганрог, към спрелия за вода влак запълзяло сиво пълчище. Лекарите, ужасени от гледката, отначало помислили, че глутница изгладнели вълци се насочва към вагоните.

Всичко изглеждало много неясно и объркано в здрача. Към средата на декември се смрачава много рано. Оказало се обаче, че група войници от предишния влак, оплячкосан от бандитите, пълзели с окървавени лакти и колене в снега, със сетни сили, само и само да се доберат до спасителните вагони на гарата. Но тези окаяни пешаци до един вече били болни от тиф, и то в безнадеждно напреднал стадий. Намерили се по-жалостиви сред сестрите, които внесли на ръце нещастниците в последните два вагона. Фатална грешка, защото така заразата проникнала във влака и покосила всички пътници, дори и машинистите, които едвам успели да докарат влака до следващата спирка гара Дебалцево.

В тези кошмарни седмици, след пробива на Южния фронт при река Манич и след последвалото превземане на Харков от червените, на оцелелите им се струваше, че милосърдието беше изчезнало от лицето на земята, а небесните сили завинаги се бяха отвърнали от грижите за злощастните бегълци.

Човешкият разум, скован от несекващите злочестини, понякога, макар и доста рядко, се пробуждаше от този кошмарен сън, за да си зададе въпроса: „Как е възможно да се случи всичко това?“ През последните пет и половина години — откакто Русия бе ввлечена в Световната война — животът на Аполон Кузин бе един низ от мрачни мигове. Или отдаваше чест пред пресния гроб на поредния загинал от ескадрона или полка, или крачеше със свъсени вежди между камарите от трупове на старци и деца, вледенени от зимните студове или пък разложени от летните жеги, или изслушваше мълчаливо хлипащите очевидци на поредното зверско клане... Да, това бе точната дума, защото в степите вече не се водеха истински, достойни битки за някакви идеали, а се разиграваше безумна кървава вакханалия, неопикуема касапница между освирепели човекоподобни зверове.

За Аполон, както и за всички мъже, сражаващи се независимо на чия страна в Гражданската война, нямаше друго спасение, освен да привиква с озъбеното лице на смъртта, като постепенно си създава вътрешна защита срещу мъката, страданията и отчаянието. Иначе никой, дори и такъв силен духом мъж като Аполон Кузин, не би могъл да опази разсъдъка си след кошмарните гледки по пътя между Харков и Ростов на Дон, буквално осеян с трупове на цивилни и на войници от полковете на червените и белите.

Когато най-после се добраха до Таганрог, една от най-близките до Ростов железопътни гари, войниците от ескадрона бяха безкрайно изтощени от надбягването със смъртта. Неколцина от офицерите бяха ранени. Но за щастие раните им не се оказаха смъртоносни. Кое то бе още едно доказателство за умението им да оцеляват, при това в най-опасните сражения, както е по време на отстъпление. Сега целият личен състав с нетърпение очакваше посрещането на коледните празници в Таганрог. Най-после се задаваше дълго жадуваният отдих, който бе за тях като глътката въздух за давещия. Но вместо за въздух, брадясалите, изнурени и озлобени мъже копнееха само за чисто легло, за ноци без престрелки, за обилна трапеза с повече водка, за се опитат поне за няколко часа да забравят преживяното.

Но още не бяха приближили северните покрайнини на Таганрог, когато полковник Пьотр Радишевски свика старшите офицери, за да оповести, че се налага да се раздели с ескадрона, макар и само за няколко дни.

— Утре рано ние двамата, аз и Сергей, трябва да потеглим за Баку, Необходимо е той да уреди там прехвърлянето на акциите си от местното дружество за добив на нефт. — При тези думи на графа Аполон учудено повдигна вежди, затова Пьотр побърза да добави: — Да, да, разбирам, че си озадачен от тази неочаквана промяна в плановете ни, но моля те, не искам точно сега да ми задаваш въпроси. Мога само да ви пожелаая, господа офицери, весело посрещане на коледните празници, ако въобще това е възможно сега, в разгара на войната — унило въздъхна графът. — Няма как, длъжен съм да остана поне за два-три дни със Суата и децата — полугласно добави той.

— Да-а, сега вече те разбирам — бавно произнесе Аполон, зает с обмислянето на възможностите след заминаването на Пьотр. Въпреки че душата му бе загрубяла, а чувствителността му — притъпена след ужасните преживелици по време на отстъплението от Харков до Таганрог, капитан Кузин не можеше да си обясни как си позволяваше Пьотр да остави Кити сама точно на Коледа. Ала след малко тръсна глава и реши, че това, в края на краищата, не е негова работа. Пожела на Пьотр весело прекарване на празниците, дори го помоли да предаде поздравите му на Суата. После уморено отпи от чашата си, в която бе долял остатък от съдържанието на последната скъпоценна бутилка

коняк от избата на Мадам Зоя в Нижний. И точно тогава го споходи една неочаквано дръзка мисъл.

„Кити! Ще бъде сама на Коледа в имението!“

Аполон въздъхна и отново отпи глътка коняк, след което се облегна на стената на купето. Всички седалки във вагона бяха наблъскани с офицери от ескадрона, повечето само по ризи и по чорапи, с разкопчани колани. А по пода на коридора, сред хракките, се въргаляха безчет угарки. Нямаше ъгълче в някое от купетата, в което да не бяха нахвърляни по две-три празни бутилки, повечето от водка или коняк.

— Благодаря — кимна Пьотр и неловко се усмихна. — Ще ѝ предам твоите поздравии.

— Не забравяй също да поздравииш от мен Мирза и Алина.

Лицето на Пьотр светна от радост.

— Непременно трябва да видиш Мирза, Аполон! Язди така добре, сякаш се е родил на седлото, макар че наскоро навърши шест години. Няма да го познаеш, толкова е пораснал...

— Тогава Алина сигурно вече препуска със своето пони? Като истинска амазонка! — шеговито добави Аполон.

Алина, по-малката незаконна дъщеря на Пьотр и Суата, беше само на пет години, но много буйно и живо дете, което се бе влюбило в Аполон от пръв поглед и се държеше така непринудено с него, все едно че ѝ беше по-голям брат. Пьотр гръмко се разсмя.

— Сигурно си прав. Не знаеш колко сме спорили ние двамата, Суата и аз, относно възпитанието на сина ни и дъщеря ни. Суата искаше да ги приучи от малки да спазват стриктно мюсюлманските традиции, но този път аз решително ѝ се противопоставих. Алина копира всяка постъпка на Мирза, а Суата, вече напълно отчаяна, отдавна е вдигнала ръце, неспособна да спре бурните промени в поведението им.

— Изцяло подкрепям това решение — поклати глава Аполон. — Тези обичаи в Задкавказието да учат момичетата от малки да свикват с безропотното подчинение в харемите, отдавна трябваше да са забранени. За Бога, та ние живеем в двадесетия век, а не в Средновековието!

— Именно това се опитвам да втълпя на Суата — заяви Пьотр и се усмихна доволно. — Напоследък като че ли е започнала да

възприема идеите ми.

„Защото от дете е приучена, че цял живот ще трябва да се подчинява на мъжа си!“, помисли си Аполон. Същата робска психика, чиито проявления Пьотр искаше да изкорени у дъщеря си още докато беше невръстно момиче, същото жалко и унижително, чисто ориенталско покорство пред мъжката воля, което очевидно го радваше много, когато се касаеше за Суата. Ясно бе, че графът не схващаше това противоречие, дори напротив, много му допадаше усърдието, с което бакинската му наложница изпълняваше всичките му прищевки. Липсваше само харемът с одалиските, поднасящи купи с шербет... Макар че Пьотр и Аполон бяха приятели от доста години, с течението на времето Аполон все повече се убеждаваше в горчивата истина — Пьотр беше егоист, загрижен единствено за собствените си удоволствия. Държеше се понякога като дете, неразумно и самовлюбено, което си въобразява, че целият свят се върти около него и е длъжен да изпълнява приумиците му.

Князът отклони помрачнелия си поглед и по случайност зърна през неизмития прозорец едър мъж, нагазил в дълбокия сняг зад коловоза. Новодошлият отчаяно махаше с ръка, за да привлече вниманието на седящите в купето.

— Виж, отвън те чака Сергей. Дава знак с ръка, че е време да тръгвате.

Пьотр веднага посегна към багажа.

— Добре, щом Сергей е дошъл да ме отведе, значи трябва да тръгвам. Чакай, има още нещо... Видях, че тук се навъртат десетина медицински сестри, от екипа на Червения кръст. Оставям те да се оправяш с тях. Две или три от тези девойки хващат окото, знаеш ли? Кой знае, може пък да му излезе късметът на някое от тези миловидни създания... Само така ще забравиш своята тайнствена красавица, онази от последния ти роман, заради която толкова закъсня да се присъединиш към нас в Нижний.

Аполон мигом настръхна и подозрително присви очи, но след малко се успокои, когато видя закачливата усмивка, играеща на устните на Пьотр. Но за всеки случай князът побърза да смени темата:

— Нима си решил да оставиш всичките тези девойки на мен?

— Само този път, княже. Само този път всичките тези красавици, до една, ще бъдат изключително на твое разположение. Послушай

съвета на един стар и предан приятел — намали пиенето и наблегни повече на храненето. Защото доста сили ще ти трябват, за да се справиш със сестринското братство на Червения кръст. — Върху загорялото му лице разцъфна още по-широка усмивка. — Искам да си пазиш силите, Аполон. Не ми се ще, като се завърна от Наку в Таганрог, да те заваря капнал от изтощение, изцеден като лимон.

Аполон замислено изгледа Пьотр — погледът на полковника беше невинен, като на монах, коленичил пред иконата в килията си.

— Не се безпокой за мен. Нищо чудно да прекарам празниците в усамотение. Да знаеш само колко съм уморен... и от живите, и от мъртвите...

Пьотр недоверчиво повдигна вежди.

— Нима?! — възкликна графът. После се обърна и тръгна към вратата на вагона, но неочаквано се спря на третата крачка, завъртя се и отново заговори:

— Да се надяваме, че командващият фронта до моето завръщане няма да издаде заповед за напускането на Таганрог. — Сетне сви рамене и добави, но този път с доста по-скептичен тон: — Макар че, ако трябва да си говорим напълно откровено, може би именно това би трябвало да очакваме — довърши той с мрачна въздишка.

Вече никой в Бялата армия не си правеше илюзии относно изхода на Гражданската война в многострадалната Русия, защото не им достигаше нито жива сила, нито тежко въоръжение, нито дори боеприпаси, за да бъде спряно настъплението на червените. Навред цареше униние и песимизъм. Дезертърите се увеличаваха с всеки изминал ден, едновременно с броя на убитите, ранените и безследно изчезналите. Както и заболелите от коремен тиф, малария и холера.

Но офицерската чест задължаваше както капитан Кузин, така и полковник Радишевски стриктно да изпълняват заповедите на щаба на фронта до последния ден, когато вече няма да има нито главнокомандващ, няма да има щаб, няма да има кой да издава заповеди, нито да ги предава и изпълнява, няма да има фронт, няма да има нищо. Освен бегълци, а зад гърбовете им — безименни войнишки гробове. Освен това — поне дотогава — Пьотр и Аполон бяха длъжни да водят в бой ескадрона, въпреки силно оределия личен състав.

Все още си личеше, че те двамата ненапразно бяха отдали немалко години в служба на Отечеството, при това в редиците на

императорската гвардия — най-елитното войсково съединение в някогашната царска Русия. Нечувано бе офицер от гвардията да не изпълни заповед, а за дезертиране изобщо и дума не можеше да става. Но в същото време именно офицерите, особено старшите, бяха много по-добре осведомени от редниците и останалите нисши чинове, поради което командирите отлично знаеха, че кампанията е обречена на провал. Зад гърба им оставаха само Екатеринодар и Ростов на Дон. Ако не успеят да задържат и тези градове, ще им остане само един изход — да се втурнат в панически бяг към черноморските пристанища, за да се струпат на борда на някой кораб и да се простят завинаги с родината.

И без това пътищата и железопътните маршрути, водещи на юг, вече бяха напълно задръстени. Населението панически напускаше областта. При нормални условия от Ростов на Дон до Новоросийск се пътуваше с влак само за шест часа, но сега едва стигаха четири денонощия. Какво ли щеше да се случи, когато многохилядната Бяла армия, по-точно нейните остатъци, се втурне в бягство към черноморското крайбрежие? Заедно с внушителен поток от цивилни бежанци, които, както винаги по време на масова евакуация, създават неописуем хаос, особено ако бандите на зелените решат да се възползват от шанса за още грабежи...

След като Пьотр слезе на перона, Аполон остана на вратата на вагона, вперил замислен поглед в смаляващия се силует на полковника. Но съзнанието му в този миг бе обсебено само от една натрапчива мисъл: Кити ще бъде сама по Коледа! „Звучи дяволски изкусително — повтори си той, — въпреки че от Таганрог до Астрахан се простират стотици версти безлюдна снежна пустош... Да! Да, толкова е съблазнително!“

Дали пък няма да му помогне неговият стар приятел — авиатор към щаба на фронта? Като му отстъпи двуплощния си свързочен аероплан за два, не, да кажем за три-четири дни? Аполон бе доста млад, когато в школата го бяха научили да управлява аероплан. Още си спомняше как се изплашиха родителите му, когато узнаха, че синът им изпробвал армейски аероплан в рискован полет над една от тесните клисури сред стръмните кавказки планини. „Ако ми разреши да използвам аероплана — помисли си Аполон и сърцето потръпна в радостно предчувствие, — ще стигна до имението на Кити само за три

часа!“ Странно, но в мисиите си той упорито отказваше да го нарича „имението на Пьотр“, въпреки че беше фамилна собственост на графовете Радишевски още от края на осемнадесети век. Ако дръзкият му план се увенчае с успех, те двамата ще прекарат заедно три, не, четири дни! И три нощи! Включително и коледната нощ...

Аполон тръсна глава, за да се отрезви, обърна се рязко и пое по мръсния коридор към своето купе. Трябваше набързо да опакова багажа си. Но наред коридора младият капитан внезапно се прикова на място и застина като парализиран, а след половин минута яростно сви юмруци и отчаяно заблъска махагоновата ламперия по стените на коридора.

По дяволите! По дяволите! Как не се сети по-рано... Сега всичко пропадна! Как ще обясни на Кити, че съпругът ѝ не може да се прибере в имението за Коледа? Най-глупавото решение ще бъде опитът да оправдае отсъствието на Пьотр с напрегнатата обстановка на фронта — тя веднага ще попита защо тогава капитан Кузин може да си позволи да го отлъчи от ескадрона за цели четири денонощия. А да ѝ разкрие истината... Не, това ще е подлост, която един дворянин, един знатен руски княз не може да си позволи. Как ще я гледа после в очите, ако именно от него тя научи, че съпругът ѝ я е мамил, при това от години... И дори има две незаконни деца от любовницата си...

Още веднъж стовари тежките си юмруци в стената, сетне се спря, задъхан и умислен. Нямахше друг изход, освен да скалъпи някакво що-годе правдоподобно обяснение. После, все така дълбоко замислен, закрачи нататък по коридора. Да, непременно ще му хрумне някакъв претекст, с който да прикрие изневярата на мъжа ѝ. Разполагаше с достатъчно време — чакаше го дълго пътуване до глухата Астраханска област. Сега навред царуваше неописуем хаос, така че всяка ситуация, дори и най-немислимата в нормални условия, можеше да му помогне да заблуди Кити...

Спря се чак когато ръката му машинално се протегна, за да отвори вратата на купето. Докато част от мозъка му трескаво преценяваше коя лъжа ще прозвучи най-убедително, останалата част от съзнанието му се мъчеше да откликне на призивите на съвестта и здравия разум. Започна, макар и неохотно, да обмисля хрумването си да прекара коледните празници с Кити. Имаше ли право да си затваря очите пред факта, че тя бе съпруга на най-добрия му приятел? Това, че

бе жена на прекия му командир, въобще не го безпокоеше, защото по целия Южен фронт трудно можеше да се срещне по-смел и по-способен офицер от капитан Кузин. Както бе истинска рядкост един знатен дворянин, потомствен княз като Аполон да се остави да бъде командван от Пьотр Радишевски, който беше само граф по произход. Но Аполон отдавна бе престанал да обръща внимание на всякакви светски условности. Други мисли обсебиха сега съзнанието му. Независимо от разпътния живот на Пьотр, имаше ли право Аполон да се прокрадва в спалнята му и да прелъстява съпругата му? И защо да подновява една интимна връзка, която нямаше никакво бъдеще? Именно това раздвоение го измъчваше най-силно — още не бе признал пред себе си, че я обича с цялото си сърце, безпаметно и отчаяно... Ала този път, когато отново удари часът за раздяла, за него ще бъде още по-мъчително да се сбогува с нея! Само Бог му бе свидетел колко бе изстрадал предишната им раздяла, въпреки че сам не можеше да си обясни защо графиня Радишевска успя да пробуди у него толкова силни и предани чувства. Нито една от досегашните му любовници не бе успяла да постигне това.

Но не, за нищо на света не искаше да пропусне този златен шанс. Никога нямаше да си го прости, повтаряше си разколебаният мъж, едва ли не гласно, удивен от собственото си объркване. Той, който никога и за нищо не се колебаеше... Ала в същото време съзнанието му бе попаднало в плен на противоречиви чувства. Трябваше ли да подхранва самочувствието си с дръзки набези в имението на Пьотр, като се възползва от неговото отсъствие? Това не подходеше ли повече на някой лекомислен младеж, на някой разглезен пройдоха, нуждаещ се от главозамайващи любовни авантюри и рисковани завоевания, за да убеди сам себе си, че не е пренебрегван от жените?

Княз Аполон Кузин — отдавна забравил вече колко точно разбити женски сърца бе оставил зад гърба си — не се нуждаеше от подобни доказателства, за да повярва, че по чар, мъжественост и любовни имения с нищо не отстъпва на малцина избрани мъже. Освен моралните угризения още нещо не му даваше покой: защо нищо не можеше да изтрие от мислите си онези вълшебни три дни и три нощи в леглото на Кити? Въпреки че около него се разиграваха ужасяващи сцени, изобилстващи с ярки примери на пагубни емоции, на които простосмъртните винаги са били подвластни. Навред човешката кръв

се лееше като река, всеки ден загиваха десетки хора, офицерите отчаяно се мъчеха да забравят ужасните преживелици, като организираха все по-шумни и все по-разгулни пиршества, а той не можеше да изтръгне от сърцето си спомена за очарователната графиня... Не можеше да забрави прелестното и лице, удивително грациозното ѝ тяло, великолепните ѝ гърди, горещите ѝ ласки, страстното ѝ отдаване... За пръв път княз Кузин се сблъскваше с такава магия — да бъде изцяло покорен от една-единствена жена, защото в досегашния му живот флиртовете се бяха редували така забързано, че следващата любовница веднага съумяваше да изтрие спомена за предишната, преди още последната да се е настанила за по-трайно във влюбчивото му сърце. Странно, дори глупаво, но се оказа, че досега Аполон не само че не се бе влюбвал истински, но дори не бе подозирал, че е способен на толкова дълбоки чувства, разстройващи целия му душевен покой.

Струваше му се, че сега всичко се бе обърнало против него, но най-много го измъчваше обстоятелството, че Кити беше жена на най-добрия му приятел. Не би пожелал подобно изтънчено мъчение дори на най-злия си враг. Защо не беше съпруга на някой напълно непознат нему мъж?

Никак не бе маловажна и заплахата от пълно поражение на Бялата армия. Потомственият аристократ княз Аполон, офицерът от белогвардейската конница капитан Кузин ясно си даваше сметка, че го очаква или гибел, или мъчително изгнание, раздяла завинаги с родината. И с Кити... Би трябвало само едното от тези две сериозни препятствия да поохлади чувствата му към графиня Радишевска, но по някакъв абсурден каприз на съдбата страстите му не само че не стихваха, а се разпалваха още повече. Другите жени вече нищо не значеха за него, макар че тъкмо сега, в тези объркани времена, жените бяха много по-достъпни.

Именно затова го осени идеята да захвърли всичко и да потегли към имението на Кити, за да прекара коледните празници в леглото ѝ, пък после, ако така пожелае съдбата, да заплати дори с кръвта си за това сладко прегрешение... Но колебанията и угризенията продължаваха да го мъчат. Към края на същия ден, в който Пьотр потегли към любовницата си в далечно Баку, след дълги часове на размисъл и двоумене, накрая Аполон окончателно се отказа от мечтата

си да бъде за Коледа с Кити. Не помнеше друг път да бе проявявал подобно благоразумие винаги досега се бе надсмивал над всеки от приятелите си, който се опитваше да подчинява страстите си на повелите на разума.

Още не бе успял да намери задоволително решение поне на едно от измъчващите го противоречия, когато в купето нахлуха четирима кавалеристи, за да го завлекат на тазвечерното събиране с медицинските сестри от влака на Червения кръст. В ескадрона бяха плъзнали слухове, че поради необикновено многочислените загуби по време на отстъплението от Харков медицинските сестри успели да икономисат внушително количество чист спирт, който след разреждане с вода успешно заместваше водката. В същото време най-последно бяха докарани от Ростов на Дон осемте каси с шампанско, за което грузинският княз, командващ разквартирувания в Таганрог артилерийски дивизион, бе пожертвал скъпия си фамилен пръстен, обсипан с рубини. Така че този път запасите от алкохол бяха внушителни, доста повече, отколкото при предишните пиршества. Аполон отсега можеше да се обзаложи, че дори след четиридневните коледни празници ще остане нещо за пиене.

За Аполон тези четири денонощия бяха запълнени единствено с висенето край масата и пресушаването на поредната бутилка. Странно, но нито водката, нито шампанското, нито дори конякът от запасите на Пьотр не успяха напълно да замъглят съзнанието му. Както не успя да привлече вниманието му младата медицинска сестра от екипа на Червения кръст, макар че госпожицата не пестеше усилия, за да му се хареса. Девојката не случайно не можеше да откъсне очи от княз Кузин. С него не можеше да се сравнява нито един от останалите мъже в ескадрона. Дори и през тези четири дни, през които Аполон напразно се мъчеше да удави мъката си, заради неосъществената мечта да прекара коледните празници с Кити, вроденият финес на изтънчения дворянин продължаваше да си личи дори в най-дребните жестове. Даже и в маниера, с който посягаше към чашата. Медицинската сестра, с червен кръст върху бялата престилка, беше запленила от тъжния княз, загадъчно красив и обаятелен в гордото си мълчаливо усамотение. Аполон пиеше, без дори да се огледа поне за миг, сам в своя ъгъл на дългата маса, без да обръща внимание на суматоката около себе си.

В чакалнята на гара Таганрог, на бърза ръка преобразена от белогвардейците в салон за пиршества, беше много шумно, оживено и задимено. Някой домъкна две танцьорки, от местния цигански табор. Отвсякъде се разнасяха оглушителни викове, насърчаващи мургавите момичета още по-страстно да кършат снаги и да подрусват лъскавите си нанизы, висящи нагъсто на шиите им. Всички се бяха издокарали в чест на предстоящата Бъдни вечер — в салона, на светлината на десетките свещи, проблясваха еполетите и акселбантите на офицерите, дръжките на кинжалите и сабите им, заедно с накитите по дръзките деколтета на дамите от града. Нежното шумолене на копринени рокли галеше слуха на кавалеристите и артилеристите, които още не се бяха окопитили след тежките боеве.

В дъното една престаряла казачка свиреше на балалайка протяжни, пропити с безмерна тъга руски романси. Меките тонове, изтръгнати от струните, се преплитаха с пресипналите от водката мъжки гласове и със звънкия смях на девойките от санитарния влак. Синкавият дим от лулите на офицерите и сивкавият пушек от махорката на пехотинците се смесваха в гъста пелена, плътно разстилаща се из цялото помещение, преди да намерят най-близката пролука в дебелия почернели греди, за да излетят навън, неусетно, тъй както бавно, но сигурно чезнеха спомените за доброто старо време. Часовете се влачеха непоносимо бавно, пропити с носталгия, която не можеха да удави нито алкохолът, нито блюдата върху пищната трапеза, нито престорено оживените, неестествено шумни спорове, възникващи най-често заради дребнави поводи.

Късно през нощта, много след като бяха заглъхнали последните акорди на балалайката, Аполон, комуто всичко наоколо бе дотегнало до смърт, се тръшна върху войнишките шинели и вързопите с одеяла в ъгъла. Махна уморено с ръка на медицинската сестра, която през цялата вечер не се бе отделяла от него. Не можеше да я повика, защото така и не успя да запомни името ѝ. Нейните плахи ласки и безкрайно търпение все пак му помогнаха да заглуши мъчителните спомени за тази, заради която се обливаше в кръв сърцето му. Всъщност медицинската сестра нямаше нищо против той да ѝ шепне в мрака „... златокъдра моя графиньо“, докато галеше лицето ѝ, макар тя да беше брюнетка, а във вените ѝ да нямаше и капка синя кръв.

На следващата сутрин, когато слънчевите лъчи отново огряха влаковете, застинали върху коловозите, Аполон с усилие надигна глава, за да огледа лицето на девойката, спяща на рамото му. Озърна се недоумяващо, опитвайки се да разбуди в паметта си поне откъслечни спомени от предишната нощ, но не успя, затова само въздъхна кисело. Разтърка чело и слепоочия в напразен опит да прогони мъчителните пристъпи на главоболието. Сетне машинално повтори същия жест, който всъщност бе едва ли не единственото му занимание през последните три вечери — ръката му се протегна, за да напипа полуизпразненото шише с водка, оставено снощи от някого върху перваза на прозореца със стъкла, заскрежени от ледения декемврийски вятър.

В тези отчаяни дни — последните за Бялата армия — населението на цяла Южна Русия беше обхванато от трудна за описване епидемия от безверие в утрешния ден и пълна липса на надежди. И военните, и цивилните даже не живееха ден за ден, а по-скоро час за час. Докато връхлитащите от север болшевики заливаха всичко по пътя си като мътна приливна вълна, никой не знаеше дали вече не е излят куршумът, предназначен за него от жестоката съдба. Такъв край все пак беше за предпочитане пред гладната смърт, пред увисването на бесилото или пред най-ужасяващата перспектива — попадне в лапите на чекистите, които не познаваха думи като „милост“, „състрадание“ и „човещина“.

Докато Аполон давеше мъката си във водката и шампанското, Кити прекара коледните празници доста по-спокойно. Мнозина от собствениците на съседните имения бяха забягнали в чужбина през последните две години, а на тези, които бяха останали, никак не им беше до тържества. Нямаше семейство — независимо дали бе аристократично или селяшко — което през последните две години да не бе дало поне една свидна жертва — баща или съпруг, син или внук, брат или племенник. Срецаха се фамилии, в които мъжете бяха избити до крак.

Княгиня Давидова още не можеше да прежали последния си син, загинал в ожесточените боеве през лятото на 1919 година. Кити редовно я навещаваше, а от един месец все я увещаваше да ѝ гостува

за Коледа, но княгинята само мълчеше, вперила празен поглед в ъгъла. Лекото кимване с глава бе единственият признак на живот в нея. Княгиня Давидова още не беше изгубила благородната си осанка, още не бе забравила навика си да издава разпореждания на камериерките си с властен, добре школуван глас, но духът сякаш отдавна бе напуснал тялото ѝ, съсухрено и сковано, след като бе изплакала всичките си сълзи.

Тишината в просторната къща действаше много потискащо. Още с влизането посетителят усещаше неприятния дъх на мухъл, на износеност, на болест, дори на смърт. Скромната черна рокля на княгинята, гарнирана само с бяла якичка и маншети, още повече подсилваше траурната атмосфера, царяща в този онемял дом. Нито един часовник в къщата не работеше — княгинята бе забранила на слугите да ги докосват в онзи злокобен осемнадесети август, когато нейният любим син Григорий бе загинал нейде край Царицин. Вместо да навива часовниците, прислугата бе задължена да сменя свещите около портрета на загиналия, окачен на северната стена във всекидневната. Нейна светлост Мария Яковлевна Давидова стоеше с часове пред портрета, полугласно мълвейки сърцераздирателни молитви за вечен покой на душата му. Мнозина от прислужниците напуснаха този мавзолей, потопен в скръб и неутешима печал. Останаха само най-преданите слуги, чиито бащи бяха служили при покойния княз — бащата на княгиня Мария Яковлевна.

Днес, когато Кити пристигна за следобедния чай, отново се повтори до болка познатата сцена — домакинята бегло кимна в отговор на поздрава на гостенката си, след което пак насочи погледа си към портрета на стената. Сконфузена, Кити машинално забеляза, че лакираната рамка на портрета беше вече доста потъмняла от пушека на денонощно горящите свещи.

Но Кити стоически издържа тази не особено приятна сцена, понеже съзнаваше, че в цялата околност никой освен нея не бе в състояние да утеши злочестата княгиня. А това бе много необходимо, особено днес, на Бъдни вечер. С нежни, внимателно подбрани утешителни слова графиня Радишевска успя да привлече вниманието на домакинята — която след като се поокопоти малко, предложи на гостенката си да я заведе в стаята на сина си. Там всичко се пазеше

непокътнато, така, както бе останало пред смъртта на младия княз Григорий Давидов.

— Моят Гришенка много обичаше това легло. Сега аз често се отбивам в неговата стая, лягам на леглото и си го представям какъвто беше като съвсем мъничък. Още не беше проходил и нощем, щом го стреснеше вятърът, блъскащ капациите на прозорците, се притискаше плътно към мен...

Княгиня Давидова коленичи пред иконата до леглото — кандилото под сребърния образ на Божията майка също се поддържаше денонощно от три камериерки — и отново започна да се моли за душата на непрежалимия си първороден син, напълно забравила за своята гостенка.

Почувствала се напълно излишна, Кити тихомълком напусна къщата и потегли обратно към имението. Набързо вечеря, защото не ѝ бе приятно да се храни сама в единия ъгъл на масата, достатъчно дълга за двадесет и четирима души, след което веднага се оттегли в спалнята си на горния етаж.

Дните ѝ, сиви и монотонни, все тъй продължаваха да се нижат в мъчителна самота, но след появата, по-скоро втурването на Аполон в живота ѝ вече нищо не беше както преди онези съдбовни три дни и нощи. Досега Кити не се бе замисляла върху незавидната си участ. А сега, измъчена, разкъсвана от недоволство, тя избра единствения достъпен начин да намери покой — младата, ужасно самотна графиня се зае с небивало усърдие да изпълнява задълженията си като управител на имението. Готова бе на всичко, само и само да потисне, дори само временно, изгарящия копнеж по Аполон Кузин.

Зад гърба ѝ слугите си разменяха многозначителни погледи. Не помнеха някога тяхната господарка да се бе старала така и не спираха да търсят някакво що-годе смислено обяснение за тази загадка.

В един късен следобед, след като за трети път събра числата от дългата колона с разходите за последния месец и получи сума, съвсем различна от сумите при предишните две сбирвания, Кити не издържа. Запрати писалката на пода, а след нея полетя и книгата за разходите по издръжката на голямото имение. Отчаяна, графинята захлупи лице и зариди с горчиви сълзи.

Цял час ѝ бе нужен, за да възстанови душевното си равновесие. Първо избърса сълзите си с батистената си кърпичка, после тръсна

къдриците си и се зарече отсега нататък да не се вторачва чак толкова в сметките. Явно, това не беше лекът за изтерзаната ѝ душа. Усилията да намери отдушник във всекидневните грижи по поддържане на имението само ѝ причиняваха хронично изтощение и изблици на отчаяние като сегашния. Безрадостните вести, пристигащи от фронта, с нищо не допринасяха за преодоляването на тези душевни кризи, дори тъкмо обратно още повече стопяваха вратата ѝ в бъдещето. От ден на ден ставаше все по-зле. Тя, която в миналото никога не бе плакала, освен на гробовете на родителите си, напоследък се разстройваше по най-незначителни поводи.

Смутът в душата ѝ съвсем не се уталожваше от мислите за Аполон. Кити така и не успя да го изтласка от сърцето си, въпреки че отчаяно се опитваше да не мисли за него. Младата жена се самообвиняваше жестоко не само за непростимата си разпуснатост през онези три дни и ноци вече бе изтекъл почти месец оттогава, но укоряваше и паметта си, която не се уморяваше да ѝ напомня за очарователния млад княз, за страстните му устни, очи и ръце. Особено ръцете му... тъй дръзки, непоколебими и горещи. От допира им кожата ѝ бе настръхвала, тялото ѝ се бе възпламенявало. Усещаният спомен за ръцете му, за тялото му, за прегръдките му бяха тъй живи и завладяващи, че Кити често стенеше, охкаше и се извиваше в просъница, без да може да го осъзнае. Събуждаше се много рано, призори, обляна в пот, разчорлена и задъхана. Но след разсъмване събираше последните остатъци от волята си, за да си наложи забрана повече да не мисли единствено за него. За Бога, нали беше омъжена? И все така ли ще бъде занапред? Какъв ужас! О, не беше ли длъжна да мисли единствено за Пьотр, за мъжа, на когото се бе заклела пред олтара във вярност до гроб?

За нещастие именно в тези мъчителни дни и седмици Пьотр не беше крий нея. Как тогава можеше Кити да пренасочи мислите си към него? Странно, но по някаква необяснима прищявка на съдбата именно сега я връхлетяха угризения и самообвинения за лекомислената ѝ изневяра, за оскверняването на семейното ложе. Защо бе забравила законите на честта и каноните за светостта на брака по време на посещението на Аполон в имението? И в същото време вълната на разкаянието очевидно не бе успяла да залее докрай съзнанието ѝ, защото нищо не можеше да я принуди да престане да копнее за

прегръдките му, да бленува за устните му. Как можеше младата графиня да забрави, че дъхът ѝ секваше до изнемога, на границата на припадъка, щом двете му ръце я сграбчиха, за да се притиснат двамата, гръд до гръд в екстаз... Както водата капки по капка запълва речния яз, за да прелее рано или късно, така и спомените за приказните мигове с Аполон — дори името бе име на най-слънчевия от древните богове — я обсебваха все повече и повече. Ала не така кротко и плавно, както се издигаше нивото на водата в някой вир. Не, връхлитаха я като буен планински поток, който никога не е в състояние да укроти. Неуде дълбоко, в потайните кътчета на сърцето ѝ, не преставаше да пърха надеждата, макар и съвсем плаха, че в един прекрасен ден техните пътища пак ще се пресекат.

В навечерието на Коледата тази надежда спонтанно избуя в душата ѝ — глождеше я предчувствието, дори и да бе съвсем смътно, че поради някаква причина Аполон ще се появи в имението.

Но от княза нямаше ни вест, ни кост...

На Кити ѝ остана една-единствена утеха — спомена за онези вълшебни три дни и ноци. Колкото повече дни отминаваха, толкова повече я измъчваше отговорът на неразрешимата загадка как може един човешки живот да се промени до неузнаваемост само за три денонощия? За някакви си седемдесет и два часа? Преживяното от нея, когато споделяше леглото с Аполон, беше толкова неочаквано и смуцаващо, белязано по всяка вероятност с фатална необратимост. Много неща графинята не можеше да си обясни, но поне в едно беше сигурна — нещо в нея завинаги се бе променило. И виновникът за тази промяна беше княз Аполон Кузин.

Но за жалост това нищо не можеше да промени сега, когато бушуваха кървавите вихри на братоубийствената война. Нейните мечти и копнежи можеха дотолкова да повлияят на съдбата, колкото и две горящи свещи на казаните в Ада, препълнени с окаяни грешници. Такива като нея.

Неутолимият копнеж на Кити не можеше да скъси почти непреодолимата дистанция от стотици версти, нито пък можеше да запълни безрадостните дни след тяхната раздяла с нещо смислено. Ами ако повече никога вече не се видят? Нито веднъж дори? При тази мисъл тя цялата се парализираше от ужас. Ами ако трупът му се въргала вцепенен в някоя крайпътна пряспа?

Сърцето ѝ се свиваше в болезнен гърч. Пред очите ѝ причерняваше. Така реагираше всеки път, когато я връхлитаха опасения за живота му.

Но по неведомите закони на подсъзнанието нейде в дълбините на психиката ѝ отново оживяваха кълновете на надеждата. Аполон и Пьотр бяха близки приятели, а в последните си писма съпругът ѝ нищо не споменаваше за него... Разбира се, Кити все още нямаше никаква гаранция, че ако по някакъв магически начин огромното разстояние между нея и Аполон успее да се стопи, той ще откликне на чувствата ѝ. Графинята дори не смееше на моменти да си позволи мисли за чувства, за любов... Тогава неизбежно бликваха сълзите ѝ. Защото, колкото и да бе неопитна в любовта, младата жена знаеше, че неотразими мъже като Аполон Кузин с лекота зарязваха и напълно забравяха разбитите женски сърца по пътя си. Или преставаха да влагат същите чувства и всеотдайност, както през първите любовни нощи. Разплакана, графинята неволно си припомняше подмятанията на Пьотр за дръзките похождения на Аполон — князът винаги съумявал да избегне обвързване с жена под каквато и да е форма. Обяснението било много просто — князът никога не се влюбвал в своите обожателки. Тази мисъл се бе загнездила упорито в ума на Кити и това я съкруши напълно.

Оказа се, че мечтата ѝ да го дочака в имението за коледните празници е била поредната ѝ илюзия, по детински наивна и глупава. Оставаше ѝ само едно — всяка вечер, след като слугите заспиваха, да се прибере в спалнята си с изтръпнали нозе, да захлупи лице в студеното празно легло и да остави сълзите си да рукнат на воля. Явно съдбата беше изцяло против нея.

ГЛАВА 6

Пьотр спази обещанието си и се завърна в Таганрог точно на четвъртия ден, щастлив и доволен от пътуването, макар че бе доста уморен от прекосяването на Кавказките хребети. Веднага сподели с Аполон за радостното посрещане в Баку. Суата и двете ѝ деца едва не припаднали от радост, щом го зърнали на прага на къщата.

Поради някаква необяснима причина именно това безгрижие, изписано на грейналото лице на Пьотр, веднага напълни с озлобление сърцето на Аполон. Или го дразнеше фактът, че Пьотр въобще не се опитваше да прикрива незаконното си съжителство с онази жена в Баку, докато той бе длъжен да спотайва дълбоко в сърцето си горчивината от отказа си да замине за Астрахан и да прекара коледните празници в спалнята на Кити... Още повече, че последните четири денонощия, удавени в мрачно пиянство, съвсем бяха отровили настроението му. Крайният резултат беше плачевен — княз Аполон Кузин, прочут с веселия си нрав и с безгрижното си поведение, сега беше по-мрачен и навъсен от всеки друг кавалерист в ескадрона.

— Не може ли да говориш по-тихо! — раздразнено се сопна той на Пьотр, докато графът оживено споделяше с офицерите си поинтересните преживелици по време на пътуването му от Баку до Таганрог.

Но недоволният тон на Аполон не успя да помрачи веселото настроение на Пьотр. Графът само се извърна и учудено го изгледа през рамо.

— Какво ти става, Аполон? — съчувствено запита той. Да не би да те цепи главата след снощното пиене?

Въпросът му беше риторичен, защото посивялото лице на Аполон беше по-красноречиво от всякакъв отговор. Дори бе занемарил облеклото си, което се случваше извънредно рядко с него. Брадата му беше набола, тъй като през последните четири дни нито веднъж не бе посягал към бръснача. В погледа му се четеше единствено умора и отегчение от всичко, което го заобикаляше, за което всъщност имаше

предостатъчно основания. Но Пьотр остана удивен най вече от едно неочаквано разкритие — пръстите на Аполон конвулсивно потрепваха, очевидно мимо волята му. Пьотр не помнеше друг път да бе виждал приятеля си в толкова окаяно състояние, дори и след най-кървавите сражения през миналата година, когато корпусът на Мамонтов достигна до подстъпите към Воронеж и се готвеше да продължи към Тула.

— Нищо ми няма. Ще ми мине — унило промърмори Аполон.

Защо съдбата бе дарила Пьотр с такова щастие, докато той бе принуден да посрещне Коледа в тази отблъскваща впиянчена компания? След онези незабравими нощи в спалнята на Кити останалите жени вече можеха единствено да погъделичкат сетивата му, да пробудят инстинктите му, но не и да го дарят с щастие. Всъщност князът доста смътно си спомняше ласките на медицинската сестра от санитарния влак на Червения кръст, но за нищо на света не можеше да си припомни точно в коя нощ бе станало това. Знаеше само, че въпреки тежкото пиянство така и не успя да изтръгне от паметта си спомена за прелестните мигове в спалнята на Кити.

Вероятно Аполон се озлоби още повече от тези размисли, защото рязко вдигна глава и презрително процеди през зъби:

— Поне веднъж не ти ли хрумна, че жена ти може да те е чакала за Коледа?

Пьотр, приключил със свалянето на ботушите, се изправи, както си беше по чорапи, и се взря изумено в навъсеното лице на приятеля си.

— Кити? Как така се сети за нея?

Погледът му се плъзна по тялото на Аполон — князът лежеше в нехайна поза на койката в купето на вагона, запазен за техния ескадрон. Графът веднага реши, че Аполон още не е изтрезнял от снощи. Затова само безгрижно сви рамене и смутено промърмори:

— Няма защо да се тревожа за Кити. Жена ми чудесно се справя сама с имението. Винаги може да се разчита на нея.

— А ти как разбра, че я бива за управител на толкова обширно имение? — продължи Аполон с още по-заядлива нотка. — Та нали откакто се ожени дори десет дни не си стоял при нея! — Гласът му потръпна от възмущение. Може би наистина още не беше напълно

изтрезнял, но напоследък му се бе насъбрала толкова много горчивина, че едва се сдържаше да не избухне.

Но Пьотр, заслепен от илюзорните си представи за щастие — като всеки наивен мъж, въобразяващ си, че ще може до безкрай да живее безнаказано с две жени едновременно, — не успя да забележи гневно припламващите искри в зениците на Аполон. И този път графът само вдигна рамене примирено.

— Стига, Аполон. Тя отлично ръководи имението, — Пьотр винаги говореше за двете имена като за една обща собственост. — Там аз съм напълно излишен, поне засега.

За щастие князът вече бе успял да се овладее и се задоволи само с една тежка въздишка.

— Е, щом е така, не ти остава друго, освен да благодариш на Бога, че те е дарил с толкова разумна съпруга — полугласно измърмори той.

— Какво? Какво каза? — сепна се Пьотр.

— Казах само, че ще се радвам, ако наистина нямаш никакви основания за тревога.

Между двамата приятели надвисна неловко мълчание. Пьотр присви очи и отново се вторачи с недоумение в лицето на Аполон, опитвайки се да отгатне мислите му.

— Ти... ти да не би да си научил нещо... искам да кажа... случило ли се е нещо в мое отсъствие? Може би Кити е изпратила телеграма? — Гласът му внезапно се промени и сега звучеше подчертано загрижено, но Аполон го познаваше прекалено добре, за да се подлъже от нотките на безпокойство в тона на Пьотр.

Вместо това князът само се засмя презрително и без да става от койката, се протегна към масичката, за да хване недоизпразнената бутилка с водка.

— Разбира се, че в твоето имение всичко е наред. Също и тук, в Таганрог. Докато те нямаше, почти не съм ставал от тази койка. Ординарецът се грижеше бутилката да ми е под ръка, а девойчетата от Червения кръст не ме оставиха да умра от скука. Особено старателна беше онази... тъмната. Дявол да го вземе, защо все не мога да й запомня името? Започвам много лесно да забравям какви съм ги вършил предишната вечер, а това никак не ми харесва. Ето, на, не мога да си спомня дали завчера някоя от другите медицински сестри не успя

да изпревари моята предишна компаньонка и да се напъха под завивките ми преди нея. Всичко ми е така замотано в главата...

— Че от какво толкова можеш да се оплакваш? — прекъсна го Пьотр, нежелаещ повече да слуша бърбенето на Аполон. Нали така безразборно те двамата живеяха от години и вече бяха свикнали с непретенциозните полеви условия. Така нехайно съществуваха и хиляди руски офицери, защото никой не бе сигурен дали ще оцелее в следващото сражение.

— Уф, като се замисли човек, излиза, че този живот е напълно лишен от смисъл — сломено въздъхна князът. — С какво всъщност си запълваме дните ние двамата с теб, Пьотр? Ядем, прием, спим, вкарваме в леглата си първата фуста, която се окаже толкова плиткоумна, че реши да ни обърне поне малко внимание. Прахосваме парите, останали от богатствата на бащите ни... — Аполон надигна бутилката като за поздравница, опря гърлото ѝ до пресъхналите си устни и отпи солидна глътка. — Моля се на Господа само за едно... поне имената им да мога да запомням... Ех, ако не завинаги, то поне за месец или даже два. — Сянка падна върху измореното му лице. Отвори уста и шумно си пое въздух, за да угаси парещия огън в гърлото си. За съжаление краставичките и сельодката бяха свършили още преди два дни, а последните запаси от хайвер бяха изчерпани още преди падането на Харков.

Пьотр се намръщи. Отдавна не бе виждал приятеля си изпаднал в толкова мрачно настроение. Графът замислено потърка брадичка и след няколко минути, изтекли в напрегнато мълчание, лицето му внезапно просветна. Очевидно го бе озарила някаква спасителна мисъл.

— По дяволите! — изруга Пьотр. — Как не успях по-рано да се досетя! Трябваше да отида първо в имението, да успокоя Кити. Даже можеше и теб да те взема. Да, защо не! — При тези думи на Пьотр лявата вежда на Аполон нервно потръпна, но за щастие Пьотр не забеляза тази издйническа мимолетна промяна в изражението на своя приятел. — Да, точно така е трябвало да постъпим. Ако ти беше с мен, щяхме да бъдем много по-убедителни. На другия ден щеше да ми помогнеш да обясня на Кити, че е крайно необходимо да забравим за ужасните преживелици на фронта, като заминем на лов. А вместо това можеше да прескоча до Астрахан и от там да потегля с парахода за

Баку. Е, нямаше да имам на разположение три дни да остана при Суата и децата ми, но пък Кити щеше да е по-спокойна...

— Виждам, че все още си загрижен за жена си — хладно процеди Аполон.

— Да, за Бога! — Пьотр гневно стисна юмруци. — Как не се сетих тогава! Точно така трябваше да постъпя! Ти така и така нямаше с какво да се забавляваш тук по Коледа. Можех да те оставя в имението, за да правиш компания на Кити по време на коледните празници. После, на връщане, можех да те взема и да се върнем заедно тук, в Таганрог. Кити въобще нямаше да разбере, че съм бил в Баку.

Аполон отново се ядоса. Не само заради лекомисленото отношение на Пьотр към жена си, но и заради така глупаво пропуснатия шанс да остане насаме с Кити.

Пьотр недоволно сви устни.

— За съжаление вече е безнадеждно късно. По-рано трябваше да ми хрумне тази идея. Ти би бил прекрасен компаньон за Кити.

Аполон стисна зъби, за да потисне желанието си да наругае приятеля си. Как могат мъжете понякога да са толкова слепи?

— Не те ли е страх да оставиш жена си сама с мен? Нали всички твърдят, че съм бил непоправимо покварен развратник?

— Ти и Кити?! — изненадано извика Пьотр. — Да не се шегуваш? — Сега явно беше ред на Пьотр да смръщи озадачено вежди. — Та тя дори няма да знае какво да прави, ако се опиташ да я ухажваш!

— Сигурен ли си? — Много усилия костваше на Аполон да не позволи на гласа си да трепне от вълнение.

За негова изненада Пьотр посрещна този въпрос със смях. Той отдавна си бе изградил непоклатими убеждения относно характера, темперамента и нрава на съпругата си, така че въобще не долови прикрития сарказъм в тона на Аполон.

— Напълно, драги ми приятелю. Слушай, аз съм женен за нея повече от три години. Главата ѝ е пълна само с грижи за счетоводните книги и за издръжката на имението. Страсти, чувственост, романтични пориви? — Той изсумтя презрително. — Хм, никога няма да ѝ хрумне нещо подобно. Не и на моята Кити! Освен това тя е толкова скучна, че само ще си загубиш времето с нея. Така че по-добре да не мислим за

подобни глупости! — безгрижно махна с ръка Пьотр и насмешливо присви устни.

Но Аполон отново потъна в мрачен размисъл. За разлика от Пьотр, той много добре знаеше колко страстна и чувствена можеше да бъде Кити. Спомените от часовете, прекарани с нея в леглото, го принудиха да стисне яростно зъби. За нищо на света не биваше да се издаде пред Пьотр! Защо му трябваше да говори на тази толкова парлива тема? Проклетата съдба! Какво се оказа в края на краищата? Не само че е било възможно да бъде за Коледа с нея, но дори всичко е могло да бъде организирано, без въобще да се крие. С благословията на нейния мъж! При тази мисъл кръвта рязко нахлу в главата му и болката се усили още повече. Аполон притисна длани към слепоочията си, пое си дъх и сърдито изръмжа:

— Стига! Повече не искам дума да чувам за това, Пьотр! Не ми говори за жени! Нито за любов! Нито за твоята наложница в Баку! Ясно ли е?

Аполон скочи от койката и се приближи към прозореца. Отвори го с рязък замах и остана облегнат на него, въпреки нахлуващия студен въздух. Прекалено много му се бе насъбрало напоследък. Страхуваше се, че няма да издържи и че ще извърши нещо ужасно, нещо непоправимо, след което няма да има връщане назад.

Пьотр се приближи към него и загрижено го потупа по рамото.

— Какво става с теб, приятелю? Никога не съм те виждал толкова мрачен! Да не би да преживяваш някаква сантиментална история?

— Може и така да се каже... — тихо промърмори Аполон.

— Боже мой! Възможно ли е това? Не вярвах, че все още стават чудеса на този свят! — За миг Пьотр се поколеба, преди да продължи неуверено: — Искаш ли да споделиш с мен за...

— Не!

— Аполон, скъпи приятелю, защо днес си така опърничав и груб? — попита Пьотр. — Да не би цялата тази сцена да е заради онази сестра от влака на Червения кръст?

Но Аполон само поклати глава, без въобще да продума. Пьотр разбра, че нищо няма да успее да изтръгне от него.

— Е, щом така предпочиташ, не ми остава нищо друго — примирено сви рамене той, — освен да изчакам махмурлукът ти да

премине.

За разлика от Аполон, Пьотр беше доволен от себе си и нищо не бе в състояние да развали настроението му. Дори и мрачното изражение на приятеля му.

— Ще отида във вагон-ресторанта. Ординарецът ми доложи, че ще намеря весела компания за игра на карти. И без това до утре сутринта няма да има телеграми от щаба на фронта за промяната на обстановката.

Пьотр махна с ръка и напусна купето. Стъпките му заглъхнаха по коридора.

Бутилката с водка с трясък се разби в стената на купето. „По дяволите!“, изръмжа Аполон, срита с крак парчетата стъкло и се намръщи още повече, щом зърна петното върху тъмносиния килим. Какъв пропуск! Можело е да прегръща Кити през тези три дни и нощи, вместо онази медицинска сестра... Той така и не успя да си спомни името ѝ. Но сам си бе виновен. Защо не се вслуша в зова на сърцето си? Защо не замина за Астрахан? Как можа да постъпи така глупаво? Каква полза от добрите намерения, от угризения на съвестта, от предпазливостта?

Нали единствената поука — която всички офицери извличаха от омразната война — беше една-единствена, съвсем проста, понятна дори и за най-глупавите: използвай всяка възможност да се наслаждаваш на живота, дори и най-скромната, докато не е станало невъзвратимо късно! Нали именно той се придържаше от години именно към това златно правило! Май Пьотр имаше право... Какво, за Бога, ставаше с него? Дали пък върху му не се стоварваше фамилното проклятие? Още когато беше в разцвета на младостта си, Аполон беше открил в характера си онази особеност, с която се бяха отличавали предшествениците му — свободолюбие и стремеж към максимално задоволяване на всички желания и прищевки. Още първият дворянин от рода Кузин беше сред воините, помогнали на Михаил Романов да завземе престола преди три столетия въпреки ожесточената съпротива на московските боляри.

Но когато пристъпът му на ярост се уталожил, отново го обзеха съмнения дали Кити щеше да пожелае да се види с него, както и угризения — нали Пьотр бе най-добрият му приятел...

Аполон въздъхна недоволно и със свито сърце се настани на тясната койка, която от една седмица му служеше за легло. Подпря брадичката си с юмруци, стисна зъби и впери невиждащ поглед в изцапания килим на пода на купето. Може би защото беше много объркан, изтощен и все още не напълно изтрезнял, но именно в този миг, без да осъзнава напълно всички възможни последици, Аполон Кузин взе едно от онези решения, които променят завинаги съдбата на всеки мъж. Защо се бе отказал от Кити? Той, който досега никога и пред нищо не се бе спирал, за да задоволи капризите си? Закани се, че повече няма да се лишава от това, за което копнее душата му, независимо от колебанията или последващото разкаяние. Ще я има, на всяка цена, ради Бога, каквото и да му струва това!

За съжаление следващите дни се оказаха така наситени с драматични събития, че не само беше абсурдно да крои планове за следващата си среща с Кити, но нямаше време дори да мисли за нея. Още на следващата сутрин тяхната дивизия беше натоварена на вагоните, за да бъде хвърлена в жестоката битка за Царицин — болшевиките отново се опитваха да пробият фронта, но този път от изток. Ескадронът на полковник Радишевски още не се бе укрепил на новата позиция недалеч от десния бряг на Волга, когато дойде заповедта за отстъпление. На трети януари Царицин падна в ръцете на болшевиките. Никой не очакваше, че само три дни по-късно червените ще превземат и Таганрог. А след още няколко дни предните им отряди приближиха Новочеркасск — най-големия град в земите на донските казаци. Белогвардейците бяха принудени да евакуират и Ростов на Дон. Щабът на фронта се премести в Екатеринодар, откъдето преди две години Бялата армия беше започнала настъплението си на север.

Въпреки паническото отстъпление, барон Врангел и генерал Деникин продължаваха да общуват помежду си само с писма и телеграми, като оперетни примадони. Тяхното съперничество за поста главнокомандуващ на Бялата армия имаше фатални последици за изхода на Гражданската война. След като генерал Корнилов бе разкъсан от снаряд, сред белогвардейските водачи не се намери нито една личност, достатъчно авторитетна, за да обедини всички противници на болшевиките.

Колкото повече се влошаваше положението по фронтовете, толкова повече се задълбочаваше съперничеството между белите

генерали. Деникин притежаваше административни способности, но се оказа лош тактик. Барон Врангел, въпреки че бе надарен с блестящ ум, непрестанно отблъскваше сътрудниците от щаба си и подчинените си с високомерието си. За съжаление в много случаи баронът имаше право да упреква офицерите от своя щаб заради пристрастеността им към опиума, към оскотяващото пиянство, към разгулните оргии и безсрамното мародерство. Най-малко усилия полагаха те за стриктното изпълнение на заповедите му. В щаба на Бялата армия цареше непоносима атмосфера на завист и съперничество, интриги и коварни капани. Крайният резултат се оказа плачевен — координацията между действията на отделните части се нарушаваше почти всекидневно, случаите на неподчинение или на тактически грешки зачестяваха все повече, за което белогвардейските съединения заплащаха с огромни загуби в жива сила, въоръжение и с отстъпление от така трудно завоюваните позиции.

Но в щабовете на Червената армия положението не беше много по-розово. В тях подозрителността, недоверието и наказателните мерки бяха още по-често явление. Естествено, бившите царски офицери най-често ставаха мишена на преследвания. Терорът над всички несъгласни с новия режим се вдъхновяваше от Москва. Изпращаните по фронтовете болшевишки комисари, сред които най-силно изпъкнаха Троцки и Сталин, с лека ръка изпращаха на смърт стотици хора за най-дребни провинения, особено по време на отстъпление. Будьони и останалите пълководци от Червената армия често бяха принуждавани да се нагърбват с непосилни за изпълнение заповеди на Москва. Понякога единственото спасение беше оправданието, че заповедта не е получена — съвсем правдоподобна ситуация, защото свръзките изобщо не бяха надеждни. Същевременно командирите на червените полкове и дивизии — също както противниците си от другата страна на фронта — се пристрастяваха към алкохола и наркотиците, жените, златото и диамантите. Повечето от тях не пропускаха да се възползват от възможността да грабят, да си отмъщават, да задоволяват примитивните си страсти, без да забравят обаче за най-важното — на всяка цена да оцелеят, да дочакат живи и невредими края на тази братоубийствена касапница. Нямаше офицер, който да не търси отчаяно някакъв отдушник, за да забрави поне за една вечер кървавите сцени от току-що изминалия ден.

В същото време Ленин, по всички възможни канали — по телефона, по телеграфа, във вестниците или по митингите, не отслабваше призивите за „победа на всяка цена“, „за борба до смърт“.

В разгара на хаоса и междуособиците в щаба на Бялата армия Аполон и Пьотр, заедно с Дивата дивизия, бяха принудени да напредват през леденостудените степи, рискувайки постоянно да загинат или от студ, или от картечните на червеноармейците. В същото време от изтощените до предела на силите белогвардейски полкове се изискваше да печелят битка след битка, въпреки жестокия недостиг на артилерия, на муниции и на фураж за конете. Дивата дивизия се опита да отблъсне конницата на Будьони в равнините около Азовско море, но претърпя катастрофално поражение.

В средата на януари част от кавказката кавалерия, подчинена дотогава на барон Врангел, беше прехвърлена в Четвърти кавалерийски корпус на генерал Павлов. До края на януари и през февруари Аполон и Пьотр се сражаваха под командването на генерал Павлов, който бе получил невъзможна за изпълнение заповед — да затъкне пробива на Първа конна армия на Будьони при река Манич, без да държи сметка за загубите. Набързо сформираното кавалерийско съединение, съставено предимно от донски и кубански казашки ескадрони, подсилени от отряди от кавказки стрелци, се нахвърли с такава ярост срещу авангарди на Будьони, командван от болшевика Думенко, че отначало спечелиха няколко сражения. Почти целият личен състав в корпуса на генерал Павлов — около дванадесет хиляди саби — беше кален в многобройни битки още от Първата световна война. Подбраните елитни ескадрони нападаха с безумна смелост линиите на червените и непрекъснато объркваха плановете на болшевиките.

Но въпреки временните успехи на белите, щабът на Будьони успя да прехвърли свежи подкрепления към полесражението с център никому неизвестната доскоро река Манич. На шестнадесети февруари започна решителното сражение. Битката се водеше на участък с ширина около двадесет километра. И двамата пълководци — генерал Павлов и Сергей Будьони — отлично разбираха, че тази битка ще се окаже решаваща за цялата зимна офанзива. Ако успеят да обърнат в бягство червените, белите ще спечелят толкова ценното време за

прегрупиране на дивизиите, полковете и ескадроните, за попълване на запасите от боеприпаси, за потягане на резервите.

Критичността на момента очевидно бяха разбирали и болшевишките водачи в Кремъл, начело с Ленин, защото все повече се засилваше потокът от набързо нахвърлени телеграми, с нетърпящ възражения тон, изобилстващи с истерични подкани за победа на всяка цена. Открито се признаваше, че ако сега не бъде сломена съпротивата на белогвардейците, ще се оголи целият Южен фронт и противникът през лятото отново ще бъде в състояние да заплаши Москва.

На двадесет и пети февруари войските на генерал Павлов превзеха станция Торговая, недалеч от брега на Манич. Но този скромнен успех никого не можа да заблуди — от двадесетте хиляди конници, с които генерал Павлов потегли към Манич, след тридневния преход, сред свистенето на куршумите, шрапнелите и ледения вятър в голите донски степи, под командването на генерала бяха останали само единадесет хиляди кавалеристи. Нямаше откъде да се набавя храна за войниците, нито сено за конете. Никъде не можеше да се намери подслон за ранените и болните — наоколо се стелеха само безкрайни казашки равнини.

Боеспособността на белогвардейските ескадрони беше спаднала до критична точка. И тогава врагът нападна.

Пьотр и Аполон — който навсякъде беше съпровождан от верните Карим и Сахин — успяха да се спасят от гибел единствено благодарение на случайността. Полковникът, следван от капитан Кузин и двамата му телохранители, яздеше най-отпред, начело на ескадрона, когато от северозапад връхлетяха предните разезди от конницата на Будьони. Ударът пое ариергарда на дългата колона от ездачи. Пьотр бързо прецени, че неговият ескадрон нямаше никакви шансове за победа и веднага изкрещя на хората си да отстъпват назад към Торговая. Спаси ги лудешкото препускане, продължило повече от половин час, както и това, че червеноармейците прекратиха атаката, за да оплячкосат обоза на ескадрона. Едва успяха да се доберат до станция Торговая, останали съвсем без сили. Нямаше никакво време за губене. Някъде на север, на другия бряг на Манич, се съсредоточаваха основните сили на Първа конна армия на Сергей Будьони — около двадесет хиляди саби, така че полковник Пьотр Радишевски не посмя да издаде заповед за пренощуване в станция Торговая. Оцелелите от

неговия ескадрон продължиха още по на юг, към лагера на генерал Павлов, където беше групирана цялата конница на белогвардейската армия.

Двете конници останаха така две денонощия, разделени само от двадесет версти. Никой не бързаше да атакува пръв. Температурите бяха много под нулата, конете все по-често се подхлъзваха по заледената земя и затова опитните кавалерийски офицери не искаха да рискуват напразно. На всичкото отгоре червените не бяха така изтощени, както белите, които още не се бяха възстановили след изтощителния преход от района на Таганрог до бреговете на Манич. Но генерал Павлов знаеше също, че неговите сили се изчерпват с всеки изминал час заради отчайващата оскъдица в тила на войската. Нямаше друг изход, освен да рискува с фронтална атака, в която да хвърли всичките си ескадрони.

На следващата сутрин студът беше още по-свиреп, затова когато генерал Павлов спря белия си жребец в средата на лагера и извика: „На конете! По седлата!“, само половината от кавалеристите веднага изпълниха заповедта на командира на корпуса. Останалите ездачи се засуетиха около изтощените коне и изгубиха почти половин час, докато попълнят нестройните редици на ескадроните. В това време от север се върнаха разузнавачите, с тревожното съобщение, че в падината на петнадесет версти от лагера се е притаил в засада многочислен отряд от конници на противника. Генерал Павлов реши да се възползва от предимството на изненадващия удар и веднага се провикна:

— Саби вълн! В атака! Ще накажем с оръжието си тези проклети кучи синове!

Но бялата кавалерия не успя да препусне в галоп — конете бяха толкова изтощени, че бе истинско чудо как въобще се понесоха в лек тръс към падината. Заради това фатално забавяне тъкмо на превала — малко преди да се разкрие пред очите на ездачите наклона към падината — отсреща внезапно изскочи първата вълна от вражеската конница. А зад нея, в далечината, откъм хоризонта се понесоха следващите вълни, с безчет пробляскващи в студената утрин стоманени остриета, размахвани от галопиращите будьоновци.

Конниците на генерал Павлов настръхнаха от тази заплашителна гледка, но дори за миг не намалиха темпото. Само изпълниха сабите

напред, за атака, приведоха се над гривите и пришпориха конете. Единственото спасение за тях бе да атакуват, преди противникът да успее да се разгъне в ширина, за да не ги притисне по фланговете с превъзхождащите си сили. Трябваше да сразят предния ешелон със светкавичен, безмилостен пробив в центъра.

Само след секунди двете конници се сляха в невъобразимо объркано гигантско кълбо, многолико, задъхано, ревящо. Смъртоносните остриета проблясваха като хладни светкавици. Нямаше време дори да посягат към винтовките на гърбовете си. Нямаха сили да изкрещят за прегрупиране или отстъпление. Всеки бранеше живота си с бясно въртене на сабята, озъртайки се като подивял звяр да не би да получи удар отляво или отдясно. Снегът се обагри в червено, трупове на повалените конници от двете войски се смесваха с мятащите се в агония недоубити коне. Вече нямаше фронт, нямаше тил... Командирите бяха напълно безпомощни. Никой не чуваше заповедите им. Каретата на ескадроните се разкъсаха. Кавалеристите се биеха на хаотични групи. Вледенената степ се огласяше само от конския тропот, от свистенето на сабите, от предсмъртните хрипове. Само тук-там отекваха пистолетни изстрели.

Будьоновците удържаха първия щурм на белите конници и на свой ред започнаха да притискат белите по целия фронт на битката. Запотените въпреки кучешкия студ кавалеристи вече не обръщаха внимание кой ще попадне под копитата на подплашените коне. Никой не чуваше стенанията на умиращите — ако някой паднеше от седлото, следващите вълни от конници, чужди или свои, тутакси го стъпкваха. Отбраняващите се белогвардейци нямаха време дори да посегнат към маузерите в кобурите, затъкнати н коланите им, защото рискуваха да бъдат съсечени, ако дори за секунда престанат да въртят сабите над главите си.

След около час генерал Павлов престана да издава заповеди, защото се убеди, че всички усилия за спечелването на битката са обречени на провал. Неговата конница, изтощена от седмица насам, без подсигурен тил, а и много по-малобройна от противниковата, безвъзвратно губеше сражението. С всяка минута ставаше все по-зле. Оставаха още около два часа до пладне, когато окончателно се изясни какъв ще е изходът от кръвопролитната схватка.

Будьоновската конна армия победи. На този злокобен ден — двадесет и шести февруари — белогвардейците загубиха не само поредното сражение, но обрекоха на провал зимната офанзива. А с нея и цялата война.

Сега вече нищо не можеше да спре спускането на червената лавина към бреговете на Черно море. Деникин заповяда на офицерите си да изтеглят частите си към Новоросийск, като остави в ариергард, за да прикриват отчаяното отстъпление, най-боеспособните си части — донските казаци под командването на суровия генерал Кутепов.

Аполон и Пьотр, които се бяха сражавали стреме до стреме и които с неистови усилия бяха поваляли противник след противник, бяха пощадени от съдбата — за разлика от хилядите бели кавалеристи, завинаги останали в окървавения, изпотъпкан сняг на бойното поле. Много усилия им костваше да си пробият път привечер, в сумрака, когато от изток се появи бригадата на Котовски. Но най-мъчителна бе загубата на почти целия ескадрон. Малцината белогвардейци, ранени и взети в плен, бяха разстреляни още на място.

Полковник Радишевски и капитан Кузин се присъединиха към казашката конница на Кутепов, за да прикриват отстъпващите остатъци от белогвардейските полкове. На седемнадесети март падна Екатеринодар, с което се прекрати съществуването на бялата власт в цяла Южна Русия. Това наистина бе краят. Сред последната група бели офицери, която се качи на борда на един френски крайцер в Новоросийск часове преди в пристанището да се втурнат будьоновските ескадрони, беше бившият главнокомандуващ, генерал Деникин. Нямаше дори най-плаха надежда за спасението на Русия.

Аполон и Пьотр спряха конете чак когато изкачиха хълма над Екатеринодар, за да се обърнат с последен прощален поглед към града, който им бе съдено повече никога да не зърнат отново. Някога оттук бе започнало формирането на Доброволческата армия на генерал Деникин. И пак тук всичко бе завършило трагично. Досега успяваха да избягват преследващите ги будьоновци, но вече бе дошъл часът на раздялата. Двамата мъже отлично съзнаваха това, затова помълчаха замислено, вперили премрежени погледи в далечината под хълма, преди Пьотр пръв да заговори с пресипнал глас:

— Свърши се... — Изтри уморено потното си чело. — Никаква помощ не получихме от французите и англичаните. Вече няма да има

наша власт в тези земи. Господи, нищо не ми остана, освен една кесия златни франкове, последното сандъче с патрони, маузера и сабята. Дано патроните ми стигнат да се добера до Баку...

Аполон се сепна, веднага се обърна към Пьотр и го изглежда укорително.

— Да, зная, зная какво ще ми кажеш — уморено махна с ръка Пьотр. — Смяташ ме за пълен негодник, защото постъпвам непочтено с Кити. Но, за Бога, разбери ме, Аполон! Не мога да бъда на две места едновременно, в имението и в Баку. Нали там са децата ми! Какво да направя? Да ги оставя в лапите на червената сволоч? — Гласът му изтъня. Ръката му нервно зашиба с нагайката по ботуша. През последните две години и той, и Аполон се бяха нагледали на доказателства за неописуемата отмъстителност на болшевишките екзекутори, така че сега не можеха да се надяват на милостта им.

Дълго време нито един от двамата приятели не продума. И двамата бяха изтощени до смърт, с опънати нерви, готови да избухнат при най-незначителен повод. Аполон мълчаливо отклони поглед към колоната от отстъпващи белогвардейци, виеща се в подножието на хълма над града и замислено потри с треперещата си десница отдавна небръснатата си брада.

Много добре разбираше колебанието, разкъсващо сърцето на Пьотр, но въпреки това продължаваше да негодува вътрешно срещу решението му. Само Пьотр и Господ знаеха колко пъти досега Аполон беше прикривал неговите прегрешения пред съпругата му, но да я изостави завинаги, и то точно сега, когато от север нахлуваха отрядите на безпощадните червеноармейци?

Пьотр неловко се зае да оправя поводите на коня си.

— Ако червените не нахлуят прекалено бързо през планинските проходи към Баку, може би ще имам време да потърся Кити в Новоросийск, преди да потегля на юг към дома на Суата... Но не вярвам да успея. Вчера един офицер от щаба на Кутепов сподели с мен, че Осма армия на противника вече напредвала устремно към прохода Дербент. Трябва да тръгна още сега, защото утре вече ще бъде късно. За мен Суата и двете деца означават много. И разчитат само на мен. Но защо ли ти говоря всичко това! — отчаяно махна с ръка графът. — Нали нямаш деца, как ще ме разбереш? Но все пак поне донякъде схвана защо съм длъжен да препускам чак до Баку, нали,

Аполон? — запита той с нотка на безпомощност и нескрит призив за помощ.

Аполон се приведе над седлото, оправя кожената си яка, вдигната от вятъра, и се обърна към приятеля си. Погледът му се плъзна по изнуреното, брадясало лице на Пьотр. Вниманието му бе привлечено от лудо пулсиращата вена над едното му слепоочие. Припомни си колко малко сън се бе събрал на Пьотр за последните два месеца. Както на малцината мъже, останали живи от техния някога много числен ескадрон.

— Да, Пьотр, разбира се, че мога да проумея за какво спорим — заговори той тихо, но уверено.

Капитан Кузин отлично знаеше, че няма право да съди приятеля си, с когото бяха делили толкова много радости и скърби, победи и поражения. Никой не можеше да упрекне граф Радишевски в отстъпление от бялата кауза, нито в пренебрегване на воинските добродетели. Пьотр воюваше сърцато, рискуваше живота си наравно с подчинените си, без да жали сили, без да се страхува от смъртта. Но сега бе изправен пред решаващ избор, който явно нямаше да бъде в полза на Кити. Нали и на Пьотр нищо човешко не му беше чуждо, нали бе мъж от плът и кръв, също като Кузин и останалите офицери от ескадрона, човек със свои достойнства и слабости. Защо да го осъжда и презира? След толкова кошмарни дни и нощи, изпълнени с отчаяни усилия да избягнат смъртта, гласът на съвестта неминуемо се притъпява у тези корави мъже, всеки от които бе принуден от безмилостната съдба да загърби най-скъпите за сърцето си хора. В онези дни обаче никой още не вярваше, че това притъпяване на чувствителността ще се окаже истински кошмар, който ще ги преследва до края на дните му.

— Аполон? За какво мислиш? — плахо попита Пьотр и впери тревожен поглед в мрачното лице на Аполон.

Капитанът се сепна рязко. В първия миг дори не осъзна къде се намира. И точно в този миг го осени някакво неочаквано прозрение, въпреки че през последните седмици отчаяно се бе опитвал да избягва всякакви мисли за Кити.

— Не е нужно да искаш съвета ми. На твое място и аз така бих постъпил. — В гласа му се прокрадна вълнение, както е при

истинските приятели, готови да се подкрепят един друг дори при най-тежки обстоятелства.

Дълбока въздишка на облекчение се отрони от устата на Пьотр. Смушка коня си, приближи се до Аполон стисна десницата му и силно я разтърси.

— Не знаеш колко ми помогна с тези думи. Сякаш камък падна от плещите ми. Хиляди благодарности. Честно ти казвам, просто не зная как да ти благодаря! — Пьотр като че ли забрави да пусне ръката на приятеля си. — Надявам се все пак да не ме мислиш за непоносимо коравосърдечен. Господи, тази нощ преживях нещо, което не ми се бе случвало досега — помолих се на ангелите небесни да ми помогнат да намеря спасителен изход от тази безизходица. Но, за жалост, никой не чу молбите ми...

— За Бога, Пьотр, не се отчайвай. Тъкмо сега не бива да падаш духом. Суата и децата се нуждаят от теб. А за Кити... не се тревожи. Аз мога да се погрижа за нея.

Последните думи се изплъзнаха така спонтанно и неволно от устата му, че в първия миг Аполон не осъзна, че този глас беше негов. Дори дъхът му секна, когато си даде сметка — стори му се безкрайно бавно — какво си бе позволил да изрече! Но приливът на кръв в главата му и внезапно зачестилото му дишане едва не го задави. Нима отново ще може да я види?

Пьотр се усмихна плахо, защото още обмисляше предложението на Аполон. Машинално пусна ръката му.

— Хм, може пък да не се окаже чак толкова неуместно, колкото изглежда на пръв поглед. Не зная какво да... — Графът ядосано махна с ръка. — Работата е там, че не е изключено Кити вече да не е в имението. Защото преди да се разделим, аз ѝ бях оставил подробни съвети какво да предприеме, ако се случи най-лошото. Искам да кажа, ако там стане прекалено опасно за нея. Нали знаеш, сама жена, богата, при това графиня, а на всичкото отгоре мъжът ѝ е полковник от Бялата армия... Нищо хубаво не би могла да очаква, ако болшевиките превземат имението! Лошото е, че отдавна нямам вести от нея. Прекрасно знаеш колко трудно бе през тези седмици да се добера до телеграфа...

— Какво? Искаш да кажеш, че Кити е заминала? — Изтръпнал в тревожно предчувствие, Аполон в първия миг дори не се постара да

прикрие загрижеността си. Но бързо се окопити и започна трескаво да обмисля възможностите. Нима има шанс да я срещне някъде сред емигрантите? На борда на някой кораб? Или, например, в Константинопол? Ох, дано е така! Защото това би означавало, че тя вече е в безопасност! Как можа преди малко да се зарадва, че ще я завари сама в глухото имение край Астрахан? Та това би означавало тя да рискува да попадне в лапите на червените комисари...

— Не е изключено — кимна Пьотр. — Нали знаеш, че няма как да проверя каква е сега обстановката в имението?

— Аз мога да проверя вместо теб — заяви Аполон. Тонът му беше предпазлив, но все пак издаваше непоколебима увереност, че ще се справи с тази доста трудна и рискована мисия. — Можеш да бъдеш спокоен, че ще направя всичко, което е по силите ми. Почакай... дали първо да не проверя в пристанището на Новоросийск? Нали ме предупреди, че може да е сред колоните с емигрантите?

— Господи, не знам как да ти се отплатя... — В очите на Пьотр се появиха сълзи.

— Не е нужно. — Аполон с усилие преглътна. За нищо на света не биваше да се издава, и то точно сега. Дори не му остана време да се замисли дали някога досега бе виждал Пьотр просълзен. — Сега по-добре ще е да тръгваме, ако не искаме да бъдем пленени от врага. Ето, там долу се показва първият патрул на червените! Още малко и ще проникнат в Екатеринодар. Тръгвай, Пьотр! Веднага! Не, стой, забравих да те попитам... ще вземеш ли Толя със себе си?

Толя служеше като ординарец на полковник Радишевски. Предан младеж, родом от далечния Петербург, той нямаше къде да се укрие в тези краища, ако Пьотр би решил да го изостави на произвола на съдбата.

Пьотр веднага кимна.

— Разбира се, че ще го взема с мен. Той изгуби всичките си роднини, заради обиските на чекистите в дома им в Петербург. Сега е съвсем сам.

Аполон вдигна ръка и фамилиарно потупа Пьотр по рамото.

— Добре, тогава, крайно време е да потеглиш на юг. Дано успееш да стигнеш невредим при Суата и децата. За Кити не се безпокой. Дано Бог те закриля, Пьотр.

— Сбогом, Аполон — въздъхна Пьотр. — Но няма да призовавам Божията закрила, защото не ти е нужна. Ще се моля само за душите на враговете, които ще имат нещастieto да се изпречат на пътя ти.

Подплашена от далечните изстрели, Леда неспокойно тръсна глава и зацвили. Аполон я погали по гривата и махна с ръка на Пьотр.

— Тогава да си пожелаем това лято да се срещнем в Париж, граф Радишевски.

Пьотр се усмихна тъжно.

— Дано се сбъднат думите ти. Бъди щастлив, Аполон Александрович — сбогува се той с приятеля си според старата руска традиция, след което обърна коня си и пое на югоизток. Толя, неговият предан ординарец, подарява кобилата след жребеца на графа.

Аполон, заедно с Карим и Сахин, веднага потегли на североизток. Трябваше да се скрият от приближаващите се червеноармейски отряди. На няколко версти от тях проблесна светлина. Можеше да бъде отражение от бинокъл... Двамата дагестанци, Карим и Сахин, пришпориха яростно конете си, а Аполон плътно ги следваше, яхнал Леда. Към края на този напрегнат ден тримата конници вече бяха във от опасност, настрани от маршрута на главните сили на болшевиките. Нощта ги приюти в ласкавите си обятия. „Остават ми само два дни път до имението на Кити“, помисли си Аполон и се загърна в бурнуса, развяван от студения източен вятър.

ГЛАВА 7

Без въобще да подозира за тревогите и плановете на капитан Аполон Кузин, Шеста дивизия от Червената армия, командвана от генерал Беръзов, напредваше на изток и само за три седмици превзе Астраханска област. Никой не очакваше толкова бързо да бъде овладяна тази обширна равнина, но след поражението на белите край река Манич съпротивата на белогвардейците на изток от донските степи, командвани от генерал Ердели, беше вяла, а отбранителните им линии — недостатъчно укрепени и много разпокъсани. Навсякъде Бялата армия отстъпваше в безпорядък.

След Коледа не секваше потокът от бегълци, устремен към спасителното пристанище на Астрахан. Всички се надяваха да отплават с някой от претъпканите кораби по Каспийско море на юг, към Махачкала или още по-добре към далечно Баку. След разгрома на армиите на Колчак край Волга все повече дворяни изоставяха именията си и поемаха дългия път на емиграцията, като взимаха със себе си само децата и фамилните скъпоценности.

Имението на граф Радишевски, разположено недалеч от главния път, водещ на юг към Астрахан, беше препълнено с тълпи от окаяни бежанци. Покъртена от страданията на тези нещастници, Кити никому не отказваше подслон и храна. Наложиха се двете просторни конюшни временно да бъдат преустроени за лагеруване на пришълците. Слугите устроиха полева кухня в един от ъглите. Запалиха огънове, донесоха одеяла, стъкмиха постели в сеновалите. Около всеки огън се скупчваха по около двадесетина от бегълците, загърнати кой с каквото бе успял да докопа. Но въпреки че хората от имението посрещаха радушно всеки новодошъл и се грижеха да получи топла храна и място за пренощуване, никой не оставаше за повече от едно денонощие. Изплашените хора бързаха да поемат по дългия път на юг, защото не искаха да бъдат застигнати от предните отряди на Червената армия. По-заможните поемаха по-рискования, но по-къс маршрут към черноморските пристанища, откъдето можеха да отплават с някой от

корабите към Турция и оттам за Франция. Кити ги изпращаше със замислен поглед. Знаеше, че ще настъпи и нейният час, когато ще трябва да изостави имението и да поеме пи пътя към Новоросийск. Но непрекъснато отлагаше датата на заминаването си.

Може би защото всеки път, когато по пътя се задаваше фигура на кавалерийски офицер, нещо трепваше в гърдите ѝ. Графинята продължаваше да се взира в силуета, докато накрая се убеждаваше с тъжна въздишка, че и този път се е припознала. Не, не беше Аполон Кузин. Но може пък да пристигне на следващата сутрин. Или след няколко дни. Тя продължаваше да чака.

По едно време плъзнаха слухове, че белогвардейците начело с генерал Ердели спечелили решителна битка и най после преустановили напредването на червените. Говореше се дори, че белите полкове са преминали в контра атака.

Една вечер, към края на февруари, след дълъг, изморителен ден в импровизираната амбулатория, изтощена, Кити се задоволи само с малко супа и побърза да се прибере и стаята си на горния етаж. Още от сутринта се чувстваше много отпаднала. Не знаеше на какво се дължи това, но преди вечерята тя не бе сложила дори един залък в устата си. Помисли си, че състоянието ѝ се дължи на преумората от последните две седмици, през които грижите по настаняването и изхранването на непрекъснато прииждащите бежанци поглъщаше цялото ѝ време.

По-късно, докато лежеше в леглото, напразно очакваща съня, я прониза едно неочаквано прозрение. Прилошаванията, които зачестиха през последните няколко дни, не бяха причинени от преумората и напрегнатото ѝ всекидневие. Причината беше съвсем друга — тя беше бременна!

Най-учудващото бе обаче това, че не изпитваше никакво разкаяние, камо ли угризения. Дори напротив, това откритие я оживи и въодушеви. Защото нямаше съмнение, че детето е от Аполон. Веднага притисна длани към корема си, за да се опита да си представи как в нея се заражда нов живот. Малкото същество, плод на онези безумни декемврийски ноци. Разчувствана, тя тихо прошепна: „Ще те обичам, мъничко мое, така, както обичам баща ти...“

Въобщо не ѝ хрумна, че надали можеше да се намери неподходящо време за раждането и оглеждането на дете, когато всичко наоколо се сгромолясваше с трясък и никой не можеше да бъде

сигурен в утрешния ден. За Кити сега само едно бе от значение — тя можеше да бъде обичана, можеше да има деца, можеше да стане майка.

Изминаха още два дни. Потокът от бежанци постепенно намаляваше, докато накрая секна съвсем. Павел, който бе изпратен от графинята в Астрахан с писмо до търговеца, който досега изкупуваше житото от имението на граф Радишевски, се върна с празни ръце. Вече нямало дори помен от търговската къща „Ешлов и синове“. Търговецът потеглил с цялото си семейство към далечния Константинопол.

Странно, но именно това съобщение подсказа на Кити, че вероятността от пристигането на болшевиките в техния затънт край е напълно реална и че опасността вече чука на вратата. Досега тя си бе въобразявала, че злото ще ги отмине, че в последния миг нещо ще се случи и че в имението нищо няма да се промени. Може би просто не ѝ се искаше да изоставя дома си... Но след като се замисли, младата жена разбра, че има и друга причина — през цялото време досега тя се бе надявала тайно, скришно дори от себе си, да дочака завръщането на Аполон. Да напусне имението, означаваше за нея да се прости с надеждата някога да го зърне отново. Може би всичко това бе само един романтичен блян, от онези, по които вехнат невръстните девойки. Въпреки че се досещаше колко наивна бе тази надежда, Кити продължаваше да копнее по него. Сега за нея нямаше нищо по-важно от това Аполон Кузин да бъде с нея и с детето. С тяхното дете.

„Само още няколко дни... — повтаряше си графинята. — Ще изчакам още три, най-много четири дни... и ако и тогава не получа поне някаква вест от него, е, тогава ще трябва да напусна имението...“

В онези дни графиня Радишевска не подозираше какви опасни и съдбоносни последици щеше да има отлагането на заминаването.

Късно през нощта Кити се събуди от панически викове. Анна беше изпаднала в истерия и Кити, щом се втурна и стаята ѝ, изтръпна от тревожната гледка.

— Подпалили са именията на Болотоков и Никитин!

Кити веднага изтича до прозореца. Надяваше се Анна да е сгрешила. Но не, нямаше грешка. На хоризонта, над неясното зарево, се виеха гъсти кълба дим, точно в посоката, в която се намираха двете съседни имения.

— Какво ще правим сега, господарке? Те и нас ще подпалят!

Кити трескаво обмисляше какво да предприеме. Припомни си, че от двете опожарени къщи по-близка беше тази на Болотоков. Изплашена, графинята веднага се затича обратно към вратата. Но на прага се спря за миг, за да извика на треперещата Анна, свита на кълбо в леглото.

— Остани и ме чакай тук! И престани да се паникьосваш. — Кити се опита да говори спокойно и уверено, въпреки че сърцето ѝ биеше до пръсване. Машинално стисна пръстите си, за да успокои треперенето им. Дори за малко скри ръцете си зад гърба, за да не забележи Анна колко бе изплашена. — Слушай ме внимателно! — властно заговори графинята, вече успяла да се окопити от първоначалния шок. — Грабваш първото палто, което ти попадне пред очите. Нахлузваш ботушките си. Омотаваш главата си с дебелия шал, онзи, черния, и хукваш право към къщата на баба си. Нали тя е бедна старица, селянка? Е, щом болшевиките са закрилници на селяните, значи няма да я закачат, нали така? Покрай нея и ти ще си в безопасност. Защото тук, в имението, повече не можеш да разчиташ на моята закрила! Ясно ли е? — Кити не си правеше илюзии, че червеноармейците ще се трогнат от някаква си бедна старица — нищо не можеше да им попречи, стига да пожелаят, да подпалят и къщурката на бабата на Анна, но в тази суматоха нямаше никакво време за обяснения. Всяка секунда бе скъпа. — Хайде, момиче, по-бързо! Бягай! И нека Бог да те пази...

Прислужницата се поколеба само за миг. Страхът от смъртта се оказа по-силен от предаността ѝ към господарката. Още повече, че Кити веднага схвана какви мисли се въртят в главата на изплашената девойка и я побутна към вратата с думите:

— Не бива да умираш заради мен, Анна... Мисли само за баба си. Тъкмо сега тя най-много има нужда от теб!

Анна сподавено затисна устата си с ръка, за да не се разплаче с пълен глас, след което отчаяно тръсна глава, рязко се завъртя на пети и хукна по дългия коридор. А Кити се втурна към другото крило на къщата. Трябваше начаса да прибере бижутата си. Въпреки треперенето на ръцете си успя да ги натъпче в първата пътна чанта, която се изпречи пред замъгления ѝ поглед. После слезе тичешком по стълбата и се втурна в кабинета на Пьотр. С преbledнели устни

отключи сейфа и измъкна ковчежето с листата, изписани с почерка на съпруга ѝ. Знаеше, че под тези листа е смъртоносната ампула с морфин. Пъхна ковчежето в чантата и тъкмо щракваше двете масивни месингови ключалки, когато някъде отвън проехтяха първите изстрели.

Кити се вцепени, но следващият гърмеж така я подплаши, че хукна като обезумяла към задната врата.

Дори не усети кога стигна до конюшната в задния двор. На щастие зад ъгъла се зададе младият коняр, който се грижеше за конете на Пьотр и Кити. Момчето ѝ помогна да оседлае любимата си кобила, помогна ѝ да се настани на седлото, дори се досети да метне в ръцете ѝ своя кожух и шала от врата си. Графинята едва успя да избъбри някакви думи за благодарност, след което смушка кобилата. Подплашеното животно веднага прескочи прага и препусна към портата в задната част на двора — почти в същия миг, когато червеноармейците вече приключваха с разбиването на масивната дървена врата на предната веранда.

Леденостуденият вятър безжалостно брулеше лицето ѝ. Тялото ѝ изтръпна съвсем — и от студ, и от страх. Кити се приведе ниско над гривата на кобилата, за да скрие лицето си от вятъра. Така изтекоха няколко кошмарно дълги секунди, преди да успее да си поеме дъх. Не смееше да се обърне назад. Но слава Богу, зад гърба ѝ не се чуваше конски тропот. Може би ще успее да се измъкне невредима... Но след малко ѝ хрумна, че могат да я нападнат някъде по пътя. Сигурно цялата местност е пълна с болшевишки отряди, решени да се възползват от суматохата, за да плякосат всичко по пътя си. Господи, как да намери най-безопасния път към Батуми? Или към Сочи, или към Новоросийск може би...

За миг ужасената жена затвори очи и се помоли със сълзи на очи, изсушавани мигом от ледения вятър, преди да успеят да замръзнат върху лицето ѝ. За щастие се досети, че трябва да поеме на запад, направо през полето нямаше никакво време да търси местните черни друмища, засипани с дебели преспи. Най-важното беше да бъде подалеч от имението, от сградите и огражденията.

По едно време в далечината пред нея се появи тъмна редица. Да, това бяха стволите на плачещите върби край реката! Сега разбра къде се намираще. Веднага отби натам, след което продължи покрай реката. Дърветата, макар че бяха оголени, все пак ѝ осигуряваха

някакво прикритие или поне Кити, все още изплашена до смърт, си въобразяваше така. След като измина в тази посока около пет версти, младата жена се отклони на югозапад, към Ставропол. Ако успееше да стигне до града, може би ще може да продължи с влака до крайбрежието. Но напредваше много бавно, защото кобилата ѝ вече беше доста уморена. Кити се утешаваше само с надеждата, че вече се бе отдалечила толкова много от имението, че войниците няма да могат да я настигнат.

След още четвърт час накъде отляво, в далечината, внезапно се просветли. Оказа се зарево от опожарени имения на помещчиците от съседната губерния. Кити отново благодари на провидението с гореща молитва — тя поне бе успяла да се измъкне невредима от своето имение, при това броени минути преди да бъде завладяно от червеноармейците.

Не искаше да съзерцава тревожната гледка, нито пък имаше време за губене, затова продължи по пустия път. Присви рамене, за да преодолее студените тръпки, пролазили по гърба ѝ. „О, Господи — прошепна задъханата жена, — дано по-скоро стигна до Ставропол!“

Но съдбата отново бе решила да я изпита.

Само след десетина минути, малко след един остър завой, мракът пред очите ѝ бе нарушен от внезапно изскочили два яркожълтеникави лъча. Светлините се поколебаха треперливо по протежение на пътя, преди да се фокусират върху нея. Чу се и шум на автомобилен двигател. Кобилата така се изплаши от ненадейно изскочилите светлини, че рязко подскочи и Кити изпусна юздите. Усети само как полетя надолу, без дори да успее да изкрещи, когато главата ѝ се удари в нещо твърдо и тя потъна в плътен мрак.

Тромавият автомобил веднага се разтресе закован на място от спирачките, натиснати с все сила от невидимия шофьор. Щом колата спря със пронизващо скърцане, от задната седалка се надигна снажен, висок офицер. Той придърпа шинела си, за да се предпази от острия зимен вятър и с бавни крачки се приближи към тялото, проснато наскреж покритото със сняг шосе. Побутна го с върха на потуша си, за да го обърне по гръб и едва тогава разбра, че пред него лежи жена. Веднага извика: „Донесете фенера!“ Лъчът се плъзна по тялото на Кити. „Боже мой, тя е в безсъзнание!“ — ахна генералът. После се вгледа по-внимателно в дрехите ѝ и разбра, че непознатата, по всяка

вероятност, е от богато семейство — селянките не можеха дори да мечтаят за толкова скъпи дрехи. „Веднага я настанете на задната седалка!“ — заповяда той на своя шофьор, който служеше при генерала като ординарец. Болшевишкият генерал винаги бе харесвал жените с аристократичен произход. Те бяха така изящни и да се общува с тях беше толкова приятно. „Да, революцията си имаше и своите приятни страни...“, зарадвано си помисли той, който преди промените никога досега не бе имал достъп до висшите кръгове, тъй като бе син на бедни сибирски селяни.

Генерал Беръзов заповяда на своя шофьор да подкара колата по обратния път към Ставропол.

На няколко пъти по време на пътуването към града генералът включваше светлините в купето на автомобила, за да провери дали е дошла в съзнание негова последна пленница, която — генералът вече беше сигурен в това — засенчваше с красотата си всички останали жени, с които го бе сблъсквала съдбата.

На следващата сутрин Кити се събуди в непознато легло в непознатата, прилично обзаведена стая. Погледът ѝ се плъзна по стените, покрити с брокат, по тавана с гипсови орнаменти, по плътните завеси на прозорците и по старомодните мебели. Но когато обърна глава към един от ъглите, с учудване забеляза възрастна жена да седи мълчаливо на столчето до вратата.

— Къде съм попаднала? — попита Кити и примигна два-три пъти, за да се увери, че не сънува. После извърна глава и веднага изохка от острата болка в тила.

— Намирате се в Ставропол, госпожо. — Очевидно възрастната прислужница бе решила да остави Кити да се наспи и да се съвземе, за да привикне по-безболезнено към новата обстановка. Дори само от обръщението, с което отговори на Кити, си личеше, че прислужницата притежава значителен опит в общуването с хора от дворянското общество.

— Къде по-точно?

— В хотел „Русия“, госпожо.

— Но кой ме доведе тук? — изуми се Кити. Все още си спомняше съвсем смътно как миналата вечер срещу нея на шосето

изскочи някакъв автомобил.

— Генерал Беръзов, госпожо.

— Колко любезно от негова страна.

Кити все още вярваше, че Ставропол не е засегнат от болшевишкото нашествие. Затова се зарадва искрено, че е била спасена от генерал от Бялата армия. Погледът на старата жена се насочи към лицето на графинята.

— Да, госпожо, той беше много загрижен за вашето състояние. Нареди ми да не напускам стаята ви, докато не се събудите. Искате ли чаша чай? Може би трябва да ви доноса лекарство срещу главоболието?

— О, да, благодаря. Имам нужда точно от това, защото главата ме боли ужасно.

Жената се приближи към самовара върху масичката и отсрещния ъгъл на стаята. Напълни чашата с чай и я донесе до нощната масичка край леглото, заедно с лекарството против главоболие. После се върна до самовара, за да вземе от подноса няколко парчета кекс.

Кити преглътна лекарството с чая и тъкмо оставяше чашата на подноса върху масичката, когато вратата се отвори и на прага се появи едър мъж в униформата на генерал от Червената армия. Той кимна сухо и възрастната прислужница веднага напусна стаята. Генералът се отпусна в креслото, оставено недалеч от леглото, кръстоса крак върху крак и се облегна удобно. Светлите му очи си оставаха полускрити зад миглите, но въпреки това той излъчваше някакво покоряващо, макар и грубо обаяние.

От мига, в който генералът се появи в стаята, сърцето на Кити започна да бие така ускорено, че ѝ стори, че ударите му отекват като удари от чук в ушите ѝ. Не можеше да откъсне ужасения си поглед от ярките, кървавочервени еполети на раменете му. Лежеше на възглавницата, онемяла и пребледняла, неспособна да се отърве от усещането, че е попаднала в капан. Щом усети как преценяващият поглед на генерала се насочи към лицето ѝ, а после се спусна по шията и по гърдите ѝ, гърбът ѝ се вледени от страх.

Какво ще прави сега? Какво въобще можеше да се направи! Безпомощната жена трескаво се зае да обмисля възможните ходове. Очевидно той нямаше намерение веднага да се нахвърли върху нея или поне така ѝ подсказа вътрешният ѝ глас. Нали все пак непознатият

офицер бе проявил поне малко любезност към нея, като я бе настанил в тази изискана стая. Защо, за Бога, не бе избягала по-рано от имението? „Заради онази романтична, отчаяна надежда да дочака там завръщането на Аполон“, отговори ѝ обвинително вътрешният ѝ глас. Сега тези надежди ѝ изглеждаха смешни и неразумни. Именно заради това тя бе попаднала в ръцете на този червеноармейски генерал. Защо бе проявила такава непростима наивност? Но нали нямаше никаква възможност да му изпрати нито писмо, нито телеграма! За миг тя се зачуди как би реагирал Аполон, ако би узнал, че след няколко месеца ще стане баща.

Но в следващия миг я прониза една ужасяваща мисъл какво ще стане с нейното още неродено дете, ако се окажат истина всичките зловещи слухове за жестоките репресии на болшевиките? Дълбоко в нея се пробудиха първите признаци на майчински инстинкт и Кити мигновено реши, че сега най-важното за нея е да оцелее, да оцелее на всяка цена. Искаше да спаси детето, детето на Аполон, тяхното дете, рожбата на тяхната бурна и романтична любов.

Докато тези объркани мисли тревожеха съзнанието ѝ, генералът спокойно прокара пръсти по брадичката си, очарован от красотата на пленницата си. Не можеше да ги спомни друг път да бе виждал толкова очарователна млада жена. С блестяща кожа, като перли на лунна светлина, с коса, като че ли целуната от слънчевите лъчи, с подчертано изискани, като че ли изваяни аристократични черти, с класически гръцки нос, на който биха могли да завидят дори богините от Олимп, с огромни очи, прикривани зад гъсти мигли, с цвета на ирландски морави на зазоряване. Но най-прелестни за него бяха устните ѝ, чувствени и обещаващи невъобразими наслади. Още от първия миг едно такова лице запленива мъжкото око и се запечатва завинаги в сърцето. Каква разлика с лицата на всичките онези дрипави жени от простолюдието, с които генералът се бе забавлявал през краткотрайните си престои в селцата, където се разквартируваше неговата дивизия.

Очите му не пропуснаха нито една подробност от нейната прелестна фигура. Все още обаче не бързаше да заговори. Нямаше закъде да бърза, затова успя да прикрие надигащото се у него желание, като се постара да придаде на лицето си изражение, типично на

скромнен и любезен домакин. Засега можеше да се задоволи само да съзерцава тази необикновено красива и толкова деликатна млада дама.

Но мълчанието на непознатия никак не успокояваше Кити, дори напротив — така нервите ѝ се опънаха още повече, защото и тя, като всички нормални хора, не обичаше загадките, особено когато таяха скрити помисли. Най-после, неспособна повече да издържа на потискащото мълчание, тя първа заговори, като се постара гласът ѝ да звучи колкото бе възможно по-спокойно и естествено:

— Какво искате от мен, генерал Беръзов?

В нейните маниери се появи нещо ново — нотка на решителност и твърдост, която досега не се забелязваше в изражението ѝ. Може би нарочно заговори така, за да не издаде паниката, която я беше обзела? Или това е само изява на аристократичните ѝ маниери, на столетията, през които нейните предци бяха давали заповеди на крепостните си селяни с властен, нетърпящ възражения тон? Както и да е, но поне едно вече бе ясно — тази жена очевидно притежаваше твърд характер и завидна самоувереност, което не само не я принижаваше в очите на генерала, а напротив — обещавахе му още по-интересен сблъсък. А той, като всеки офицер, обичаше сблъсъците, обичаше схватките. Особено тези, от които излизаше като победител.

Генерал Беръзов внимателно кръстоса крак върху крак — този път десния върху левия — и спокойно потупа с пръсти коляното си, преди да отговори с несмутимо спокойствие:

— Зависи какво може да ми предложи графиня Радишевска.

Той бе узнал името ѝ, след като ординарецът му бе доложил за претърсването на пътната ѝ чанта.

— Ами ако нямам намерение да ви предлагам каквото и да било? — Този път тя не се сдържа и изостави любезния тон. — Какво ще ме сполети? Синини по лицето?

— Мадам, нека да не избързваме с крайностите — глухо заговори генералът, подразнен от неприятния обрат на разговора. — Сигурен съм, че притежавате достатъчно разум, за да обмислите нещата на спокойствие, преди да вземете решение.

Той се изправи рязко, неочаквано бързо за мъж с неговия ръст, а сетне неочаквано се наведе и пое дребната ѝ ръка в своята едра длан. Погали я небрежно, може би със същия жест, с който се докосваше до гривата на коня си.

— Нямам никакво намерение да ви причинявам страдания, мадам. Тъкмо обратното. — Кити понечи да издърпа ръката си от неговата, но той не я пусна. — Очаквам от вас да ви видя на масата за вечерята. — Но сега в студените му сини очи нямаше дори следа от топлина. Дори си проличаха искриците, първите издайнически признаци на безмилостния му характер — именно това негово качество му бе помогнало така бързо да напредне в редиците на наскоро формираната Червена армия. Пръстите му се стегнаха около нейните. — Очаквам да приемете поканата ми — продължи той с непоколебима настойчивост.

Тя се спря колкото да си поеме дъх. Усещаше ръката си като стисната в капан за дивеч.

— Добре, ще слеза за вечеря — прошепна тя.

— Послушно момиче! — Генералът пусна ръката ѝ и за миг някакво подобие на усмивка осени лицето му. Обърна се рязко кръгом, по военному, което издаваше, че навремето бе служил в царската армия. Без да дочака отговор, той пое към вратата. Но на прага внезапно се спря и се извърна към леглото, за да добави:

— Аграфена ще ти донесе дрехи. Избери си една от роклите. Лично аз предпочитам червено или черно кадифе. Дано вкусовете ни съвпадат.

Очите му я огледаха замислено. Дребната графиня се бе свила като подплашено врабче в огромното легло. После вратата се затвори зад гърба му. Първото и последното, което се запечата в съзнанието на Кити, бяха кървавочервените еполети на широките му рамене.

Тази вечер, когато Кити се появи в големия салон на хотела, генералът я посрещна с учудено повдигане на гъстите си вежди. Иначе изражението му с нищо не се промени, преди да се надигне от стола и да закрачи по скъпия ориенталски килим с нехайна походка на кадрови кавалерист, преди да се поклони пред графинята, която оставаше прикована на прага, сякаш обмисляше откъде най-лесно ще може да избяга. Всъщност, ако имаше дори най-слаба надежда за бягство, Кити, разбира се, сега нямаше да стои на прага на салона в очакване да бъде поканена на масата, а щеше да бъде някъде далече, много далече.

— Тази синя коприна много ви отива, мадам. Ще приемете ли комплиментите на един прост войник за изискания ви тоалет? — Беръзов говореше с лека насмешка и за миг Кити се зачуди какво всъщност искаше да каже той с тези иначе доста любезни уводни думи. Нали при първото му посещение в стаята, запазена за нея на горния етаж, той ѝ бе споменал, че ще се радва, ако я види тази вечер и рокля от червено или черно кадифе.

Тя промърмори някаква любезност в отговор на комплимента му. Вече бе решила да се държи колкото е възможно по-сдържано и хладно. Но без да се вживява в ролята на мъченица — очевидно това нямаше да съумее да омилостиви суровия болшевишки пълководец. След първия им разговор край леглото ѝ генералът не ѝ бе оставил много основания да се съмнява в намеренията му.

Следващият му ход беше с явното предназначение да я предразположи още повече. Той я прегърна през разголеното рамо и се опита да я притисне към себе си. Очевидно му се искаше така да поемат към масата в дъното на салона.

— Надявам се — прошепна той на ухото ѝ, — че тази вечер ще бъдете по-любезна с мен. Макар че мога да одобря този дързък избор да предпочетете рокля със син цвят, искам още отсега да ви предупредя, скъпа моя, че в леглото си не търпя непокорство. Ясно ли е?

След няколко крачки те стигнаха до масата. Понеже Кити не му отговори, той я спря и я завъртя, за да я обърне с лице към него.

— Ясно ли е? — натъртено повтори той.

Генерал Беръзов, който командваше многочислената Шеста дивизия, не беше свикнал с прояви на неподчинение. Още от първите дни на революцията той не можеше да търпи мнения, различни от неговото. Напоследък, по-точно след успехите на неговата дивизия на Южния фронт, той още повече от всякога беше убеден в собствената си непогрешимост.

Надвисна тревожна тишина. Кити прекрасно разбираше, че от отговора ѝ ще зависи съдбата ѝ за неопределено време напред. Защото бе негова пленница, безпомощна, без нито един близък човек около себе си. Затова само сведе мигли и кимна безмълвно. Прилоша ѝ от тревожното предчувствие за бъдещето.

Сепна я смехът на генерала. На лицето му разцъфтя самодоволна усмивка.

— Е, да, не може да се отрече, че само една дама е изискан произход знае до съвършенство как да забавлява мъжете. — Очите му дръзко я огледаха. — Какво още умеете, графиньо? Сигурен съм, че никога не сте цапали тези малки, деликатни ръчички с мръсна селска работа. Ръцете на една благородна графиня не бива да се докосват до нищо друго, освен до коприна и атлаз, до порцелан и кристал. О, да, и до мъж, достоен за вашия вкус.

Кити гневно присви очи. Никак не ѝ беше приятно този грубоват мъж да се набърква в живота ѝ. Освен това той нямаше представа за миналото ѝ? Можеше ли генерал Беръзов да допусне, че почти целият ѝ съзнателен живот беше посветен на поддържането на имението? Изплаши се, когато усети как в гърдите ѝ се надига гняв. Пребледняла и разтреперана, Кити стисна зъби, за да не позволи на гласа си да издаде чувствата ѝ:

— Позволете да ви обясня, генерале, че вашата представа за благородните дами е в голяма степен изкривена?

Генералът оцени отговора на Кити като доста предизвикателен, но в същото време провокационен. Той отново се убеди, че тази млада жена притежава силен и несломим дух. Всъщност това му харесваше. Като подчинени в дивизията си предпочиташе послушните офицери, слепи изпълнители на волята му, но като любовници повече му допадаха непокорните жени.

— Какво искате да кажете с тези думи, мадам? Нима искате да намекнете, че не знаете как трябва да бъде забавляван един мъж?

— Предполагам, че с нищо не превъзхождам жените от по-скромнен произход — разгорещено отвърна Кити.

— Хм, след като имате толкова скромнен опит в тази област — промърмори генералът, — тогава позволете ми да ви предложа моите познания. Никой не може да ме разубеди, че дамите от аристокрацията са по-зле в леглото от сибирските селянки или от мършавите работнички от московските фабрики.

Кити веднага реагира нервно на предизвикателното му умозаключение:

— Много грешите, генерале, ако си въобразявате, че жените с благороден произход пилеят по цели дни времето си единствено в

смяна на тоалетите и оглеждане в огледалата! Надали ще ми повярвате, но повечето от времето ми е из пълнено с тежка и отговорна работа.

Генералът скептично вдигна рамене.

— Моите наблюдения говорят точно обратното.

— Толкова ли е богат опитът ви с жени от висшите кръгове? — усъмни се Кити и едва се сдържа да не вложи саркастична нотка в интонацията си.

— Всъщност животът ме сблъска с какви ли не хора от всички прослойки. Особено през последните две години — тихо добави той.

Сърцето ѝ подскочи от тази на пръв поглед незначителна реплика. Какво ли е правел с жените, попаднали в негова власт? Колко ли ѝ оставаше на самата нея, преди да се озове в леглото му? Да върви по дяволите, ведно с цялата си пуешка надменност! Обзета от ярост и в същото време от страх за съдбата си, графинята неволно изтръпна. Наложил се веднага да стисне зъби и да затаи дъх, за да не се издаде, че е обзета от страх. Защо не си потърси никоя по-сговорчива жена от местните дамички? Услужливите ординарци веднага ще му я доставят, при това направо в леглото! Отчаяната за бъдещето си, Кити се осмели да го погледне в стоманеносивите очи — които обаче точно в този момент блестяха развеселено, — след което успя да се окопити и да процеди през зъби с ледена интонация:

— Напълно съм съгласна с вас, генерале, че последните две години промениха из основи живота на всички нас.

— Точно така! И всичко това дължим единствено на революцията! — откликна генерал Беръзов със леко подигравателен тон. — Именно на тази промяна аз дължа удоволствието да се запозная с вас, скъпа графиньо.

— А пък аз, генерале, на същата тази ваша революция дължа възможността да се запозная с този изискан хотел.

Тонът ѝ си оставаше любезен, но едва прикриваше сарказма ѝ. Ако наистина в бъдеще не я очакваше нищо добро, оставаше ѝ само една утеха — да напусне този пошъл свят с гордо изправена глава.

Намекът на Кити го улучи там, където генералът беше най-уязвим. Като офицер се справяше чудесно със задълженията си, но по въпросите на изискания стил и етикет гой, потомъкът на сибирски крепостни селяни, винаги се чувстваше неуверен и колеблив. Може би именно затова напоследък, когато започна шеметното му издигане

благодарение на новата власт, Беръзов започна да обръща толкова силно, дори прекалено внимание на облеклото си. Събираше антикварни предмети, главно от плячкосаните трофеи, което в онези смутни времена никак не беше трудно. Но липсата на благородство и на изискан вкус не можеше да се прикрие така лесно чрез придобиването на външно лустро. Той самият осъзнаваше този свой недостатък и се дразнеше много, въпреки победоносния ход на тяхната революция. На аристократите са били нужни векове, за да придобият финес и изисканост. Поколение след поколение те са възпитавали своите потомци в този дух още от най-ранно детство. А на него това безнадеждно му липсваше. Дворяните бяха високообразовани, докато той не беше. Те познаваха музикалното наследство на класиците, а той си нямаше и представа от тези постижения на човешкия гений. Те можеха да разговарят с часове за една картина, окачена на стената на някой дворец. Руските князе и графове обожаваха балета и театъра. Те умееха да бъдат забавни, любезни, светски сдържани и благовъзпитани. Дори когато се смееха, си оставаха сдържани и деликатни. От рождение бяха свикнали да живеят в охолство и затова никога не припадаха от възторг при вида на пари, злато и диаманти — за разлика от червените комисари, които едва сега започваха да трупат богатства.

Обаче не можеше да се отрече, че генерал Беръзов беше надарен със способността добре да владее чувствата си. Именно това качество, характерно за сибирците, му помогна много, за да изпъкне сред колегите си, непрестанно домогващи се до по-високи постове сред върхушката на новосформираната Червена армия. Именно тази сдържаност му позволи да овладее гнева си. Само се закани мислено да накаже високомерната графиня — но по-късно, когато останат насаме в леглото — заради нейното непокорство и подигравателно отношение към неговите опити да изглежда като изискан кавалер. Всъщност не беше зле жената, обект на домогванията му, да притежава остър ум и чувство за хумор, но да му се подиграва — о, не, това бе немислимо! Тази русокоса красавица ще трябва да научи докъде се простират границите на благоприличието. Нейното място в щаба на генерала ще бъде ограничено само до задоволяване на капризите му край масата за вечеря и после, разбира се, в леглото през нощта.

— Мадам, ще приемете ли моите извинения заради това, че сте настанена в толкова скромна стая — продължи той с хладна насмешка. — Но мога да ви обещаая, че когато най-носле моята дивизия превземе Тифлис^[1], ще ви покания да ми гостувате в разкошната резиденция на губернатора на Грузия.

Кити пребледня при тези думи на генерала, затова Беръзов побърза да я успокои:

— Не, не се тревожете. Може би ще ми е нужен още цял месец, за да преведа войските си през кавказките проходи. А дотогава ще живеете тук, в Ставропол. Моите хора ще се погрижат да не бъдете лишавана от нищо. Сама ще се убедите, че офицерите от Червената армия също разбират какво означава да се живее в разкош и лукс.

Смаяна, графинята неволно потръпна. Представи си какъв ужас ще настъпи, ако тези варвари окупираат цяла Южна Русия. Във въображението ѝ изплува образът на Пьотр, ранен или дори убит, а след това набързо заровен в никаква крайпътна канавка... Или още по-зле — ако това се случи на княз Аполон Кузин...

Сама не можа да си обясни как успя да задържи сълзите си да не потекат по бледите ѝ страни. Знаеше само, че това ѝ костваше едва ли не свръхчовешко усилие. Но от пронизателния поглед на генерал Беръзов не убягна фактът, че очите ѝ се навлажниха. Доволен от ефекта на последните си думи, той продължи още по-въодушевено:

— Стига сме разговаряли за бъдещето, мила графиньо. Въпреки че пред нас се разкриват бляскави перспективи, няма да е зле да съсредоточим вниманието си върху много по-прозаичното настояще. След като тази вечер сте моя гостенка, защо да не се възползваме от удобния случай. И без това се нуждаем от вашите съвети по някои по-деликатни въпроси. Ето например, според вас, редно ли е един полковник да бъде настанен на стола отдясно на моя или е необходимо, примерно казано, да бъде отдадено предпочитание на един генерал-лейтенант? Все пак нали във всяка армия трябва да се спазва стриктно принципът на старшинството?

С тези думи генералът с широк жест покани пребледнялата графиня да се приближи до масата, отрупана с трофейно шампанско, коняк, ликьори и много блюда с деликатеси от кухнята на хотела, превърнат от червените в щаб на Шеста дивизия. На светлината на

свещите златните свещници, сребърните прибори, майсенският порцелан и оловният кристал искряха в целия си блясък.

Тя обаче остана скована до стената, жадуваща час по-скоро да приключи това изискано мъчение, за да се прибере в стаята, да остане най-сетне насаме, да залости вратата, да се сгуши в леглото и да се наплаче до разсъмване. Но почти веднага я сепна гласът на генерала:

— Мога ли да ви наричам Катерина? Нали не след дълго ще станем... хм, как точно би трябвало да кажа... интимни приятели?

Кити се изчерви от грубия му намек и ѝ се прииска веднага да избяга някъде навън, нямаше значение къде, само и само да се махне по-далеч от този омразен хотел, по-далече от Ставропол. За нейно щастие хладната разсъдливост не след дълго измести моментния импулс да избяга накъдето ѝ видят очите. Нали щяха да я заловят още преди да се е добрала до централното фоайе на хотела?

— Да — глухо промълви сломената графиня, докато се опитваше да събере малкото душевни сили, които ѝ бяха останали.

— Е, щом така се разбираме, тогава пък ти можеш да ме наричаш Дмитрий.

Кити едва не се задави, щом узна с каква „чест“ току що бе удостоена.

— А сега — продължи генералът, без да обръща внимание на мълчанието ѝ, — бих искал да продължим със следващата тънкост. В какъв ред ще е най-изискано да ни сервира прислугата? Дали първо да ни поднесат предястията по нашия руски маниер или да отдадем предпочитание на френския стил на сервиране, тоест първо супата? Ами салатите? Дали да ги поръчаме да ги поставят в отделни чинии, както правят французите?

— Супите се сервират след ордъврите, както ги наричат във Франция. А салатите не се поднасят отделно.

— Сигурна ли си? — Генералът вече твърдо бе решил да премине на „ти“.

— Винаги се сервира в този ред.

Беръзов притисна пръсти към веждите си и за миг затвори очи.

— Да, да, разбира се, точно така беше. Как можа да ми изскочи от ума?

В отговора ѝ най-много го подразни думата „винаги“. Намекът беше пределно ясен — в техния род така се е сервирало открай време.

За разлика от неговия. Обзе го дива ярост и стремеж още сега, тук, в този изискано подреден салон, да се нахвърли върху нея, за да ѝ даде да се разбере кой всъщност е сега господарят на положението.

Помогна му единствено отдавна придобитото чувство за военна дисциплина, както и вродената му способност да се самообуздава. Вече нямаше съмнение, че тя ще се окаже костелив орех.

За пръв път му се случваше да попадне на жена, която не беше лекомислена кокетка, способна само да хленчи сърцераздирателно или да онемява глупаво, или пък да се киска престорено на всяка негова реплика. Тази млада особа очевидно отказваше да се вмести в която и да е от категориите, според които той бе свикнал да класифицира жените. Интересно предизвикателство, каза си той, развеселен от хрумването си, че един висш офицер като него не заслужава да си губи времето с празноглави и лесни противници, та било то и жени. Но склонността на генерала да поддържа спортменски дух на борбата съвсем не бе неизчерпаема. Колкото и загадъчно и любопитно предизвикателство да бе за него тази прелестна графиня, в неговия духовен свят нямаше място за други победители, освен за самия него. Иначе генерал Беръзов никога не би се добрал до толкова висок пост в действащата армия. Свикнал бе да получава това, което желаше, независимо от загубите. По този въпрос нямаше абсолютно никакви скрупули, което обясняваше защо самият той не знаеше броя на безименните гробове, с които бе осеян неговия път към властта.

— Ами какво да правя с цветята? — продължи той с престорено любезен тон веднага след като успя да възвърне самообладанието си.

— Няма по-приятни цветя от белите. Например на фона на тези тапети червените рози биха изглеждали ужасно. — Кити набързо огледа стените на просторното помещение. — Хм, струва ми се, че ще е по-изискано, ако се махне кадифето, с което е загърната мраморната полица над онази камина. Изглежда безвкусно. — Обърна се към подвижната масичка за поднасяне на ордъврите. — Няма да е зле да поръчвате шоколадите само от производители, на които може да се има доверие.

За миг генералът се взря учудено в лицето ѝ, като се колебаеше дали тя всъщност не му се подиграва, макар и по така тънко завоалиран маниер. Но Кити издържа на недоверчивия му поглед и спокойно сви рамене.

— Нали поискахте да узнаете мнението ми?

„Дяволите да я вземат! — помисли си вбесеният генерал. — Какво си въобразява тя? Че може да се преструва на Екатерина Велика? Кралицата на Грузия Тамара би изглеждала по същия начин, когато отхвърля някой омръзнал ѝ любовник. Дори проклетият шоколад трябвало да се доставя от еди-кой-си фабрикант! Е, добре, сега тя може да ми се надсмива колкото си пожелае, но през нощта, в леглото, ще си плати за всичко!“, злобно се закани той.

— Иван! — кресна генералът с онзи груб, нетърпящ възражения тон, който вероятно използваше в битките.

След секунди в салона се втурна изплашеният прислужник.

— Веднага да се махнат всички рози! Онези там, червените! — изръмжа Беръзов и посочи с пръст масичката с цветята до стената. — Веднага! Ясно ли е? И ми донеси бели. Бели! Никакви други. А, да, смъкни онова кадифе! От камината, глупако! — извика той след Иван, който вече бе стигнал на бегом до прага, понесъл под мишниците си двете вази с червени рози.

Зачервеният генерал пристъпи към страничната масичка, отрупана с бутилки с шампанско, оставени да изстиват в масивни сребърни купи. Грабна първата, която се изпречи пред погледа му, върна се до голямата маса и напълни две от кристалните чаши. Кити продължаваше да седи вцепенено, подпряна на стената край отрупаната с блюда маса, на която спокойно можеха да се настанят поне тридесет гости, замислена дали не беше по-добре да сложи край на живота си, за да не търпи повече тази невъобразима пошлост. Нали късно през нощта, когато най-последно приключи тази кошмарна вечеря — тя не смееше дори да помисли какво ще последва след вечерята — и генералът се унесе в непробуден сън, ще е много лесно да измъкне смъртоносната ампула с морфин от пътната си чанта. Ще заспи, и то завинаги, за да не се събуди никога вече... какво по-лесно спасение от това? Спаси я единствено мисълта, че под сърцето си носи дете — детето на Аполон.

Имаше ли право да убива хладнокръвно това още неродено дете? Дори и ако Аполон не преживее тази кошмарна война, детето ще я крепи през идните години, ще ѝ напомня за тяхната, уви, тъй кратка любов, за най-щастливите дни в живота ѝ — дни и нощи, преливащи от топлина и нежност, с които успя да я дари единствено този

невероятно чувствен мъж, който най-после ѝ бе показал какво означава истинска любов. Да, единствено детето ѝ, тяхното дете ще ѝ бъде опора в този невероятно мъчителен момент.

Крепеше я също мисълта, че далеч не е сама в своето нещастие. Навред в Русия милиони страдащи и унизени човешки същества полагаха неимоверни усилия, за да оцелеят. Бяха стъпкани в калта всички добродетели, всичко хуманно, почтено и справедливо, понесено от мътния бесен порой на революцията. Длъжна бе и тя да се бори, с нокти и зъби, с хитрост и воля, с всички средства за своето оцеляване, за да може да спаси детето на Аполон. Дори за миг ѝ се стори, че вижда очарователната му усмивка, блясъка в очите му, белите му зъби, поразително контрастиращи със загорялото лице, докато ѝ казваше през смях:

— Трябва да се живее, скъпа моя, за да съхраним любовта, без да мислим за нищо друго. Трябва да живееш, любов моя, с мен или без мен, заради радостите на живота. Защото след смъртта нищо добро не очаква никого от нас.

Реалността обаче грубо ѝ напомни за себе си. Генералът докосна ръката ѝ, за да ѝ подаде чашата с шампанско, но Кити веднага поклати глава:

— Не, благодаря.

— Много бих се радвал, ако ми правиш компания поне за шампанското. — Думите бяха любезни, но в тона, с който бяха произнесени, нямаше следа от любезност.

Ръката ѝ пое чашата. „Това е просто урок номер едно в изкуството на оцеляването“, примирено си каза тя.

— Да прием за нас двамата, Катерина! — предложи генералът. Тя се поколеба за миг, защото тази наздравица никак не ѝ допаднаше. Никога досега не помнеше да е била насилвана за каквото и да е, затова сега с мъка съдържаше отвращението си.

— За нас — успя да прошепне тя пряко сили, след което повдигна чашата до треперещите си устни, докато си шепнеше безмълвно: „Урок номер две!“

Внезапно пръстите му посегнаха към чашата ѝ, за да ѝ попречат да отпие от нея.

— Как така за нас? За кого по-точно? — тихо попита Беръзов.

Погледите им се кръстосаха за няколко безкрайно дълго секунди. Кити остана ужасена от зловния блясък в присвитите му очи.

— За нас... Дмитрий — едва чуто прошепна тя. С което приключи и урок номер три.

Така продължи тази кошмарна увертюра преди вечерята. През цялото време генералът не се умори да настъпва, а тя неохотно да отстъпва — за негово искрено забавление и за неин ужас, въпреки че се опитваше да се самозалъгва, че всичко това е просто нейното прохождение в жестокото изкуство на оцеляването.

След като бе сервирано последното блюдо според строгите указания на генерала и прецизните съвети от страна на Кити, те двамата се настаниха на запазените за тях столове от двете страни на дългата маса. Едва тогава генерал Беръзов даде знак на ординареца си да обяви, че гостите могат да бъдат поканени в салона.

Гостите се оказаха офицери от щаба на Шеста дивизия, придружавани от доста съмнителни особи от нежния пол, очевидно от най-различни социални прослойки. Господа офицерите пък биеха на очите в двете крайности — грубовати хора от простолюдието и бивши офицери от някогашната царска армия, преминали на страната на новия режим. Тя остана изненадана от спотаената в очите им тъга по безвъзвратно отлетялото минало — макар че бяха изминали по-малко от петнадесет месеца, откакто болшевиките бяха започнали да поробват страната — но след няколко бутилки шампанско те се развеселиха или поне така изглеждаше отстрани. Кити не се осмели да осъди тези нещастници, които бяха принудени от безмилостната съдба да навлекат неугледните червеноармейски униформи. Нали и тя беше като тях? Нали бе готова да капитулира, само и само да оцелее в тези години, белязани с насилие и кръв?

С напредването на вечерта Кити изпи повече шампанско, отколкото бе свикнала от празненствата в имението. Генералът, зорко следящ съдържанието на чашата ѝ, не пропускаше да махне с ръка на оберкелнера, който лично му сервираше, за да долее шампанско в чашата на графинята. Единствената утеха, която ѝ оставаше, беше, че шампанското притъпяваше мъката ѝ. Защото само при мисълта, че грубите космати ръце на Беръзов ще се докосват до най-интимните

кътчета на тялото ѝ тя цялата настръхваше, пръстите ѝ конвулсивно стискаха високата чаша, пълна с искрящо шампанско, след което пенливата течност като че ли сама се изливаше в пресъхналото ѝ гърло. Но докато съзнанието ѝ постепенно се замъгляваше, лошите ѝ предчувствия не само че не се уталожваха, но дори се засилваха все повече и повече.

Към два през нощта генералът, който бе търпял достатъчно дълго отдавна опротивелите му физиономии на офицерите, изгарящ от нетърпение да обладае новата си компаньонка, властно махна с ръка, след което хладно се сбогува с гостите си. Помещението бе опразнено само за няколко минути. Беръзов я хвана под ръка, но за нейна изненада не я поведе към нейната стая, а към своя апартамент, който се оказа на същия етаж.

— А сега, миличка — започна генерал Беръзов, след като се настани на канапето, — ще бъдеш ли така любезна сама да се разсъблечеш?

Кити замря, сетне леко политна и за да падне на килима, трябваше да се подпре с едната си ръка на масичката за сервиране на чай.

— Не ми иска да го правя — решително отвърна тя.

— Но пък на мен ми се иска! — студено процеди той. Сивите му очи останаха неподвижни, като на дебнеща змия, втренчени в неспокойно потръпващите ѝ гърди.

„О, Господи, и това ли ще трябва да преживея!“ Тя остана мълчалива, трескаво обмисляйки възможностите за спасение.

— Не може ли поне за малко да остана сама?

Безпомощната жена стисна така силно ръба на масичката за чай, че кокалчетата на пръстите ѝ побеляха също като изработена от бяла бреза мебел.

— Че ние сме съвсем сами! Отдавна се отървах от онези досадници!

Но тя продължи да се колебае, докато накрая прошепни едва чуто:

— Непременно ли трябва да го сторя?

— Престани да се преструваш! Ролята на глупава селянка не е за теб! — ядоса се той. — А и просто нямаш друг изход. Ясно ли е? Не обичам да повтарям заповедите си! Или ще се съблечеш, или аз

собственоръчно ще ти смъкна дрешките. Мразя да не се изпълняват нарежданията ми. Между другото още не съм ти показал колекцията си от копринени камшици. Много са елегантни, а освен това те не оставят белези дори по най-нежната кожа. По кожа като твоята...

Кити с усилие преглътна коравата буца, заседнала и гърлото ѝ и протегна ръка към сапфирените си копчета, подредени диагонално под деколтето на синята ѝ рокля.

Генерал Беръзов отметна глава назад и откопча колана на униформата си.

— По-бавно, Катерина — разпореди той, този път странно притихнал. — Искам от теб да го направиш колкото е възможно по-бавно.

Пръстите ѝ трепереха тъй неудържимо, че за нея не се оказа трудно да изпълни последната му команда. Минутите се нижеха бавно и мъчително, преди непослушните ѝ пръсти да се справят с последното копче. Никой не промълви и дума. Над тях отекваше, оглушително звънко, само тиктакането на стенния часовник над камината. Кити продължи да се разкопчава като хипнотизирана под втренчения поглед на генерала, шокирана от това, което бе принудена да върши. Никога не бе предполагала, че за да оцелее, ще ѝ се наложи да участва в подобни мерзости.

Може би затова ѝ се струваше, че разумът ѝ е отлетял някъде надалече, някак си... настрана и сега бди единствено достойнството ѝ да остане неопетнено от гадостите, които върши тялото ѝ.

Когато най-последно всички копчета бяха послушно разкопчани, Кити плахо вдигна ръце и синята рокля сама се изхлузи покрай стройните ѝ бедра, за да се свлече като мека копринена купчинка в нозете, заобиколена от разкошния ирански килим, сътворен от незнайни тъкачки в град Табриз.

Генералът неволно затаи дъх. Раменете ѝ вече бяха оголени, побели от бисерите, изваждани от дъното на Персийския залив. Къдрите на бледозлатистата ѝ коса се пилееха свободно, на тежки вълни, покрай шията, изваяна сякаш от слонова кост.

Беше останала само по фина, прозрачна камизола, неземно нежна и ефимерна. Гледаше право напред, със замъглените си — от сълзите и от парещия срам — изумрудени очи. Сега вдигна треперещите си ръце. Нарочно го направи съвсем бавно и плавно,

вкопчена в отчаяната последна, наивна надежда да открадне поне още половин или цяла една минута, преди да отметне от раменете си двете тънки презрамки, крепящи камизолата ѝ. А когато най-сетне и тя започна да се свлича предателски, изоставяйки гърдите ѝ, постепенно, едвам-едвам, цепнатината между тях се разкри още по-отчетливо, особено когато за миг-два полупрозрачната материя се задържа върху зърната ѝ.

Изправи глава със стиснати зъби и зеници, потъмнели от отчаяно примирение, като безропотна робиня, отдавна забравила вкуса на свободата. Всъщност не беше ли и тя робиня, нищо че живееше в двадесети век. Може би най-терзаещото за унижената графиня беше задължението да смъква дрехите си една по една, под изпепеляващия му поглед, по-лепкав дори от едрите му груби длани, за да се лишава постепенно от всички атрибути на своята самостоятелност и свобода, на своето човешко достойнство.

Обаче неизказаното ѝ непокорство, стаената ѝ съпротива, а също и вълшебната ѝ красота, ѝ оказаха лоша услуга — така тя само още повече го настървяваше да я обладае, да я покори и смаже с мъжката си мощ. Това му подеждва много по-силно от най-изтънчените съблазняващи похвати на обиграните блудници. Могъща вълна на непозната наслада заля цялото му тяло. Защото никога досега той не бе притежавал такава красавица. Беръзов не можеше да помръдне в унеса си, омагьосан от нейната вродена грация, от нежната хармония на крехкото ѝ тяло, беззащитно и деликатно, а в същото време предизвикателно женствено и подлудяващо съблазнително, очакващо да бъде покорено — хиляди пъти по-желано заради нескритото ѝ желание да се противопостави на мъжката му воля.

Кити инстинктивно издебна кулминацията на неговия унес, леко се приведе напред и ръцете ѝ веднага се спуснаха към камизолата. Сграбчиха я, готови да я вдигнат и притиснат към голата ѝ гръд в спонтанен порив на свян. Още не я бе взела, когато вдигна умолително очи нагоре към генерала с красноречиво изписана в тях молба за милост — само един негов жест бе достатъчен, за да се сложи край на това унижение.

Но той, макар че още не бе се отърсил от магията на съзерцанието, въобще не забеляза премрежените ѝ от сълзи очи — не можеше да откъсне поглед от свършената и напълно разголена гръд

— внезапно вдигна ръка, като военачалник, свикнал с пълно подчинение пред волята му, след което насочи палеца си надолу, твърдо и решително.

Ужасът отново скова раменете ѝ. Пръстите се вцепениха и сами изпуснаха камизолата, която веднага се свлече надолу. Сега вече нищо не можеше да скрие гърдите ѝ, високи, заоблени, с розовеещи връхчета. Генералският поглед не пропусна да обиколи нито един сантиметър от настръхналата ѝ кожа. Изпадналият в безмълвен екстаз мъж успя в транса си само да оближе пресъхналите си устни, забравил дори да стисне юмруци, за да издържи на напора на кръвта, нахлуваща в мозъка му.

Така изтече един кошмарен миг на напрегнато очакване, след което внезапно неговото търпение се изчерпи. Скочи от стола, хвърли се към нея и веднага захлупи с потните си шепи меко блестящите ѝ гърди. Настойчивите му палци незабавно потърсиха нежните ѝ зърна. Кити изтръпна като прободена с нож и затвори очи. Докосването му беше неописуемо отблъскващо. В гърлото ѝ се надигна нещо топло, което я задави. Изплаши се, че ей сега ще повърне върху униформата му. А той продължаваше да гали гърдата ѝ. Грубите му ръце не се спряха нито за миг в алчното си опипване, стискане, мачкане и дърпане. Графинята вече едва удържаше вика на ужас и отвращение, застинал в гърлото ѝ.

Но когато пръстите му пролазиха към кръста ѝ, тя си възвърна дар словото и прошепна отчаяно:

— Моля те... моля те... позволи ми... поне да се облека. Моля те...

— Стига глупости! — нетърпеливо изръмжа Дмитрий Беръзов във врата ѝ.

Припрените му пръсти вече разкопчаваха кукичките на кюлотите ѝ. А когато и те се озоваха върху персийския килим, разкривайки кадифено-гладката бяла плът на бедрата ѝ, там, горе, където свършваха жартиерите на чорапите ѝ. В неистово опиянение самозабравилият се генерал се свлече на колене и зарови лице в хладната белота на нозете ѝ.

Но този допир ѝ подейства като вледеняваща тръпка на смъртен ужас.

— Недей! Не, ох..., не. Недей! Господи, не мога! Не мога повече! Стига... — изхриптя Кити, изпаднала в паника. Отблъсна го, после се опита да се извърти, в наивен опит да се изтръгне от него, ала той се вкопчи безмилостно болезнено в нея. Силните му ръце я притиснаха като клещи. За един свиреп завоевател като него, свикнал да изколва по цели села по пътя си, а после най-спокойно да се настани на трапезата с грижливо измити ръце, съпротивата на Кити беше детска игричка.

— Не! Моля те... Не! — отново изкрещя Кити, отчаяно опитвайки се да го отблъсне от себе си.

Вече окончателно изгубил търпение, генералът се изправи и без да отрони дума, я зашлеви с все сила. Само един селянин може да бие така жестоко, така че да боли. Научил го е от векове общуване само с крави и биволи, кози и кучета. За миг главата ѝ се отметна настрани като понесена от невидим вихър. Сега той знаеше, че доскоро непокорната графиня няма дори да посмее да гъкне. Напъха всичките си пръсти в ластичния колан на бродираните ѝ кюлоти и ги съдра с един замах. Дори не му достигна въздух да изръмжи поне. Нежната материя звучно се разпра, след което безшумно се смъкна на пода в краката ѝ. И след като вече и последното препятствие бе преодоляно, вече нищо не можеше да удържи победоносния щурм на генерала.

Повали я на килима, без въобще да забелязва виковете и стенанията ѝ, хлиповете и сълзите ѝ. С лице, обезобразено от похот, той се стовари върху нея като разбеснял се бик. Едва намери време да разкопчее панталоните си, преди да проникне в нея задъхано, забързано, жадно и алчно, с което я накара да онемее от болка. Тенекиените медали подрънкваха върху куртката му и острите им ръбове се забиха в плътта ѝ — така силно се притискаше той върху нея, смазващ и непоклатим. За щастие много бързо дойде краят на неистовото му гърчене върху нея. Веднага след това той се отгласна от нея, за да се изтегне на килима в самодоволно блаженство.

Кити остана да лежи възник, напълно скована, един успяла да се свие на кълбо. Сълзите мълком се стичаха по скулите ѝ. Ужасена и отвратена, тя остана още дълго така в безпаметно вцепенение, отказваща да повярва в това, което се бе случило. Струваше ѝ се, че бяха изтекли часове, когато с пышкане и страх, без въобще да посмее да погледне към животното до нея, което я бе изнасило и унизило, се

обърна настрани, за да запълзи на четири крака към леглото. Чак там се надигна и се пъкна под завивките, за да потъне в тях, пламнала от срам, доведена до ръба на отчаянието и унижението.

След така опустошителното начало на новата ѝ роля като генералска наложница, Кити дълго остана в леглото, напълно неподвижна, не на себе си от кошмара, който до сутринта не ѝ позволи да мигне дори за секунда.

На следващата сутрин тя се пробуди от собствените си писъци, изтръгнали се от устата ѝ още насън веднага щом бе усетила как ръцете му започнаха да опипват слабините ѝ. Той я удари два пъти през лицето, за да знае друг път, че е длъжна да се отзовава на желанията му съвсем тихо и покорно. А за нещастната графиня нямаше нищо по-ужасяващо от прехода от царството на сънищата към ужасяващата реалност, когато вместо княз Аполон Кузин до нея в леглото се озоваваше генерал Дмитрий Беръзов.

Животът ѝ се преобърна напълно, преди да се вмести и новите си, мъчителни и до болка унижителни рамки. Генералът, със свойствена си селяндурска прямота, понякога си позволяваше да се размекне и тогава признаваше, че дори не е сънувал съдбата някога да го удостои с такъв щедър дар. Нито веднъж не забрави да измърмори поне няколко думи за необикновената ѝ красота. Но това никак не му пречеше, особено когато беше пиян като свиня, да се отнася с нея като с бездушно добиче. Не, дори и с добитъка си селяните бяха помилостиви, защото им бе нужен за следващата оран. А той я мачкаше като глина в шепите си, с диво яростна наслада, стигаща до неописуем садизъм, за да излее мъката си от всички унижения и страдания, които е бил принуждаван да преглъща при стария царски режим.

— Новата власт обяви, че всички дами с аристократичен произход трябва да бъдат смятани за обществена собственост — брутално ѝ заяви той. — Напълно разбирам подбудите на болшевиките — продължи генералът с оживлението, което го спохождаше винаги, когато започнеше да излага любимите си политически теории. — Така се осъществява една от вековните мечти на народа. — Именно в един такъв пристъп на революционна справедливост Кити усети на гърба си, в най-буквалния смисъл, правдивостта на думите му — копринените камшици наистина се впиваха като змии в оголената ѝ кожа, но без да оставят кървави следи.

Както останалата плячка, обявена за личен трофей и за законна собственост на всесилния большевишки генерал, Кити бе охранявана особено зорко.

Въпреки че влачеше жалко съществуване, по-достойно за оплакване от това на робите в древността, всяка възможност за бягство беше изключена. Беръзов великодушно ѝ разреши да излиза на разходка с неговата карета, експроприирана от един местен фабрикант, но само в компанията на двама от неговите въоръжени до зъби ординарци. Графинята, привикнала да има десетки слуги още от детството си, остана изумена от безбройните телохранители, ординарци и всевъзможни помощници и слуги, които се въртяха около генерала, преливащи от нетърпение да се представят в най-благоприятна светлина пред вечно навъсения му поглед. Цялата тази пасмина изчезваше нейде само късно през нощта — генералът нито за миг не се усъмни, че може сам спокойно да се справя със своята пленница. Пък и никому не му се искаше да слуша писъците, долитащи от генералската спалня. Най-малко на самия него — той още не бе усвоил чисто аристократичната способност въобще да не се трогва от хорското мнение.

През тези кошмарни седмици в тъмни доби в целия хотел единствено злочестата графиня будуваше и често се двоумеше дали да не посегне към спасителната ампула, предано пазеща за нея смъртоносна доза морфин. Сигурно щеше да ѝ стигне. Напоследък тя почти не слагаше зальк в устата си, защото ѝ засядаше още на гърлото. Преливаща от желание да свърши със себе си, безутешно търсеща отговори на съдбовните въпроси в потискащата тишина — нарушавана само сегиз-тогиз от досадното хъркане на генерала, — Кити събираше кураж да сложи най-сетне край на живота си...

Крепеше я единствено мисълта за детето на Аполон, което носеше, но понякога стигаше до дъното на отчаянието, задавайки си въпроса имаше ли въобще смисъл да ражда това дете. Та нали то ще бъде по рождение обречено на унижения и мъки? Какво можеше да очаква невинното създание в този жесток свят, обагрен в червено от кръвта на невинни мъже, жени и деца — свят на насилие и абсолютно безправие^[2].

Но после незнайно откъде в паметта ѝ изплуваха онези три вълшебни дни и нощи, когато тя бе само с Аполон и затрупаното от

преспи имение, в топлото притихнало легло, в нейната спалня, където навсякъде се усещаше нейния изящен вкус. Спомняше си как очарователната му усмивка се скриваше от погледа ѝ едва когато устните му потъваха в нейните. Как трескавите му ръце изгаряха кожата ѝ. В спомените си Кити се връщаше по стотици пъти към този незабравим откъс от живота ѝ, към най-омайните часове, които ѝ бе съдено да преживее. Само тези възпоминания поддържаха в нея крехкия живец — последната преграда пред самоубийството. Дали още бе жив? Или отдавна бе изстинал в незнаен войнишки гроб? И ако е жив, ще го види ли някога отново? Кога, Господи, кога? Не, по-добре да не се срещат — никога повече. Не, за нищо на света не бива да я види в тази унижителна роля! В леглото на този отвратителен похотливец!

Но въпреки всичките си колебания и страхове Кити не можеше да престане да копнее за Аполон — сега той и само гой бе единственото ѝ упование. Ако се съберат някога пак, поне ще ѝ остане утехата, че никой и нищо в този омразен свят не ще може да ѝ попречи да издъхне заедно с него, върху гърдите му, сред вихъра на тази безумна кървава вакханалия.

[1] Тифлис е старото име на гр. Тбилиси до 1936 г.). — Б.пр. ↑

[2] Писателката не преувеличава, дори напротив. Комендантът на „червения“ Петроград, болшевикът Глеб Бокий, през 1918 г. наредил да се хранят хищниците в градския зоопарк с месото на разстреляните контрареволуционери. Не за да засенчи император Нерон, а защото изхранването на лъвовете и пантерите било доста скъпо, а жалко било да ги застрелят надявали се да ги продадат на чужденците за валута. Или друг факт: само за един ден в Киев болшевиките повикват 2000 бивши офицери от царската армия, уж за регистрация. Всичките са разстреляни още същата нощ. Но това е далече по-скромно постижение от „рекордите“ през 1938 г., когато само в Москва се ликвидират по 400 души на денонощие, т.е. по една жертва на всеки шест минути. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

Придружаван само от Карим и Сахин, Аполон пристигна в имението на граф Радишевски на третия ден след заминаването си от Екатеринодар. В цялата околност цареше пълен хаос. Пътищата бяха задръстени от бегълци. Всички се стремяха ден по-скоро да се доберат до черноморското крайбрежие, за да се опитат да се промъкнат на някой от корабите, готови да отплават за чужбина. На няколко пъти на Аполон и двамата му спътници се наложи да се спасяват в последния момент от изчакващите и засада червеноармейски патрули. Последния ден преди да пристигнат в имението, където би трябвало да ги очаква графинята, тримата конници преустановиха пътуването през деня. Изминаха последните четиридесет версти под прикритието на нощния мрак, защото през деня навред беше пълно с постове на Червената армия.

Аполон не преставаше да се тревожи. Очевидно беше, че Астраханска област вече бе под властта на болшевиките. Войските им по пътищата бяха толкова многобройни, край всяко по-голямо селище имаше техни полеви лагери и биваци, така че нямаше място за съмнение — новата власт бе проникнала дори в този затънт край на необятната Русия. Веднага следваха логичните опасения, едно от друго по-плашещи. Дали Кити е успяла да избяга навреме? Или още е в имението, скрита и в безопасност? Нима е възможно болшевиките да пропуснат едно тъй обширно и богато имение? Нали първата им работа навсякъде беше да разстрелят противниците на режима, а след това се захващаха, без да губят нито ден дори, с ограбването на всичко по-ценно? Особено стръвно нападаха имотите на бившите дворяни. Кое можеше да гарантира на Аполон Кузин, че съдбата на имотите на граф Радишевски ще бъде по-различна от тази на останалите руски аристократи?

След всяко разминаване по пътищата с многобройните болшевишки отряди Аполон губеше все повече надеждите си за благоприятен изход от това напрегнато пътуване, изтерзан от тревожни

предчувствия, които не го напуснаха нито през деня, нито през нощта. Още преди две години и три месеца, когато бе избухнала болшевишката революция, княз Аполон Кузин така и не успя да се примири с невъобразимо жестоката действителност. Още при царската власт, когато воюваше като кавалерийски офицер на фронта срещу германците, Аполон отлично съзнаваше, че може да загине в следващата атака или да загуби скъпи бойни другари, ала за него това бе в реда на нещата, част от суровия воински дълг на синовете на велика Русия. Нали всеки офицер бе положил клетва пред Бога, Царя и Отечеството, че ще се пожертва, ако се наложи да брани с кръвта си свободата на родината.

Но тогава всичко си беше на мястото, а сега... сега напред само хаос, безнадеждност и мрак. Откъде можеше да се досети, че заради една бутилка шампанско — онази, която бе пресушил към края на вечерта в имението на Пьотр както и заради краткотрайното щастие в спалнята на Кити, сега животът му ще се преобърне така драматично и непредвидимо? От онези фатални декемврийски дни и нощи, когато той дори за минута не напусна нейната спалня, бледият лик на графиня Радишевска отказваше да напусне мислите му, без значение какво се случваше около него. А сега, когато най-последно се бе решил отново да я потърси, когато бе длъжен да я намери и спаси, и то по заръка на нейния съпруг, който поради някакъв трагичен или комичен каприз на съдбата едва ли не сам я тикаше в ръцете му, мрачните демони на войната бяха в състояние да осуетят всичките му планове и блянове.

Защото с всяка верста, оставаща зад гърба на тримата смълчани, плътно загърнати в бурнусите и в папахите си ездачи, в душата му все повече покълваха черни съмнения дали наистина ще я завари невредима и недокосната от нашественика. Вече нямаше следа от прочутото му безгрижие и насмешливо отношение към опасностите и смъртта, с което досега се славеше сред белогвардейските офицери по целия Южен фронт.

На фона на розовеещото на изток небе, в мразовитата мартенска утрин, Аполон отби кобилата си към познатата до болка дълга алея с оголени липи от двете страни. Нежна тревога сковаваше сърцето му. Никак не му хареса гробовното мълчание, с което го посрещна обширния парк пред къщата. Дори още от зейналата порта на външната ограда пролича, че омразните червеноармейци и тук го бяха

изпреварили. Край алеята пронизващият вятър подмяташе някакви дрипи. По-нататък следите зачестиха, заедно с ударите на сърцето му. Виждаха се парчета от изпотрошени скъпи мебели, овъглени килими, оръфани книги, очевидно запокитени от разочарованите мародери. В дълбочината на пейзажа се очертаха изсечените стебла на овощната градина. При тази жестока картина на опустошителен грабеж, какъвто този плодороден край не помнеше от татарските нашествия, Аполон отчаяно, като удавник за сламка, се вкопчи в последното упование — дано Кити е успяла да побегне преди онези варвари да са нахълтали тук, въпреки че това би означавало евентуално те двамата вече никога да не се срещат...

Не издържа на влудяващото очакване, нито на тягостната гледка, затова гневно пришпори Леда и се понесе кат вихър по чакълестата алея. Покрай него профучаха опожарените стени на конюшната. После дойде ред на пристройките за слугите, също сринати до земята. От стихията на пожара бе оцеляла единствено масивната триетажна къща, изцяло от зидан камък, както само преди две столетия са умеели да градят. Мародерите и погромджиите са били принудени да се задоволят само с плякосването и унищожаването на покъщнината, защото това, което завари изуменият княз, не беше вече дом, а голи стени със зейнали отвори — там, където някога бяха вратите и прозорците.

Господи, бяха отмъкнали дори високите дъбови врати откъм предната тераса! Нито едно стъкло не бе пощадено, нито едно растение в градината пред терасата не бе останало нестъпкано. Тримата мъже скочиха от седлата, неспособни да откъснат смаяните си погледи от изпокъртената фасада, след което се спогледаха мълчаливо, преди да поемат бавно по очуканите мраморни стъпала. Прекосиха верандата и се спряха на прага.

Някогашната фина мозайка в предверието беше надупчена от куршуми. В трапезарията завариха отвратителна картина — пепел, смесена с всевъзможни недоизгорели боклуци и човешки изпражнения, а зад тях разпилени парчета от металния обков на мебелите, които бяха устояли на огъня. Личеше си, че венецианските огледала бяха послужили на болшевиките като мишени за стрелба, а великолепния пейзаж от Каналето^[1] на стената в коридора на горния етаж беше варварски разпран с нож. Карим реши да си направи труда

да преброи ударите, но след малко махна с ръка и се отказа. А Аполон за миг затвори очи, защото от гледката в устата му внезапно загорча, въпреки че това далеч не бе първата сцена на пълно унищожение, с която бе принуден да се сблъска през последните две години.

За кратко се поколеба, преди да поеме по стълбата към горния етаж — страхуваше се да не се натъкне на кървави следи в спалнята на графинята. Започна съвсем бавно да изкачва стъпалата, а преди най-горното се спря, след което тежко въздъхна, готов да посрещне най-мрачното си предчувствие.

От вратата към спалнята на Кити нямаше дори помен. Аполон се вцепени напред коридора, само очите му трескаво огледаха спалнята през зейналия широк отвор. В паметта му завинаги бе запечатан всеки детайл от някогашния прелестен интериор — от онези вълшебни три дни и нощи, когато за тях двамата външният свят бе изчезнал като с митическа пръчка. Спомняше си много ясно широкото легло под балдахина, изящната дърворезба около прозорците, през които бе съзерцавал декемврийските виелици. Тогава навсякъде тук ухаеше на нейния парфюм. Нямаше ъгълче и спалнята, където да не бе подредила вази с любимите ѝ цветя. Въображението му непрестанно му бе припомняло думите ѝ, стъпките ѝ, мебелите зад гърба ѝ и изящните ѝ скъпоценности в ковчежетата за бижута.

Нищо, абсолютно нищо не бе останало от онази идилична атмосфера. Всички мебели бяха натрошени — вместо дърва за огрев, заедно със завесите, дамаските, драпериите и кувертюрите. Задигнали бяха дори килима от пода. В един от ъглите бяха захвърлени отломки от ковчежетата — неми свидетели на ужасяващи сцени на грабеж и насилие, които се бяха разиграли сред тези стени.

В един миг вниманието му бе привлечено от блещукането на нещо лъскаво край стъпкания параван за преобличане. Оказа се една от шнолите, с които Кити прихващате косите си. Той я допря до устните си, преди да я скрие в джоба си. Поне нямаше видими следи от кръвопролитие. Ужасеният княз още не знаеше дали тя е успяла да избяга, не знаеше дори дали въобще е оцеляла, но поне едно бе сигурно — не са успели да я убият в собствената ѝ спалня, в собственото ѝ легло. Защото и дотам се бе стигало по време на революцията. Но това хич не го успокои. Ако бе успяла да се спаси при първото им нахлуване, кой знаеше дали сега не бе попаднала в лапите

им. Дали ще успее да я открие, преди да е станало безнадеждно късно? Или вече всичко е свършено и тя лежи, бездиханна, в някое разкаляно селско гробище?

Въздъхна мрачно, преди да се заеме с търсенето. Остатъкът от този тягостен ден тримата мъже посветиха само на претърсването на всичко наоколо, за да се доберат дори до най-незначителни следи, които биха могли да им помогнат при издирването ѝ. Но окаяните къщурки на местните селяни бяха до една здраво залостени. Научиха поне, че червеноармейците бяха опустошили местността само преди една седмица. Съобщи им го една старица през вратата — никой не посмя да вдигне резетата при вида на тримата униформени непознати. Селяните, жестоко пострадали от реквизициите както на Бялата, така и на Червената армия, настръхваха още щом зърваха униформа.

Но Аполон Кузин, решен на всяка цена да се сдобие с някаква информация, която да го насочи по следите на Кити, колкото и да се окаже незначителна, не се примири нито със залостените порти, нито със спуснатите кепенци. Не спираше да тропа яростно, да крещи с все сила, да моли и заплашва едновременно, че ще разбие вратата с приклада си. Не остави нито една къща непретърсена. Късно следобед вече бе събрал толкова свидетелства от местни очевидци за трагедията, която се бе разиграла, че знаеше повече дори от офицерите от щаба на Шеста червеноармейска дивизия. Но никой не бе виждал графиня Радишевска. Аполон обаче узна, че нейната камериерка, Анна, заминала спешно при баба си в съседното село. Аполон откри момичето, но се оказа, че Анна не знае какво бе станало с господарката ѝ след като бе побягнала от къщата. Спомена само, че в онази ужасна нощ бе зърнала край конюшната силуета на коняря Борис. Ако червените не са го ликвидирали, може би той знаеше нещо повече за съдбата ни изчезналата графиня.

След всеки разговор настроението на Аполон Кузин помрачаваше все повече и повече. В тези насилнически времена никой не мислеше за нищо, освен как да спаси собствената си кожа. Беше напълно разбираемо, но Аполон се гневеше извънредно много, че никой дори не е помислил каква участ ще сполети Кити, когато нахлули червеноармейците. Оказа се, че слугите побягнали от имението като от чумна зараза, затова сега посрещаха нетърпеливите му въпроси само с безучастно вдигане на рамене.

На третия ден, въпреки че не вярваше да се добере до нещо съществено, той потегли, както винаги следван от Карим и Сахин, към самотната къщурка, скрита сред крайречните върби. Щом приближи до оградения двор, вниманието му бе привлечено от двата коня — те бяха от конюшната на Пьотр. При този обнадеждаващ знак сърцето му подскочи от радост. Но въодушевлението му бързо помръкна — дори конярят да бе прибрал тези два коня от имението, това още не означаваше, че може да знае нещо за съдбата на безследно изчезналата графиня.

Отначало младият коняр, може би защото не познаваше новодошлия, категорично отказа да задоволи любопитството на княз Кузин. Дватама телохранители, Карим и Сахин, изправени плътно зад гърба на господаря си, с вид на диви планинци, никак не помогнаха на Аполон да развърже езика на изплашения младеж. Дори и по-смели мъже биха се замислили пред двамата навъсени мъжаги, въоръжени до зъби, брадясали и чорлави, със плътно стиснати устни.

— Значи въобще нямаш представа накъде може да е потеглила графиня Радишевска?

— Не, Ваша светлост. — Същият неохотен отговор, който през последните дни му бе повтарян до втръсване. Нито един мускул не трепна по лицето на конярят — същата безлична, скована маска, която беше предпазвала предците му от гнева на господарите столетия.

— Не си ли видял графинята през онази нощ?

— Не, Ваша светлост.

— Ами виждал ли си Анна? Тя ми каза, че те е видяла тогава край конюшната.

— Не, Ваша светлост.

— Ами конете? Нали си ги довел тук от имението...

— Да, това е точно така, те бяха в конюшната на граф Радишевски. Реших да ги скрия тук, за да не попаднат в ръцете на червените. — Едва сега изражението на лицето му леко се промени.

— Излиза, че не си искал конете да попаднат в конницата на болшевиките.

— Не, Ваша светлост. Графинята няма да ми прости, ако им оставя тези великолепни коне.

Аполон се усмихна при това доказателство за лоялността на младия коняр. Може би не всичко беше загубено, ако има повече

такива предани слуги.

— Пьотр много ще се зарадва, когато узнае, че си опазил най-добрите му коне.

— Благодаря ви, Ваша светлост. — Очевидно конярят за миг поне престана да се държи прекалено подозрително, защото се усмихна колебливо и попита предпазливо: — Ще се върне ли граф Радишевски?

— Не, не мисля, че това ще се случи, поне докато не се промени обстановката — мрачно процеди Аполон.

— Никога ли вече няма да го видя, Ваша светлост?

— Каквато бъде волята на съдбата — уморено въздъхна Аполон Кузин. — Никой не знае със сигурност какво вещаят звездите...

Внезапно почувства колко е уморен и съсипан от цялото това лутане по следите на Кити. Изведнъж всичко му се стори безсмислено и обречено на провал. Вече бяха изтекли няколко седмици след завладяването на Астраханска област от Червената армия. Дори и да се бе случило някакво чудо, червените комисари рано или късно щяха да заловят Кити. Тя имаше едно прекрасно качество, което обаче в тези смутни времена можеше да се превърне в причина за безброй беди — с красотата си отдалеч привличаше мъжките погледи, а освен това си личеше също, че е от благороден произход. Да, колкото и да не му се искаше да си признае, усилията му бяха обречени на провал. Нямаше никаква надежда да я спаси.

Аполон пое поводите на Леда, нагласи ботуша в стремената и се метна на седлото. Дръпна юздите, но преди да потегли, се обърна назад, за да хвърли поглед за последен път към конете на Пьотр, Неочаквано му хрумна една тревожна мисъл. Сега Кити вероятно е някъде много далече, сред степите на Южна Русия. Ами ако вече е успяла да замине за чужбина? Това означава, че пътищата им никога нямаше да се пресекат. Очите му се напълниха със сълзи, гърлото се сви в болезнен спазъм. Защо не му бе позволено за заплаче с глас? Кой не би се отчаял, ако беше на негово място? Аполон Кузин беше способен да преживее всичко, да се справи с най-трудни препятствия, но ако тя вече беше мъртва, той би бил напълно съкрушен.

Карим и Сахин разбраха, че господарят им преживява труден момент, затова побързаха да извърнат глави настрани, за да не гледат сълзите му, вече потекли по изпилото му лице. Смелите планинци бяха

готови да съсекат всеки враг, изпречил се на пътя им, бяха способни дори да жертват живота си, само и само отново да върнат усмивката на лицето на своя господар — Младия сокол или Ас-Сакр Ас-Сагир, както го наричаха на своя език.

Борис, младият коняр на граф Радишевски, също забеляза сълзите по лицето на Аполон, намръщи се и се замисли. Вече доста време нямаше никаква вест от графинята. Всички слуги бяха изоставили разграбеното имение. Следователно вече нямаше какво още да загуби, ако сподели тайната си с младия русокос офицер. Нали всички слугини знаеха за чувствата на графинята към него?

Аполон подкара кобилата си, когато го сепна викът на Борис:

— Тя замина за Ставропол!

Аполон веднага извъртя кобилата.

— Какво каза?

— Казах, че графинята потегли към Ставропол. Видях я как препусна в посоката, водеща към Ставропол, малко преди червените да нахлуят в имението.

— А защо мълча досега, проклетнико!

— Не бях сигурен дали искате да я намерите, Ваша светлост.

— Аз съм се заклел пред Пьотр, пред съпруга й... да се погрижа за нейната безопасност.

— Тогава тя е опасност, защото Ставропол вече е завладян от болшевиките.

— Наистина ли я видя да потегля в тази посока? — нервно извика Аполон.

Изплашен от гневните искри в очите на княза, Борис усърдно закима с глава.

— Точно така беше, Ваша светлост. Спомням си как се насочи към реката.

— Ако още е в Ставропол, ще я открия! — закани се Аполон, повече пред себе си, отколкото пред другите трима мъже.

За тяхна изненада на устните му разцъфна загадъчна усмивка. След това изгледа изпитателно Карим и Сахин.

Двамата му спътници се ухилиха многозначително.

Аполон се наведе от седлото и отпусна ръка върху рамото на младия коняр.

— Много съм ти благодарен, Борис. Няма да забравя, че съм ти задължен.

Тази нощ преспаха в опустошената къща на граф Радишевски. Аполон се загърна в своя бурнус и се настани на пода в спалнята на Кити, там, където преди няколко месеца бе преживял най-щастливите мигове в живота си. Утре рано той, заедно с Карим и Сахин, щеше да потегли към Ставропол. Ако не е загинала, щеше да я намери! На всяка цена!

Преди Аполон и двамата му спътници да се озоват в Ставропол, бяха длъжни да вземат предпазни мерки, за да не си навличат ненужно вниманието на противника. В онези хаотични месеци Червената армия страдаше от недостиг на униформи, така че бяха позволени всякакви волности по отношение на облеклото. Рано на следващата сутрин Аполон, Карим и Сахин се увиха в по една черна бурка — така кавказците наричаха плътните наметала, които ги пазеха в суровите планински условия. На главите си нахлузиха папахите си, но след като свалиха от тях емблемите на Дивата дивизия. Сега вече можеха да потеглят.

Някъде към пладне стигнаха до една схлупена къща край пътя и се присламчиха към един взвод червеноармейци, предвождани от наперен полковник. Конете им бяха доста изтощени, затова командирът нареди да спрат и да ги оставят да си починат. Войниците влязоха в тясното задимено помещение и веднага се струпаха около цинковия тезгях. Отвън Аполон огледа конете, а сетне надникна вътре и преброи войниците.

— Да влезем при тях и да проверим дали униформите ни няма да им се сторят подозрителни — предложи Аполон. — Но ако ни поискат документите, веднага ще им отвърнем със стрелба от упор. На всеки от нас се падат по трима. Сигурен съм, че ще се справим, още повече че ще ги изненадаме. Готови ли сте?

Карим и Сахин кимнаха едновременно. Никога не се нуждаеха от дълги и сложни обяснения, когато се налагаше да изпратят някого на небето. Бяха го вършили толкова пъти досега, че трудно можеше да се намерят по-опитни стрелци от засада в целия Юг.

Скочиха от седлата и привързаха поводите на конете към същата напречна греда, край която бяха подредени конете на червеноармейците. После влязоха вътре и се озърнаха в задименото помещение, тясно за толкова много посетители. Войниците се бяха скупчили около една от масите, а на пейката до нея треперливо се оглеждаха няколко местни селяни. Аполон бавно закрачи към групата мъже в униформи. Карим и Сахин го следваха плътно.

— Мога ли да се присъединя към компанията? — весело попита той.

Полковникът го изгледа подозрително и веднага го попита кой е, откъде идва и накъде пътува.

— От щаба на фронта получихме заповед да потеглим за Ставропол. Прехвърлят ни от Осма армия към Шеста дивизия — отговори Аполон, с уверен тон, като гледаше полковника право в очите.

— Документите, моля — заповяда полковникът. Войниците се стреснаха от резкия му тон, оставиха картите на масата и се обърнаха към своя командир.

— Всичко бяхме принудени да изоставим, когато корпусът на Мамонтов нахлу в района на Манич преди месец. Атакуваха ни, както си спяхме в селото. Дори униформите ни изгоряха в пожара, затова сега сме принудени да пътуваме с тези дрехи — Аполон докосна с ръка своето наметало, след което кимна по посока на двамата си спътника.

Полковникът ги огледа критично. Зад гърба му се обади един от войниците, решил да провери благонадеждността на новодошлите:

— Знаеш ли какво е казал другарят Ленин за съветите?

— Съветите осигуряват постигането на пълната независимост на най-бедните слоеве на населението от експлоататорските класи.

— А какви са основните икономически цели на комунистическото учение?

— Да се премине от временно господстващата икономическа анархия към планово стопанство. — Аполон отговаряше гладко и уверено, без никакво запъване. Личеше си, че не си беше губил напразно времето, посветено на четенето на болшевишки брошури, заловени при пробива на конницата на Мамонтов. Сега за него нямаше тайни в дебрите на иначе доста мъглявото болшевишко учение.

Очевидно Аполон се бе справил успешно с импровизирания изпит, защото внезапно полковникът махна с ръка и нареди на един от войниците да напълнят още една чаша с водка.

— Пийни с нас по чашка, другарю.

Аполон веднага пие чашата и се настани на най-близкия стол, след което покани Карим и Сахин да се присъединят към него.

— А тези двамата имат ли документи? — попита полковникът и посочи с кимване към Карим и Сахин.

— Не, Изгубиха ги също като мен при пожара в селото. Ще си набавим нови документи в Ставропол.

— И те ли са болшевики като теб, другарю? Полковникът знаеше, че както в Червената, така и в Бялата армия имаше много представители на задкавказките и средноазиатските националности, но те не се сражаваха в защита на едната или другата идеология, а само заради плячката.

— Те почти не знаят руски — обясни Аполон. — Да не говорим каква загадка е за тях идеологията на Ленин. Пък дори и да я разберат, това няма да промени живота им. — Той се усмихна извинително. — Нали ги знаете азиатците? Готови са да заколят някого просто така, след нищо и никаква свада. Предани са единствено на господарите си и на приятелите си.

Полковникът от Червената армия беше селянин от донската област — от така наречените „иногородни“ или пришълци от северните руски губернии, които от десетилетия са били потискани от казашките атамани. Затова много добре бе запознат с традициите на кръвожадните бойци от Задкавказието и Средна Азия и винаги внимаваше да не предизвиква ненужно някой от тях. Затова сега само се наведе напред, приближи се към Аполон и зашепна едва чуто:

— Сигурен ли сте, че ще се подчиняват на заповедите ни?

— Напълно — успокои го Аполон. Имам много основателна причина да не се съмнявам в тях — ние сме кръвни братя.

От учудване очите на полковника едва не изскочиха от орбитите си. Той беше слушал много легенди за тази мистична церемония, при която воините порязват ръцете си с кинжали и след това смесват кръвта си. За един селянин от донските степи подобен варварски обичай беше нещо необичайно, неразбираемо и дори плашещо. Сред селяните по поречието на Дон се носеха ужасяващи слухове за

кръвожадните азиатци и кавказци. Полковникът им хвърли загрижен поглед. Всичко във външностите на Карим и Сахин потвърждаваше тази легенда — сухите мургави лица, с изострени носове като ястребови клюнове, маузерите в кобурите и грамадните ханджари, забучени на коланите. Полковникът мислено си пожела по-скоро да се отърве от тяхното присъствие.

— Ще тръгвате ли скоро? — попита го Аполон, който сякаш бе отгатнал мислите му.

— Да. Трябва да се явим в щаба на дивизията преди мръкване. И без това вече сме закъснели.

Погледът му отново пробягна по лицата на Карим и Сахин.

— Тогава нека аз ви почерпя по една водка. Не може ли да останем още малко тук?

— Не, не, трябва да тръгваме. — Полковникът припряно стана от масата. Двама от неговите войници веднага го последваха, но останалите не помръднаха от местата си, дори не отделиха погледи от бутилката с водка. Аполон побърза да им долее чашите.

— Само по една глътчица преди тръгване, другарю. — Той му смигна радушно, като на стар приятел. — Само по една за из път — промърмори Аполон и размаха бутилката пред носа на червеноармейците. После незабелязано погледна към вратата. Полковникът и двамата войници вече бяха излезли навън. Аполон енергично кимна към Карим и Сахин. Преди тримата червеноармейци да успеят да разберат какво става, Аполон, Карим и Сахин вече бяха затъкнали кинжалите си в гърлата им. Пияните войници загинаха, преди да могат дори да изохкат.

— Към вратата! — заповяда Аполон. — Другите трима всеки момент ще се върнат.

Карим тъкмо приближаваше с три скока вратата, когато тя се отвори и се подаде единият от двамата войници, които бяха навън с полковника. Нещастникът едва бе направил крачка, когато зърна ужасяващата гледка и понечи да изкрещи, но нито звук не излезе от гърлото му, защото на секундата устата му бе затъкната от едра и космата като мечешка лапа ръка. После замахна с другата ръка и гърлото на войника бе прерязано, преди тялото му да се свлече на пода. „Четирима вече са повалени, значи остават още двама“, мислено си каза Аполон.

Но за нещастие другите двама, чакащи отвън, предусетиха, че вътре става нещо непредвидено и решиха, че най-разумно ще бъде да се спасяват с бягство. След миг се чу само тропотът от конете им, пришпорени в бесен галоп.

— По дяволите! — изруга Аполон. — Вие се заемете с тези двамата. Аз ще се справя с полковника. — Карим и Сахин се заеха с новата задача, а Аполон пое към вратата. — Но после трябва на всяка цена да ме настигнете! — извика той през рамо и изскочи навън. Скочи на седлото на Леда и веднага я пришпори. Наведе се ниско над гривата ѝ и започна да ѝ повтаря онези думи, за които знаеше, че карат кобилата да полети като стрела напред. Още не бе изминал една верста в шеметно препускане, когато забеляза пред себе си силуета на полковника. Капитан Кузин се съмняваше, че така лесно ще се намери кон, който да може да съперничи по бързина на неговата Леда. Освен това полковникът и войникът, който го следваше, като всички селяни, наскоро зачислени в редовете на Червената армия, не бяха от опитните ездаци.

Между Аполон и червеноармейците оставаха само двайсетина метра, когато князът измъкна кинжала от колана си, изправи се на стремената, прицели се и замахна. Кавказкият кинжал профуча със свистене и острието от дагестанска стомана се заби между плешките на войника. Нещастникът изкрещя диво и се сгърчи върху гривата на коня си. Аполон си спомни неписаното правило на планинците: „Пушката може да не улучи, пистолетът може да засече, но кинжалът винаги достига мишената.“ — Аполон се наведе от седлото и измъкна от движение кинжала си от гърба на жертвата. Веднага след тази задължителна за всеки джигит завършваща операция войникът се олюля и се строполи на земята. А в това време кобилата на Аполон вече се носеше устремно към коня на полковника. Капитанът грижливо избърса кинжала и го напъха в канията. При следващата мишена не биваше да пролива кръв, защото униформата на полковника му трябваше чиста, без петна от кръв.

Леда вече скъсяваше упорито дистанцията, когато полковникът измъкна пистолета си и стреля през рамо към Аполон. Но Аполон дори не трепна, защото прекрасно знаеше колко е трудно да се улучи подвижна цел, когато стрелецът се друса върху седлото на галопиращ

кон. Полковникът от Червената армия явно бе прекалено самонадеян, щом вярваше, че пистолетът може да му помогне в тази ситуация.

Изплашеният за живота си болшевик не пестеше куршумите. Когато се увери, че противникът му няма повече патрони, Аполон, който нарочно си бе позволил да изостане малко, отново пришпори Леда, измъкна сабята си и за броени минути настигна коня на полковника. Замахна рязко и толкова точно, че острието на сабята му се вряза в челото и скулата на полковника — той издъхна още преди да е паднал от коня.

Аполон дръпна поводите на Леда и скочи на земята. С бързи движения смъкна униформата на полковника. Сега на земята оставаше един болшевик по-малко, което за Аполон Кузин със сигурност означаваше, че поне този тук повече никого няма да измъчва или убива.

След малко го настигнаха Карим и Сахин. На седлата им бяха преметнати войнишките униформи, свалени от червеноармейците. Всички трупове бяха предвидливо преместени в крайпътните преспи. Степните вълци нямаше да закъснеят да се справят с тях.

Тримата кръвни братя устремно препуснаха към Ставропол.

— Виждам, че карате и конете им — отбеляза Аполон.

— Жал ни беше да ги оставим на произвола на съдбата — отвърна му Сахин на дагестански.

— Да, наистина щеше да е жалко — съгласи се Аполон.

— Можем да ги продадем в Ставропол — предложи Карим, Той никога не забравяше да се погрижи за парите, защото още беше ерген, а в планинските аули се плащаше доста скъп откуп за всяка невеста.

— След две-три версти ще спрем, за да навлечем тези омразни униформи. Трябва да запомним имената им, защото ще използвам техните документи. За съжаление един от вас ще се наложи да подстриже поне малко косата ми с кинжала си, за да приличам повече на офицер от Червената армия. Не е нужно да се рискува излишно.

Този ход беше абсолютно навременен, защото на тримата побратими им предстоеше да се смесят с десетте хиляди червеноармейци, съсредоточени в Ставропол.

Когато късно следобед в покрайнините на Ставропол се появи на кон снажен офицер от Червената армия, придружаван от двама странно облечени планинци — наполовина в червеноармейски униформи, наполовина в кавказки дрехи — отвред ги обградиха войниците от Шеста дивизия, командвани от генерал Беръзов. Навсякъде кипеше трескаво оживление. Всички улички, пазари и особено пивници бяха претъпкани със скитащи войници, решили да се възползват докрай от развлеченията, които им предлагаше Ставропол, преди да потеглят на последния поход към брега на Черно море.

Повели зад себе си коне за смяна, тримата конници бавно напредваха по разкаляната улица, сред многолюдното и невъобразимо шумно множество. От двете страни с тях се разминаваха войници от Червената армия. Някои се бяха облегли на фасадите на къщите, други разговаряха, спореха или се смееха, но повечето се скитаха безцелно. Виждаха се много талиги, коне и тачанки. Веднъж дори се появи един брониран автомобил със знаците на ЧеКа, с въоръжени до зъби мъже в черни кожени куртки по широките стъпала на колата. Но въпреки че бяха отвред заобиколени от врагове, нито Аполон Кузин, нито двамата му мълчаливи спътници се съмняваха, че когато се наложи, ще успеят да се измъкнат невредими от претъпкания с червеноармейци град.

Леда продължаваше да напредва сред локвите по средата на улицата, заобикаляйки всевъзможните препятствия, но князът не обръщаше внимание на врявата около себе си. Беше потънал в тревожни мисли, защото още не бе решил какво да предприеме най-напред, за да открие графиня Радишевска сред това невъобразимо гъмжило. И как ще ѝ обясни внезапната си поява тук, в Ставропол? Разбира се, можеше да заяви, че изпълнява молбата на приятеля си, Пьотр, да се погрижи за съпругата му. Или че просто е бил загрижен какво се е случило с нея. На което графинята, разбира се, би могла да отговори, че подобна проява на загриженост или на любопитство е равносилна на опит за самоубийство, след като смъртните му врагове бяха тук буквално на всяка крачка. Естествено бе, че тези две обяснения нямаше да спечелят доверието на Кити. Пък и защо му трябваше да я лъже? Както той, така и тя би се досетила каква е истинската подбуда за този отчаяно дързък ход. Аполон жадуваше час по-скоро да попадне на следите на Кити, защото за него беше

абсолютно невъзможно да изтрие от паметта си сладостния спомен за нейната красота, за нейния чар, за незабравимите часове, с които го бе дарила тя. Никога, до последния си дъх, княз Кузин нямаше да забрави страстните ѝ целувки и прегръдки, нежните ласки, пламенната ѝ всеотдайност. Тези спомени, като най-сладкото от всички възможни мъчения за един мъж с буйна кръв като неговата, не бяха престанали да го тормозят още от края на миналия декември.

Никой здравомислещ не би приел опита на Аполон да търси любимата си в гъмжащия от червеноармейци Ставропол като нещо друго, освен като пълна лудост, като смъртно рискован опит, но за нормалния човешки разум никога не е била понятна логиката на влюбените. На подобни подвизи — да се жертват заради дамата на сърцето си — са били способни единствено безумно смелите рицари, възпети в баладите, така обожавани от нежния пол през Средновековието.

Тримата спътници се спряха да обърнат по две чаши водка в първия хотел, който се изпречи пред погледите им. През цялото време Аполон не престана да се озърта тревожно. Ако Кити наистина бе успяла да се добере до Ставропол — той мислено се помоли на Бога да не се бе случило най-страшното, — то най-вероятно би било тя да потърси легло в някой хотел. Преди четири седмици, когато имението е било завладяно от болшевиките, Ставропол все още е бил под контрола на Бялата армия. Напълни логично е Кити, поне в началото, да потърси убежище в този голям южен град, разположен на средата на пътя от Астраханска област към черноморското крайбрежие. За съжаление няколко дни по-късно Ставропол и цялата местност наоколо бяха завладени от Шеста дивизия на Червената армия. Аполон дори успя да научи името на командира на дивизията — генерал Дмитрий Беръзов.

Аполон започна да претърсва поред хотелите в града, като преди това остави Карим и Сахин пред чашите с арак в кафенето на ъгъла на главната улица, чийто съдържател беше як грузинец. Арак — това бе едно от най-силните и коварни спиртни питиета, изобретявано някога, особено когато се поднася греяно. Карим и Сахин бяха правоверни мюсюлмани и свято спазваха почти всички предписания на Корана.

Много добре знаеха, че Пророкът ще смръщи вежди, като ги зърне от небесата с чаши арак в ръце, но нали можеха да се надяват на неговата милост, пък и всеки човек има право на своите дребни човешки слабости... Както и да е, но те двамата си бяха заслужили този отдих и сега му се наслаждаваха, без да продумат нито дума. И при това не можеха да бъдат полезни на Аполон при търсенето на графинята, защото почти не говореха руски, което в тази навалица можеше да се окаже опасно. Аполон реши да започне търсенето си от хотел „Русия“ най-люксоznия в града. Надяваше се така да спести време. Приблужи се към младежа, който помагаше при пренасянето на багажа на гостите на хотела, и предвидливо. Пъхна една златна рубла в ръката му, преди да му зададе първия въпрос:

— Търся една млада дама, с дълга руса коса, ей толкова висока. — Отпусна ръка върху рамото на младежа. — Отличава се с прелестните си зелени очи. Името ѝ е Радишевска, но не е изключено да се е регистрирала и под чуждо име. Виждал ли си я в хотела през последните две-три седмици?

Зарадвам от щедрия бакшиш, младежът веднага предложи да претърси дори целия град, за да открие жената, която търсеше непознатият офицер, макар описанието на търсената особа да му се стори доста оскъдно. Но за щастие изобщо не се наложи младежът да разпитва, защото прекрасно познавал дамата по простата причина, че я срещал по няколко пъти на ден. И съвсем не се учудвал от любопитството на офицера, подарил му цяла-целеничка златна рубла, защото и други офицери се интересували от нея, без да скъпят рублите си. Дамата била от свитата на генерал Беръзов. Аполон веднага го обсипа с въпроси. Кога излизала на разходка? В колко часа се прибирала след сутрешното си излизане? И в колко след следобедното? Къде е сега генералът? Отговорите на младежа бяха толкова изчерпателни и заплащането за тях така щедро, че щяха да му стигнат да изхранва цял месец бедната си майка и двете си сестри, доста помалки от него.

Младежът продължаваше да отговаря с готовност на въпросите на Аполон, сипещи се като порой. Отскоро ли тази дама е в хотела? Да, отскоро. За нея бил запазен на втория етаж апартамент номер седемнадесет, макар че всъщност това бил апартаментът на генерала.

— Слушай, другарю... — Съобразителният младеж не забравяше да използва тази нова форма на обръщение, защото не знаеше с кого си има работа и не искаше да си навлече излишни неприятности. — За още една златна рубла ще надуша всичко, което те интересува. — Той му намигна съзаклятнически.

Аполон кимна разсеяно, защото една ужасяваща догадка разтърси мозъка му. „На втория етаж? В апартамента на генерал Беръзов!“

Тази мисъл го разтърси като удар от електрически ток. Идеше му тозчас да я удуши с голи ръце. Искеше да я убие, но в същото време отчаяно копнееше да я измъкне от онзи апартамент номер седемнадесет на втория етаж... Разблъска енергично тълпата пред въртящата се врата на хотела, без да обръща внимание на яростните викове зад гърба си. Групата червеноармейски офицери го изпратиха с възмутени погледи и злобни ругатни, но след като видяха стройната, мъжествена фигура на непознатия, повечето предпочетоха да си замълчат.

Сърцето му се обливаше в кръв. Артериите на слепоочията му пулсираха в бесен ритъм. Първата му импулсивна реакция беше веднага да убие и нея, и любовника ѝ. Без да изчака обясненията ѝ. Защо са му обяснения? И без това всичко беше съвсем ясно!

В този миг си припомни колко усилия му бе коствало да я открие. Как бе рискувал живота си, а заедно с него и тази на верните му Карим и Сахин... И за какво? За някакъв глупав блян, заради сантименталните възпоменания от романтичните преживелици с една златокоса красавица. Как може да е бил толкова глупав, че да си въобрази, че тя е влюбена в него?

Крачеше нервно сред мръсните криви улички, неспособен да разсъждава логично, нито пък да успокои страстите си. Как е могла? Как, по дяволите, е могла да падне тъй низко?

Продължи да се скита напосоки, неவிждащ нищо около себе си. За щастие студеният мартенски вятър постепенно охлади разгорещената му кръв. Бавно доводите на здравия разум започнаха да оборват изблиците на негодувание, пораждани от измъченото му сърце, напомнящо му за прословутото непостоянство на жените.

И все пак имаше поне една утеха. Най-лошото ѝ се бе разминало — Кити бе оцеляла, нещо повече — не беше прибрана в подземията на

ЧеКа. Младежът от хотела му бе поменал, че всеки ден я извеждали на разходка, въпреки че винаги била зорко охранявана. Следователно не била пленница на болшевиките.

— Мръсница! — яростно изруга Аполон. Капризна кучка, която е способна да сменя любовниците си по-бързо от тоалетите си. Но все пак не можеше да е напълно сигурен, докато не говори с нея, при това на четири очи. Хм, но това би могло да се осъществи само ако... В пламналия му мозък започна да се оформя невероятно дързък план. Всъщност още не беше план за действие, а по-скоро смътно намерение, което съвсем накратко се свеждаше до следното — да нахлуе в леговището на звяра, да изпие до дъно горчивата чаша на истината и едва тогава да се развихри.

[1] Джовани Антонио Канал (1697–1768) — италиански живописец, сътворил ненадминати и до днес пейзажи от каналите на Венеция, откъдето получава и прозвището си Каналето. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

Вечерта беше в разгара си — генерал Беръзов и графинята се забавляваха с гостите, насядали около дългата маса в големия салон на хотела, — когато оберкелнерът обяви пристигането на още един гост.

— Полковник Звягинцев се явява при генерал Беръзов — гръмко извика оберкелнерът.

Посетителят — висок, снажен мъж със безупречно стегната военна стойка — влезе в салона със сдържана, предпазлива походка, напомняща тази на рисовите от горите и подножието на Кавказ. Спря се на прага на просторното помещение. Погледите на всички присъстващи веднага се насочиха към стройната фигура на новодошлия, излъчваща неподправена мъжественост, въпреки светлите му коси. Оживените разговори около масата тутакси секнаха. Полковник Звягинцев набързо огледа многочислената компания, преди да прозвучи плътният му, излъчващ непоколебима увереност баритон:

— Добър вечер, генерале. Добър вечер, дами и господа.

„Господи, Аполон! Не, не може да съм се припознала — трескаво си каза Кити. — Невъзможно е да сбъркам фигурата и лицето му!“ Но смаяната графиня не успя дори да помръдне, толкова беше озадачена, поразена от неочаквания жест на съдбата, смилила се над нея и отново позволила ѝ да се полюбува на красивото му лице и да се опияни от гласа му. В салона неочаквано надвисна тишина, тъй плътна и непроницаема, че щом ръката ѝ потрепна съвсем леко и вилицата ѝ издрънча върху чинията от севърски порцелан, звукът отекна по-силно от пистолетен изстрел. Или поне на нея така ѝ се стори.

Генералът веднага я изгледа сърдито и промърмори нещо неясно, след което рязко се надигна от стола си.

Аполон, който в този напрегнат миг най-добре от всички в салона владееше лицето си, побърза да ѝ се притече на помощ, за да прикрие издайническото треперене на ръцете ѝ, като я заговори с онзи непринуден тон, на който са способни само аристократите, посещаващи изисканите светски салони на Петербург.

— Искрено съжалявам, че не успях да пристигна по-рано. Графиня Радишевска, ако не ми изневерява паметта? Имам честта да ви уверя, мадам, че слуховете за моята смърт на германския фронт са напълно безпочвени — безгрижно продължи той, като не забрави да се поклони галантно пред изумената графиня. Погледът му си оставаше безизразен, неизлъчващ нищо друго, освен общоприетата доза вежливост. — Какво да се прави? — въздъхна князът. — Война! Никак не е учудващо, че всекидневно се разпространяват какви ли не небивалици... Така че не се страхувайте от мен. Аз не съм привидение.

Погледът му веднага бе привлечен от елегантната ѝ копринена рокля от бледо моаре, разкошно подчертаващо бялата ѝ шия, върху която на светлината на свещите трепкаше огърлицата от яркочервените рубини — в тон с рубините на обещите ѝ. Завинаги щеше да я запомни такава, каквато сега стоеше пред очите му — смъртнобледа, с разширени очи, като два изумруда, с полюшващите се над гърдите ѝ рубини, като капки кръв върху белоснежната ѝ кожа...

От зоркия поглед на генерала не убягна внезапното пребледняване на графинята. Особено болезнено Беръзов възприе нескрития копнеж, който долови в издайническия блясък на зениците ѝ. За нейно щастие женският ѝ инстинкт ѝ подсказа бързо да сведе очи, което ѝ помогна да дойде на себе си, да успокои трепета си, да прикрие от любопитните погледи на околните неспокойните си ръце, да потуши буйното надигане на високите си гърди.

Но генералът явно подозираше нещо нередно, иначе защо сивите му миши очички се стрелкаха, нетърпеливо и питащо, ту наляво към лицето на Кити, ту насреща към безизразната физиономия на току-що пристигналия офицер.

— Познавате ли графинята? — предпазливо започна разпита си генерал Беръзов, докато оглеждаше изпитателно стегнатата фигура на Аполон.

Но князът прие предизвикателството със завидно самообладание.

— Преди много години ни запознаха на един от императорските приеми в Петербург, Ваше превъзходителство — учтиво изрече той. — По-точно тогава имах честта да бъди представен на нейния съпруг, негова светлост граф Радишевски. — По устните му се плъзна лека гримаса на едва доловима насмешка.

Генералът се смути от неизказания намек, красноречиво четящ се по лицето на Аполон, затова се изкашля припряно и отново заговори:

— Хм... Щом е така, това обяснява смущението на нашата прелестна домакиня.

— Надявам се да е така. В живота се случват понякога най-неочаквани изненади — любезно кимна князът. — Но за щастие съдбата, ако реши да е благосклонна към нас, ни сюрпризира приятно. Както тази вечер например — завърши той с една от своите най-обаятелни усмивки.

— О, виждам, че графиня Радишевска вече успя да се съвземе от този, как го казахте... сюрприз на съдбата. Така ли е, скъпа? — обърна се генералът към нея и понечи окуражително да я погали по ръката, но тя навреме я прибра в скута си. Лицето на генерал Беръзов мигом изстина и се вцепени като маска. Дори в сивите му очи не се четеше нищо, само дете едва забележимо потъмняха.

— Кой успя толкова бързо да ви внуши, генерале, че съм била изненадана? — тихо запита тя с напълно безизразен тон. След това се усмихна предпазливо и с достойнство отпи от шампанското в кристалната чаша, оставена до порцелановата купа, пълна с ягоди.

Но не успя да заблуди Аполон. Князът с безпокойство следеше движенията ѝ, макар и само с крайчеца на окото си. Дали ще съумее тя да се овладее? Дали ще отгатне дръзкия му замисъл? Ако нещо не се провали, очертаваше се дълга и неспокойна нощ. Реши да не обръща внимание на забележката на генерала, затова само си пое дълбоко дъх, изпъна рамене, изчака да спре поклащането на акселбантите му и едва тогава заговори с уверен тон:

— Миналото си е минало и никой не може да го възкреси. С прогнилия царски режим отдавна е свършено. Бъдещето принадлежи на революцията. — За щастие успя да си припомни, че не бива в никакъв случай да удря токове. Спря се в последната секунда. Само този неволен жест веднага би го издал, че е служил в императорската гвардия. — Другарю генерал, полковник Звягинцев се явява пред вас поръчение от щаба на фронта в Киев. Изпращат ме да помагам в обучението на младите пилоти. От щаба искат да им покажа как се управляват трофейните аероплани.

— Аха, сега всичко ми се изясни — кимна генералът, видимо успокоен. Щом се заговореше на военни теми, той се чувстваше в свои

води. Очевидно този полковник отнякъде е познавал графинята, но бегло, както личеше от думите му. Но малко бдителност няма да навреди, напомни си генералът. Човек никога не знае какво ще им хрумне на тези самонадеяни летци, които вечно си въобразяват, че са много над останалите офицери, както от пехотата, така и от кавалерията и артилерията. За щастие революцията ще ги задължи да си избият тези внушения от дебелите глави, защото пролетариатът няма да търпи такива самохвалковци. „Но засега не бива да се бърза. Защото още имаме нужда от опитни фронтови летци. Всяко нещо с времето“, каза си генералът, като за десети път изпитателно огледа фигурата на полковник Звягинцев. Накрая се облегна назад и махна с ръка:

— Разполагайте се, полковник. Вечеряхте ли вече? — след потвърдителното кимване на Аполон генералът припряно щракна с пръсти и властно даде знак на оберкелнера: — Донесете бутилка шампанско за полковника! А сега ще ни разкажете ли за тези ваши самолети? — продължи Беръзов, след като запали една от кубинските цигари, част от трофейната плячка след бягството на белогвардейците. — Наистина ли умеете да летите с тях?

— Да, мога да се справя с всички модели аероплани, с които воювахме на фронта срещу германците — кимна Аполон и отново се усмихна. После повдигна замислено вежди, но реши, че този път може да не изчака разрешението да седне от вишестоящия офицер, след което се настани на най-близкия стол. — Не отричам, че понякога е трудно да се избяга от бързите немски машини, но маневреността на френските аероплани, които използвахме през войната, често се оказваше от решаващо значение и ни помагаше да оцелеем. — Аполон се настани още по-удобно на стола. Всичко във външността му, от небрежно отметната златисторуса коса до елегантно кръстосаните дълги крака и безупречно излъсканите ботуши, говореше за високо самочувствие и непоклатима вяра във собствените му възможности. — Освен това френските аероплани са въоръжени с по-далекобойни картечници. Надявам се, че всички вие ще се съгласите с мен? — Последните си думи князът отново изрече с онази неотразима слънчева усмивка, от която се впечатляваха дори вечно намръщените болшевики.

В интерес на истината не можеше да се отрече, че за повечето от присъстващите офицери темата за военната авиация никак не бе интересна. Неколцина от тях дори и успяха да прикрият прозевките си, защото главите им вече бяха порядъчно натежали след обилната вечеря, щедро поливана с десетина вида напитки. Дори и генерал Беръзов престана да задава въпроси относно бойните аероплани, с което много улесни задачата на Аполон Кузин. Пък и почти всичко за тези прехвалени машини беше разисквано и предъвквано десетки пъти в щаба на дивизията — дори хлапетата от тази епоха знаеха наизуст летателните характеристики на различните модели, като „Нюпорт“, „DU-9“, „Спад“, „Фокер“, „Кемъл“, „Албатрос“, „Сопвит“.

Самият генерал Беръзов, погълнал повече от друг път коняк, шампанско и водка, се усещаше като победител, на върха на славата и нищо не можеше да го развълнува — явно вече се виждаше краят на проклетата Гражданска война, която за десетки хиляди руснаци беше истинска трагедия, но за него се бе оказала трамплин за шеметна кариера. Въпрос на няколко седмици беше белите да бъдат издавени до крак в Черно море. Неговият щаб вече бе разработил план за последното настъпление на Шеста дивизия и утре сутринта куриерите ще започнат да го разнасят по полковете. Жалко наистина, че ще му се наложи да се раздели с луксозния хотелски апартамент, с великолепната кухня на хотела и с превъзходната му изба, както и с тази красива руска графиня, която със съпротивата си никога не го оставяше да скучае в леглото. Топла вълна на задоволство го заля и той си позволи да разговаря по-свободно и непринудено с непознатия полковник:

— А какво ще кажете за тази красавица, полковник, която седи от лявата ми страна? Достойно възнаграждение за славните победители, нали?

Аполон предпазливо и незабелязано обходи с поглед големия салон на хотел „Русия“. Странно, но се оказа, че бяха останали край масата само те тримата: генералът, Кити и Аполон. Генералът беше вече доста пиян, с небрежно разкопчан кител с подрънкващи медали по него, с ръка, свойски преметната през рамото на графинята. Но Аполон най-много се подразни от пръстите му, които небрежно галеха голото ѝ рамо.

Аполон още веднъж се огледа, като едва се сдържаше да не се нахвърли още в този миг върху генерала и да го стисне с голи ръце за гушата. Много усилия му струваше да се овладее. Дори не посегна към кобура на кръста си, а само заговори с престорено пиянски завалена интонация:

— Чудесна награда, генерал Беръзов, не мога да си кривя душата. Че то кой може да си затвори очите пред такава хубост?

Но в следващия миг се опомни и настръхна от подозрение, че ще го издаде прекалено очебийното му възхищение от красотата на младата графиня, която побърза да сведе глава, с трепкащи от вълнение мигли, засрамена от факта, че княз Кузин бе станал неволен свидетел на нейното падение. Но Кити не смееше да противоречи на думите и желанията на генерала, защото горчивият ѝ опит през последните кошмарни седмици я бе убедил, че Беръзов е способен да бъде ужасно брутален, безмилостен и непредсказуемо жесток, ако някой си позволи да се опълчи срещу волята му.

„Но защо се държи така смирено и покорно, като че ли е негова робиня още от рождение? — удивляваше се мислено Аполон. — Просто не мога да повярвам, че това е същата горда и самоуверена жена, която ме прие в спалнята си!“ Аполон Кузин имаше предостатъчно основания да бъде озадачен — на масата, в присъствието на властния генерал, графиня Радишевска се държеше по-плахо дори от последния слуга в хотела. „По дяволите! Нима съм си загубил напразно времето да търся следите ѝ, за да я спася от болшевиките? — ядосано се запита Аполон. — Ами ако тя самата не желае да бъде спасена и отведена от този хотел? Очевидно тук си живее доста сносно. Напълно задоволена, нищо не ѝ липсва... А на всичкото отгоре е облякла една от най-елегантните си рокли, с това съблазнително, прекалено дълбоко деколте! Дори не е забравила огърлицата с рубини... Защо е всичко това? — С гневен жест Аполон изпи на един дъх водката в чашата си и веднага я напълни чак до ръба. — Как защо! За да се хареса на този простак, който през цялото време не сваля дебелата си ръка от рамото ѝ, за да стане ясно на всички, че тя е негова собственост! Плячката на победителя!“

Генерал Беръзов, сякаш прочел мислите на полковник Звягинцев, в следващия миг свали ръката си от голото рамо на графинята. Но облекчението, изпълнило гърдите на Аполон Кузин, се

оказа съвсем краткотрайно — пръстите на Беръзов се наместиха под тънката презрамка ни роклята ѝ, за да се плъзнат надолу към заобления бюст, очертаващ се под фината коприна. А когато дебелите генералски пръсти се напъхаха под извивката на деколтето ѝ, за да стиснат едната ѝ гърда — Кити този път не успя да скрие гримасата си на отвращение — адамовата ябълка ма Аполон подскочи тъй рязко нагоре, че той едва не се задави с водката. На Беръзов това мъчение, предназначено колкото за нея, толкова и за Аполон, очевидно му се видя недостатъчно, та показалецът му изскочи изпод коприната, за да погали гънката, връзана между двете ѝ гърди. През цялото време Беръзов не сваляше наглия си самодоволен поглед от лицето на полковник Звягинцев, придружен, разбира се, с глупаво пиянско хилене.

Студена пот изби по челото на Аполон. Тръпки полазиха по гръбнака му, по раменете му, по ръцете му. Чак разля малко водка, докато допълваше чашата на генерала. Трябваше да му пръсне черепа още в този миг! Проклетият негодник си позволяваше да докосва голата гръд на Кити, при това пред очите му! Вбесеният княз дори не осъзна, че от зоркият му взор, още повече изострен заради обзелия го неистов гняв, неволно беше привлечен от някаква необяснима промяна в нея — гърдите ѝ сега бяха още по-заоблени от онези декемврийски дни и нощи, когато неговата ръка беше там, където сега се намираха дебелите пръсти на генерала. Но сега нямаше никакво време да мисли за това. Много по-силни чувства разтърсваха сърцето му.

Прастарият инстинкт на самца да брани своята избраница изгаряше мозъка му като нагорещено желязо. За Аполон Кузин, доведен до ръба на отчаянието, вече въобще нямаше никакво значение дали тя съжителства насила с този отвратителен нерез или по собствена воля търпи наглите му ласки. В същата тази минута князът мислено се зарече да я измъкне от това безкрайно унизително положение, дори и ако се наложи да заплати с живота си безумната си дързост. Защото я искаше само за себе си — а той не бе свикнал да се отказва от желанията и поривите си, независимо че понякога това му струваше скъпо и прескъпо. Да, ще я отвлече отгук, толкова е просто, Господи, дори и да се окаже дяволски трудно! Без въобще да я пита какво иска самата тя и какво не иска!

За миг му олекна, сякаш воденичен камък се стовари от плещите му, сковани от мъката и безпомощността. Ревността, този безпощаден бич за мозъка на всеки мъж, за броени секунди помете последните остатъци от колебанията и съмненията, гризящи душата му само допреди броени мигове. Веднага в пламналата му глава трескаво започна да се оформя дързък план за отвличането ѝ. Разбира се, всъщност още не можеше дори дума да става за прецизно премислен план за действие, но под влияние на непоносимата гледка от другата страна на масата, а също и под въздействието на изпитата водка, на Аполон вече му се струваше, че всичко е напълно ясно и оставаше само да подбере най-подходящия момент, за да пристъпи към осъществяването на замисъла си.

Мимоходом хвърли бегъл поглед към часовника си, след което отново напълни догоре чашата на генерала и предложи нов тост. „Този мръсник ще трябва да преглътне още една горчива наздравица!“, мрачно си каза Аполон.

— Да пием за дамата, генерале! И за нейните прелести! Които, както много добре виждам, наистина са несравними!

Без да отдръпва пръстите си от гърдата ѝ, Беръзов метна един свиреп поглед към Аполон, с който недвусмислено му подсказваше: „Внимавай какви ги плещиш! Защото тя е моя законна плячка. Само моя и ничия друга, ясно ли е?“ Но гласно той само се изхили шумно, с пръхтене, преди да надигне чашата с водка и да премлясне доволно два-три пъти. После набързо избърса уста с опакото на ръката си и измърмори завалено:

— Бива си я, нали, полковник? Стига ти само да я пипнеш тук-там и веднага ще разбереш, че от плътта на истинските аристократки до месото на простите селянки има огромна разлика. Едно е да нагъваш блатен шаран, но съвсем друго е да си замезваш с пушена норвежка съомга, нарязана на тънички резенчета, нали тъй? Ха-ха-ха, ами добре го казах, а... До революцията хич и не смеех да си мисля насън дори, че ще мога някога да докосна, не, не да докосна, да мачкам такава разкошна плът, със синя кръв във вените! А сега мога да правя с нея каквото си поискам! — Той намигна свойски на зяпналия полковник Звягинцев. — Дори да върша с нея такива неща, за които хич и не си досещал дори!

Пребледнялата като платно графиня, принудена да изпие до дъно горчивата чаша на унижението, внезапно се изчерви като мак. Никога през живота ѝ никой не бе стъпквал така безмилостно достойнството ѝ. И то пред очите на мъжа, когото обожаваше, за когото копнееше до полуда! Вече дори не смееше да си задава въпроса докъде ще стигне всичко това, колко още ще може да изтърпи, преди да посегне на живота си. В този ужасен миг ѝ се искаше само едно: да изкрещи с все сила: „Убий го! Убий го! Тук и веднага, Аполон!“ Но знаеше, че само секунди след изстрелите в салона ще нахлуят с извадени пистолети и измъкнати саби ординарците и адютантите на генерала, следвани от щабните офицери и прислугата на хотела. Не, невъзможно беше за нея да се изтръгне от капана, в който бе попаднала.

Аполон нямаше никаква представа за навиците на генерала, но можеше лесно да се досети, че ако го удуши с голи ръце в леглото му — нямаше друг начин да го убие с по-малко шум — адютантът на сутринта неминуемо ще открие трупа на Беръзов. А това означаваше само едно — те двамата ще имат на разположение само няколко часа за бягство, преди да се вдигне олелия до небето... Затова сега само се усмихна учтиво, като се престори, че въобще не е забелязал колко тревожно се надигат гърдите ѝ. Но нервите му бяха опънати като струни, водката още повече сгорещяваше кръвта му, затова му бе необходимо да събере последните остатъци от волята си, да стисне челюсти до болка, за да не скочи от стола, да грабне ножа от масата и да го забие между ребрата на Беръзов.

— Хайде — подкани го генералът, докато размахваше чашата си толкова енергично, че наоколо се разсипа почти половината от водката в нея. — Ела да я пипнеш. Сам ще се убедиш каква крехка и сочна плът има тази дворянка. — Тръшна чашата о масата, при което в нея почти нищо не остана, отметна глава назад и се засмя снизходително. — Не бой се, полковник, щом аз ти разрешавам, нищо страшно няма да ти се случи...

Но Аполон не помръдна дори.

— Не, благодаря — процеди през зъби той със странно притихнал глас.

Генералът веднага свъси рунтавите си вежди и недоволно изсумтя:

— Ти, какво, Звягинцев, да не си нещо по-така, а? Да не би да не си по жените? Значи предпочиташ момчетата, и то по-малките, а? Кажй де, стига си се скумросвал! Пред мен всичко можеш да кажеш. — За миг Беръзов се замисли, поразен от току-що хрумналото му предположение, и вторачи помътнелия си поглед в преbledнялото лице на офицера от другата страна на масата. — Затова ли си такъв един... хм... потаен? А?

— Не съм любител на млади момчета — сухо отвърна Аполон.

— Ами щом е така... — Сивите очи на генерала светнаха от ярост и злоба. Лицето му се зачерви като презрял домати. Настроението му мигом се прекърши и отново го овладя ненавистта към всеки, който го превъзхождаше, независимо за какво се касаеше. Пет поколения негови предци бяха трупали и таяли тази злоба в душите си, за да я предадат многократно умножена на потомците си. Избуялата в гърдите му ненавист на бърза ръка проясни доскоро мътния му поглед и сега вниманието му бе привлечено от аристократичните черти на непознатия полковник.

— Ти какво... какво ми се репчиш? Да не би да не ти се нрави, а? — кисело подхвърли той. — Искаш да кажеш, че не е достатъчно красива за теб! — Помръдна неспокойно на стола си и изкрещя командата тъй рязко и силно, че сякаш камшик изплююща върху масата: — Сложи си ръцете върху нея!

Играта вече ставаше смъртноопасна. Аполон затаи дъх, отпусна ръцете си под масата и стисна облегалките на стола тъй силно, че кокалчетата на пръстите му побеляха. Едва когато успя поне отчасти да се овладее, той се наведе над масата и задъхано прошепна:

— Приемете моите извинения, генерале, но не ме привлича вашето предложение, защото за нищо на света не желая да докосвам нещо, което, без съмнение, вече е ваше притежание. Но ако не ставаше дума за ваша избраница, е, тогава, хм... тогава не бих се поколебал... Иначе, не ще и дума, красотата на тази жена просто не може да се опише с думи, още повече от един прост войник като мен. — Но за да не събуди прекалено опасни подозрения у настръхналия генерал, Аполон бе принуден да стане от стола, да заобиколи масата и да я докосне едва-едва, с треперещи пръсти, по голото рамо, но с цената на мъчителен спазъм в гърдите си. Само той си знаеш колко усилия му струваше този на пръв поглед почти невинен жест.

При вида на това генералът веднага се успокои и моментално възвърна доброто си настроение. Дори започна да се шегува, щом видя как трепереха ръцете ни Аполон:

— Какво си се разтреперил като невръстен юноша, полковник? Не се бой, няма да те ухапе! Вече е добре дресирана! — разкиска се с все сила той и намигна заговорнически на Кити: — Нали съм прав, графиньо?

Кити потръпна, отвратена и от него, и от себе си. Но и този миг в паметта ѝ изплуваха ужасяващите спомени от копринените камшици на генерала, както и садистичната наслада, която изпитваше, когато я налагаше по голите бедра. Аполон, онемял от ярост и от страх да не издаде чувствата си, се втренчи в смъртнобледото ѝ лице, но не успя да зърне сълзите в очите ѝ, защото Кити побърза да сведе дългите си ресници. Но генералът, който също следеше зорко изражението ѝ, успя да долови уплахата ѝ. Това още повече го насърчи да продължи да се гаври с нея.

— Бъди спокоен, полковник — продължи генералът и пианския си брътвеж, — нищо няма да ти стори, дори да завреш ръка под полите на роклята ѝ.

Грабна ръката на Аполон и с рязък замах я тласна право към бюста ѝ. Беръзов очевидно се наслаждаваше от сърце на пошлата сцена, без дори да подозира, че успява да причини много по-дълбоко страдание на Кити и Аполон, отколкото предполагаше. Но дори и това не задоволи низките страсти на този плебей по рождение. Изненадващо се пресегна към тънката презрамка на роклята ѝ, скъса я, а после стори същото и е другата. Роклята се свлече до кръста ѝ, за да разкрие пред ужасения поглед на княз Аполон Кузин пресните белези от последното изтезание, на което извергът я бе подложил миналата нощ. Копринените камшици наистина не оставяха белези по нежната ѝ кожа, но през първите четиридесет и осем часа оставаха белезникави резки там, където камшикът се бе впивал в плътта ѝ. Разбира се, самият Беръзов въобще не се впечатли от гледката, която отдавна му бе втръснала. Просто намести треперещите ръце на Аполон по-надолу към гърдите ѝ и пресипнало изхриптя:

— А сега може хубавичко да я опипаш, полковник. Хайде, по-смело, нали си кален в битките воин? Какво си се разтреперил като напикан малчуган пред майка си? Кога си сънувал, че ще бъдеш

удостоен с такава чест... да опипаш до насита една чистокръвна аристократка, а? Кожата ѝ е по-фина от китайска коприна, нали?

Аполон преглътна сковано и глухо изръмжа нещо в отговор, неспособен да изрече нещо смислено. За миг ръцете му докоснаха изстиналата от ужас разголена плът на Кити.

— Ху-у-у-бавичко ги разтъркай циците ѝ, полковник, и не се дръж като зелен хлапак! Бива си я нашата графиня, нали? Мека и вкусна като пресен великденски козунак, а? — продължаваше да гъгне гадният пиянски глас зад рамото му. Извратеното му подсъзнание се изпълваше с гордост, ако успееше да накара другите мъже да позеленеят от завист при вида на красавиците, които покорно обслужваха похотливостта му. С примряло сърце и пресъхнало гърло Аполон се подчини, макар и неохотно, на последната заповед на samozабравилния се генерал. Пръстите му бяха задължени да докоснат настръхналите зърна на скованите и гърди. „Никак не са меки...“, неволно си каза той. В следващия миг се ядоса, защото се бе възбудил от допира. Очевидно тялото му не се подчиняваше на разума. Погледът му неволно се насочи към лицето ѝ, изчервено от срам и унижение. Знаеше, че ако сега се наведе над нея и притисне устни към устата ѝ, тя ще се разтвори за него.

Никога не помнеше така да е бил измъчван, така разкъсван между страстта и повелите на разума. Струваше му адско усилие да се отдръпне от Кити и да стисне зъби, за да сподави гневния вик, надигащ се в гърлото му. Но с това, уви, изтезанието не беше приключено. Нали трябваше да продължава да играе противната роля на безучастен статист в тази отвратителна пиеса, скърпена набързо и изцяло импровизирано от този побъркан и впиянчен садист.

— Хм... да, хм... — закашля се Аполон, — не мога да отрека, че имате право, генерале... Дамата наистина си я бива.

— Целуни я! — кресна генералът, вече напълно обезумял, обхванат от неудържимата страст на ненаситен воайор. Особено го възбуждаше треперенето и смущението на графинята, а също и на полковник Звягинцев. Беръзов ги измери с мътния си поглед и едва не се задави от смях.

Аполон реши, че е крайно време да се опита да обуздае налудничавите пристъпи на samozабравилния се генерал.

— Генерал Беръзов, изслушайте ме, преди да вземете някакво фатално решение — вежливо започна той, след като се изкашля два пъти, за да прикрие смущението си.

Но генералът само махна ядосано с ръка, сякаш искаше да пропъди досадна конска муха.

— Не искам приказки от теб, полковник. Искам само едно! Целуни я! — злобно се озъби той.

Аполон нямаше друг изход, освен да се наведе към мъртвешки бледото ѝ лице, като затвори очи, за да избегне изгарящия ѝ поглед.

— Не съм ти казал да я мляскаш по устата, ясно ли е! — сърдито излая генералът.

Кръвта нахлу така стремително в главата на княза, че болката в слепоочията му стана непоносима.

— За Бога, генерале! Спрете това мъчение!

Но в отговор прокълнтя още по-звучният смях на Беръзов.

Аполон безпомощно се тръшна на стола от другата страна на стола на Кити. Ръцете му, разтреперани и вледенени, отказваха да му се подчиняват.

Кое то още повече развесели Беръзов. Той пак се задави, но между две прокашляния успя да проломоти завалено:

— Ха така... какви маниери, брей! Бива си те, няма що! Да не би майка ти да те е пратила в пансион за благородни девици, а? Ха-ха-ха... За девици, ха-ха... Хайде, съвземи се. Какъв си такъв мъж! Мухльо, а не мъж! Я си виж лицето! — За съжаление в този миг нямаше как Беръзов да види как изглеждаше собственото му лице. — Значи все пак започна да харесваш моята графиня, а? Е, лека-полека и ти ще я залюбиш, знам си аз! — В пристъп на щедрост той напълни до ръба чашата на Аполон с водка и дори я подаде собственоръчно, без да се притесни от разлятото по масата питие. — Сега му е времето да вдигнем тост за облагите, които ни осигури нашата славна революция! — Премигна уморено и сетне на един дъх изпразни чашата си.

Кити леко помръдна и посегна да вдигне роклята си, смъкната до кръста. Ръцете ѝ безнадеждно, както удавник се лови за сламка, се вкопчиха в омачканото бледо моаре. Но още не покрила долната половина на гърдите си, когато едрата генералска ръка грубо изтласка ръцете ѝ надолу.

— Не! — ревна Беръзов. — Пусни я! Много обичам жената пред мен да е по-така, по-разголеничка, искам да кажа. Ясно ли е? А защо да не те поразсъблечем докрай, а, полковник? Какво има още да се церемоним с разните му там графове и графини? С какво са по-различни от нас, когато са голи-голенички, както ги е майка родила, ха-ха-ха... И каква полза от една графиня, освен да забавлява червените командири?

Давейки се в сълзите, парещи гърлото ѝ, Кити мислено се помоли адът най-после да свърши, независимо с какъв финал. Оставаше ѝ само една-едничка надежда — Аполон да я измъкне от тази преизподня и да избягат двамата надалеч, накрай света. Защото нямаше да издържи още една такава вечер и щеше да посегне на живота си. Нали вече бе опознала привичките на своя похитител, тя знаеше, че Беръзов скоро ще започне да клюма върху масата — тази вечер бе по-пиян от всеки друг път досега — така че имаше поне това упование. Но в следващия миг си припомни колко пъти той я бе държал насила на масата чак до разсъмване и безнадеждно отчаяние отново заля изтерзаното ѝ сърце.

Но генералът неуморно продължаваше да налива водка в чашите. Неизвестно защо тази вечер го забавляваше не толкова самата графиня, колкото предизвикателствата, с които той обсипваше непознатия полковник Звягинцев. Много го развеселяваше нежеланието на Аполон дори да погледне, камо ли да докосне щедро разголената плът на графинята. Дали пък наистина не беше пристрастен към младите момчета? Съмнението, загнездило се във впиянчения му генералски мозък, продължаваше да го гложди отвътре. Педерастията не беше чак толкова рядко явление в тази част на света — нали с това бяха прочути някои от съседните държави, като Туркменистан, Отоманската и Персийската империи например? Ако пък не беше вярно това предположение, тогава оставаше само едно смислено обяснение — толкова е неопитен с жените този хлапак Звягинцев, че си гълта езика още щом види някоя дамичка по-разсъблечена или неглиже, както му викат графовете, независимо дали е слугиня или графиня.

С измамно благ тон, но с поглед, твърд като кремък, Беръзов продължи с подканите си:

— Хайде, Катерина, стига си се правила на мраморна статуя... Вдигни се от стола и се настани в скута на този хубавец. Искам да се

убежда нагледно дали си припада по сладките женички, по такива като теб.

Неловката тишина отново натежа като надгробна оловна плоча. Заповедта му беше не само перверзна, но и вещаеше, че тази кошмарна вечер неминуемо ще приключи с нещо ужасно. Мозъкът ѝ се вцепени, кожата по гърба ѝ настръхна. А Аполон едва дишаше, зачервен и изпотен, с натежал поглед.

Но видимото смущение, изписано по лицата им, още повече насърчаваше генерала да продължи с издевателствата. Беръзов рядко се бе забавлявал тъй пълноценно. За него, свикнал с блюдолизничеството на скучноватите селяндури, с каквито изобилстваше неговият щаб, нямаше по-ярко доказателство за пълната му власт над околните от преbledнелите лица и треперещите ръце и устни на една чистокръвна графиня и на този прекалено изискан и красив млад полковник.

Но този път жертвите му въобще не помръднаха. Затова Беръзов реши лично да предприеме първата стъпка. Надигна се с пъшкане от стола си, сграбчи Кити за рамото и с все сила я запокити върху разтрепераните колене на Аполон.

— Ето така ви искам! — самодоволно потри ръце генералът и собственически потупа голото рамо на полупарализираната графиня. — Сега вече ще узнаем със сигурност дали полковникът си пада по момчета или по момичета. Макар че съм сигурен, че нашата прелестна графиня — веселено продължи той, — може да накара дори един евнух да се възбуди. — После се отдалечи от масата, тръшна се на канапето и изтри челото си със ленената салфетка, която бе взел от масата. — Е, Звягинцев, сега, когато на коленете ти е седнала такава сладка дамичка, както ти подсказва твоята мъжественост?

— Подсказва ми това, което е очевидно още от пръв поглед — глухо промълви Аполон, — но нищо не мога да предприема, ако продължите да ме следите.

— Не се притеснявай от мен, младежо. Нали тук сме се събрали само близки приятели? — В присвитите му сиви очи нямаше дори помен от приятелско чувство, а само садистично перверзно самодоволство и нетърпеливо очаквано. — Хвани я здравата през талията, полковник! Това е заповед! — дрезгаво нареди Беръзов, без да престава да върти очи. — И я целуни. Опирай хубавичко тези едри,

налети голи гърди. Хайде, давай, зарадвай стария си приятел... — Интонацията му преливаше от престорена загриженост, премесена с непоносимо властна нотка.

Ръцете на Аполон колебливо се доближиха до раменете на Кити. Докосването му бе съвсем нежно и колебливо. И сковано.

— Дръж я за циците! Да не си оглушал, полковник? Ради Бога, ти мъж ли си или скопец жалък? На всичко ли трябва да те уча? — Беръзов се озъби кисело и заговори много по-рязко. Явно алкохолът оказваше своето въздействие върху него и го караше мигновено да сменя настроенята си.

Аполон тихо изпусна дъха си. Пръстите му се подчиниха на генералската заповед и се спуснаха предпазливо към потръпващата гръд на графинята, която вече бе на границата на припадъка, отвратена от ролята, която този извратен простак ѝ бе отредил в пошлата пиеса. А когато палецът и показалецът му докоснаха зърното на лявата ѝ гърда и го притиснаха импулсивно, генералът се засмя тържествуващо, защото от устните на Аполон се отрони мъчителен стон, въпреки здраво стиснатите му зъби.

— Аха... значи все пак ти харесва моята гълъбица, а?

— Много е красива — неохотно процеди Аполон, измъчван от отчаяните си усилия да удържи напора на кръвта, отказваща да се подчинява на разума му. Вече усещаше, за свой ужас, ерекцията си, още повече че бедрата на Кити опираха в слабините му.

— Нали ти казах, полковник? Целуни я! Още не съм видял нито една сваястна целувка! — Изтерзаният княз затвори очи, неспособен да издържи на това изтънчено азиатско мъчение. Но Беръзов посрещна с нов взрив от смях опита на Аполон да се отклони от изпълнението на заповедта. — Целуни я! Не си въобразявай, че ще ти се размине! И после налапай с цялата си уста циците ѝ!

Отново надвисна страховита тишина. Нито мускул не потрепна по лицето на княза. След което той разбра, че длъжен да се подчини — това бе властно издадена заповед, нетърпяща отлагане.

Наведе глава и устните му погалиха тръпнещите зърна на гърдите ѝ. Парещо усещане се загнезди ниско долу под корема ѝ и тя едва не изплака от ужас. Нима бе възможно тялото ѝ, предателското ѝ тяло да се възбуди в тази кошмарна обстановка?

— Хайде, полковник, стига си преструвал на скромен! Можеш по-добре да се представиш! — не спираше да го насърчава генералът. — Накарай да закипи синята кръв на нашата мила графиня. Поеми в устата си едно от набъбналите ѝ зърна.

Устните му се затвориха около посоченото от командира място върху гърдите ѝ. Езикът му обаче не се подчини на волята на Аполон и описа лек кръг около нежното зърно.

„Не! Само това не! — помисли си ужасената Кити. Трябва да издържа! Боже мой, защо треперя? Моля, те, Господи, смили се над мен, грешницата...“ Но явно молитвата ѝ бе останала нечута, защото разгорещената ѝ кръв бясно запулсира по артериите, за да накара зърната ѝ да настръхнат, да набъбнат и да започнат издайнически да се втвърдяват... Сладостната агония, неумолима като океански прилив, започна да я облива цялата, от тила до глезените, за да я покори със силата на сляпата страст. От прелестните ѝ зелени очи рукнаха сълзи на срам и немощ.

Тази гледка така зарадва генерала, че той плесна с ръце в несдържан възторг. Сетне се изхили насърчително:

— Браво, полковник! Сега вече настъплението започва! Виждам, че графинята не е безучастна към ласките ти. Прелестна гледка са зрънцата ти, Катерина, особено когато започнат да се възбуждат. Иначе си студена като лед. Да не би пък досега да ти е липсвала публика? Хм, как така не съм се сетил по-рано? А сега, млади момко, време е да се позанимаеш с устничките ѝ. Никога не си попадал на такива сочни устенца... — замечтано промърмори Беръзов, облегна се назад на канапето, за миг замря в пиянски унес, но сетне внезапно нещо пак му хрумна и кресна така, че грубият му заповеднически глас изкънтя като камбана: — Целуни я, глупако!

Аполон се извърна към генерала, за да издебне кога онзи изверг ще започне да клюма на канапето, а после завъртя глава, за да изпълни нареждането. Ръцете му обхвана тресящите се рамене на замаяната жена, за да започнат бавно, много бавно да я притеглят към него. Очите ѝ бяха затворени, дишането — учестено. Устните ѝ вече се допираха до неговите, когато той предвидливо измести главата ѝ така, че да закрива устните му от дебнещите сиви генералски очички, преди да прошепне съвсем тихичко на ухото ѝ:

— Ще избягаме веднага, щом захърка на канапето.

Кити още по-силно притисна мокрите си клепачи. Вече бе напълно парализирана от смесеното чувство на страх и трепетно желание. Знаеше, че нямаше друг изход, освен да продължи с този пошъл театър в отчаяната надежда да дочака бленуваната свобода.

— Какво ѝ подшушна на ушенцето, полковник? — кисело изръмжа Беръзов.

— Казах на графинята, че има прелестни устни.

— Ами да! Точно така! Браво, полковник, така те искам! Омръзна ми да чакам да се натуткаш... — великодушно махна с ръка генералът и в сивите му очи проблесна злобно пламъче. — Дори ми подсказа, преди малко, какво трябва да се направи. — Той се засмя, горд с поредното си перверзно хрумване. — Не си губи времето с целувките, полковник. По-добре направо ѝ смъкни роклята. Няма да ви чакам до разсъмване, я!

Аполон метна един зорък поглед към генерала, но срещна само безкомпромисните му сиви очи, след което се зае да смъква роклята от бледо моаре.

В този миг именно ѝ се стори, че само след секунди ще умре от притеснение.

Под полите на роклята ѝ, под фустата ѝ, се появи проблясващ на светлината на свещниците бандажен колан от изключително фини златни нишки, плътно опънат по ханша ѝ, напомнящ на средновековните девствени пояси, дори имаше миниатюрно катинарче, също от злато.

Гъгнещият глас на генерала прекъсна рязко замечтания унес на Аполон, удивен от неочакваната гледка. В първия миг стреснатият княз дори понечи да върне роклята нагоре. Сърцето му щеше да се пръсне от подлудяващо учестения пулс. Пое си дълбоко дъх, за да се овладее поне малко. И тогава го заля помрачаваща разсъдъка ярост. Едва се съдържаше да не го удуши с голи ръце още сега, там, на канапето, дори това да му струва живота. Никога досега не се бе провалял дори и в най-опасните ситуации, но не можеше да си позволи да изложи на опасност нейния живот. Ако успее да се нахвърли върху него и да го убие веднага, ще може ли да я измъкне от хотела, пълен с него ви телохранители? А после... ще издържи ли после Кити бяското препускане в непрогледната нощ? Затова само въздъхна мрачно и промърмори с леденостуден глас:

— Става все по-интересно.

— Точно така — насърчаващо кимна генералът.

Аполон се опита да се самозалъже, че е длъжен да гледа на тази сцена като на нескопосан опит на недодялания болшевики генерал да нагази в деликатния свят на еротиката, но не успя да успокои бясното туптене на сърцето си.

— Да, вече ми е ясно какво трябва да предприема — промърмори Аполон Кузин с едничката цел да спечели още някоя минута. На всяка цена трябваше да се опита да увлече онзи негодник в дълъг разговор. Колкото по-продължителен, толкова по-добре. Нямаше никакво значение дали ще се окаже напълно безсмислено и изпълнено с пошлост пиянско дърдорене. Погледът му набързо се спусна по снагата ѝ и тогава го осени нещо, което му се стори, че ще върши работа.

— Наистина ли е нужен толкова здрав колан на една тъй нежна особа като вашата графиня? — Кити веднага се изчерви цялата, от гърдите до челото.

— Ами! Вятър и мъгла! Носи този проклет колан само когато напуска апартамента в хотела. Или когато очакваме гости — охотно се зае да обяснява Беръзов, като се подсмиваше лукаво. — Нали ги знаеш женичките? Такива са неверни, че ние, мъжете, вечно трябва да си блъскаме главите как да ги опазим. Но цялата тази защита с колан е истинска глупост. Ако една жена реши да се разголи пред някой мъжкар, никой и нищо няма да я спре! Само ще забави работата с някоя и друга минута.

През това време Кити нито веднъж не помръдна, с изключение на неспокойно пърхащите ѝ мигли. Искаше ѝ се, ох, как ѝ се искаше, като затвори очи, да изтрие тази непоносимо унизителна сцена от съзнанието си! Нали през последните кошмарни седмици в робство само с това се занимаваше — да измисля нови и нови начини за самозащита, за оцеляване, за спасяването си от пълно полудяване. Единствено способността ѝ да се затваря в себе си ѝ помагаше през дните и особено през нощите в хотелския апартамент да не посегне на живота си.

Но присъствието на Аполон, докосването му, неговият глас, всеки трептящ нерв по тялото му ѝ действаха опустошаващо,

сломяваха защитните ѝ бариери, объркваха я, въпреки че се опитваше със сетни сили да овладее зова на сърцето си.

— Коланът с жартиерите — самоуверено заговори генералът с тон на стар познавач на женските хитрини, — помага на дамичките да не допускат мъжете прекалено бързо в тяхната светая светих. Нарочно го правят, мръсниците, за да изглеждат по-интересни в нашите очи. Пфу! — сърдито се изплю той и с очебийна досада, изписана на лицето му, моравочервено от водката и възбудата, разтри с ботуша си хракката върху скъпия ориенталски килим. А колкото за това, дете спомена нещо за устата ѝ, че била... как го каза... а, да, прелестни устни... М-да-а, чудесна хрумване, полковник. Браво, Звягинцев! — Ръката на генерала трепереше, но с доста усилия накрая той успя да си налее още водка в чашата. — Тази вечер съм в особено добро настроение, младежо. Така че можем да позволим на графинята най-после да ни зарадва с някакво по-особено, хм... Искам да кажа по-пикантно изпълнение. А не да стои цяла вечер като истукан до масата! — Ухили се до уши. — Твоите любовници от висшето общество не те ли научиха на изискани маниери, Звягинцев? Как се забавляват изтъкнати гости? На колене, графиньо! Бързо! По-бързо! — Сега тонът беше съвсем друг, леденостуден и безмилостен. Също като погледът му. — За какво ти е тази хубава уста, ако не можеш с нея да доставиш малко радост на нашия гост?

Сърцето ѝ прескочи един удар. Едва намери сили да процеди през стиснати си до болка зъби:

— Не!

Аполон веднага се опита да се присъедини към протеста ѝ, но се спря, преди да бе изрекъл дори една сричка, защото зърна с крайчеца на окото си пистолета, който генералът измъкна от кобура.

— Аз пък казвам „да“, скъпа графиньо. Защото държа пистолет в ръката си. Нали знаеш, че решаващата дума накрая винаги остава за този, който е по-добре въоръжен?

Безпомощната жена притвори очи, в очакване да припадне в следващата секунда.

Аполон се реши на последен отчаян опит.

— Генерале, графинята беше достатъчно щедра към мен. Повече забавление не са ми нужни, поне за тази вечер...

Но затворът на пистолета глухо прещрака зад гърба му. Нямахше как да спаси Кити, ако Беръзов реши да стреля от упор. Неминуемо щеше да я покоси още с първия изстрел.

— Допада ми твоята скромност, полковник, но сега сме тук не заради твоето, а заради моето забавление. Не забравяй това. Графинята започва да ми досажда с нейното твърдоглавие. Явно си проси един добър урок по изискани обноски в обществото, нали, Звягинцев? — Пистолетът внезапно подскочи в ръката му, а сивите му очи злобно присвяткаха. — На колене, графиньо Радишевска, ако ти е мил животът!

Кити се свлече на пода, неспособна вече дори да изкрещи. През последните седмици бе преживяла толкова мъчения и гаври, че не ѝ бяха останали сили за съпротива. Наистина, никога досега не бе чак дотам унижавана, но в ушите ѝ още отекваше шепотът на Аполон за бягството, за свободата... Само тази мисъл я крепеше, когато коленичи между краката на княз Кузин.

За да не се строполи от стола, Аполон яко стисна с ръце дръжките. Сърцето му се блъскаше като чук в ребрата. Като през гъста мъгла усети как тя започна да разкопчава колана му и брича му, как пръстите ѝ най-сетне напипаха през бельото сгорещения му член. Дишаше хрипливо и задъхано, напълно скован, освен едрия, набъбнал мускул между бедрата му. Раменете ѝ се опряха в коленете му, а гърдите ѝ, напълно разголени — защо, за Бога, сега му се струваха понаедрили от техните ноци в имението — се поклатиха и загалиха бедрата му откъм вътрешната им страна. От изисканата ѝ фризура нямахше и помен. Косите ѝ се спуснаха като водопад и обрамчваха лицето, по-бледо от платно, преди да прикрият отчасти голите ѝ рамене. Само очите ѝ, уголемени, не смеещи да срещнат неговите, издаваха агонията ѝ.

— Хвани го, графиньо! — излая генералът следващата заповед. Той дори се надигна от канапето, за да не пропусне някоя пикантна подробност.

Миглите ѝ мъчително потрепнаха, като прекършени крила на пеперуда, уловена в мрежа, преди пръстите ѝ да докоснат, но съвсем, съвсем леко пулсиращия му орган и да го освободят от стягащите дрехи.

Генералът вдигна натежалите си клепачи и впери злобен поглед в лицето на Аполон.

— Ще трябва да ѝ простиш, полковник, но Катерина очевидно няма да може да го поеме целия. Хайде, скъпа, постарай се. Нали не искаш да се излагаме пред нашия гост? Зная, че дамите от висшето общество ги умеят тези работи. — Той се изсмя цинично и похотливо, досущ като пиян до козирката запотен селяк, нахълтал в местния бардак по време на губернкския панаир. Но Кити въобще не помръдна.

— Стига преструвки, скъпа графиньо! — злобно просъска генералът. — Какво ще си помисли полковникът? Че не го харесваш, че не го желаеш! Но ние с теб знаем, че истината е съвсем друга, нали, скъпа моя Катерина? — Отново се разкикоти, очарован от собственото си чувство за хумор, без обаче да забрави да размаха многозначително черния пистолет в десницата си.

Аполон безпомощно сви юмруци до болка. Стисна челюсти, за да сподави яростния рев, надигащ се в пресъхналото му гърло. През цялото време Кити го разсейваше и не му позволяваше да събере мислите си. Може би и изпитата водка бе причина да се люшка в мислите си между многото планове за спасение. А проклетият пистолет всеки миг можеше да изгърми — онова пияно говедо като нищо щеше да натисне спусъка по погрешка... Но най-лошото бе, че страстното, непреодолимото желание да го убие още тук, да смаже главата му, поглъщаше всичките му мисли.

Сепна го новото изригване на пиянски смях от широко зейналата генералска уста. Но смехът на Беръзов секна също тъй внезапно, както бе започнал.

— Стига! — кресна той. — До гуша ми дойде с твоите преструвки! На скромна девица ли ще ми се правиш, а? Знаеш какво се иска от теб! — изръмжа генералът. На тлъстата му шия неспокойно затрепка изпъкнала вена. — Направи го! Веднага!

Кити потръпна като ударено животно. Пое го в ръката си. Беше така твърд, че в първия миг не успя да го хване стабилно. После наведе надолу уста, но се поколеба минута-две, докато Аполон не смееше дъх да си поеме, презиращ се, че бе позволил да се стигне до такава невероятна мерзост. И защото в същото време тялото му я желаше, навсякъде, и всякак, по всяко време, и то, докато в същото време ненавиждаше онова, което я подтикваше да извърши онова

примитивно животно, размахвайки пистолета си. Но ето че Кити вече долепи тръпнещите си устни към пулсиращия връх на члена му. Още с първото ѝ докосване обезумелият княз не успя да сподави стона си.

Какво ли не опита, за да се обуздае, докато тя го обслужваше. Отначало се зае да брой кристалните висулки на полюлея, но веднага заряза това хлапашко хрумване и се опита да се съсредоточи единствено върху плана за бягството. Навън сигурно сега бе ужасно студено... Това означаваше, че първо трябва да я накара да се облече топло, преди да я сграбчи за ръката и да се затичат към най-близкия изход... Но дори и това не му помогна. Нито грозните ругатни, изречени наум към генерала, и кървавите видения, в които насичаше тялото му на късове. Ала нищо не успя да измести от пламналия му мозък ефекта от нежните докосвания на нейните устни. И език. Защо, за Бога, езикът ѝ не спря поне за миг! Защо продължава да го измъчва? Защо меките ѝ устни се слепваха тъй плътно около основата на ствола му? Не може ли, по дяволите, да не го всмуква така жадно и толкова навътре! Няма ли милост за него на този свят! И кога ще се сложи край на това извратено мъчение? Как е възможно човешкият мозък да ражда такива гадости!

Ала колкото и да се мъчеше да отвлече мислите си в желаната от него посока, нежно русата женска глава неуморно продължаваше да се поклаща напред-назад, напред-назад, ритмично и в същото време все по-напрегнато, изтръгвайки агонизираща наслада от дълбините на слабините му, от изпънатия му гръбнак, от настръхналите му тестиси, от последното нервно окончание по цялото му тяло, за да го докара до неизбежния свършек. С яростен рев накрая той се предаде. Ръцете му безпомощно увиснаха покрай двете облегалки на стола. Главата му клюмна сломено, докато устата му мълком шепнеше грозни проклетия срещу собствената му слабост и малодушие.

Когато всичко свърши, от гърдите му се изтръгна дълбока въздишка. Наведе се надолу, хвана я с двете си ръце за скулите, за да я целуне, но тя рязко отметна глава. Не го погледна дори. Засрамен до дъното на душата си, князът се почувства още по-неловко, когато в безизходицата си не му хрумна нищо, освен да ѝ подаде наполовина изпразнената бутилка с вино.

Кити я грабна и жадно отпи, но очите ѝ останаха притворени, докато поднасяше гърлото на бутилката към мокрите си устни.

— Браво, графиньо! Браво! — провикна се щастливият генерал, единственият щастлив от цялата компания, — Великолепно, невиждано изпълнение! Не сте ли съгласен, полковник? — Обхванатият от перверзна еуфория генерал дори захвърли на канапето пистолета, за да може да ѝ изръкопляска, непротускайки случая да унижи докрай злочестата графиня.

— Навярно е така — неловко промърмори Аполон, неспособен да вложи цинична нотка в интонацията си и веднага се зае да оправи разкопчаният си брич. После се присегна към най-близката кристална гарафа е водка, за да удави горчивото чувство на безпомощност. Но парещата течност не му помогна да забрави за отвращението, което изпитваше най-вече към самия себе си. Както и необяснимото раздразнение от неочаквано ловките похвати на Кити.

Яките ръце на генерала вдигнаха като перце графинята от килима, за да я отнесат на канапето. Студените му сини очи я измериха презрително, така, както си беше полугола, зачервена и безразлична.

— Ще получа ли една усмивчица, скъпа графиньо? — злорадо се ухили Беръзов, — Наистина беше много добра. Хайде, усмихни ми се! — Той властно щракна с пръсти.

Но в този миг само една мисъл се въртеше в главата ѝ — очите на Аполон, които я пронизваха, като че ли искаха да я жигосат. И винаги да лепнат на челото ѝ клеймото на позора... Защо на Беръзов му бе скимнало да я предлага на Аполон, и то в негово присъствие? Никога досега не бе вършил подобно нещо. Дори винаги се бе държал като непоправим ревнивец. О, по дяволите! Има ли вече значение какво се раждаше в болния мозък на този урод? Нали цяла Русия бе затънала в блатото заради изчадия като него? Тази нощ изпи до дъно горчивата чаша ни унижението.

Може би поради това сега не ѝ помогна изпитаното средство да се самозалъгва, също като умопобърканите, че това не се случва с нея, че това е само един кошмарен сън, че това не е тя...

— Не, не... не мога — отмаляло прошепна тя.

Генералът се втренчи в нея неуверен дали бе чул добре. Нима още ѝ бяха останали сили за съпротива? След толкова много изтезания с копринените камшици?

Внезапно в очите ѝ запламтяха злобни искрици.

— Сега не ми е до усмивки!

Лежеше като смазана върху канапето, напълно опозорена, полугола и разчорлена, стъпкана и безпомощна, но все пак красива в скованата си поза, неизгубила последната частица от своето човешко достойнство. Дори се осмели да издържи на мътния поглед на генерала, докато той преглъщаше задъхано и жадно.

— Графинята е много ядосана, защото остана незадоволена. — След тези думи генерал Беръзов отново се разсмя и подигравателно повдигна вежди, преди да се обърне към Аполон. — Нямаме представа колко е темпераментна нашата графиня, полковник. Така че не е чудно, че понякога изпада в кисело настроение. — Той вдигна тост. — Да прием за секса, полковник! Да прием, графиньо! — Той се обърна към Кити и отново вдигна чашата си. — За любовните ласки. Дано вратите на рая винаги бъдат готови да се разтворят за нас, мъжете.

— Да прием за жените — глухо изръмжа Аполон, неспособен да прикрие нотката на отвращение в гласа си. След което изпразни чашата до дъно.

ГЛАВА 10

През цялата тази кошмарна вечер Аполон се бе надявал водката да повали генерала и те двамата с Кити най-после да останат сами и да предприемат бягството от хотела. Но Беръзов издържа неочаквано дълго на връхлитащото го алкохолно опиянение. Вероятно му бе помогнало наследеното от предците — здрави, яки сибирски селяни, свикнали със силната домашна водка, живеещи при невъобразимо суров климат, принуждаващ мъжете по девет месеца в годината да се свиват вкъщи край печката, където единствената им разтуха е да надигат стаканите с водка.

Но най-после Аполон дочака края на отвратителната сцена, в която го бе задължил да участва пияният генерал. Беръзов се изтегна на канапето и само след броени минути захърка шумно. Аполон знаеше, че сега бе най-подходящият момент да му пререже гърлото. Но не го стори, защото това, което беше напълно приемливо за един оскотял сибирски селяк, какъвто си оставаше Дмитрий Беръзов въпреки генералските лампази, бе немислимо за потомъка на князете от фамилията Кузин.

Аполон скочи от стола си така бързо, че Кити се изплаши. Изтича до канапето, наведе се над туловището на сумтящия в просъница Беръзов, за да се увери, че генералът спи дълбоко, след което се обърна към нея и я попита е тревожен глас:

— Къде е стаята на ординареца на генерала? — Аполон знаеше, че както в Бялата, така и в Червената армия един генерал никога не се занимаваше с оправянето на леглото си, защото това бе задължение на неговия ординарец.

— В малката стаичка до съблекалнята — прошепна Кити, все още трепереща от страх.

— Повикай го — нареди ѝ той, след което обърна заспалия генерал по гръб, преди да започне да разкопчава китела му. — След като аз и ординарецът завлечем генерала в леглото, ще ударя ординареца по главата с маузера, за да не се събуди поне до обяд. Но

това може да се избегне, ако успееш да го отпратиш с думите, че генералът трябва да се наспи и присъствието на ординареца в генералския апартамент няма да е необходимо. Ще се справиш ли с ординареца?

— Мисля, че ще успея да го убедя — шепнешком отвърна Кити, докато трескаво оправяше роклята си. Сега, когато отново бе облечена, мислите ѝ се проявиха малко, въпреки че заради алкохола и преживения кошмар главата я болеше ужасно. — И друг път се е случвало.

— Не се притеснявай, ако не успееш. Винаги мога да му прережа гърлото.

Изплашена от думите му, Кити се обърна и го изгледа смаяно.

— Нима си готов да го...

Аполон се намръщи и заговори хладно:

— Тази сутрин ми се наложи да избия пет войника и един офицер от Червената армия, преди да се добера до теб. Така че един повече или по-малко вече няма кой знае какво значение.

Смаяната графиня пребледня и притисна ръка към устата си.

— Шест? Убил си шест човека?

— За Бога, Кити — сърдито изръмжа Аполон. — Докога ще те чакам да се приготвяш? Трябва да бягаме.

— Да, да... Ей сега ще се приготвя — смутено промълви тя, все още зашеметена от признанието му, произнесено с толкова хладнокръвен глас.

— Тогава иди да повикаш проклетия ординарец!

Аполон и ординарецът завлякоха едрия генерал в леглото му. Князът измъкна от джоба си три златни рубли и ги пъхна в ръката на ординареца с думите:

— Графиня Радишевска и аз искаме да остане още малко тук, в салона, за да изпием по чаша преди лягане. Сигурен съм, че генералът тази нощ няма да се нуждае от нищо, освен да бъде оставен на спокойствие, за да се наспи и да възстанови силите си. Най-добре е сега и ти да се прибереш в стаята си и да поспиш, защото утре няма да ти е леко. Генералът пи доста тази вечер и утре ще е с главоболие, много раздражителен, така че те чака тежък ден, момко.

Ординарецът само кимна послушно. Полковникът беше напълно прав за събитията, които щяха да се разиграят на сутринта в

генералски апартамент. Освен това трите златни рубли бяха толкова убедителен аргумент, че ординарецът въобще не се замисли защо този млад и красив полковник желае да остане насаме с графинята до късно през нощта. Много повече го интересуваше най-младичката от камериерките на етажa, отколкото графиня Радишевска, която досега почти не бе разговаряла с него. Но преди да излезе в коридора, му хрумна нещо. Обърна се и предпазливо попита:

— Ами ако генералът внезапно се събуди и реши да ме повика при себе си?

Аполон го измери с преценяващ поглед и веднага измисли как да успокои младия ординарец:

— Сигурен съм, че графиня Радишевска ще може да изпълни всяко желание на генерал Беръзов, така че няма да се наложи твоята помощ.

Само след две секунди ординарецът вече бе стигнал до стаичката си, стискайки в шепата си скъпоценните три рубли, които бе получил от княз Кузин.

Едва издържаща на прекомерното напрежение, Кити се втурна към Аполон и се сгуши в прегръдките му, хлипаща и треперееща неудържимо. Много, ужасно много ѝ се бе насъбрало през последните часове. Никога дори не бе сънувала, и в най-кошмарните си нощи, че ще ѝ се наложи да преживее някога такова умопомрачително унижение, примесено със смразяващия страх, че в следващата секунда оскотелият генерал ще натисне спусъка и ще ѝ пръсне черепа. И всичкото това на фона на заливащото я отчаяние, че нейният свят се срутва из основи пред очите ѝ. Едва сега, дочакала бленувания миг на разтуха, най-после в прегръдките на любимия мъж, за когото доскоро не знаеше дали е жив или мъртъв, изтерзаната Кити си позволи да даде воля на сълзите си. На страданията си, натрупали се през тези ужасни седмици, дни и нощи.

— Ох, Аполон... — изхлипа тя, неспособна да удържи стенанията си, — не зная как да благодаря на Бога, че отново си при мен. Господи, трябва поне една свещ да запаля в най-близкия храм...

— После, после... Сега нямаме дори минута за губене! — Но ръцете му отказаха да се подчиняват, трескаво галещи косите и бършещи сълзите от бледите ѝ страни. — Вече си в безопасност. И всичко ще бъде наред. Никой никога няма да те заплашва, да те

насилва, да се гаври с теб. — Просълзеният княз знаеше, че в този сърцераздирателен миг бе длъжен да я успокои, приласкае и утеша, но защо словата едва-едва се изтръгваха от скованото му гърло? Може би защото отново го обзеха мъчителни съмнения? Наистина, как се бе озовала тя в този хотел, в компанията на онзи гнусен генерал? И как бе успяла така бързо да се приспособи към новата си роля? Дали Кити само е спряла за един ден в Ставропол, преди да продължи към черноморското крайбрежие? И тогава е станало нещо непредвидено, нещо ужасно и неизбежно, за да се покори тя като жалка робиня на този болшевишки развратник и пияница?

Не, умът му отказваше да приеме подобни предположения и продължаваше да се лута в нови и нови хаотични догадки. Нали я помнеше от онези вълшебни декемврийски дни и нощи? Техните нощи... Тогава тя с радост се притискаше към него в леглото, макар че той беше само гост в имението. Колко ли още такива гости е приемала след него в имението? Смразяващото подозрение пропълзя в мозъка му като черна змия, измъкнала се от зимното си леговище. Дали наистина се бе съпротивлявала дълго пред генерала, който — в това Аполон въобще не се усъмни — сигурно бе успял да я съблазни със своята протекция в тези смутни дни, с комфорта на генералския си апартамент в най-люксовия хотел на Ставропол? Но нали Кити не познава никого в този град, така че просто не е знаела къде да се приюти... А дали тази вечер бе изпълнила покорно всичките гадни приумици на генерала единствено заради страха си от наказание? Или вече е паднала тъй ниско, че е способна да се държи като куртизанка, свикнала с всякакви мъжки капризи и сексуална извратеност?

Но не, Аполон не можеше да забрави допира на набъбналите ѝ зърна към неговите галещи ръце. А когато тя се настани в скута му, той веднага усети възбудата, пропиваща нежното ѝ тяло, долови трепета, разтърсващ бедрата ѝ. Колко ли пъти е сядала в същата поза, също така разголена и тръпнеща, готова да отдаде ласките си, тялото си без остатък на онзи отвратителен похотливец... Стисна челюсти, за да не закрепци, доведен до ярост от болка, ревност и унижителна безпомощност да върне времето назад. Искаше, о, как му се искаше да изтръгне всички коварни съмнения, черни мисли и изгарящи видения от мозъка си, но бе напълно безпомощен. А точно подобни състояния гордият княз Кузин най-много ненавиждаше. Нищо друго не го

мъчеше тъй жестоко, както осъзнаването на собствената му безпомощност. Ето и сега бе длъжен да н успокои, да й заговори със спокоен, разумен тон. Ала не успя.

— Защо остана в Ставропол? — изхриптя разтреперан князът, защото скованото му гърло не му позволи да заговори с обичайния си леко безгрижен тон.

Кити се отдръпна от гърдите му и го изгледа смаяно. Веднага забеляза мрачната сянка, забулваща златистите искрици в очите му. Въздъхна тъжно, припомняйки си старата истина, че всички мъже до един са егоисти, вечна загрижени само за своите терзания и проблеми. Как можеше да му признае, че на всяка цена се бе стремяла да осигури оцеляването на тяхното дете, след като той бе стиснал така сурово челюсти и я пронизваше с обвиняващ поглед.

— Нямах как да се махна оттук — полугласно от върна тя.

— Сигурно все някога е съществувала някаква възможност да избягаш от Беръзов. Нали всяка вечер този нерез се налива до козирката? — Произнесе тези думи натъртено и ядосано, наблягайки на всяка сричка.

Кити се отдалечи още на метър от него и Аполон бе принуден да отпусне ръцете си, които допреди малко я притискаха към гърдите му. Омаломощена, Кити осъзна колко бе уморена и душевно омърсена. Вече нищо нямаше смисъл, нищо... Само си пое за кратко дъх и сломено промълви:

— Моля те, спести ми нравоученията си...

— Защо, дяволите да те вземат — изкрещя побеснелият княз, — защо не се махна оттук? Нали са те извеждали на разходки из града?

— Защото няхах намерение да сложа сама край на живота си. Не съм от тези, за които самоубийството е...

— Или защото си предпочитала да останеш в този проклет хотел? — грубо я прекъсна той.

— Не! Не е истина! — Смъртно оскърбена, графинята политна, едва се удържа на крака и панически отстъпи две крачки назад. Раменете й сломено увиснаха. Захлупи лицето си в длани, но не успя да отрони дори една сълза от пресъхналите си очи. Вече нямаше сили дори да плаче. Нима бе копняла и бленувала за такъв спасител, нима копнежите й се оказваха глупави и напразни? За да смени един потисник с друг, наистина много по-привлекателен и неизмеримо по-

рафиниран, но в сърцевината си същия груб, жесток, коравосърдечен и властен самец?

— Тогава върви по дяволите! — кресна Аполон. Очите му се наляха с кръв в пристъп на необузdana ярост. — Толкова ли не можа да измислиш по-правдоподобно обяснение за постъпката си? Не успя ли да съчиниш някаква лъжа, каквато и да е тя, само и само да оправдаеш падението си?

— Ти си пиян! — гневно му отвърна тя и внезапно вдигна очи, за да прикове поглед право в лицето му. — Какъв е смисълът от моите отговори, щом като за всичко вече имаш готови обяснения. Не се ли срамуваш от подобни горчиви съмнения? — Кити внезапно смени тона си — сега говореше много по-меко и приглушено.

— Защо да се срамувам? — объркано произнесе той. — О, Кити, исках само да...

Но този път бе неин ред да го прекъсне по средата на думата.

— Много добре зная какво искаш. Искаш да падна на колене пред теб, тук и сега, и да ти поискам прошка, че не съм сложила край на живота си. Че още искам да живея, въпреки че това вече не може да се нарече живот! Искаш да ти дам още и още поводи да ме затрупаш с обвинения заради слабостта на характера ми, заради недостатъчната ми смелост. Но ако не изпълня това твое желание, очакваш от мен поне някакво криво-ляво скалъпено извинение, за предпочитане по-плахо и благовидно, което да утеши наранената ти мъжка гордост. Не, княз Кузин, всичко, което съм извършила, бе с пълно съзнание за последиците. И въпреки че преживях невероятни унижения и страдания, въпреки че ми се насъбра толкова горчивина, че би ми стигнала за два живота, аз оцелях. Само за това се борех — да остана жива. Никакви принципи, нищо други не ме е вълнувало. Разбирам, същината на този ожесточен спор между нас двамата е кой как разбира начините за оцеляване.

— Искаш да кажеш, че си решена да оцеляваш на всяка цена? — недоверчиво попита Аполон със странно приглушен глас.

— Да, точно така — сковано му отвърна Кити.

— И ти се оказа като всички останали жени на този свят! — кисело изсумтя князът.

„Да, като всички жени, които носят дете в утробата си!“, каза си тя, но гордостта не ѝ позволи да го изрече гласно.

— Имаш право да си мислиш каквото си пожелаеш — уморено прошепна тя и побърза да отклони поглед, за да избегне гневния, обвиняващ блясък в очите му. — Опитах се да те убедя, че нямах друг изход, освен да се примиря с всичко, с цялата мерзост на болшевиките, но ти не пожела да ме разбереш.

Кити внезапно млъкна и безпомощно сви рамене. Силите ѝ бяха на изчерпване и нито желаше, нито бе способна да спори още с него. Нито пък с когото и да било. Едва сега усети колко беше изтощена и колко безсмислено бе да му обяснява какви бяха причините да изпадне в толкова унижително положение. Очевидно той нямаше да разбере подбудите за постъпката ѝ. По-разумно бе да му отстъпи първенството. Нека си мисли каквото си иска. Нека си въобразява, че ѝ оказва нечувано благоволение. Нищо вече нямаше значение за нея, освен едно — най-после да се махне от този проклет хотел, от този садист в генералска униформа. И то още сега, защото повече не издържаше в този ад. Обърна се към Аполон и го попита, опитвайки се гласът ѝ да прозвучи колкото бе възможно по-спокойно и примирено:

— Е, сега какво ще правим? Ще потегляме ли? Нали ни чака дълъг път? Защо още си губим времето тук, в този хотел, пълен до тавана с болшевики? На мен ми трябва съвсем малко време, за да се приготвя за път.

Тя се обърна и тръгна към вратата, водеща към генералската спалня, без да дочака отговора му.

Но преди да стигне до вратата, Аполон я настигна, хвана я за рамото, рязко я обърна към себе си и сграбчи китката ѝ тъй силно, че лицето ѝ се изкриви от болка.

— Какво ще търсиш в тази спалня?

Гласът му беше така гневен, а лицето — изкривено от ярост, че Кити се изплаши.

Но по странен каприз на съдбата точно в този миг отново я обзе познатата тръпнеща възбуда, издигаща се като гореща вълна от кръста нагоре по гърба ѝ — както винаги, когато се озовеше в опасна близост до него. Не ѝ помогнаха да се съвземе дори сърдито смръщените му вежди и неистовият блясък в очите му.

— На всяка цена трябва да взема от генерала златното ключе — твърдо заяви тя. — Той винаги го носи на колана си. Пусни ме. Причиняваш ми болка!

Но пръстите му не отпуснаха желязната си хватка около тънката ѝ китка. Дори пристъпи още по-близо към нея. Опари я горещия му дъх. Близостта му я смущаваше, объркваше, принуждаваше я да се чувства напълно безпомощна, като разтопен восък в ръцете му. Усети дори неволния допир на бедрото му до нейното.

— Моля те... Аполон, недей...

— А защо не! — остро възрази той, отново обзет от страстното желание да бъде негова, само негова. — Нали досега си се примирявала с ролята на метреса на генерала? Толкова ли е невъзможно сега аз да заема мястото му в твоя живот?

— Ако искаш да ме изнасилиш, няма да мога да те спра... — горчиво въздъхна Кити. — Но дори и така няма да ме накараш да се съглася с теб.

Аполон тихо се засмя.

— Да, личи си, че не си се променила много от последната ни среща.

Изгледа я преценяващо, с едва прикрито възхищение, а на устните му отново заигра онази негова влудяващо чаровна усмивка, която бе жадувала да зърне през тягостните зимни вечери, когато бе седяла сама в имението.

— Не вярвам да се стигне чак дотам, че да те насилвам, Кити... — ласкаво прошепна младият мъж.

Но въпреки че вече тялото ѝ предателски излъчваше първите сигнали за надигащата се у нея възбуда, никак не ѝ бе до размяна на нежни любовни ласки. Цялата ѝ радост от възможността да избяга с него от апартамента на генерала, щастието отново да срещне княз Кузин сред хаотично отстъпващата Бяла армия от Астраханска и Ставрополска област, бе помрачено от гневните му обвинения. В главата ѝ още кънтяха обидните му думи... „Метреса на генерала...“ Нима усилията ѝ да спаси два живота бяха престъпление? Или тя трябваше да изпие чашата с отрова, за да не живее в позор и безчестие? Ако всички постъпваха така, в най-скоро време цяла Русия щеше да бъде напълно обезлюдена.

Кити изправи рамене, вдигна глава и го погледна в очите. Мразеше го в този миг заради жлъчните му укори, с които в гнева си я бе обсипал, без да се сети дори за миг, че тя бе попаднала в капан, от който нямаше измъкване. Защо бе постъпила като наивно до глупост

невръстно девойче? Защо във всичките си действия след миналия декември се бе съобразявала най-вече с неговите желания и чувства? Пое си дълбоко дъх, за да се съвземе, след което заговори с привидно спокоен тон:

— Свободен си да постъпваш както желаш. — За миг обаче гласът ѝ потрепери, когато добави с нескрито огорчение: — Като всички мъже на този свят.

Погледите им се кръстосаха за един миг, който се стори и на двама им безкрайно дълъг. Аполон пръв се овладя и със сърдит жест пусна ръката ѝ.

— Аз ще отида за златното ключе, което, кой знае защо, е толкова ценно за теб! — ядосано изрече той.

Гласът му се стори на Кити като глас на напълно непознат мъж. Никога досега княз Кузин не бе разговарял с нея с такава ярост и жлъч. Къде бе изчезнал обожаваният от нея Аполон, винаги приветлив и мил, ласкав и влюбен до полуда в нея?

— Много добре — отвърна графинята с престолено безразличие.

Горчивият опит вече я бе научил да се примирява. Пък и детински наивно беше все още да се надява, че техните отношения ще останат същите както през декември миналата година. Аполон беше се появил в живота ѝ внезапно, като лятна гръмотевична буря, за да възкреси отдавна погиналите ѝ момински блянове за любов и щастие, но кошмарните дни с генерал Беръзов я бяха върнали на земята. Всички мъже се отнасяха с вродено пренебрежение към жените, дори и тези, които не пестяха клетвите във вечна любов. Графинята още не беше забравила безмилостните камшици, с които я бе изтезавал генералът. Но нямаше нищо по-ужасно за нея от разочарованието, че дори Аполон, нейният любим рицар, не е лишен от типично мъжката слабост да нагрубява жените, когато те не постъпват така, както е очаквал от тях.

Преди няколко седмици Кити бе взела решение да оцелее на всяка цена въпреки кървавите кошмари, заливащи цяла Русия, за да спаси детето си. Тяхното дете... И сега нямаше никакво намерение да променя решението си, дори и ако самият Аполон Кузин се опита да я отклони от избора ѝ.

По-скоро бе готова да се раздели с него, но този път доброволно и завинаги, а не поради обстоятелствата както през декември в

имението, вместо да понася безропотно мъжкото му чувство за собственост.

Аполон излезе от генералската спалня със малкото златно ключе в ръка. Лицето му обаче си оставаше мрачно и непроницаемо. Кити веднага долови, че настроението му не се бе променило, затова се отказа да подновява спора. Без да отрони нито дума повече, покрусената млада жена се обърна с гръб към него, за да повдигне полите на копринената си рокля.

Но когато князът отново зърна странния бандаж, със средновековна кройка, изтъкан от фини златни нишки, опънат около ханша ѝ, не можа да се стърпи и поднови ядните си упреци за унижителното ѝ съществуване като „робиня в харема на генерал Беръзов“. Този път дори думата „метреса“ му се видя прекалено мека, за да изрази възмущението си.

Но Кити само прехапа устни, твърдо решена да не реагира. Нека си излее гнева както намери за добре. Сега за нея най-важното бе по-скоро да се отърве от този сковавач пояс около долната част на корема ѝ, унижителен признак, че е собственост само на един-единствен мъж. На този, който притежаваше миниатюрното златно ключе.

Но щом вдигна с очакване поглед към него, лицето ѝ замръзна от изненада — Аполон Кузин явно нямаше никакво намерение да се доближи до нея и да отключи катинарчето на колана ѝ.

„Защо пък не!“, мислено се запита той, неспособен да откъсне смаяния си поглед от средновековното средство за опазване на честта на неверните съпруги от посегателствата на похотливите женкари. „Нали това е неоспорим символ, че я притежава този, който стиска в ръката си златното ключе?“ Той разтвори шепата си и сведе очи към меко проблясващото ключе, лежащо в дланта му. Нали сега никой няма да може да ѝ посегне? Никой, освен той, Аполон Кузин. А тя вече бе негова! Военен трофей или достойно възнаграждение за славния победител, нали така се бе изразил самодоволният до наглост червен генерал?

„О, не, само от теб не очаквах това!“, мислено изплака Кити. Защо дивата мъжка ревност така лесно прераста в насилие над волята на жената? Но този път няма да се унижава с молби, хленчене и пълзене по пода. Предостатъчна ѝ бе тиранията на Беръзов, която ѝ се

бе наложило да търпи. Затова само се извърна към него и протичко изрече:

— Не мога да седна на седлото с този ужасен колан!

Думите ѝ го сепнаха. Аполон мълчаливо протегна ръка към катинарчето и само след секунди то падна на килима. Без да го удостои с поглед, Кити веднага се втурна към спалнята.

— Връщам се след малко — обясни тя с подчертано хладен тон, опитвайки се да потуши надигацията се в гърдите ѝ гняв. — С тази рокля е невъзможно да яздя.

Загорялото лице на Аполон беше покрито със студена пот, но въпреки това нито едно мускулче не трепна по него. Думите ѝ не достигнаха до слуха му. Останал там, където тя беше преди малко, смаяният княз се наведе, за да вдигне колана от златни нишки. Стисна го яростно в шепата си. Зърна парченце от копринената ѝ рокля, вплетено между блестящите нишки, и това още повече го вбеси. Какъв негодник бе този Беръзов! И как му бе хрумнало да изнамери подобно садистично приспособление за опазване на женската непорочност? Кой знае откъде го бе задигнал някой от неговите подчинени?

Пръстите му предпазливо опипаха колана. В устата му загорча при вида на този унижителен символ на превръщането на жените в робини. Остана така няколко минути, вцепенен от мисълта, че неговата Кити е била безропотна наложница на отвратителния болшевишки генерал, след което яростно запокити колана на пода.

Тя тъкмо бе съблякла копринената си рокля и измъкваше от скрина червена вълнена рокля, когато я стресна гласът му:

— Предпочитам да си облечена в зелено.

Тя се обърна веднага към вратата.

На рамката се бе облегал Аполон, леко олюлявайки се, със странен блясък в очите.

— Не се плаши от мен — кротко ѝ обясни той. — Искях само да ти се полюбувам. Трябва да призная, че гледката е възхитителна.

В този миг Кити беше напълно гола. Погледът му се плъзгаше жадно по тялото ѝ, без да пропусне дори най-малките подробности.

— Какво си намислил да... — изрече уплашено тя, изненадана в най-неподходящия момент, напълно беззащитна и изплашена.

— Ако ти самата не пожелаеш, нищо няма да ти сторя — промърмори Аполон, все още изправен на прага на спалнята. — Или

искаш да ме провокираш, заради това стоиш разсъблечена? — усмихна се той.

— Махай се! — извика Кити, ужасена от опита му да я прелъсти. — Да не си посмял да ме докоснеш! — Измъчена до смърт от униженията, които можеше да роди само един извратен мозък като този на Дмитрий Беръзов, разкъсвана от смесено чувство на страх и ярост, обида и разочарование, но безпомощна в тъгъла на стаята като кошута, настигната от вълк-единак, графинята нямаше друг избор, освен да изкрещи в лицето му: — Да не си посмял!

— Ако ме познаваше малко по-добре — продължи той със същия безгрижен тон, без да се трогва от крясъците ѝ, — щеше да знаеш, че винаги отвърщам на предизвикателствата. Без изключения! — После отпусна ръка от рамката на вратата и без да бърза, тръгна към нея. Дясната му ръка отново сграбчи китката ѝ като в стоманен обръч, преди да продължи с неприкрита насмешка: — И винаги съм се осмелявал да постъпвам така, както аз пожелаая, Катерина!

От това, че произнесе името ѝ като омразния ѝ генерал Беръзов, я заболя повече, отколкото ако я бе зашлевил с все сила. Нямаше ли да се спаси най-после от тези непоносими прояви на мъжка бруталност? Не беше ли страдали достатъчно? Очите ѝ заблестяха с яростен гняв. Отметне глава назад, после се опита да се изскубне от него. В суматохата свободната ѝ ръка напипа тежкото огледало в рамка от масивно старо сребро върху тоалетката. Но миг преди да го запрати в лицето му, Аполон се пресегна, за да сграбчи и другата ѝ ръка, но закъсня, защото от изпитата водка рефлексите му бяха забавени. Все пак успя да се наведе в последната секунда, за да избегне удара с огледалото, което профуча на сантиметри от главата му.

След огледалото към него полетяха флаконите с парфюмите ѝ, четките за коса и останалите вещи, които бяха струпани върху тоалетката. Лицето му вече беше одраскано на няколко места. Аполон напразно се опитваше да хване бясно мятащите се ръце на обезумялата жена, за да се опита да я укроти. В суматохата тя напипа един кожен колан, метнат върху облегалката на най-близкия стол — в ръцете ѝ коланът се превърна в опасно оръжие. Металната му катарам раздра рамото на Аполон до кръв. Но той не отстъпи, дори успя да докопа ръката, размахваща колана, и я стисна тъй яростно, че се изплаши да не е счупил костите на тънката ѝ китка. В голотата си тя бе неотразимо

привлекателна, като истинска амазонка, дяволски опасна. Но докато я гледаше с изумени очи, Кити ловко прехвърли колана в другата си ръка и го шибна през лицето. От цепнатата му скула рукна кръв.

Това вече се оказа прекалено много за него, въпреки че се бе въоръжил с цялото си търпение.

Коланът тутакси бе изтръгнат от ръката ѝ и захвърлен чак в другия край на спалнята.

— Стига! Достатъчно! — остро отсече князът; след което стисна и другата ѝ ръка. — Трябва да спрем, ако не искаш да опиташ десницата ми. — По бузата му се стичаше кръв.

Зачервена и потна, цялата разтреперана и задъхана, Кити напразно се опита да се откопчи от стоманената му хватка. Очите ѝ мятаха гневни зелени мълнии.

— По-добре се погрижи за себе си! И не се занимавай повече с мен! Никога! — изкрещя тя. Голите ѝ гърди се надигаха тежко от превъзбуда. — След това, което ми стори тази вечер, повече с нищо не можеш да ме нараниш!

За миг Аполон остана вцепенен, поразен от яростта, изписана на лицето ѝ. Дори ужасните преживелици от вечерта, дори нечовешката гавра, която си бе устроил с тях извратеният генерал Беръзов, не бяха я разярили толкова... С какво толкова той бе заслужил нейната омраза?

— Не ти ли се струва, че от битката аз пострадах повече от теб? — уморено промълви той.

Остана неподвижен, приковал поглед в очите ѝ, но не издържа на изкушението и плъзна поглед надолу към гърдите ѝ, към корема и бедрата. Гледката отново го принуди да потръпне от възбуда. Доста усилия му струваше да върне погледа си върху лицето ѝ.

— За какво нараняване ми загатна преди малко? — попита я той, като пак се усмихна, но този път по-предпазливо. Вече бе проумял, че в някои мигове усмивката му бе способна да я влуди, вместо да я предразположи към него.

— И ти си като всички останали мъже... — горчиво въздъхна Кити и отново се опита да освободи ръцете си.

Но Аполон отново стегна хватката си около китките ѝ и тя нямаше друг изход, освен да простене безпомощно.

Едва сега Кити си даде сметка, че не беше в нейна полза да стои така разголена на сантиметри от него. Очевидно Аполон съумяваше

по-добре от нея да запази самообладанието си, макар да бе напълно облечен. Проклетата му игрива усмивка още повече я вбеси. Но защо дишането ѝ беше така накъсано? Надали причината бе единствено бушуващият в гърдите ѝ гняв!

— Нали пристигна в Ставропол като Свети Георги, на кон, с копие, за да спасиш една беззащитна девица от змея? — ехидно просъска тя. — За смел, непобедим воин като теб това не е никакво предизвикателство! А сега, след като изпи всичката водка, която беше останала на масата, защо пък да не съблазниш същата тази девица, която ти дължи свободата си. Нали всички мъже от прославената фамилии Кузин са ненадминати любовници. От теб се иска само да оправдаеш тази легенда.

Княз Кузин сърдито присви очи.

— Благодаря от името на моята прославена фамилия и...

— Това не е никакъв комплимент! — прекъсна го тя с леденостуден тон.

Той се опита да се престори на оскърбен, но не успя да прикрие закачливата си усмивка.

— А сега, след като на мен се падна честта да изиграя ролята на спасената девица, от мен явно се очаква да припадна омаломощено в обятията ти? И да коленича пред благородния рицар още щом той ме удостои дори само с един благосклонен поглед?

Задъхана, Кити нервно кършеше ръце, разкъсвана от противоречиви чувства, неуверена как ще приключи тази мъчителна сцена.

За миг Аполон я изглежда колебливо, след което заговори с привидно безгрижен тон:

— Според мен предложението е изкусително. Но ако не желаеш да приемеш, ще бъда принуден да приема отказа ти. Защото дори и на най-смелите рицари понякога им се случва да претърпяват поражения. — Той пак се усмихна, но този път само очите му издаваха промяната в настроението му. Колко странни бяха неговите очи, с необикновено дълги мигли и проблясващи зеници. Защо, когато втренчваше погледа си в очите му, Кити винаги си спомняше за нейната спалня в имението, за леглото, в което бяха прекарвали три незабравими дни и нощи...

Не, тя няма да капитулира, няма да позволи изкушаващият копнеж да надделее над волята ѝ. Проклет да е неотразимият му чар!

Проклето да е съблазнителното му излъчване, което дори в тези напрегнати мигове тя долавяше с всичките си сетива! Измъчвана от надигащата се у нея съпротива срещу Аполон и срещу самата нея, графинята сърдито изрече:

— За какво предложение ми говориш? Защо си губиш времето в приказки, вместо да ме изнасилиш още сега, върху този килим? — На устните ѝ заигра горчива усмивка, — Не се съмнявам, че както винаги, така и този път ще се справиш чудесно.

За миг те двамата останаха неподвижни, притихнали, дишащи тежко, с кръстосани погледи, неспособни да предприемат нещо повече. После Аполон бавно отпусна пръстите си, стегнати около китките ѝ. Усмихна се и вдигна ръката си, одраскана от ноктите на Кити, за да изтрие кръвта, стичаща се по лицето му.

— Съжалявам за станалото — прошепна той. Наистина съжаляваше, макар да не бе очаквал съблазнителното му предложение да доведе до такава яростна сцена. — Но ще трябва да изчакаш, ако искаш да бъдеш изнасилена. Защото днес е понеделник, а моят ден за изнасилвания е вторник. В понеделниците съм зает само с убийства. Но ако се позамислим, ще разберем, че утре нищо не може да стане. Защото и двамата преживяхме много тежка нощ, пък и всичкото това пиене... — Аполон измери Кити с многозначителен поглед. — Има още нещо, което ме безпокои. На всяка цена трябва да те измъкна от Ставропол, но не искам да пострадаш, ако болшевиките се втурнат да ни преследват. Така че в момента най-голяма ми грижа е твоята безопасност, а не дали да те изнасилвам. Между другото — очите му се присвиха предизвикателно, — предпочитам да изнасилвам жертвите си без много шум и писъци. Никога не съм търпял женски крясъци. Няма да е зле да го запомниш.

С тези думи той се обърна и безмълвно напусна спалнята.

Докато Кити се обличаше, Аполон убиваше времето си в салона с полупразната бутилка водка. Беше се настанил в широкото кресло пред камината, потънал в мрачни размишления относно женските капризи, които никога не свършат, често заварват мъжете неподготвени и безпомощни и често са в състояние да докарат до полуда дори и най-силния мъж.

След няколко минути Кити се появи на прага и Аполон уморено вдигна очи към нея.

— Изглеждаш великолепно — процеди през зъби той, докато погледът му се плъзгаше по тоалета ѝ.

— Поне ще съм сигурна, че няма да измръзна по време на пътуването — отговори тя.

— Това съчетание на наметка от самурена кожа и рокля от червен кашмир е много сполучливо — унесено продължи князът, сякаш говореше на себе си и не бе чул думите ѝ. — Искрено съжалявам, скъпа графиньо, че в момента не мога да ти поднеса букетче теменужки. Те са най-подходящи за тази самурена кожа. Уви, войната ни отне толкова много от традициите на доброто старо време...

— Нямам навик да се кича с теменужки, когато загръщам раменете си със самурена наметка — нервно го прекъсна Кити, раздражена, че Аполон долива водка в чашата си.

— Ах, да, как можах да забравя! — глухо и леко провлечено избоботи князът. — Така е, когато човек се усамоти за дълго в глухата провинция и не е в тон с последните влияния на модата в столицата. Но за сметка на това в някое самотно имение една дама може много по-лесно да опази своята невинност.

Думата „невинност“ я вбеси. Но се отказа от нов скандал, защото той вдигна пълната си чаша за наздравница и отново се усмихна по своя предизвикателен, едновременно възбуждащ и обиден маниер. След което отпи от водката, без да бърза, без никакво видимо притеснение, докато неспокойно потропваше с ботуши. Изнервена, графинята въздъхна облекчено, когато княз Кузин най-сетне благоволи да остави празната си чаша на масичката, след което бавно се надигна от креслото.

Странно, но последните глътки водка не само че не го замаяха, но дори му вдъхнаха така нужната му в момента сила и енергичност. Още нещо бе помогнало да се проясни главата му — мисълта за дълго жадуваното отмъщение. Докато Аполон чакаше в креслото Кити да приключи с тоалета си, разполагаше с време, което се оказва достатъчно, за да обмисли плана си. Припомни си къде се намира и за какво си хаби времето — намираще се в генералския апартамент, в креслото на генерала, докато чакаше да се преоблече любовницата на

същия този генерал. Така че нямаше друг изход, освен да обмисли решението си как да постъпи с генерала. Да, нямаше друг изход, освен да го убие. На всяка цена. Но не тази нощ. Не сега. Няма да го отлага прекалено дълго. Успокоен от това решение, Аполон се огледа наоколо и се втренчи в отломъците от флаконите с парфюмите на графинята, пръснати хаотично във всички ъгли на разхвърляната спалня.

В същото време, застанала до креслото, Кити събра ръце и затвори очи в безмълвна, гореща молитва. Дано Господ се смили и те се измъкнат безпрепятствено от този омраzen хотел, от този омраzen град.

След това Кити му показва къде е вратата към стълбата, използвана само от прислугата на хотела, и те двамата най-сетне напуснаха апартамента на генерала.

Карим и Сахин ги чакаха зад хотела с оседлани коне. Дватама предани телохранители бяха напълно готови веднага да поемат с господаря си по дългия път.

— Защо се забави толкова много? — недоволно изсумтя Карим и продължи да пристъпва от крак на крак, с нозе, изтръпнали от дългото чакане. Щом видя прясната драскотина по лицето на Аполон, както и червените петна по ръцете му, там, където Кити го бе стискала с все сили, той промърмори глухо: — Такива белези само някоя жена може да причини на един мъж.

— Генералът беше толкова любезен и мил домакин, че просто нямаше как да си тръгна по-рано — отвърна Аполон, за да отклони недоизказания въпрос на Карим. — Според мен Беръзов никак не обича да пие сам, а се случи така, че нямаше друга компания, затова не склони да ме пусне по-рано.

Карим вече бе забелязал неестествения блясък в очите на Аполон, познат му от толкова много пиршества зад фронтовата линия, и си помисли дали господарят му ще може да се държи здраво на седлото — не се знаеше дали врагът нямаше да се впусне в бурно преследване. Верният телохранител, отдавна запознат с всички навици и особености на характера на младия княз, се намръщи, щом разбра, че Аполон още не бе напълно изтрезнял, а едновременно с това бе тъжен и умислен. Карим прекрасно знаеше, че господарят му понякога бе

способен да се разчувства като дете, лишено от ласки, като в същото време Аполон ставаше необичайно сприхав и дори опасно заядлив.

— Е, заби ли кинжала си в гърлото му? — припряно запита Карим. — До дръжката?

Аполон многозначително повдигна вежди. Златисти точки в очите му помръкнаха от сянката, която внезапно премина по лицето му.

— Толкова пиян ли ти изглеждам? — кисело промърмори князът. — Още не съм стигнал дотам, че да не мога да надвия в пиенето един сибирски селяк...

Но Карим не изгаряше от желание да изслуша докрай разказа на господаря си за бурните му преживелици в генералския апартамент, защото държеше да получи отговор само на това, което в момента владееше мислите му.

— Уби ли генерала? — сухо го прекъсна Карим, загрижен да помогне на Кузин да престане да мисли за това, което го измъчваше — макар Карим все още да не бе разбрал какво точно терзаеше сърцето на младия му господар.

— Беше в цветущо здраве, когато се разделих с него — неохотно промълви Аполон. — Даже помогнах на ординареца му да го настани в леглото, защото той не можеше да се надигне сам от канапето в салона. Когато се събуди, освен неизбежното главоболие от махмурлук, ще го чака още една неприятна изненада — ще открие, че е изчезнала любимата му метреса. Не бих искал тогава да съм на мястото на ординарците и адютантите му.

След горчивите думи на Аполон, Карим измери с тревожен поглед Кити, която още не бе казала и дума. От суровия поглед на Карим ледени тръпки полазиха по гърба на графинята. Тя се размърда и заговори, без да отделя гневния си поглед от посърналото лице на Аполон:

— Само за това ли ще говорим?

— За генералската метреса ли? — язвително я запита Аполон.

— Да, за нея. Както и за самия генерал. И за всичко, свързано с него.

Настана такава тишина, че се чуваше запъхтяното дишане на Кити.

— Защо пък да избягваме тази толкова пикантна тема? — продължи да се заяжда Аполон. Гласът му този път прозвуча по-

отчетливо и заканително, като надигащ се в нощта вятър, предвещаващ опустошителна буря.

Лицето ѝ пламна, но успя да се овладее, може би единствено благодарение на горчивия опит, натрупан през последните седмици, изпълнени с отчаяна борба за оцеляване. Нали ѝ се бе наложило да преглътне толкова много унижения... Освен това сега, на прага на жадуваната свобода, тя бе готова на всичко, само и само да се изтръгне от лапите на Дмитрий Беръзов.

— Сега не е време да се обръщаме назад, към миналото. Трябва да гледаме напред и по-бързо, да, колкото е възможно по-бързо да се махнем оттук.

Карим, който най-добре знаеше, че младият му господар е склонен да се поддава на най-неочаквани хрумвания, когато е изпил повече водка от обичайното, побърза да се намеси:

— Да, господарю, колкото по-бързо се озовем на седлата, толкова по-скоро ще бъдем в безопасност...

Аполон тъкмо се готвеше да изрече нещо друго, но сепнат от припряната подкана на Карим, само изръмжа сърдито:

— Добре, де, добре... Цяла вечер бях принуден да стискам зъби и да търпя издевателствата му. Знаеш ли колко ми струваше това мъчение? Вместо да му пръсна черепа с първия куршум! — Разгневеният княз яростно стисна дръжката на маузера си и рязко се обърна към Леда, която неспокойно потропваше с копита. Отново го обзеха мрачни видения, от които най-мъчителното за Аполон беше сцената с полуголата Кити, настанена на скута на самодоволния болшевишки генерал. Успокои го единствено мислената закана за кървава мъст, преди да се метне на седлото.

Карим протегна ръка на Кити, за да ѝ помогне да се качи на коня, който бяха довели за нея. Тримата ездачи — най-отзад яздеше Сахин, който така и не успя да се намеси и хапливата размяна на сърдити реплики — последваха княз Кузин.

Гологлав, задъхан, обзет от дива ревност и неистова ярост, през цялото пътуване в смълчания мрак Аполон не пожела никому да отстъпи водачеството на колоната. Яздеше по-бързо от всеки друг път и тримата му спътници едвам смогваха да не изостават от непрестанно пришпорваната му кобила. Разветите му на вятъра коси изглеждаха по-светли от друг път на фона на загадъчното, някак феерично

просветляване с настъпването на зората. Погледът на яздецата след него Кити не можеше да се откъсне от напрегната му мъжествена фигура.

Когато първите розовеещи лъчи обагриха небосвода на изток, четиримата конници вече бяха на тридесет версти от Ставропол. Така неусетно те напуснаха територията, завладяна от червените. Позволиха си почивка в някаква порутена и изоставена плевня едва след като отминаха предните постове на белогвардейските полкове.

Карим и Сахин останаха на стража до вратата, без да отделят зорките си погледи от лъкатушешката като змия сива лента на пътя, чезнеща нейде към хоризонта сред тясното ждрело на буйната планинска река. По едно време Сахин настръхна, когато зърна отляво тънка струйка дим — никой не можеше да обясни кой можеше да се крие зад полегатия хълм, но не беше изключено да е разузнавателен патрул на червените, промъкнал се дълбоко на юг.

След седемчасовата бясна езда Кити съвсем бе останала без сили. По пътя досега бяха спрели само три пъти, и то за кратко — колкото да позволят на запотените коне да отдъхнат и да не се строполят от изтощение насред пътя. Още щом се скриха в плевнята и Сахин я свали от седлото, скованата от друсането графиня се отпусна в най-близката купчина сено, изохка болезнено, след като се опита да разтрие вкочанените си нозе.

Аполон размени няколко думи с двамата си телохранители до портата, после се върна в плевнята и с яростни движения се зае да смъква униформата на полковник от Червената армия. Сетне смъкна торбата от седлото и извади от там своя бешмет, обрамчената с кожа черкеска и накрая, черната бурка. Те му заместиха чудесно одеялото, възглавницата и дюшека.

Главоболието след пиянството миналата нощ в компанията на генерал Беръзов още не го бе напуснало, но дори и това не му попречи да втренчи поглед в полегналата върху сеното графиня. Златистите ѝ къдрици бяха разпилени в безпорядък върху сеното, кожената ѝ шапка се търкаляше до нея, носът и страните ѝ си оставаха силно зачервени от студа, а дългите ѝ клепки тъмнееха в полумрака, в който тънеше мрачната плевня. Но всичко това не успя да му попречи да усети познатата възбуждаща тръпка в слабините. Само че този път

спонтанната реакция на тялото му не го зарадва, а напротив — още повече го раздражни.

— Да не простинеш в сеното? От ездата човек се изпотява и сгорещява, а тук е много студено. Духа отвсякъде... — Но въпреки загрижените му думи, гласът на Аполон си оставаше хладен и приглушен.

Кити остана огорчена от безразличното му отношение, затова въпреки че още зъзнеше, сухо отговори:

— Не е нужно да се безпокоиш за мен.

„Е, с такава дебела самурена кожа бързо ще се стопли — помисли си Аполон, вперил поглед в разкошната наметка, с която графинята се беше загърнала. — Откъде ли този болшевишки генерал бе задигнал скъпата кожа?“

— Добре, значи с теб засега всичко е наред — рязко отсече князът, с тон, който ѝ подсказа, че с това неговите задължения към нея вече са изчерпани. След това със същия монотонен глас Аполон Кузин ѝ разказа как бе стигнал от Таганрог до Ставропол.

— ...защото бях обещал на Пьотр да те заведа здрава и читава чак до Новоросийск.

Изплашена, Кити прехапа устни, рязко отметна кожата и се надигна на лакът. В очите ѝ се четеше смесено чувство на страх и на угризения.

— Пьотр! Ох, за Бога, да не би да е вече мъртъв...

— Не, няма защо да се безпокоиш за мъжа си. Сигурен съм, че нищо лошо не му се е случило — сърдито я прекъсна той. — Нито е мъртъв, нито дори ранен. Поне така беше, когато се видяхме за последен път. Да, сигурен съм, че е добре... — Не знаеше как да продължи, защото не можеше да ѝ разкрие истината, но сърцето не му позволяваше да я мами. По дяволите, нима се задаваше още една дълга и мъчителна нощ?

— Но къде е сега той?

— Ами... — Аполон трескаво се зае да измисли някакво що-годе правдоподобно обяснение за отсъствието на мъжа ѝ. — За последен път се видяхме в околностите на Екатеринодар. Там пътищата ни се разделиха. Разбираш ли, тогава нямаше никакво време за губене. Всеки момент червените щяха да нахлуят в града и да започне страхотна сеч. Затова ние двамата с Пьотр едвам успяхме да си

разменим няколко думи на сбогуване. Обърнахме конете и препуснахме на изток, но почти веднага всеки пое в различна посока. Надявахме се така поне един от нас да се спаси от преследвачите. — Князът благоразумно премълча, че граф Радишевски беше потеглил на юг, към далечно Баку при своята любовница, а не на изток, към астраханското му имение, където го чакаше тя, неговата съпруга. — А после така се случи, че преди да стигна до Астрахан, успях да се отбия до вашето имение.

По дяволите, цял живот се бе отвращавал от лъжите, но нали все пак това не бе чиста лъжа?

— Да не би Пьотр после да е бил ранен? Или да е попаднал в плен на болшевиките?

— Не, доколкото знам — отвърна Аполон, но прекалени припряно, с което неволно издаде безпокойството си.

— О, Господи... — тихо простена Кити.

На Аполон му се стори, че тя бе прозряла истината, водена от тънката си женска интуиция, но бе решила да прекрати разпита. Обаче този път той се лъжеше.

Това, което я измъчваше, беше прозрението, че много бе закъсняла с тревогата си за съдбата на своя съпруг. Може би пък Пьотр съвсем не беше чак толкова безсърдечен и равнодушен към нея, както си бе мислила... Нали се бе погрижил да ѝ остави подробни указания какво би трябвало да предприеме, ако болшевишките разбойници наближат имението? Защо не го беше послушала, защо!

— Нали пътуваме към Новоросийск? — попита тя, измъчвана от неловката тишина.

Но Аполон не бързаше с отговора си. Точно сега трябваше много да внимава какво споделя с нея, за да не разбере тя какъде всъщност бе заминал граф Пьотр Радишевски.

— Да. Нали така съм обещал на Пьотр... — Тонът му все още беше хладен и привидно безразличен.

„Значи това било... — мрачно въздъхна Кити. — Рискувал е живота си, за да ме освободи от генерала, но само защото се е закълел пред Пьотр да стори всичко, което е по силите му, за да ме спаси от болшевиките!“ А тя, глупачката, през цялото време се бе надявала, че Аполон е влюбен в нея и заради любовта си е готов да рискува дори живота си. Това горчиво разкритие напълно я срази. И без това

напоследък ѝ се бяха струпали толкова много и толкова жестоки удари на съдбата... Докато за княз Кузин всичко бе било игра, като играта на зарове — наистина, опасна и рискована, но нали точно такива авантюри предпочиташе той? Да спечели залога, да се гордее с успеха... това бе по-ценното за Аполон, а не самата тя. В този миг Кити си пожела по-скоро да се свърши и да я настигне кой куршум, който да сложи край на злочестото ѝ съществуване. Защото досега я бе крепила единствено илюзията ѝ, че Аполон я обича, че в този зъл и жесток свят има поне едно човешко същество, загрижено за съдбата ѝ. А ето че сега ѝ бе отнето и това упование. И то от кого? От самия него...

Сълзите вече напиреха в очите ѝ. Трябваше да събере последните остатъци от волята и самообладанието си, за да не избухне в плач. От романтичните ѝ блянове останаха само жалки отломки.

Машинално вдигна премежия си поглед нагоре и в полумрака съзря мъжествената му стройна фигура. Аполон като че ли улови погледа ѝ, защото веднага се наведе над нея и Кити остана поразена от блясъка в очите му. Сториха ѝ се като очи на тигър, дебнеш жертвата си. Изплаши се да не би да се нахвърли върху нея в следващата секунда. Но нищо подобно не се случи. Князът я гледаше изпитателно и напрегнато, но само за да се увери, че тя продължава да го слуша внимателно.

— Пътуването ми до Ставропол беше много тежко и опасно — предпазливо заговори Аполон. — Врагът успя да покори за неочаквано кратко време обширни части от Южна Русия. Така че сега ни остава само един сигурен път за спасение — да потеглим с някой кораб от Новоросийск към Константинопол. — Говореше уверено и разумно. Макар ревността разкъсваше сърцето му, въпреки жестоко наранената му гордост, княз Кузин все пак не бе загубил способността си да разсъждава логично и да преценява трезво обстановката. Той отлично съзнаваше, че единственото спасение за графиня Радишевска беше час по-скоро да напусне Русия.

Тревогата неусетно пропълзя в гърдите му. За Бога, сега не беше време да се отдава на чувствата си към нея. Още по-малко трябваше да мисли за плановете на Пьотр Радишевски за бъдещето, когато той замине със собствената си съпруга за Европа. Сега, в тази студена плевня, на не повече от двадесет версти от неясно очертаната фронтова

линия, той, капитан Кузин, нямаше никакво право да губи ценно време. Веднага трябваше да я отведе някъде надалеч, в по-безопасен район, независимо какво щеше да му струва това. После, едва когато я настани на палубата на първия кораб, който ще отплава за Париж, ще може да си отдъхне. Именно тогава ще разполага с достатъчно време да крои планове за бъдещето...

„Да, трябва да бъда по-практичен!“, упрекна се Аполон. По-късно ще се отдаде на чувствата си и на всичко останало... ако те двамата успеят да избягнат дебнещата ги по петите смърт през идните две-три седмици.

— Няма ли да се върнеш в ескадрона? — внезапно го попита Кити.

— Не. Или по-точно засега нямам такова намерение. По-късно... Не знам, още не съм решил.

— Тогава какво мислиш да правиш?

Не биваше да му задава този въпрос, ако ѝ бе останала поне капчица гордост, но не успя да се сдържи. Защо, по дяволите, ѝ трябва да любопитства, след като той бе изгорил и последните мостове между тях? Но при мисълта, че повече никога няма да го види, от гордостта ѝ не остана дори тлеещ въглен. Изчезнаха безследно, сякаш се стопиха в небитието всичките ѝ съмнения и угризения, цялата горчивина от обидното му държане, моралните ѝ скрупули и дори гласът на съвестта. Ако можеше да се надява, че тези мрачно-златисти очи са способни отново да излъчват онази топлина, с която я бе очаровал през трите денонощия в имението, Кити веднага би се хвърлила в обятията му, за да прошепне задъхано в ухото му: „Вземи ме със себе си! С теб съм готова да отида до края на света!“

Но имаше предел на женската наивност и глупост, които дори тя не можеше да си позволи да прекрачи. Да му признае, че е готова в огъня да стъпи заради него — това би било непростим компромис.

— Ще се върна в нашия аул, там горе, в планините. Разбира се, това ще стане само ако ние тримата — аз, Карим и Сахин — успеем да се промъкнем незабелязано между постове на червеноармейците.

— Но това е истинско самоубийство! — ахна Кити, ужасена от мисълта, че той може да загине в някоя глуха планинска клисура.

— В днешното време почти всяка стъпка е равносилна на самоубийство.

За миг си каза, че всичко около него е толкова нелепо, че самоубийството може би съвсем не е най-неразумният изход. Наистина, какво можеше той да очаква от бъдещето, когато раздялата му с графинята бе единствено въпрос на време?

— Има още един повод за тревоги и опасения. Не искам да те заблуждавам, че щом се озовеш на палубата на някой от корабите, плаващи под френски или английски флаг, ще бъдеш в пълна безопасност. Не бива да забравяш, че навсякъде, особено сред претърпканите с бегълци черноморски пристанища, върлува епидемия от кореман тиф.

Но Кити нищо не му отвърна, а той не посмя да я заговори отново. Секундите се нижеха бавно и мъчително. На Аполон му се стори, че бе изтекла цяла вечност, преди тя да преглътне смутено и да прошепне:

— Тогава... не може ли да остана при теб?

Много усилия й костваха тези тъй простички и съкровени думи. Трябваше да забрави гордостта си, самоуважението си, всичко, което се бе старала да запази от заминаването им от хотел „Русия“ в Ставропол. Затова още в следващия миг изпита съжаление заради слабостта си. Искаше й се да си прехапе езика, защото я бе предал, но вече беше безнадеждно късно.

Отново надвисна неловко, оловно тежко мълчание. Дори това, че той явно не знаеше какво да й отговори, Кити възприе като поредното унижение. Лицето му си оставаше непроницаемо, лишено от емоции. Защо поне нямаше следи от колебание, от душевна борба? Нима тя вече нищо не значеше за него?

Кити вече бе на стъпка от пълното отчаяние, когато от плътно стиснатите му устни внезапно се отрони тежка въздишка.

— Не мога да те взема със себе си...

Окончателно унижена, графинята, заплашена от пълна самота, непочтено изоставена от съпруга си на произвола на съдбата, безжалостно изнасилена и стъпкана в калта от похитителя си и след това хладнокръвно отблъсната от любимия си, — прехапа до кръв устните си, за да не закрепци, разкъсвана от мъка и отчаяние. Дори в най-мрачните си кошмари не бе очаквала да стигне до такова дълбоко падение. Защо не се бе вслушала във вътрешния си глас, който не спираше да й нашепва, че не бива да вярва на красиви и обаятелни

мъже като княз Аполон Кузин? Може би затова сега я заболя така силно. Струваше ѝ се, че сърцето ѝ ще се пръсне в гърдите. „Само не плачи! Не плачи! Никакви сълзи, разбра ли? — не спираше да си повтаря вцепенено тя. — Да не си посмяла да се разреवेश, и то тъкмо пред него, точно сега, като невръстно момиченце, на което са счупили играчката...“ Помогна ѝ донякъде рязко ускореното ѝ дишане, но от притока на кислород главата ѝ така се замая, че Кити едва не загуби свят.

Как сега да му признае, че носи под сърцето си неговото дете, тяхната първа рожба, когато в ушите ѝ още кънтяха неговите бездушни слова: „*Не мога да те взема със себе си...*“

— Е, тогава не ни остава нищо друго, освен да потегляме за Новоросийск — унило въздъхна сломената графиня. Искеше да сложи край на този непоносимо мъчителен разговор. Изправи се и бавно тръгна към коня си, вече оседлан и готов за последното ѝ пътуване. Аполон леко се отдръпна, за да ѝ стори път.

— Не е ли време да тръгваме? — попита Кити, докато оправяше седлото си, стараейки се да скрие от погледа му насълзените си очи.

— Да, достатъчно време изгубихме — веднага се съгласи той, след което я подхвана през кръста и я настани на седлото. После нагласи ботушите ѝ в стремената на коня и глухо промърмори:

— Утре рано трябва да сме пристигнали в Новоросийск.

Кити се намести по-удобно на коравото седло. В никакъв случай не трябваше да се чувства неудобно на гърба на коня си, защото явно я очакваше дълга, уморителна, многочасова езда.

Аполон хвана поводите на коня ѝ и протегна ръка, за да я предпази от падане от седлото.

— Да не би нещо да не е наред? — загрижено прошепна той, втренчен в нея.

Едва тогава забеляза колко бледо беше лицето ѝ. Внезапно му се стори някак смалена, свита и уплашена, въпреки че беше топло загърната в разкошното си самурено наметало.

„Не, нищо ми няма — каза си тя, неспособна да откъсне насълзените си очи от красивото му лице. — Само съм ужасно уморена. От всичко и от всички... Още ме болят костите и ставите от пренебрежанието от Ставропол до тук. Не зная как ще издържа още един такъв преход. Господи, вече сили не ми останаха... Мъжът ми ме

заряза. А любимият ми повече не ме желае... Гърбът ми още е в белези от камшиците на онзи звяр, Беръзов. Нервите ми са разбити, надеждите стъпкани. А аз, глупачката, нося в корема си плода на любовта ни и не смея да му го призная, докато той ми говори колко разумно щяло да бъде да поема към Константинопол. Защо? За да започна там нов живот... Съвсем сама...“

За щастие годините самота, след кончината на родителите ѝ, както и дългите вечери и нощи, когато бе принудена да остава сама в имението — нали Пьотр вечно отсъстваше — я бяха закалили и приучили сама да се справя с всякакви трудности. Точно това ѝ бе помогнало да издържи онези кошмарни седмици, когато бе пленница на генерал Беръзов. Безрадостното бъдеще, което се очертаваше пред нея, отново изискваше от Кити максимално налягане на воля и дух. Но щом досега бе успяла да се справи, защо да не преодолее и сега мъката и горчивината от убийствената самота и безперспективността. Длъжна бе да опита поне, просто защото за нея нямаше друг спасителен изход.

Пое поводите и сковано промълви:

— Благодаря, княже, вече съм по-добре. Не желая някой да се безпокои за мен.

— Но нали...

Ала беше много късно. Кити вече бе пришпорила гневно коня си в галоп и зад копитата му се бе вдигнала лека вихрушка.

„По дяволите! — мислено изруга Аполон и се спусна към кобилата си. — Има нещо около Кити, което не е наред... Но какво мога да сторя, за да я успокоя?“

Всъщност в тези смутни времена нищо и никъде не бе наред. Никой, нито жените, нито дори децата бяха сигурни, че ще доживеят до следващото утро, така че защо ли се учудваше на мрачното настроение на графиня Радишевска въпреки щастливото избавление? В гигантската кървава касапница, кой знае защо наричана „революция“, отдавна бяха потънали всички мечти на честните и скромни хора за щастие, доброта и човечност. Не, не биваше да мисли за това, защото така можеше да полудее. Нали от него сега се искаше само едно — да я доведе жива и здрава до пристанището на Новоросийск? Може би ще успее да я измъкне невредима от тази

ужасна страна, която дори нямаше желание вече да нарича с думата „родина“...

Аполон рязко пришпори Леда, за да настигне коня и Кити, преди да е изчезнал зад ъгъла на плевнята.

ГЛАВА 11

На следващия ден в Новоросийск ги посрещна оскъдното зимно слънце, едва надничащо иззад тъмните облаци. Бледите лъчи потъваха в сивкавия лед покрай бордюрите на тесните крайбрежни улици и унило блещукаха по хлъзгавия сняг, покрит с всевъзможни боклуци, хартии и дрипи. Тук-там се виждаха дори тъмночервени петна, вероятно от кръв. Духаше леден североизточен вятър, проникващ дори през самурената наметка на Кити. Кожата ѝ бе настръхнала от студ. Пристанищният град, препълнен през последния месец с дезертъори от разгромената Бяла армия и с безброй бежанци от цивилното население, наподобяваше същинска лудница. Всеки момент се очакваше жадните за мъст червеноармейци да нахлуят в последното незавзето от тях черноморско пристанище. Тифусът върлуваше безпрепятствено — пред последните три години смъртоносният вирус бе покосил около два милиона от жителите на Русия. Навред се въргаляха мъртъвци, полуразсъблечени, защото градската беднотия веднага свличаше топлите връхни дрехи от вкочанените тела на умрелите, с което още повече спомагаше за разпространението на заразата.

Дори и конете като че ли усещаха неумолимо приближаващите се беди, защото не спираха да пръхтят и цвилят неспокойно, да мятат глави назад и настрани, да стъпкват безпощадно труповете, с които бяха осеяни улиците, водещи към кея. Копитата им често се подхлъзваха по заледените павеа. Повечето от ресторантите бяха спуснали кепенците си. Тежките двери на големите пристанищни докове бяха плътно затиснати от камари боклуци. Залостени бяха дори железните порти към пасажите по главната улица, някога претъпкани с магазинчета, в които в доброто старо време кипеше оживена търговия. Около пристана, покрай редицата от канцелариите на параходните компании, бяха струпани планини от сандъци, куфари, кутии и вързопи. По тесния тротоар бяха нахвърляни дори и мебели, калфи за цигулки, ковчезета за бижута, торби с изпомачкано бельо, даже и едно

килната пиано. Всичко това чакаше да бъде натоварено в трюмовете на някой от корабите. Или беше запокитено от доведените до пълно отчаяние емигранти, след като алчните параходни агенции удесеториха таксите за превоз на багаж и покъщнина. А кейовете бяха задръстени с планини от оръжие и сандъци, боеприпаси, медикаменти и хранителни продукти. Но белогвардейците вече бяха започнали да изхвърлят сандъците в ледената вода, за да не попадне тилото снаряжение в ръцете на омразните болшевики.

Кити се стараше да избягва страховитите гледки, на дори покрайнините на Новоросийск изобилстваха със сгърчени, вледенени трупове на хора и коне. Потресената жена напразно се опитваше да отмества поглед нагоре към сивеещото небе, но не можеше да не настръхва от злбния лай на глутниците от мършави бездомни псета.

Ето че отново се смрази от ужас и едва не се строполи от седлото — на десетина метра пред коня ѝ три прегладели кучета се джафкаха яростно в схватката кое от тях първо да докопа вледенен детски труп, лежащ до купчина боклуци край бордюра.

Аполон веднага сграбчи юздата на коня ѝ, дръпна я към себе си и протегна ръка към кръста ѝ, за да не ѝ позволи да падне върху хлъзгавите павета.

— За Бога, Кити, какво става с теб? — извика той. — Да не би да ти прилоша?

Но тя не можа да му отговори. Главата ѝ се люшна и безпомощно се отпусна на рамото му. Изплашен от пребледняването ѝ, Аполон веднага я притисна още по-плътнo към себе си, сетне извика през рамо на Карим и Сахин. Карим незабавно пое поводите на коня на графинята, а Сахин се зае да помага на княза да я свалят от седлото. Аполон я загърна със своето кавказко наметало и я настани пред себе си на седлото на Леда.

Разтревожен за състоянието ѝ, Аполон пришпори кобилата и Леда се понесе като вихър по улиците, водещи към пристанището. Дръпна поводите и махна с ръка на Карим да му помогне да свали Кити от седлото едва когато стигна градината с кипариси и оголени от зимния студ маслини дръвчета, на стотина метра от крайбрежния булевард. Графиня Радишевска се сепна от сътресението и замаяно завъртя очи, след което се опита да се изправи, но не успя да се задържи на крака, защото коленете ѝ се подкосиха. Но Аполон, който я

придържаше под мишниците, не ѝ позволи да падне наред мръсния сняг.

Той още не можеше да си обясни защо бе припаднала тя. Никога не я бе виждал толкова бледа и безпомощна. Вдигна я на ръце и се доближи до първата пейка, която се изпречи пред очите му. Приседна на пейката и я настани по-удобно върху коленете си. Кити помръдна изплашено, но очите ѝ останаха притворени, а лицето ѝ — мъртвешки бледо.

Аполон се надвеси над нея и прошепна тревожно:

— Кити, скъпа, от какво ти прилоша? — После веднага притисна ръка към челото ѝ. По гърба му пропълзяха вледеняващи тръпки, породени от ужасяващото подозрение, че се е заразила от тиф.

— Не... не, нищо ми няма — едва чуто промълви тя и се опита да повдигне клепачи. — Просто така... И аз не знам защо ми се зави свят... Просто, изведнъж... Може би заради всичките тези мъртъвци. Не издържам на подобни гледки.

Единствената му утеха в момента бе това, че поне нямаше висока температура. Може би не беше се заразила с проклетия коремен тиф, а бе припаднала от преумора? За всеки случай Аполон отново опипа челото ѝ, ръцете ѝ, целуна я по бузата, след което извърна очи към сградите от другата страна на булеварда.

— Не можеш в това състояние да се качиш на някой кораб и да напуснеш Новоросийск — твърдо заяви князът. — Прекалено голяма е опасността да се разболееш от тиф.

— Но тогава какво ще стане с мен? — изхлипа тя, доведена до ръба на отчаянието. Главата ѝ отново се отпусна безпомощно назад, но я спаси единствено коравата ръка на Аполон Кузин. — Нали Пьотр иска от мен да се махна от Русия... Нали ми бе обещал, че ще ме чака в Париж!

Аполон мрачно се запита как ще живеят те тримата, ако наистина се озоват във френската столица. По дяволите, от ден на ден всичко около него ставаше все по-заплетено и объркано!

Откакто напуснаха Ставропол — не, истината бе, че още от преди това, откакто бе разбрал, че е била метреса на онзи ужасен болшевишки генерал — Аполон непрекъснато беше в мрачно настроение, денонощно терзан от разкъсващите го чувства. Не можеше да престане да жадува за нея, за ласките ѝ, за топлината ѝ. Но не

смееше дори да я докосне, което още повече го вбесяваше. За него бе нечовешко наказание да я усеща толкова близо до себе си, но да не може да си позволи дори веднъж да я целуне, да я притисне до гърдите си. Защото беше омъжена и за друг. И то не за кого да е, а за най-добрия му приятел! И защото от около месец насам беше се въргала в леглото на трети. И то не на когото да е, а на един от най-върлите му врагове!

На всичкото отгоре Аполон не можеше да си отговори на мъчителния въпрос — защо се бе примирила с безкрайно унижителния престой в апартамента на генерал Беръзов? Защото е била изнасилена, заплашвана с разстрел, с мъчения? Или защото се бе съблазнила от щедрите му подаръци? Наистина, кой мъж ще подари на една жена толкова скъпа наметка от самур? Както и разкошна огърлица с невероятно едри рубини и рокля от моаре... Не, не можеше, отказваше да повярва, че Кити бе способна да се продаде, дори и на толкова скъпа цена! По дяволите, ако всичко наистина се свежда единствено до това кой ще даде повече пари за нея, то той, потомственият княз Кузин, имаше несравнимо повече богатства от онзи извратен сибирски мужик! При това негови по наследство, а не натрупани с пладнешки обири, които онези нагли болшевики наричаха експроприация! Но нима трябваше да падне тъй ниско, че да купува любовта ѝ, като че ли графиня Радишевска е някое от момичета в публичния дом на Мадам Зоя в Нижний...

За негово нещастие след онези незабравими три декемврийски дни и нощи в нейното имение Кити бе успяла изцяло да обсеби мислите и чувствата му, да се превърне в принцесата на неговите мечти, в дар небесен, по който влюбеният като хлапак княз не бе престанал да въздиша. Вече бе неспособен да разсъждава логично и хладнокръвно. Заболяха го юмруците от непрестанно стискане в пристъп на безмълвна ярост, а мускулите на гърба му не преставаха да потръпват в конвулсивни тръпки. Не, така повече не можеше да продължава! Трябваше нещо да предприеме! И то без никакво протакане!

Изискваше го мъжката му гордост, защото не можеше повече да се задушават от безплодните пристъпи на умопомрачаващия гняв, защото нищо не ненавиждаше повече в този проклет живот от

чувството за пълна безпомощност. И защото не можеше да се примири, че ще я загуби.

— Щом няма да заминаваш с някой кораб от пристана на Новоросийск, остава ни един изход. Да се опитаме да се доберем до Туапсе — замислено процеди Аполон Кузин. — Кой знае, може пък това по-южно пристанище още да не е погнато от епидемията. Дано в Туапсе не заварим толкова ожесточена борба за корабни каюти.

Потеглиха след кратка почивка, колкото да изпият по две чаши горещ грузински чай. Докато яздеха по дългия път, водещ на юг от Новоросийск, Кити с неимоверни усилия успяваше да се крепи на седлото, което принуди мъжете да спират на всеки два часа, за може тя да възстановява силите си. На всичкото отгоре запасите от храни бяха на привършване, а последните две денонощия се случиха необичайно студени за сезона.

Щом оскъдното мартенско слънце започна да клони на запад, за да хлътне зад ниските хълмове между криволичещия път и крайбрежието, групата се спря за нощувка. С помощта на Аполон Кити едва се свлече от седлото и успя да направи само няколко крачки, преди да се отпусне безпомощно в ръцете му. Карим и Сахин веднага се притекоха на помощ, застилайки с наметалата си влажната земя, след което се заеха набързо да стъкмят огън.

Виеше ѝ се свят, чуваше гласовете на тримата мъже приглушено, като че ли долитаха до слуха ѝ от безкрайно далече. Пред очите ѝ причерня и веднага се спусна гъста, непрогледна пелена. Изнуреното ѝ тяло се разтресе от спонтанни гърчове. Вече не чуваше нищо, освен някакви смътни подвиквания за храна... за горещ чай... И името ѝ, да, нейното име викаше някой в ухото ѝ! Но защо викаше тъй силно и тъй отчаяно? Графинята се опита да спре тракането на зъбите си, да се сгуши в плътната кожена наметка, после напипа още някаква тежка дреха, с която някой я бе загърнал. Но какво беше това? Някой я разтриваше с трескави движения, като бесен... Постепенно краката и ръцете ѝ започнаха да се сгряват и вцепенението, а след него и унесът започнаха да отзвучават. Така припадналата Кити най-после се съвзе, за да разбере, че се бе озовала в прегръдките на княз Кузин. Ниско приведен над лицето ѝ той я бе обгърнал отвсякъде и търкаше задъхано ръцете ѝ... Но кой бе навил ръкавите ѝ... докато сърдитият

Карим разтриваше нозете ѝ, а на крачка зад него изпотен, Сахин ръчкаше със сабята си буйния огън.

— Кити, о, Кити, скъпа... По дяволите! Какво ти е, скъпа моя? Кажй поне една дума! Само от преумората ли си тъй зле? Заради дългата езда, нали? Или... да не би пък да е заради недояждане?

Аполон не спираше да шепне в ухото ѝ, измъчено и задъхано. За пръв път откакто я бе измъкнал от лапите на Беръзов, гласът му отново бе топъл и ласкав, същият гальовен глас, какъвто се бе запечатал в спомените ѝ отпреди Коледа... Кити леко извърна глава и се взря унесено в омайните златни точки в очите му. Господи, те отново преливаха от нежност, както тогава, в имението, в нейната спалня. В нейното легло. В този миг тя осъзна какво бе длъжна да стори — да му признае истината, цялата истина. За тяхното дете. Ако капризната съдба наистина бе пожелала да изпробва чувствата им, то Кити вече бе напълно сигурна, че Аполон бе издържал всички проверки. Очевидно тя никога няма да може да се добере до онова пристанище някъде далече на юг, Туапсе, защото тук ѝ бе съдено да преживее сетния си миг. Оставаше ѝ само утехата, че ще издъхне в ръцете му. Но преди да умре, бе длъжна да му разкрие истината. Така че не можеше повече да отлага обяснението си.

Но първо си пое дъх, за да събере малко смелост, преди да му признае, без да смее да го погледне в очите:

— Зле ми е, защото съм бременна.

Сетне скръсти ръце и зачака отговора му, измъчвана от най-страшното опасение.

Изненадан, князът я изгледа сепнато, неспособен в първия миг нито да реагира, нито да откъсне тревожния си поглед от лицето ѝ. „Затова ли е бил нужен на генерала този средновековен девствен пояс? Затова ли Беръзов е носел ключето в себе си?“ Това бе първата идиотска мисъл, която му хрумна. Главата му забуча от трескави мисли, докато преравяше светкавично спомените си от последните месеци. Устните му потръпнаха — Аполон Кузин задъхано пресмяташе дните и седмиците. „Не, не това е невъзможно! Тя била с онзи генерал само от... Не, не може да е от него! Но тогава излиза, че... че бащата на това дете е Пьотр! Да, разбира се! Още нищо не ѝ личи, а това, хм, това може да означава само едно: че е най-много във втория... или в третия месец!“

— Предполагам, че Пьотр много ще се зарадва.

— Напротив, няма да остане доволен от тази вест!

„Е, да, разбира се, щом като...“, мрачно свъси вежди Аполон.

— Искаш да кажеш, че не е от мъжа ти, а от онзи генерал? —
Устните му веднага се изкривиха в презрителна усмивка.

— Не. Не е от него — съвсем тихо прошепна тя.

— Така ли? — окончателно се изуми Аполон. — От кого е тогава?

— От теб.

Кити никога досега не бе допускала, че е възможно лицето на един силен, млад мъж — мъж в разцвета на силите си — така внезапно да изгуби цвета си и да застине като восъчна маска. Чертите му мигом се изостриха, скулите му изскочиха над хлътналите му бузи. А очите му, в които само допреди миг се четяха противоречиви чувства, сега я гледаха така смаяно и занесено, че тя се изплаши да не би сега на него да му прилошее. Объркана, графинята усети как в гърдите ѝ пропълзя тревожна, плашеща хладина, когато Аполон остана така, неподвижно втренчен в нея в течение на почти цяла минута — стори ѝ се, че бе изтекла цяла вечност...

Най-накрая Аполон Кузин пое шумно глътка студен въздух. Подейства му отрезвяващо. Преглътна смутено и чак тогава прошепна едва чуто:

— От мен? Сигурна ли си?

Но дори и сега не успя да се отърси от рояка отровни подозрения? С колко ли мъже е била преди него? Защото беше невероятно никой преди срещата им през миналия декември да не бе ухажвал и да не бе се опитвал да съблазни такава красавица като нея!

— Да. Сигурна съм.

Аполон се опита да възвърне самообладанието си, но не успя да прикрие треперенето на ръцете си, когато смутено посегна да погали бледото ѝ лице. Сетне я заговори с дрезгав, почти пресипнал глас:

— Моля те, кажи го още веднъж. Страхувам се, че може да не съм чул добре думите ти...

След което остана напълно неподвижен, но напрегнат, изгарящ от трескаво очакване.

А тя намери в себе си сили само да повтори сковано, с глас, който ѝ се стори странно чужд и непознат:

— Напълно съм сигурна. За нещо толкова важно и сериозно не мога да си позволя да лъжа нито теб, нито себе си.

Той отпусна съкрушено ръце. Този път в него не остана и капчица съмнение — невъзможно бе тя да го мами за бащинството на детето, а в същото време да го гледа право в очите, без да трепне дори за миг.

Но след това явно някаква неприятна мисъл жегна съзнанието му, защото Аполон се намръщи и свирепо изръмжа:

— По дяволите, каква бъркотия!

Но Кити, прекалено изтощена и отслабнала, унижена и съсипана след всичките преживелици от последните няколко седмици, вече нямаше сили да понесе още един удар на безмилостната съдба. И без това зъзнеше от студ, въпреки наметалото. Усещаше, че силите ѝ бяха на изчерпване. Не можеше да се надява на нищо, освен да живее в тягостна самота, недостойно изоставена от мъжа си. А сега, когато очакваше да чуе поне две-три утешителни слова, единственото, което Аполон успя да измисли, беше горчивото възклицание: „... каква бъркотия!“ Очите ѝ отново се наляха със сълзи, а гърлото ѝ се сви от задушаваша мъка.

Аполон я изгледа замислено. Дали не трябваше да ѝ помогне да се освободи от тази нежелана бременност? Веднага си спомни, че беше чувал за някаква частна клиника в околностите на Петербург, доста посещавана преди войната от знатните дами от висшето общество, които бързаха да се отърват от последиците от похожденията си. При последния си отпуск от фронта, който бе прекарал в Петербург, някой му бе споменал, че тази клиника била превърната в полева офицерска болница. Но може би я бяха преместили някъде другаде? След като толкова много мъже се връщаха от многомесечния престой в окопите, отчаяно зажаднали за женски ласки, неминуемо би трябвало да съществуват и подобни медицински заведения. Макар че при мисълта за евентуален аборт косата му настръхна от отвращение — от предишните си любовници Аполон бе наясно, че това е доста рискована операция. И сега, насред бушуващия хаос на Гражданската война, къде можеше да осигури той за Кити, толкова крехка и отслабнала, първокласен хирург и добре оборудвана клиника?

Не, това бе немислимо! Отляво на пътя към Туапсе беше морето, а отдясно се синееха в далечината високите хребети на Кавказ. На

десетки версти наоколо нямаше нито един град, само бедни планински селца и още по-скромни аули. Но защо поне за миг не му хрумна, че Кити може би желае да задържи детето? Аполон отново потъна в мрачни размисли, но нищо ново не успя да измисли. Знаеше само, че е изправен пред неимоверно сериозна дилема, чието разрешение не търпеше отлагане. Отчаян от безсилието си, князът неволно вдигна поглед към нея, за да потърси в очите ѝ отговора, който сам не успя да открие.

В този миг очите ѝ му се сториха огромни — доминиращи цялото ѝ лице, бледо като платно, с отчетливо очертани тъмни сенки от недоспиване и тревоги. Но дори и сега, въпреки всичко, тя си оставаше тъй прелестна и миловидна, че Аполон усети как невидима ръка го стисна за гърлото. „*Защо не заплака?*“, удиви се той. Всъщност каква вина имаше тя за това, че той беше нахлул неканен в живота ѝ? И с какво бе по-добър от онзи генерал? И двамата искаха да я притежават, а сега тя се бе озовала напълно безпомощна в ръцете му...

Точно тогава една неочаквана мисъл се загнезди в главата му. Отначало я отхвърли като глупава и детинска — той вече я бе опознал добре и знаеше, че гордостта няма да ѝ позволи да приеме поканата му! Но ако Кити все пак успее да преглътне накърнената си гордост, да, защо пък тогава да не я вземе със себе си? И без това сега тя нямаше къде да се приюти, нито един близък не ѝ бе останал. Нито дом, нито покъщнина, нито надежда за спасение... Не можеше дори да избяга в чужбина! Следователно оставаха единствено планините, тези извечни закрилници на всички бегълци, жадуващи свобода. А нали точно там, в непристъпните висини, бе сгушен неговият дом. Да, Господи, това е спасението! Нали той самият никога не бе имай никакви морални скрупули. Защо сега трябваше да се безпокои от това, че е чужда съпруга?

Тревожният израз на лицето му видимо омекна. Чертите му се оживиха, въпреки че и той се измъчваше от студа и преумората след дългия преход. Ръцете му се протегнаха към нея, за да я погалят и стоплят. Пръстите му мълчаливо се заровиха в хаотично разпилените коси. Наведе се над нея, целуна студенеешките ѝ устни, меко, топло и обещаващо.

А тя, която миг преди това бе готова да се разплаче безутешно, посрещна жеста му с благодарност. Не отрони дори дума, само се

сгуши в прегръдките му. Косите ѝ скриха ръцете му, ласкаво докосващи нейното лице. Аполон веднага схвана какво се иска в този момент от него и я обгърна през кръста, за да разтърка гърба ѝ, без да спира да нашепва гальовни думи.

Двамата дълго останаха така, безмълвно притиснати един до друг, заслушани в ритъма на сърцата си, докато най-последно ръцете му се отдръпнаха от нея, а дългите му пръсти нежно се спуснаха по страните ѝ.

— Ще те заведа в моя дом, високо горе в планините, където никой няма да те открие. Само че... мислиш ли, че ще издържиш на тежкото изкачване?

Огромните ѝ изумрудени очи светнаха от радост. Но Кити нямаше сили да му отговори, само кимна задъхано.

— Искам да ти кажа още само едно нещо — загрижено изрече Аполон. — Повече не бива да мислиш за нищо. Остави всички тревоги на мен.

За нея тези няколко думи бяха напълно достатъчни, за да се увери, че той вече бе признал бащинството си над детето, което тя носеше в себе си, и че не желаше повече да разговарят и спорят по този толкова деликатен въпрос.

През цялата следваща седмица напредваха само нощем, а през деня събираха сили в изоставени планински селца.

На два пъти не посмяха да влязат в селата, защото забелязаха признаци на човешко присъствие, като предпочетоха много по-неудобното, но по-сигурното прикритие — плитките пещери в скалите в околността.

В тези диви местности новините достигаха много бавно, затова те не узнаха, че само три дни след заминаването им от Новоросийск, червеноармейците бяха превзели и това важно пристанище на източния бряг на Черно море. Не предполагаша също, че зад тях напредваше шестдесетхилядна армия, съставена предимно от казаци от поречието на Дон и Терек. Последните разпокъсани съединения от Бялата армия, лишени от надеждата да дочакат спасителните кораби за Турция и Франция, се опитваха, сред непрестанни, все по-ожесточени и кръвопролитни схватки, да си пробият път на юг, към Грузия, където

болшевиките още не бяха проникнали. След като се изкачиха на високите хълмове, извисяващи се над околността, малката група проследи нахлуването на многочислените червеноармейски отряди, а по-късно и озадачаващото им изтегляне в обратна посока, към северните брегове на Черно море. Аполон Кузин нямаше как да узнае, че от Москва бе дошла заповед до всички войски от Южния фронт да се прегрупират за нахлуване в Кримския полуостров. Но това не му попречи да изрази шумно възторга си от този неочакван обрат на събитията. Сега никой нямаше да му попречи да отведе Кити, Карим и Сахин на изток, към усамотения планински аул — дългогодишно фамилно владение на князете от рода Кузин.

Аполон не преставаше да се тревожи как ще издържи бременината и изтощена графиня дългото и трудно изкачване на високите планини. Настани я на седлото пред себе си, а зад него Сахин върза поводите на коня на Кити за седлото. През целия път не смееше да ускорява темпото, за да не подложи на изпитание силите ѝ. За нея всяка вечер тримата мъже пазеха най-топлото място край огъня, най-сочните късове от печеното месо, най-плътните наметала за през студените планински нощи.

Първата седмица изтече неусетно в предпазливо отдалечаване от крайбрежието и изкачване на най-близките хребети. Едва тогава Аполон започна да се успокоява, че по петите им няма преследвачи. Сред този хаос от дълбоки клисури и бездънни пропасти, без никакви пътища — опитният Карим, който яздеше най-отпред, ги превеждаше по едва забележими кози пътеки — само опитен планински водач можеше да открие следите им. Макар че вече беше средата на март, в планината все още беше много студено, особено нощем. Така групата от трима мъже и една жена бавно и неусетно се приближаваше все повече към владенията на Искендер хан, працядо на Аполон Кузин.

През последните дни от пътуването Карим и Сахин се осмеляваха да се отбиват до най-близките колиби, за да купят от овчарите мляко и сирене. Тук, в тези глухи долини още не бе стъпвал червеноармейски крак, затова един от двамата телохранители на Аполон можеше да си позволи, макар и за кратко, да се отлъчи от групата. Но дори и сега Аполон и другарите му продължаваха да избягват главните проходи, свързващи Задкавказието с Русия, където можеха да попаднат на някой заблуден болшевишки отряд. Освен това,

въпреки че планинците рядко се намесваха в политическите борби, Аполон не изключваше възможността дори и тук идеите на болшеви́зма да замъглят мозъците на местните жители и да се стигне до неочаквана и крайно нежелана размяна на изстрели.

По време на многодневното пътуване Кити неведнъж улавяше отпращаните към нея недоверчиви погледи на Карим и Сахин. Накрая не издържа и сподели притеснението си с Аполон, който веднага ѝ обясни с напълно спокоен тон:

— Местните жители трудно могат да приемат дързостта ми да живея с жена, която е била в съжителство с вражески генерал. Дори се осмелиха една вечер край огъня, когато ти вече беше заспала да ми го кажат открито: „*Сега тя ти принадлежи. Ти можеш да я задържиш като твоя жена. Но можеш и да я натриш. Коранът позволява и двете.*“ Карим и Сахин обаче още не са наясно дали ти си само една от временните ми увлечения или имам напълно сериозни намерения спрямо теб. Това ги обърква и озадачава, защото са приучени да се държат по един начин с наложниците на своя господар и по съвсем друг със законната му съпруга. Ако те обява за моя наложница, това ще им развърже ръцете и ако евентуално ти се опиташ да ме измамиш, да ми сложиш рога или да ме предадеш по някакъв начин, няма да се поколебаят да ти прережат гърлото.

Очите на графинята се разшириха от уплаха.

— Не, няма причина за тревога — побърза да я успокои Аполон и в очите му отново заблестяха предизвикателни златисти точки. — Досега никой не е успявал да ме принуди да променям решението си, независимо за какво става дума.

Два дни по-късно ездачите достигнаха скътаното високо в планината фамилно владение на князете от рода Кузин. Щом преваляха последното възвишение, пред очите им се разкри китна долина, сгушена сред стръмни, почти непристъпни хребети.

— Ето, скъпа, това е крайната цел на нашето пътуване — долината Дарго. Хей там долу е сараят на Искендер хан, моят прадедо — обясни ѝ Аполон и посочи с нагайката си към масивната дървена крепост, смътно напомняща средновековните замъци, с по една висока кула в четирите ъгъла. — А ето ги и първите посрещачи — отбеляза

той, когато чу екота от пушечния залп, с който ги приветстваха припряно препускащите към възвишението живописно облечени ездачи.

След това Аполон ѝ показва още една къща, много по-малка, но по-кокетна, приличаща повече на вила, отколкото на крепост, кацнала на един хълм в дъното на долината. Той ѝ обясни, че вилата е била построена от баща му, княз Алекс, преди около двадесет години. От нея, уточни Аполон, се откривала приказна гледка. В момента прозорците ѝ блестяха, осветени от залязващото слънце. Отвън вилата бе облицована с бял мрамор, докаран тук с десетки мулета чак от крайбрежието. Аполон не пропусна да спомене, че мраморът се белеел призрачно нощем по пълнолуние. Виждаха се три тераси, колонада и две дълги крила. Очарована, графинята бе длъжна да признае мислено, че не бе виждала досега толкова красива дворянска вила.

— Чудесна е — прошепна Кити и дръпна поводите на коня си. Неволно си припомни колко по-скромна изглеждаше къщата в нейното имение, като танцьорка от кордебалета, изправена до примабалерината на ансамбъла. Личеше си, дори отдалече, че за този фамилен дом баща му, старият княз Алекс, не бе щадил средствата. Аполон се усмихна замечтано.

— Слушал съм слугите да разправят, че баща ми навремето е построил тази къща с една-единствена цел — да спечели сърцето на майка ми.

— Не се съмнявам, че е постигнал целта си! — веднага откликна Кити.

— Баща ми, а също и майка ми, винаги са били особени хора, дори бих казал, доста екстравагантни. Обичат да пръскат парите с щедър замах, само и само да изпитат повече наслади от живота. Откакто го помня, той винаги е бил лудо влюбен в нея. Всъщност именно затова сега те двамата са във Франция. Майка ми е искала да напусне Русия, но не заради събитията... Не, те заминаха много по-рано, след като сестра ми и аз пораснахме и вече сами се грижехме за себе си. Баща ми отначало отказал да замине за Париж, но не ѝ позволил да отпътува без него. Аз отказах да ги последвам и баща ми се съгласи с мен, но майка ми замина огорчена от решението ми. Но сега съм спокоен за тях, защото баща ми, както винаги, е неотстъпно с

майка ми и се грижи предано за нея, независимо от това, че понякога си пати от своенравния ѝ характер.

— Навярно сега те двамата са истински щастливи във Франция — промълви Кити и веднага се натъжи, защото си спомни за своя нещастен брачен живот. Но след няколко сподавени въздишки младата жена си припомни, че всичко това вече принадлежи на миналото, че сега обича единствено княз Аполон Кузин, и то така страстно, както никога не бе допускала, че е възможно да се влюби в някой мъж. Но дали и техният съвместен живот ще бъде така щастлив, какъвто е бил — и продължава да бъде — брачният живот на неговите родители, и то въпреки бурната епоха, в която живееха? Разколебана от тези съмнения, графиня Радишевска побърза да заговори за нещо друго, за да не бъде отново помрачено съзнанието ѝ от тревожните мисли за това, което може да се случи след края на войната:

— Ти бил си роден, когато бащата ти е построил тази приказна вила?

— Да, но нямам никакъв спомен за строежа.

Странно, но в същото време абсолютно същите мисли вълнуваха и неговото сърце. В какви щастливи и мирни години са живеели родителите му и какво се наложи да преживее неговото поколение. И кой знае какво още им крои бъдещето? Неволно отклони поглед към лицето ѝ. Той вече не питаеше дори капка съмнение, че тя е избраницата на неговото сърце, но оставаха притесненията около съпруга ѝ, около войната, на която никой още не можеше да предскаже краят... Или какви изненади ще поднесе съдбата на още нероденото им дете? На тяхното дете...

Но още по-учудващо бе съвпадението в мислите им — Аполон, също като Кити преди малко, решително отхвърли мрачните си опасения, защото не можеше да понася колебания и съмнения да тровят душата му. Спря кобилата, за да изчака да се изравни с нея коня на графинята, обърна се и ласкаво ѝ заговори:

— Да, да, сега, след като ти ме попита, си спомних! Може би съм бил само на две години, когато е бил приключен строежът на вилата. Да, сигурно така е било, защото именно тази вила, кацнала на скалите като орлово гнездо, помня аз като първия си дом, в който преминаха най-ранните ми години. А сега, скъпа моя — нежно изрече той, с

поглед, преливащ от любов, — сега този дом е твой. Добре дошла у дома!

Княз Кузин веднага изви поводите, за да застане Леда още поплътно до коня на графинята.

След това сгрыващо сърцето ѝ приветствие князът се наведе към нея, прегърна я през рамо и нежно притисна устни към лицето ѝ.

По бледите ѝ страни рукнаха сълзи, но този път това бяха сълзи на щастие, на облекчение, макар и примесено с лека тъга — заради всичко, което вече бе изгубила безвъзвратно, макар да бе още толкова млада.

— Не мога да изкажа с думи колко съм ти благодарна, Аполон, че ме доведе в тази райска долина — прошепна му тя и вдигна мокрото си лице към неговото, за да му предложи мекотата на алените си устни. Не беше на себе си от радост, че най-последно, след толкова продължителни, неописуемо мъчителни митарства, тя най-сетне бе открила това обетовано кътче, закътано и скрито от ужасите на войната. Шестото ѝ чувство веднага ѝ подсказа, че тук ще намери утеха и забрава, блаженство и покой — небесните дарове, за които винаги бе мечтала.

Едни и същи мисли продължаваха да вълнуват и нея, и него: те двамата бяха преминали през толкова страдания и мъки, че вече не помнеха колко пъти бяха на косъм от раздялата и срива, но ето че изпитанията, поднесени им от жестоката съдба, най-последно се бяха оправдали. Бяха издържали суровия житейски изпит, за да се озоват в този вълшебен край, сгушен сред непристъпните скални зъбери, далеч от всички врагове. Та тук дори пътища нямаше, само полускрити сред клека и гъстата трева планински пътечки, толкова тесни, че двама воители можеха да отблъснат набезите на цял вражески полк. Сега тук тя най-последно ще бъде негова, само и завинаги негова — знаеше го, защото не можеше сърцето ѝ да я мами в такъв сублимен момент...

Щом чу зад гърба си неловкото прокашляне на Карим, Аполон веднага се дръпна назад и зае обичайната си изправена стойка на седлото. Но на устните му отново разцъфтя по момчешки очарователна и безгрижна усмивка, преди да се обърне с шеговит тон към Кити:

— Ето, виждаш ли как нашата упадъчна цивилизация разлага моралните устои? А ние после се удивляваме защо суровите планинци, родени само за битки с нашествениците и с природните бедствия, с

техните ориенталски предразсъдъци, се мръщят сърдито всеки път, когато някой мъж не крие чувствата си към някоя жена в присъствието на други хора.

Кити дяволито повдигна вежди.

— Мислиш ли, че твоите свирепи телохранители ще се нахвърлят с нагайките си върху мен, ако продължавам да нарушавам строгите повели на Корана?

Аполон даде знак с ръка на Карим и Сахин да го изчакат, като пришпори леко кобилата си, без да изпуска поводите на коня на графинята, за да се отдалечат двамата от плътно следващите ги спътници.

— Не, разбира се, няма такава опасност. Не забравяй, че за тях ти вече си моя собственост и те нямат право да ти посягат, каквото и да се случи, колкото и да не са зачетени религиозните им повели. Ще се осмелят да вдигнат ръка срещу теб само ако им дам знак.

— Но това означава, че аз ще бъда длъжна да ти бъда робски покорна до последния си дъх!

— Точно така. Нямах представа колко се радвам, че така бързо започна да усвояваш местните обичаи! — засмя се Аполон и ѝ намигна предизвикателно.

Но Кити не се засмя с него, защото внезапно я осени една мисъл, която досега не ѝ бе хрумвала.

— Нещо не ми стана ясно. Колко близо до мен ще стоят твоите телохранители? Нали бдят неотлъчно над теб? И денем, и нощем... Прощавай, че те затрупвам с въпроси, но още не мога да свикна с тези неочаквани промени.

— Ами... доста близо.

— Но предполагам, че поне в леглото ще те оставят сам.

— Хм... не съвсем...

— Какво означава това? — недоволно го изгледа тя.

— Няма да ми позволят да се усамотявам в леглото с някоя жена — смутено ѝ отвърна той. — Освен ако тази жена не си ти.

— Сигурен ли си, че никога няма да се стигне до такава сцена? — сърдито извика Кити, след като в паметта ѝ изплуваха самотните нощи, когато Пьотр се забавляваше в публичния дом на Мадам Зоя в Нижний.

— Абсолютно, любов моя! — Аполон побърза да протегне ръка, за да я погали успокоително по лицето. — Не мисли, че всички мъже са като граф Пьотр Радишевски. — Но тревогата, изписана на лицето ѝ, веднага му подсказа, че тя още не се бе успокоила, затова обърна лицето ѝ към своето, погледна я право в очите и продължи с категоричен глас: — Но още отсега мога да ти обещавам нещо, скъпа моя — никога, никога през всичките години, които съдбата ще ми отряди да изживея с теб, няма да те нараня, няма да вдигна ръка срещу теб.

Конете на Карим и Сахин отново ги настигнаха и Аполон побърза да заговори на друга тема:

— Но ти още нищо не си видяла. Почакай да те представя на праядо си, страховития Искендер хан. Сигурен съм, че са му съобщили за пристигането още преди първите слънчеви лъчи да са обагрили в розово тези хребети. Искендер хан винаги има свои съгледвачи скрити сред урвите на удобни за наблюдение места. Неговите хора са разбрали, че аз, Карим и Сахин напредваме към крепостта, но твоето присъствие вероятно ги е озадачило. Тук много рядко се появяват непознати жени. Но не се безпокой. Макар да изглежда доста суров на пръв поглед, Искендер хан ще бъде на наша страна.

— Хм, звучи доста страшничко, А по какъв начин праядо ти показва на хората около него, че не одобрява нещо?

— По-добре да говорим за нещо друго.

— Какво искаш да кажеш? — тревожно го погледна тя, предусетила, макар и смътно, че Аполон крие нещо от нея.

— О, Кити, нали вече ти обясних, че няма да имаш никакви причини за безпокойство! — припряно отвърна той. Явно искаше да избегне прекия отговор на въпроса ѝ. — Освен това, сигурен съм, че ще те хареса, при това още от пръв поглед.

— Ами ако не стане така?

— Ще престанеш ли да спориш с мен, след като вече си на моя територия, и то в присъствието на Карим и Сахин? — предизвикателно я запита той. В интонацията му се прокраднаха закачливи нотки. — Ако продължаваш все в този дух, още от утре ще изгубя, и то завинаги, тяхната почит, която ми дължат като мои предани слуги. От теб сега се иска само едно: да се понравиш на Искендер хан. Разбира се, поне дотолкова, доколкото ще пожелаеш да го сториш, без да жертваш

достойнството си. — Аполон разбра, че тя се готви да му възрази, затова вдигна ръка и не ѝ позволи да си отвори устата. — Не, повече нито дума! Ако искаш да продължим със схватките, нека да ги отложим за през нощта, когато най-после ще останем сами, в леглото. — Той я изгледа с премрежен поглед, въодушевен от неочаквано хрумнала му идея. — Да, звучи дяволски съблазнително. Всъщност знаеш ли откога жадувам да се озовем в леглото? От седмици чакам този миг.

— Не е от седмици, а от месеци!

— Нима толкова много съм ти липсвал? — попита я той с лукава усмивка.

— Не съвсем — смутено излъга Кити.

— А пък ти на мен дяволски ми липсваше! — Понижи ти и промърмори: — По-точно копнеех за най-сладките кътчета на тялото ти...

— Развратник! — прошепна тя, привидно възмутена.

— Най-после отгатна с кого си имаш работа!

И двамата едновременно прихнаха в покоряващо весел и безгрижен смях, така, както само младите умеят...

Но Аполон не успя да овладее нервните тръпки, лазещи по гърба му, докато изкачваше стръмните гранитни стъпала към площадката пред главната порта на крепостта. Младият княз с дълбока тревога се опитваше да отгатне как Искендер хан ще посрещне новата му любовница. Не можеше да се ожени за Кити, защото тя вече се бе венчала за друг.

А това никак нямаше да се понрави на прадыдо му. Аполон веднага си спомни как преди години бе допуснал сериозна грешка, като доведе при Искендер хан една от своите вятърничави обожателки, която никак не се хареса на строгия, своенравен и непреклонен Искендер хан. Още на третия ден госпожицата изчезна вдън земя и оттогава никой нищо не чу за нея. Не, той е длъжен още с пристигането си да обясни на прадыдо си, че сега и дума не може да става за подобно разрешение, ако възникнат усложнения. Че той, княз Аполон Кузин, за нищо на света няма да позволи графиня Радишевска да „изчезне“ някъде сред пропастите отгатык хребетите около долината Дарго.

Младият мъж не усети кога изкачи последното стъпало и коленичи пред широката софа, на която го очакваше побелял старец, вече прегърбен и съсухрен, но все още с властно изражение и строг поглед. Искендер хан сам не помнеше годините си, само знаеше, че са някъде над деветдесет, което обаче не му пречеше да господства над планините и техните мрачни обитатели като некоронован цар. С изненадваща за суровия си вид жизненост той прегърна любимия си правнук, стисна горещо ръката му и веднага даде недвусмислен знак на въоръжените си пазачи да се отдалечат, за да може да размени няколко думи с Аполон.

— Много тревожни нощи изтекоха, Ас-Сакр — намръщено преглътна ханът. — До нас достигнаха слухове, че цяла Русия била покорена от онези бандити от Севера, дето се наричали болшевики. Затова изпроводих мои съгледвачи чак до Екатеринодар, за да те издирят и докарат тук.

— Но аз отдавна напуснах Екатеринодар. Потеглихме на юг, към Кавказ и Ставропол. Пътувахме само нощем.

— Мъдро, много мъдро си постъпил, момчето ми! — Старецът отпусна длан върху десницата на Аполон. — Е, хайде, кажи на твоите хора да влязат и да се разполагат в одаите, които вече съм наредил да оправят за тях. Жените в кухнята от часове се суят около казаните, за да нагостят теб и твоите спътници с най-доброто, на което са способни. Моите соколи съзряха четирима конника още вчера, от урвите над прохода Къзълтау.

Кити още чакаше на седлото, без да отделя загрижения си поглед от Аполон и Искендер хан. Сепнаха я силните викове на групата от двадесетина жени и момичета, които изскочиха от страничните порти и се втурнаха към Аполон. „Върна се нашият сокол! Младия сокол! Ас-Сакр Ас-Сагир е отново у дома!“ Новината се разпространи мълниеносно — очевидно досега Искендер хан бе крил тази вест от жените и прислугата — и радостна възбуда обхвана всичките обитатели на крепостта. Отвсякъде ехтяха възторжени крясъци, от които смаяната от толкова горещото посрещане графиня разбираше само думите „Ас-Сакр Ас-Сагир, Ас-Сакр Ас-Сагир!“. Но забеляза любопитните погледи, които не закъсняха да отправят към нея забулените местни жени през цялото време, докато конят на Кити бавно напредваше към широката гранитна стълба в подножието на

крепостта. Тя не можеше да не си зададе въпроса защо именно женската половина от местното население така буйно се радва от появата на Младия сокол.

В това време внушително множество от воини наобиколи Аполон, изправен зад Искендер хан, за да му се поклони и да го приветства с успешния край на опасното пътуване. Нечии опитни ръце веднага поеха поводите на Леда, а други смъкнаха торбите. Внезапно от скупчените жени изскочи смугло девойче, затича се презглава и се хвърли на шията на Аполон. Надигна се пръсти и му зашепна нещо на ухото. Но Искендер хан сърдито махна с ръка и двама джигити веднага задърпаха девойката назад в тълпата. Тя изчезна сред забулените жени, но още дълго отекваше предизвикателното ѝ кискане. Аполон се намръщи, защото момичето беше прекъснало важния разговор е прадядо му, но все пак отправи един бегъл поглед към жените, преди да се обърне отново към начумерения Искендер хан.

Старецът, разбира се, много добре бе видял как за миг бе пробягнало леко смущение по лицето на правнука му, затова промърмори недоволно:

— Някой трябва да се ожени за Тамара, преди тя да е сторила някоя щуротия.

— Да, няма да е зле... — кимна Аполон.

— Все още ли ти лови окото?

— Не, не, благодаря. Нямам време да събирам харем. Преди малко Тамара ми подшушна нещо на ухото... Чакала с нетърпение моето завръщане, защото вече било крайно време да ѝ изберат мъж, който да я прибере в своя дом.

— А ти какво си решил? Никога да не се задомяваш! Така ли си го измислил, а Ас-Сакр Ас-Сагир? — Искендер хан го измери с изпитателен поглед.

Макар вождът на близо пет хиляди дагестанци да се преструваше, че въобще не бе забелязал непознатата жена, която придружаваше любимия му правнук — защото още не му бе представена както подобава, — мъдрият хан не можеше да не си задава въпроса каква е нейната роля в живота на Аполон.

— Ами... — заекна за миг Аполон. — Още май ми е рано за женене. — Изкашля се смутено, преди да продължи с най-предпазливия тон, на който бе способен: — Не може ли да си

поговорим без никой друг наоколо? Но първо искам да ти представя една млада жена, която доведох със себе си. — Обърна се и махна с ръка на Кити да се приближи. Хвана я за ръката, за да успокои и нейното, и своето треперене, преди да склони чело. — Искендер хан, ще се радвам да посрещнеш като скъп гост тази жена, графиня Кити Радишевска. Кити, това е моят прочут пралядо, Искендер хан, властелин на всичките земи наоколо.

Още в мига, в който чу името Радишевска, лицето на суровия старец леко се просветли. Той не беше забравил честите посещения на граф Пьотр Радишевски в непристъпните планини — двамата с Аполон обичаха да ловуват в съседните клисури, — макар че това беше доста отдавна, преди войната, още когато двамата бъдещи офицери се бяха сприятелили в гвардейския корпус. Затова сега първата мисъл на Искендер хан бе да не би граф Радишевски да загинал на бойното поле. Но гордостта му забраняваше да попита съпругата му. Освен това младата жена изглеждаше доста изтощена и слаба. Затова ханът само приведе леко чело и изрече:

— Добре дошла в моя дом, в долината Дарго. Най-добре ще е веднага да се настаните в покоите в сарая. Всички вече е приготвено, за да отдъхнете там след дългия път. Не е за жени да изкачват на кон нашите стръмни планини.

— Благодаря за гостоприемството. Тъкмо от мека постеля имам най-голяма нужда сега...

— За Бога, как можах да забравя! — удари се по челото Аполон. — Искаш ли да те отнеса дотам? Да не ти е лошо?

Кити леко се изчерви.

— Не, и сама мога да стигна до леглото.

— Сигурна ли си?

Тя само му кимна мълчаливо.

Искендер хан не пророни нито дума, удивен от неочакваната промяна в държанието на своя правнук. Досега старецът никога не го бе виждал да проявява такава загриженост към някоя жена. Повече не бе нужно за преживелия толкова много години мъдрец, за да се досети, че графинята в никакъв случай не е нито случайна, нито временна спътница на Аполон.

— Тембот ще те отведе до покоите ти в крилото на харема. А сега искам да благодаря на Карим и Сахин, че опазиха моя правнук от

враговете и го доведоха тук, за да мога да го прегърна за сетен път, преди Аллах да ме е повикал при себе си. После ще се съберем отново, за да пием чай.

Аполон издебна мига, когато Кити се обърна към стъпалата, за да прошушне на ухото на прадядо си:

— Но преди това искам да си поговорим, само ние двамата.

— Добре, но първо иди вътре, измий се след пътя, преоблечи се, както е редно, и тогава можеш да се явиш при мен! — нареди му ханът, след което даде знак на търпеливо чакащите отзад Карим и Сахин да пристъпят напред, за да коленичат пред своя повелител.

Но младият княз реши сам да я заведе в стаята, отредена за нея, затова тръгна пред Кити по стъпалата. Пъргавата Тембот изтърча най-отпред, за да отваря вратите пред моя млад господар. Така стигнаха до широката одая на втория етаж. От разтворените капаци към чардака се разкриваше приказна гледка към вътрешна градина, с нежно ромолящ шадраван и плътни сенки под клонестите дървета. Тембот веднага се зае да приготвя горещата вода за банята на почетната гостенка.

Смаяна, Кити се озърна с недоумение, преди да попита плахо, защото не смееше да го стори пред слугинята защо те двамата няма да бъдат настанени в обща спалня:

— Тук ли трябва да остана?

Погледът ѝ се плъзна по разкошните тапети от туркестанска коприна, по многоцветните керамични плочки на пода, по изящната дърворезба на тавана. Да, очевидно това ще бъде нейната стая, щом като двамата млади слуги, останали най-отзад, вече отнасяха торбите му нататък по коридора, застлан с персийски килими.

— Само докато ни извикат за вечерята.

— Е, добре тогава — въздъхна Кити. — Всъщност толкова съм изтощена, че точно сега нямам нищо против да остана за малко сама и да си отдъхна.

Наистина графинята беше много уморена след това тъй дълго и мъчително пътуване, след кошмарните седмици в Ставропол, а също и от преди това — от трескавото бягство от имението си. Нямаше сили да се уедини с Аполон в леглото, въпреки че от месеци бе копняла именно за този миг.

— Макар че, честно казано, не ми се искаше да спим отделно.

— Много повече се измъчвам аз, скъпа моя! — Аполон я сграбчи и я притисна към себе си, за да я целуне жадно. — Но няма как... трябва да изтърпим още няколко часа, да седнем около ниската масичка за чай с Искендер хан. Така го изискват древните обичаи. Но после... — Той я стисна още по-здраво през кръста, — после ще бъдем сами двамата! Така е приятно да се прибере човек у дома! — Въздъхна дълбоко. — И то когато ти си до мен. Най-после само моя!

— Но дали няма да ни се разсърди той?

Тя все още не беше уверена, че ги очакват единствено безоблачно щастливи дни. Наистина с очите си бе видяла колко възторжено го посрещнаха всички, без изключение, обитатели на тази райска долина Дарго. От погледа ѝ не остана незабелязано отпускането на напрегнатото му досега лице. С всеки свой жест Аполон се издаваше, че тук наистина е неговото убежище, че тук и само тук той се чувства у дома си. Нито пък можеше така лесно да забрави оживения женски смях, с който бе посрещаното пристигането на Младия сокол. Да, сега те двамата най-после бяха заедно, в безопасност, но всичко останало наоколо ѝ бе напълно чуждо — и свирепите лица на планинските воители, и плътно забулените в черно жени, и феодалния ред, царуващ навред, и ориенталския стил, който си проличаваше дори в най-малките подробности от обзавеждането. Странно, но сега тя чувстваше Аполон като чужденец, като непознат, въпреки страстната си и всеотдайна любов към него. Всъщност, като се изключат онези незабравими три дни и нощи през миналия декември в нейното имение, досега тя бе прекарала с княз Кузин само дванадесет денонощия на уморително, изпълнено с дебнени и оглеждане пътуване на юг от Ставропол, без никаква възможност да се усамотят дори за миг.

— За какво да ни се сърди? — попита я той.

— От това, че пристигнах тук с теб.

Кити загрижено се вгледа в очите му, търсейки там отговорите на въпросите, които не спираха да я измъчват.

— Забрави ли, че преди да потеглим към планините, те попитах искаш ли да дойдеш с мен? Защото аз още тогава твърдо бях решил да те доведа тук.

Лека усмивка се появи на устните ѝ.

— Тогава може би всичко ще бъде наред. Може би дори и твоят толкова строг працядо ще разбере какви са нашите чувства?

— Разбира се — тихо отвърна Аполон и я целуна нежно по челото. — Той всичко разбира.

Кити успя да сподави тревогата, все още изпълваща сърцето ѝ. После си припомни какви ужасни дни бе принудена да преживее съвсем наскоро и се утеши с мисълта, че сега вече няма право да се оплаква от съдбата си.

„Поне се надявам да ме разбере“, помисли си младият мъж и реши да избърза с разговора насаме с Искендер хан, който можеше да се окаже изключително важен за престоя на Кити в долината Дарго. Но нямаше как да сподели тревогите с Кити — само след минута чевръстата Тембот се появи на прага, понесла хавлиите за банята на гостенката. Зад гърба ѝ надникнаха още петима слуги, всеки с по две кошници в ръцете.

Аполон само обясни на Кити, че трябва да се прибере в стаята си, за да се измие, но ѝ обеща веднага след това да се отбие при нея, за да я заведе да пият чай с Искендер хан.

ГЛАВА 12

Аполон се изкъпа набързо и веднага, преди още да му е изсъхнала косата, се запъти към покоите ни Искендер хан.

Завари праядо си коленичил за благодарствена молитва към Аллах, благодарение на който в долината Дарго отново се бе завърнал любимият му правнук. Стройният, висок и подчертано мъжествен Аполон не само му напомняше за неговата младост, но въплъщаваше всичките му надежди за продължаване и преуспяване на техния славен род. Освен това Аполон досега винаги бе спазвал свещените традиции и обреди, почиташе по-възрастните, с едни дума съблюдаваше най-важните изисквания на Корана, според който старците, майките и гостите трябваше да бъдат неприкосновени в дома на всеки истински правоверен. Сега младият княз Кузин се яви облечен както подобава на неговия сан — в изящна източна коприна, с бродиран елек от най-скъпа кожа, която можеше да се купи само по тържищата на Изтока. Мъдрите очи на Искендер хан набързо се плъзнаха по гладкото му загоряло лице, по златистата буйна коса, по дългите му ръце.

Аполон леко се смути от този взискателен оглед, затова не се осмели незабавно да заговори за това, което не преставаше да смуцава душевния му покой.

— Най-последно се завърнах в дома на нашия род, при това без една драскотина. След тези четири години, изпълнени с кървави и ожесточени битки, това е истинско чудо.

— Не е добре един истински боец да се възгордява прекалено много — упрекна го ханът, но не успя да прикрие гордостта, с която изпълваше сърцето му младият му правнук. — Карим рече, че си се сражавал смело, като подобава на всеки безстрашен дагестански джигит.

Аполон се усмихна небрежно.

— Може би защото през цялото време съм бил покровителстван от съдбата.

— Само намесата на Всевишния не стига. Нужни са бойни умения. — За пръв път сурово изсеченото лице на престарелия воин се проясни. — Никой тук не бе истински щастлив, докато беше тъй далеч от нас, Ас-Сакр Ас-Сагир. Ела, соколе, седни до мен.

Двамата мъже се настаниха по турски върху копринените възглавници и след размяната на задължителните встъпителни въпроси и отговори за живота в долината, след като изпиха, без да бързат, по една чашка от силния абхазки арак, Искендер хан най-последно заговори за най-важното:

— Жената, която доведе в сарая, носи плод под сърцето си.

Аполон се досети, че Карим и Сахин са побързали да споделят откритието си със своя повелител. Лека червенина плъзна по загорялото му лице.

— Това дете е от мен.

Праядо му го изгледа изпитателно.

— Но Карим ми рече, че тя е тръгнала с теб от Ставропол, а там е била наложница на един от нашите смъртни врагове. На някакъв генерал... Тогава този плод в утробата ѝ може да не е от твоето семе. — Аполон се почувства съвсем неудобно, защото ханът изричаше словата бавно и предпазливо, без упрек, без следа от гняв или други страсти. — Това трябва да се обмисли добре.

— Много мислих — отвърна Аполон, стараейки се да говори безпристрастно, също като стареца. — Но вече изоставих всички съмнения. Сега съм сигурен, че това дете е мое.

Помъдрял с годините, Искендер хан не бързаше да се раздели със съмненията си, но тъй като Аполон бе неговият любимец, бе склонен да му прости привързаността. Имаше време за всичко. Първо трябваше това дете да се роди, после да се прецени на кого прилича и едва тогава да се реши съдбата му, както и участието на майката.

— Ами нейният мъж? Дали детето не е от него?

— Не! — Внезапно забравил за намерението си да остане докрай съдържан, както подобава на един достоен кавказки принц, Аполон изстреля отговора си по-бързо от куршум.

— Да-а... разбирам — невъзмутимо поклати глава ханът и поглади дългата си бяла брада. — Ами тогава... какво ще сторим, ако все пак се окаже, че бащата е Пьотр? Както подочух, той не е мъртъв. Дали някой ден няма да потърси жена си и... и рожбата си?

— Не ми се вярва — ядосано отвърна Аполон.

Искендер хан вдигна въпросително гъстите си вежди.

— Доколкото успях да разбера — нервно заговори Аполон, — той издържал в Баку незаконна жена и дори имал две деца от нея. Освен това въобще не се стараел да скрива предпочитанията си към тях.

— Е, това си е в реда на нещата, когато става дума за руските дворяни — хладно отбеляза прадядо му.

Аполон се намръщи.

— Да, и аз съм слушал безчет подобни истории. Женитбата му с Кити е била по сметка, заради имененията. Много удобно решение за двете фамилии, като в същото време Пьотр е останал незасегнат от светските клюки. Но всичко се обърка напълно, когато войските на червените, след падането на Царицин, Таганрог и Ростов, се устремиха на изток към поречието на Волга и над Астраханска област надвисна страшна заплаха. Нейният мъж реши точно тогава да потегли към Баку, за да спаси незаконното си семейство. — Аполон примирено сви рамене. — Нали Пьотр Радишевски не можеше да бъде на две места едновременно? Естествено избра тази от двете си жени, към която повече го теглеше сърцето. Разбира се, голяма роля за това съдбоносно решение са изиграли децата му в Баку, които му е родила Суата. Преди да се разделим, самият той ми заръча да бдя над жена му, над Кити. Все се надяваше, че тя ще съумее да избяга навреме, преди да нахлуят там болшевишките орди, но за всеки случай ме помоли да я придружавам, докато стигне до пристанището на Новоросийск. — Аполон отклони погледа си от лицето на прадядо си, защото знаеше, че въпреки преклонната му възраст нищо не можеше да убегне от орловия му поглед. — Повече нищо не ми обясни за плановете. Хм, да, забравих да спомена, че е имал уговорка с жена си, графинята, да се търсят по-късно в Париж. Не исках повече да го разпитвам. — Пръстите му смутено погалиха инкрустациите по кехлибарената масичка, предназначена за сервиране чай и кафе. — Но като се замисля, стигам до извода, че самият аз не съм искал да слушам повече за това как е възнамерявал да устрои бъдещия си живот с Кити във Франция.

Искендер хан съзерцаваше замислено любимия си правнук, но нищо не изрече по повод неговите безпокойства, вместо това внезапно

смени темата:

— Преряза ли гърлото на онзи генерал?

— Не.

— Трябваше да го сториш, Ас-Сакр!

— Нямахме как да го убия — засрамено въздъхна младият мъж.

— Не разполагах с никакво време. На всяка цена трябваше да се промъкнем до позициите на белите, преди той да се бе пробудил след пиянския си сън. Ако бях забил кинжала си в сърцето му, още преди разсъмване неговите офицери щяха да вдигнат по тревога целия гарнизон в Ставропол.

— Жалко, че си го оставил жив този чакал, но решението ти е било мъдро — кимна Искендер хан. — Как му е името?

— Генерал Дмитрий Беръзов. Командир на Шеста дивизия, Втори корпус от Южния фронт на Червената армия.

— Утре, още по тъмно, ще проводя четирима от моите джигити.

— Сам трябва да го сторя! — задъхано изрече Аполон и веднага си припомни най-свещената от всички клетви на правоверните мюсюлмани: — Кълна се в брадата на Пророка! — От напрежение гласът му леко затрепери. — Искам само да се уверя, че с Кити всичко ще бъде наред тук, и веднага ще поема по пътя на мъстта!

— Добре, нека бъде както си рекъл, Соколе.

За гордите непокорни планинци нямаше нищо по-свято от честта. Искендер хан много добре разбираше защо неговият правнук не желаше да отстъпи на никого правото да въздаде справедливост. Защото само тогава душата му щеше да намери лелеяния покой.

Откакто свят светува, тези непристъпни планини, с върхове, скрити под вечните снегове, си оставаха откъснати от оставащите там долу знойни, прашни и пренаселени равнини — загадъчен свят, свят на фанатичен мистицизъм и изгарящ ислямски плам, люлка на най-елитните ездачи и на най-кръвожадните убийци, всичко това споено със свещени обичаи и традиции. От векове духът на Кавказ си оставаше непроменен, като гранита на Елбрус Искендер хан прекрасно разбираше какви страсти кипят в сърцето на Аполон, защото всеки истински джигит бе готов да пожертва главата си, но да не остави честта си опетнена и неотмъстена. Мъдрият старец не се нуждаеше от повече доказателства, че онази бледа руска графиня е успяла да измести в сърцето на Младия сокол всички останали девойки.

— Тя е много хубава жена.

— Да — неловко кимна Аполон.

— Тогава искам да знаеш, че няма да я прогоня от моя дом, макар че е дошла тук без своя мъж.

— Разбрах — отвърна Аполон. Успя да запази хладнокръвно изражение, както бе редно, когато се разговаря по мъжки, въпреки че сърцето му се разтуптя като птичка, очакваща да бъде отворена вратичката на кафеза. Познаваше добре суровите планински обичаи, според които ако един мъж дръзне да отвлече чужда жена, то това означаваше, че този мъж иска да я направи своя, и то завинаги.

Прадядо му отново го изгледа смръщено.

— Но не съм съгласен тя да остава в моя дом, ако е можела да не става наложница на генерала и въпреки това се е примирила с този позор. — Ханът предупредително повдигна вежди. — Ако не можеш да имаш доверие на една жена, тя никога няма да те дари с щастие. Не можеш да прибереш под стряхата си жена, която безразборно е сменяла мъжете в постелята си.

Този път Аполон не издържа и напук на всички предписания за мъжкото поведението се разшава неспокойно.

— Тя е попаднала в плен, Искендер хан — намери в себе си воля той да не сподели собствените си подозрения. Черните мисли ги пазеше единствено за себе си, за безсънните си ноци. — Генералът е бил безмилостен с нея. Видях с очите си пресните белези от камшика по гърба ѝ. Дори беше заключил входа към утробата ѝ с девствен пояс, от онези, старовремските...

Искендер хан нищо не отвърна, само зарови пръсти в брадата си, без да отмества замисления си поглед от лицето на правнука си. „Защо — питаше се престарелият вожд, ще му хрумне на един мъж да прибегне до девствен пояс, и то в днешните разюздани времена? Защото Аллах е отнел разсъдъка му? Или защото на тази жена не може да се вярва?“ Излишно бе Аполон да му обяснява, че е била зорко пазена от бойците на генерала. Щом като Младия сокол на всяка цена иска да я направи своя жена, тя ще бъде негова. Но ако тя е лепнала позорно петно върху честта му, това правнукът му трябва да узнае. Ала въпреки суровата си външност, Искендер хан не беше лишен от усет за най-нежните струни на човешката душа, затова реши да прекрати разпита. Ясно бе, че е крайно мъчителен за Ас-Сакр Ас-Сагир. А

неговото любопитство можеше да почака, макар че един планински вожд бе длъжен да знае всичко, което става в дома му.

— Но каквато и да бъде волята на Аллах, за генерала ти си длъжен да се погрижиш.

— Лично аз ще се... — понечи да се намеси младият мъж, но веднага млъкна, защото ханът властно вдигна ръка. Повече думи за съдбата на генерала бяха излишни между двама тъй достойни мъже.

— Аз все пак оставам с вярата, че ти и тази жена ще изживеете щастливо дните си, които са ви отредени от небето.

Аполон схвана, че с това разговорът бе приключен и побърза да се надигне от копринените възглавници. Поклони се чинно пред Искендер хан и се оттегли назад с думите:

— Ще бъдем щастливи като лястовици в пролетно гнездо.

Кити слезе долу за чая едва след като изтече цял час. Банята и преобличането ѝ отнеха повече време, отколкото бе предполагала. Съобразявайки се със строгите тукашни обичаи, младата жена предпочете скромната черна местна носия — свободни шалвари от бяла коприна, роба до коленете от тъмнозелена сура, закопчана до шията с дребни кехлибарени копчета, а отгоре — бродиран със златни нишки кафтан от тъмновишнево кадифе, с фини нанизии от бисери около шията, плътно скрита от зеленото сукно.

Щом графинята се появи на прага, Аполон веднага се надигна и се приближи към нея, за да я целуне по страната.

— Много ми харесваш в този тоалет! — отбеляза той. Гласът му и блясъкът в очите му недвусмислено издаваха искреното му възхищение. — Дано не се чувстваш неудобно в тези дрехи...

— О, не, тъкмо обратното, изключително леко се чувствам с тях.

Аполон се наведе към нея и зашепна на ухото ѝ.

Кити веднага се изчерви. Тревожният ѝ поглед се насочи към Искендер хан, който я очакваше в невъзмутими поза, все още седящ по турски върху копринените възглавници край масичката за чай. Властният профил на местния владетел напомняше на стръмните скали около долината Дарго, сурово изсечени от природните стихии.

— Моля те, Аполон, пусни ме! — помоли смутената графиня. — Виж, прадядо ти ни наблюдава! Не искам да см помисли, че съм от

онези жени, които са свикнали да се държат неприлично и безцеремонно...

Аполон неохотно я освободи от прегръдката си. Но на устните му продължаваше да грее онази негова неотразима и съблазнителна усмивка, от която всеки път сърцето ѝ се разтуптяваше, като че ли беше неопитна гимназистка.

— Успокой се, скъпа, ханът вече знае, че съм лудо влюбен в теб. Нищо, че сега е на преклонна възраст. Някога и той е бил млад и е преследвал местните красавици, а дори и сега е способен да оцени силата на женския чар. Дано само вечерята не се проточи по-дълго от обичайното... — С тези думи младият мъж ѝ намигна многозначително, от което Кити още по-силно се изчерви. Веднага се досети какви мисли се въртяха в главата му. След като напуснаха Ставропол, Аполон и Кити почти нямаха възможност да се усамотят. Така че сега бе напълно разбираемо нетърпението на Аполон най-после да я има в своето легло, в своя дом. Много усилия му бяха нужни, за да потисне порива си и да си припомни, че тъкмо сега, пред строгия поглед на Искендер хан, никак не беше уместно да дава воля на чувствата си. Затова само преглътна мъчително и се постара да заговори с любезен, но сдържан тон:

— Ела, скъпа, трябва да те настаня до онази масичка. Искендер хан иска да разговаря с нас двамата. Не се страхувай. Ще видиш, че той ще те хареса.

За нейна изненада строгият владетел на почти половин милион планинци по време на вечерята се оказа способен да се държи изключително вежливо, дори можеше да бъде по-любезен и приветлив от самоуверените светски кавалери от салоните на петербургското висше общество. Ханът прояви искрен интерес към всичко, свързано с нея, но нито веднъж не насочи разговора към преживелиците ѝ с Пьотр, а още по-малко към драматичното ѝ съжителство с генерал Дмитрий Беръзов. Графинята остана трогната от това, че ханът нито веднъж не си позволи да ѝ отправи осъдителен упрек, поучение или мъдър съвет за това как би трябвало да устрои живота си.

Чаят се оказа превъзходен. Поднесоха им го в старинни, тънкостенни купички от китайски порцелан. А менюто за вечерята още повече я изненада — чиниите и подносите бяха от чисто злато, приборите — с дръжки от слонова кост. На всеки се полагаха по осем

чаши от планински кристал, за да не смесват в една чаша различните кахетински вина. Още след втората чаша от притесненията на графинята не остана дори следа. Освен традиционните блюда, на Кити бе предоставена възможността да вкуси и от странните местните специалитети — варен агнешки език, приготвен с непознати за нея подправки, който направо се топеше в устата, агнешко задушено с ориз и патладжани, прясна планинска пъстърва, козе сирене, печено в пергамент на дървени въглища, с хрупкава коричка, още миришеца на дим.

Късно вечерта, може би към десет часа, Кити усети как започна да ѝ се доспива, въпреки че бе изпила много малко вино. Бременността вече ѝ влияеше и тя не можеше да бъде така енергична и издръжлива както преди — сега много по-рано ѝ се доспиваше. След като за трети път през последните пет минути ѝ се наложи да сподавя прозевките си, Кити умолително вдигна поглед към строгия домакин.

— Аполон, графинята вече е много уморена, за да стои с нас на масата — обади се Искендер хан.

— Съжалявам, скъпа, но не предполагах, че си толкова уморена. Ей сега ще се погрижа за теб — веднага се изправи Аполон, след което се обърна към прадядо си: — Моля те да ме извиниш, но нали Кити очаква дете, не е чудно, че толкова бързо се изтощава.

— Да, да, разбирам.

Аполон се приближи до нея, подаде ѝ ръка и тя се надигна от приятно меките възглавници.

— Хайде, скъпа, да се прибираме. Не бива да се лишаваш от сън. Това не е добре нито за теб, нито за нашето дете, което носиш в утробата си.

— Да се надяваме, че детето наистина е твое — едва чуто промърмори Искендер хан и отново зарови пръсти в бялата си брада.

Тягостна тишина изпълни помещението. За щастие забележката на Искендер хан бе произнесена на местното наречие, напълно непознато на Кити. Това дори не беше дагестански език, който впрочем също бе напълно чужд на графинята.

Така че Кити нямаше как да разбере за какво намекна Искендер хан, обаче чу съвсем ясно сърдития, пределно лаконичен отговор на Аполон:

— Мое е!

Искендер хан изгледа загрижено любимия си правнук. Рус, с бяла кожа, с одухотворено лице, Аполон се отличаваеше рязко от местните жители — същите черти като съпруга на любимата му дъщеря. Преди много години онзи руски княз внезапно се бе появил в тяхната притихнала и забравена от света долина, за да покори завинаги сърцето на единствената дъщеря на властния хан.

— Дано да е така, както сърцето ти подсказва — вдигни ръка ханът с примирена въздишка. Точно така бе постъпил преди години, когато светлокосият руски княз бе коленичил пред него, за да поиска ръката на дъщеря му Шуане. — Аз няма да ти попреча да намериш щастието.

— Така ли? — недоволно процеди Аполон, все още вбесен от съмненията, които Искендер хан хранеше. — Искам още отсега да се знае, че ако тази графиня изчезне в някои пропаст, както стана с Ноения преди години, от този сарай няма да оставя камък върху камък!

Накрая Аполон почти крещеше, толкова беше засегнат и кръвно обиден от горчивите подозрения относно бащинството му на детето на Кити.

Но Искендер хан не се трогна от изблика на своя темпераментен правнук, само погали брадата си, преди да заговори спокойно и уверено:

— Много добре те разбирам, Соколе. Освен това нали вече ти дадох своята дума.

Мъдрият вожд нямаше да доживее до толкова дълбока старост, нямаше да може да управлява през цялото това време своя непокорен народ, ако не владееше умението да отстъпва, но само тогава, когато се окажеше неизбежно. Аполон имаше право да реагира невъздържано, но нали той, ханът, му бе обещал, че ще приеме руската графиня за жена на правнука си и майка на праправнука си. Искендер хан никога не бе престъпвал думата си. Но това не му попречи да затаи съмненията дълбоко в себе си. След като детето се роди, лесно ще се разбере дали прилича на онзи генерал, на граф Пьотр Радишевски или на Аполон. А дотогава... кой знае, може пък тази чужденка сама да реши да се махне от долината Дарго.

Ако настина се стигне дотам — защото неведоми са за простосмъртните пътищата, по които Аллах насочва човешките съдби,

— никой нямаше да обвини Искендер хан, че се е отметнал от думата си.

— За какво спорихте вие двамата? — нетърпеливо попита Кити и се вторачи в напрегнатото му лице.

Тази нощ се случи по-студена от предишните и тя неволно потръпна. Преди минути те бяха напуснали с бързи крачки покоите на Искендер хан и изскочиха припряно от кулата на крепостта. Тя едва успя да го настигне по пътеката към конюшните. Гневът на Аполон още не бе стихнал и Кити не можеше да се успокои, като гледаше как конвулсивни тръпки пробягват по смръщеното му лице.

— Нищо особено — глухо промълви Аполон. — Сега ще те заведа във вилата на баща ми, там горе, на хълма.

— Но аз чух, че бе споменато моето име! — продължи да настоява Кити, когато най-после се изравни с него.

— Да, споменахме го, — но това беше просто така, между другото — неохотно отвърна той.

— Нима няма да споделиш с мен какво те разгневи?

Този път той предпочете да замълчи. Зае се да оправи поводите на Леда и на коня на Кити. Набързо се справи с тях и веднага я настани на седлото.

— Аполон, моля те, кажи ми... — умолително изрече тя.

— Няма нищо за разказване. До гуша ми дойде от неговото мърморене! Моля те, скъпа моя, не искам да говорим за това — уморено въздъхна младият мъж.

— Да не би аз да съм виновна? Може да съм сгрешила нещо пред твоя працядо...

— Не, не става дума за това? — Князът ядосано махна с ръка и дръпна юздата на Леда.

Още не можеше да се успокои, особено като си припомняше какво бяха преживели през последните месеци. Искаше му се да препусне по пътеката, за да позволи на студения планински вятър да охлади страстите му. Но трябваше да язди успоредно с нея, а състоянието на Кити не ѝ позволяваше да пришпори коня си в галоп. Но дори и така хладният нощен въздух му помогна да се успокои, макар и по-бавно. Зад гърба му остана притихналия планински аул, а

пред него се простираше китната долина, оградена в далечината от висок хребет. Гледката го успокои и той протегна ръка, за да стисне пръстите ѝ.

— Обичам те, Кити — нежно прошепна той. — Всичко останало няма значение.

Зелените ѝ очи веднага плувнаха в сълзи.

— Мечтая само за едно — никога да не преставаш да ми повтаряш тези думи!

Обичаше безмерно красивия, строен капитан. Искаше ѝ се да ѝ повтаря тези вълшебни думи всеки ден, да я приспива с тях вечер и да я събужда сутрин. Пред тяхната любов дори страховитите планини изглеждаха някак странно смалени, дори приветливи.

— И никога да не преставаш... да ме обичаш! — задъхано довърши тя, изплашена, че си бе пожелала прекалено много от коравосърдечната съдба. Притисна клепачи, за да не позволи на сълзите си да бликнат.

А той протегна този път и двете си ръце към нея, за да се сгуши в него. Кити веднага усети как грубият вълнен плат на неговата бурка за миг одраска лицето ѝ, но това не ѝ попречи да отпусне глава на гърдите му и да чуе мощните удари на сърцето му.

„Не, не мога, каквото и да става, не мога да забраня на сърцето си да я обича“, каза си той и я обхвана още по-плътно. Ръцете му я бяха обгърнали така, че тя се почувства истински защитена. Точно в този миг луната се показва иззад черния облак, за да огрее с меката си светлина русата му коса, малко преди Аполон да сведе лицето си към нейното и да докосне нежно устните ѝ.

— Ще те обичам докато тези скали посрещат всяка сутрин изгрева... — промълви той. Дъхът му, горещ и нежен, я погали по шията, когато устните му се спуснаха още по-надолу. Сетне се върнаха нагоре и се сляха с нейните, неспокойно потрепващи, за да забравят още в следващия миг всичките генерали, съпрузи и врагове, да загърбят чувството на вина и разкаяние, колебанията и угризенията и да остане само сладостта на мига, окрилян от безумната надежда за споделено щастие, щастие само за тях двамата.

Устните им, търсещи, ненаситни, жадни и алчни, дълго не можеха да се отлепят. Спираха само за миг, колкото да си поемат дъх. Дори не усетиха, че техните коне сами, като потайни заговорници, бяха

поели кротко в смълчаната лунна нощ нагоре по пътеката. Разбуди ги подрусването на седлата, а после и унасящото туптене на конските копита по буйната трева. Така стигнаха неусетно до подножието на кокетната вила, кацнала на стръмния хълм над долината. Аполон пръв скочи от седлото на Леда, повдига ръце и пое графинята от коня, но не я пусна, за да я понесе нагоре по широките стъпала. Внесе я в преддверието, после продължи по мраморната стълба към горния етаж, където бяха спалните на князете Кузин. През прозорците надничаха единствено най-високите върхове от планинската верига, отделяща долината Дарго от низините на Дагестан, стигащи до Махачкала и бреговете на Каспийско море. Така им се искаше във вилата на баща му, стария княз Алекс, сега да бъдат само те, съвсем сами, далеч от всички неприятели.

За съжаление във вилата беше пълно с прислуга, изпратена там по заповед на Искендер хан. Мъдрият старец още с появата на Аполон, придружен от непознатата жена, се бе досетил, че правнукът му ще пожелае да се усамоти с нея във вилата, която бе на почти половин час бавна езда от ханския сарай. Сега слугите наизлязоха от стаите, където почти всичко вече бе старателно подредено, за да приветстват младия си господар. Аполон бе принуден да спре на горната площадка над мраморната стълба, но дори и сега не я пусна на пода, само я представи по възможно най краткия начин:

— Това е моята съпруга, графиня Кити Радишевска. — От тълпата се изтръгнаха радостни викове, последвани от дълбоки поклони и оживено шушукане.

— Жена ми е много уморена — веднага продължи той, за да съкрати посрещането, — така че нека не губим време в любезности. — Извърна се и посочи с ръка към спалнята. — Сега трябва да си починем от пътуването. Ако някой се осмели да тропа на тази врата и да смуцава покоя ми, ще отговаря с главата си!

Усмихна се предизвикателно, но опитните слуги веднага схванаха, че това в никакъв случай не смекчава думите му.

Отвори с ритник вратата на спалнята и закрочи така, както бе обут с ботушите за езда, по разкошния ориенталски килим, изпъстрен с розови и зелени шарки. Отметна с рамо спуснатия от тавана балдахин, положи Кити на царственото широко ложе и се отпусна до нея. Ръцете му веднага се устремиха към лицето ѝ. Очите му блестяха

нетърпеливо и като че ли още по-силно сред полумрака под балдахина. Гласът му прозвуча пресипнало от напирещото желание:

— Ти и само ти си моята възлюблена, сега и завинаги!

— Завинаги... — замечтано прошепна Кити като ехо, преди да обвие ръце около врата му.

„Завинаги моя“, повтори той, като си припомни зимните месеци, когато бе принуден да потиска копнежа си по нея. Сега, когато мечтата му най-сетне се бе сбъднала, щастливият княз не спираше тихо да шепне на ухото ѝ: „Моя, в моя дом, в моето легло, до мен“, докато припряно разкопчаваше многобройните кехлибарени копчета.

Внезапно ръката му замръзна.

— Кити, ами детето? Да не му причиня нещо опасно?

Кити свенливо кимна и зашепна нещо тъй тихичко, че той се наведе, за да чуе думите ѝ:

— Искам само да ме любиш... да ме любиш...

— И то всеки ден, нали? — възторжено разтърси русата си коса младият мъж, воин, летец, експерт по експлозивите, но в същото време потомствен княз, наследник на славната титла, на тази райска долина и на безчетното богатство на фамилията Кузин. — ...до последния ми ден, отряден от всички богове на небето!

Докосването му — топло, меко, опиващо нежно — отново разтърси снагата ѝ. С леко прошумоляване фината коприна сякаш сама се смъкна от раменете ѝ.

— Не мога да повярвам... Нали в живота не ставали чудеса? Да не би да е сън? — зашепна Кити и го погледна и очите, за да потърси в тях отговора на загадката. — Наистина ли никога вече няма да се крием и да бягаме? Моля те — разтресе тя раменете му, — кажи ми, че е сън, че утре няма да се събудя отново в онзи хотел! Гласът ѝ се извиси в болезнен вопъл, тя отпусна глава на гърдите му и потръпна от ужас — Кажи ми, че вече никога няма да ми се налага да прескачам детски трупове в крайпътните канавки!

Силните му пръсти състрадателно погалиха слепоочията и скулите ѝ, преди да се спуснат към раменете, изваяни сякаш от слонова кост, преди да повдигнат брадичката ѝ, за да насочат овлажнелите ѝ очи към неговите.

— Такъв е животът, скъпа моя, жесток и безмилостен. Но сега не сънуваш. Сега сме тук, ние двамата, ти и аз, съвсем сами, в това

огромно легло. И никой няма да посмее да попречи на щастието ни! Така ще бъдем, все заедно, докато свят светува. Защото повече никога не ще се разделим!

Малката ѝ ръка плахо погали коравите мускули на широките му гърди, а той отново се надвеси над нея.

— Благодаря ти, Аполон — с облекчена въздишка пророни тя, но все още очите ѝ бяха разширени от спомена за ужасните дни, които бе преживяла в Ставропол, — благодаря ти, че отново ми вдъхна надежда и сили, за да се опитам да забравя всичко, което ми се случи.

Той протегна ръка, за да избърше напирещите в очите ѝ сълзи, готови да рукнат по бледите ѝ страни, за да спре трескавия шепот на устните и...

— Стига, скъпа, стига, не плачи... Вече си моя, нали знаеш това. Само моя и никой друг не ще те притежава. — Гласът му спадна до дрезгав, забързан шепот. — Не мисли, че го правя единствено от човеколюбие и състрадание, не. Искам те така, както всеки влюбен копнее за своята любима. — Погледът му не можеше да се спре, забързан да се наслади докрай на омайната ѝ красота, на фините ѝ черти, за които бе копнял от месеци. — Ще се омъжиш ли за мен?

Лека усмивка озари лицето ѝ, излъчваща искрено щастие и спонтанен възторг.

— За нищо не копнея по-силно...

— Княгиня Кузина... — Повтори в радостен захлас тези две думи, както се опитва вкуса на опияняващо вино.

Нима това бе той, капитан Кузин, прочутият бохем и бонвиван, който никога досега дори не се бе замислял за женитба, славният любовник и светски кавалер, който бягаше от всякакво обвързване с обожателките си като дявол от тамян?

„Княгиня Кузина...“, мислено повтори той и остана много доволен от звученето на двете думи.

Изумрудените ѝ очи светнаха радостно, когато словата му погалиха слуха ѝ. Вече отдавна не се нуждаеше от доказателства, че за нея няма на този свят по-любим човек от княз Аполон Кузин, че никой от мъжете, които познаваше и особено тези, които се бяха намесвали в живота ѝ, можеше да се сравнява с него. Да се притисне, покорна и тръпнеща в предчувствие за насладите, които той и само той можеше да ѝ дари, за нея сега бе истинско сбъдване на най-дръзките ѝ блянове.

— Княгиня Кузина... — повтори той. — Да, харесва ми как звучи. Да бъдеш моя жена, моя половина... Отговори ми, не ме мъчи повече! Ще се омъжиш ли за мен?

Кити кимна, задъхана от щастие, с блеснали очи, все още мокри от сълзите.

— Почакай, за всеки обет, даден от сърце, е нужна някаква старинна вещ, която да... — Князът веднага надигна глава от леглото и затърси с поглед нещо сред вещите в спалнята.

— Аполон, недей, това е невъзможно, знаеш го!

„Боже мой — изплаши се Кити, — той наистина говори сериозно!“ Тя вече знаеше, че понякога Аполон изпадеше в доста странни настроения.

Той свали пръстена от ръката си.

— Ето това ще свърши работа. Какво ще кажеш, не ти ли се струва, че онази купа от китайски порцелан е достатъчно старинна?

— Аполон!

— Ако се притесняваш заради камъка върху този пръстен и предпочиташ диамант, бъди спокойна, и това ще се уреди. Просто в момента нямам под ръка друг пръстен... — На устните му отново разцъфтя онази негова неотразима усмивка, която я успокояваше повече от всичко на света. — А сега слушай какво ми хрумна. — За малко Аполон замълча, а в очите му се появи странен блясък, когато предпазливо отпусна длан върху корема ѝ. — Не съм чувал някой да е вършил това, но какво ще кажеш, ако нашето дете присъства на нашата венчавка? Нали ще е много трогателно? — Кити леко се изчерви, но той продължи все така забързано: — Най-хубавото в нашата церемония ще е това, че няма да има тълпа, няма да има навалица от досадни свидетели и роднини. — Надвеси се над лицето ѝ, загледан в искрящите ѝ от щастие очи, готов да скрепи с целувка обещанието си: — Ще бъде само нашето семейство, което е напълно достатъчно за вълнуващия миг, когато ще ми признаеш, че ме обичаш, че си най-щастлива с мен, че не можеш да живееш и да дишаш без мен.

А когато устните му се допряха до нейните, Кити отвърна с пламенно въодушевление, забравила за всичките проблеми, които можеха да помрачат тяхното щастие:

— Да, да, да!

— Чудесно! — извика той. Излегна се до нея и се подпря на лакът, — Но има още нещо, което трябва да се уреди — внезапно обяви той, след което, за нейно учудване, протегна ръка към най-близката възглавница. С ловко движение разкъса дантелената калъфка и заметна с нея раменете на смаяната графиня. — Никога не съм виждал младоженка без було или поне без воал. — След което докопа следващата възглавница. За негова искрена радост в спалнята възглавниците бяха може би не по-малко от двадесет.

Кити тихо се засмя, но хвана ръката му.

— Стига, любими, това е напълно достатъчно. Не е нужно да съсипваш всичко в тази великолепна спалня.

— Не съм срещал жена, която да не припада по воали и дантели! Ами аз с какво да се издокарам? Ще ми разреши ли графиня Радишевска, извинявай, княгиня Кузина, да се явя на церемонията в малко по-екстравагантен тоалет?

— На луда глава като теб всичко е позволено. А аз, за твое сведение, като всички останали жени, наистина обичам воалите и дантелите, но засега мога да се задоволя с това, което имаме под ръка.

— Сигурна ли си, че ще ни стигне тази скромна дантела? — Гласът му звучеше напълно искрено и Кити нито за миг не се усъмни, че ако не му попречи, Аполон на бърза ръка ще разпердушини всичките възглавници наоколо, а какъвто си беше необуздан, не бе изключено да посегне дори и на фините дантелени завеси.

Но внезапно той наведе глава, замислен за нещо.

— Да, права си, не е нужно да се увличаме с дантелите. Но все пак ни е нужно още нещо... Аха! — радостно възкликна Аполон. Когато погледът му се спря върху букета във вазата, оставена на масичката до леглото. Веднага измъкна от вазата прелестния букет от сини перуники и бледорозови рози. — Сватбеният букет за избраницата на моето сърце! — изрече вдъхновено той, докато ги подреждаше около косите ѝ, разпилени върху постелята. Накрая оправи една от, немирните ѝ къдрици, опитващи се да скрият лицето ѝ от погледа му. — Утре, скъпа, още утре ще имаш най-красивите цветя, които растат в нашата долина. Обещавам ти го. Но засега нека се задоволим с тези. Ето, сега вече всичко е наред. Да, ще бъдеш прелестна младоженка!

— Ох, Аполон — въздъхна Кити, макар че ѝ се искаше едновременно и да се разсмее, и да се разплаче. Той я обичаше до лудост, също както и тя него. Те по своему бяха много по-верни и предани един на друг, отколкото повечето семейни двойки. Никакво значение нямаше това, че не се бяха изправяли пред олтара, пред свещеника и свидетелите на бракосъчетанието.

Внезапно лицето му помрачня. Докато ръката му нежно бършеше сетните сълзи, стичащи се от прекомерната радост и щастие по бледото ѝ лице. Тя долови тревогата, спотаена сред златистите точки в очите му.

— Не плачи, скъпа моя. Всичко ще бъде прекрасно. Ти си жената на моето сърце — натъртено произнесе князът, докато пръстите му гальовно обхождаха овала на лицето ѝ. — Завинаги. — После пое двете ѝ ръце в своите, за да я притегли към гърдите си. Внезапно погледът му стана необичайно съсредоточен и напрегнат, а гласът му леко затрепери, докато произнасяше обета си:

— Аз, Аполон, взимам теб, Кити, за моя жена пред Бога... Сега ти трябва да повториш тези думи — тихо ѝ напомни той, защото за миг Кити се умълча.

— Аз, Кити, взимам теб, Аполон... — Гласът ѝ бе по-нежен от листенцата на току-що разцъфнала роза. — Вземам те с цялото си сърце, готова да ти го отдам завинаги, от днешния ден до сетния ми дъх.... — Кити усети как я залива топла вълна от неземно вълнение. Стори ѝ се, че в този миг се подмладява с години, че отново е невинна, непорочна девойка, че сега всъщност започва животът ѝ с мъжа, в който бе влюбена. Аполон я беше открил, беше стигнал до имението въпреки всички смъртоносни препятствия, беше я закрилял с риск за живота си, беше я измъкнал от лапите на генерала. Вече нищо друго не бе от значение, защото тя нито за миг не се съмняваше в любовта му. Тази увереност я изпълваше с омайно блаженство. Дори ѝ се струваше, че от днес светът се преражда и пречиства.

— От днес нататък... — продължаваше да шепне Аполон, но когато устните им най-сетне се сляха, в сърцата им зазвучаха опияняващите трели на пролетта.

Никога досега той не помнеше да е бил толкова нежен и ласкав с жена, лежаща до него в леглото. Ръцете му се плъзгаха по кожата ѝ като светулки, трепкащи на лунната светлина. Тя бе смаяна и удивена от този необикновен изблик на нежност. Повече нямаше право да се съмнява дали Аполон е влюбен в нея, дали е готов да споделя с нея всичко... и щастие, и беди, докато смъртта ги раздели. Но може би именно тревогата за детето, за тяхното дете, което тя носеше под сърцето си, го задължаваше да бъде толкова внимателен и деликатен? Ръцете му нежно галеха крехките ѝ рамене, ровеха косите ѝ с жар, възбуждаха сетивата ѝ, сгорещяваха кръвта ѝ, заливаха с вълни от наслада гърдите ѝ, докато тялото му напираше към нейното, за да ѝ даде всичко, за което тя копнееше, всичко, за което жадуваха — омайно, пълно сливане на душите и телата им, както през онези незабравими декемврийски дни и нощи и нейното имение.

После те двамата дълго не можаха да заспят, увлечени в нежна любовна игра, докато луната най-после се спусни ниско на хоризонта. Аполон лежеше направо върху широкото ложе, като с едната си ръка продължаваше да гали изящните ѝ ръце и рамене. Погледът му понякога се отклоняваше към дърворезбите по тавана на спалнята, след това към прозорците, през които се синееха високите планински масиви, с била, увенчани със сняг, а под тях се извисяваха вековни борове. Цялата панорама излъчваше идилично спокойствие, мир и утеха. Княз Аполон Кузин, Младия сокол, Ас-Сакр Ас-Сагир най-после се бе завърнал завинаги в своя дом.

ГЛАВА 13

Следващите две седмици се оказаха за двамата влюбени истинска идилия. Почти не се срещаха с останалите обитатели на крепостта. За да не нарушава уединението им, на Аполон му се наложи на няколко пъти да отказва, учтиво, но твърдо, поканите на Искендер хан да вечерят тримата заедно. Престарелият владетел, въпреки напредналите си години, бе успял да запази паметта си непокътната и не бе забравил буйните си младежки преживявания, така че не дръзна да налага волята си. Мъдрият старец знаеше, че за младите от всички поколения няма нищо по-жадувано от това да бъдат оставени на мира от родители и от мъдри наставници. Така че на Аполон и Кити бе предоставена пълната свобода — те самите решаваха кога да се присъединят към трапезата на хана. За всички в долината отдавна не бе тайна, че Младия сокол най-после бе открил избраницата на сърцето си.

Часовете се нижеха за тях все така блажено, най-вече в разхвърляното огромно ложе, скрито под прозрачен балдахин. Разменяха си възбуждащи ласки, ненаситни за още и още нежност. Той не се уморяваше да я желае, а тя нищо не му отказваше. Ако тя го помолеше за нещо, той с радост откликваше на желанието ѝ. На Аполон и на Кити им се струваше, че са открили своя земен рай.

Но една сутрин, тъкмо когато изтекоха тези две вълшебни седмици, на вратата тихо се почука, Аполон ѝ се извини и излезе в коридора, за да размени няколко думи с Карим, който го чакаше пред вратата. Когато се върна, той продължи да се опива от насладите, които не спираше да му предлага любимата жена, но някъде посред нощ Кити се събуди, усетила, че се отдръпва от нея. Намери го буден, облегнат на възглавниците, вперил невиждащ поглед в тавана, макар че всичко наоколо тънеше в непрогледен мрак. Ръцете му бяха кръстосани зад тила. Дишаше неспокойно, което веднага я разтревожи. Но той не реагира на нежното ѝ докосване и тя смутено се сгуши в завивките.

На следващия ден Аполон отново изпадна на два-три пъти в същото отнесено състояние. А през нощта дори стана от леглото, откряна вратата и потъна в съседната стая, която им служеше за всекидневна. Кити обаче напрегна слух и долови неспокойните му стъпки.

На третия ден след разговора с Карим търпението на Аполон окончателно се изчерпи. Сега изглеждаше напрегнат като ловджийска хрътка с ремък на шията, подушили дивеча. По време на вечерята не отрони нито дума. За Кити нямаше съмнение, че нещо го измъчва. Понеже вече бе опознала характера му, тя веднага се досети, че тайнствената причина очевидно е твърде сериозна, иначе той веднага би споделил грижите си с нея. Преди да се върнат в леглото, докато си почиваха от вечерята пред напалената, създаваща уют камина — в тези непристъпни планини нощите бяха доста студени — Кити погали напрегнатите жили по врата му, но дори и сега не се осмели да даде израз на любопитството си. Досега всичко около тях беше така съвършено, че след преживените години на самота и изпитания графинята за нищо на света не искаше нещо или някой отново да ограби тяхното тъй трудно извоювано щастие.

Но щом младият княз рязко се изправи и с нервни стъпки се отправи към прозореца, тя не издържа и тихо го попита:

— Какво ти съобщи Карим, когато потропа на вратата онази сутрин?

Аполон обаче не се обърна, а продължи да се взира и прозореца, макар че през него в този късен час нищо не можеше да се види. Едва след като изтекоха няколко мълчаливи минути в напрегнато очакване, той облегна челото си към студеното стъкло и недоволно промърмори:

— Подготвя се боен поход.

След това остана пак така неподвижен, все още обърнат с гръб към нея.

— Не разбирам какво те засяга това.

— Аз съм техен водач. Длъжен съм да поведе бойците.

— Този поход не може ли да се отложи по някакви причини?

— Не, Кити, не може — примирено въздъхна Аполон. Ти май нищо не разбираш. Те са планинци, такива са се родили и такива ще си умрат. А това означава, че войнският дух е в кръвта им, наследен от безчет поколения смели ловци и стрелци. Ловният инстинкт у тях

никога няма да се укроти, дори и след още десет поколения. След като се приберат по домовете си за седмица-две, или най-много за месец, те отново стават неспокойни. Тъкмо тогава най-често възникват свади и крамоли между местните жители, които често завършват трагично.

— Нека заминат без теб.

— Не, това е невъзможно!

— Не те разбирам какво се опитваш да ми кажеш? — разсърди се тя. — Щом си техен водач, това не означава ли, че можеш да постъпиш както желаш. Нали...

Но той я прекъсна с тон, нетърпящ възражения:

— Не е толкова просто! Защото става въпрос за моята войнска чест. Животът на един воин е изпълнен само с походи и набези, засади и обсади, със схватки, с победи и поражения. Така е било от паметивека и така ще бъде навеки. Даже, ако трябва да бъде напълно откровен, един планински аул като нашия трудно би могъл да просъществува пред суровата природа, където дори ръж не расте, ако не са походите и набезите. Ако пък откажа да се присъединя към бойците, неминуемо ме очаква тяхното презрение, осъждане, отхвърляне... а дори и нещо по-лошо.

— Господи! — възкликна изумена Кити. — В какъв свят живеем? Вече нищо не разбирам... На север, в Русия, хората се избиват като зверове, надпреварват се кой на кого да отнеме бащините имоти, а тук, в този див край, като че ли още не е отминало Средновековието! Защо ли се учудвам, след като със собствените си очи се уверих, че твоят праядо по нищо не се отличава от онези феодали, за които сме чели в учебниците по история на Средните векове.

— Може би имаш право да протестираш, но аз така съм възпитаван още от детските ми години. И така съм живял, като се изключат годините в гвардейския корпус и войната срещу германците. Във вените ми тече същата кръв. Аз съм изтъкан от предразсъдъците на праядо си, от разбиранията на баща си, от любовта на майка ми. Карим, който е с десет години по-голям от мен, пръв ме научи как да се държа на седлото, как да въртя сабята. С него сме кръвни братя. Така че сега за мен е невъзможно да се откажа от повика на кръвта, от традициите на рода.

Макар Аполон да беше обиколил светските салони на Петербург и Париж, сърцето му принадлежеше на тези сурови и непримирими кавказки воители. Отрасъл сред непристъпните хребети и техните горди обитатели, за него нямаше тайни, когато ставаше дума за душевността на мълчаливите дагестанци. Светският опит и офицерското обучение само допълваха всестранните му житейски познания, като му помагаша да се преобрази в наистина необикновен мъж, защото рядко се срещаше във връстниците му такова изумително съчетание на градско лустро и джигитски умения. Кити бе готова да се закълне, особено сега, след като бе опознала донякъде живота на гордите планинци, че в цяла Русия надали има втори мъж като нейния Аполон, който да се справя с житейските проблеми както в големите градове в равнината, така и със суровия бит сред вечно заснежените кавказки върхове.

Карим се бе осмелил да потропа на вратата на спалнята на младия княз, за да му съобщи, че още преди три дни генерал Беръзов се е преместил в курорта Сочи, за кратък отпуск, преди да потегли с дивизията си на изток. От долината Дарго до крайбрежния град Сочи се стигаше за пет дни ускорена езда, бе напомнил Карим на своя господар. При тези думи на най-предания си телохранител всичко останало сякаш престана да съществува за Аполон. Князът се заетрескаво да обмисля планове как да проникне в свърталището на омразния генерал, за да забие до дръжката своя дагестански ханджар в гърдите на този, който се бе гаврил с неговата любима. Само като си представяше Кити в леглото на онзи отвратителен генерал, пред очите му падаше черна пелена, а сърцето му се обливаше в кръв а пристъп на безсилна, неутолима ярост.

Досега Аполон някак си успяваше да обуздае изгарящата го ревност, но вчера Искендер хан нареди на Карим да съобщи на правнука му, че всичко е готово за път. Мъжете от наказателния отряд, след като приключили с разузнаването, натоварили на конете торбите с храна и муниции и в момента очаквали само появата на младия княз, за да поемат по стръмните планински пътеки на запад към Сочи. Това бе причината, заради която сега не го ловеше сън, заради която се бе превърнал в кълбо от нерви и безпокойство.

Без да откъсва поглед от Аполон, който, все още с гръб към нея, продължаваше да съзерцава замислено гледката през прозореца, Кити

неспокойно потърка с ръце коленете си през тънката коприна на шалварите, за да успокои трепета им.

— Моля те, Аполон, не искам да ме оставяш сама тук... Освен теб, тук нямам нито една близка душа! — Тя много добре съзнаваше, че честта му го задължаваше да замине с Карим и с останалите бойци, но не можеше да преодолее паническият си страх от самотата, от раздялата с него. — Зная, че за теб сега няма нищо по-важно от войнската ти чест, но въпреки това те моля, даже съм готова да падна на колене пред теб, само и само не ме оставяй сама. Не го искам толкова заради себе си, колкото заради нашата бъдеща рожба...

За миг той яростно стисна клепачи и още по-силно притисна челото си към студеното стъкло на прозореца. В пристъп на безпомощен гняв князът стегна юмруци до болка, забивайки нокти в дланите си. Нима тя си въобразяваше, че на него му се иска да се разделя с нея? Да я остави сама сред местните жители, които въпреки че един ден щяха да бъдат негови поданици, за нея си оставаха чужди, загадъчни и дори плашещи? Мили Боже, последното, което би пожелал в този объркан свят, е отново да се разделя с нея, след всички онези митарства и страдания, които те бяха преживели, за да се укрият тук от омразните болшевики! Но обичаите на коравосърдечните планинци изискваха безусловно подчинение на техния неписан кодекс на честта — всяка обида джигитът бе длъжен да измива с кръвта на врага. А дори Коранът да позволяваше жестове на търпимост, прошка и примирение, сърцето на Аполон, разкъсвано от ревност, нямаше да му даде покой. Не, княз Кузин нямаше право да остави жив онзи звяр, който бе дръзнал да изнасили и изтезава графинята, жената, на която той, Аполон, бе отдал сърцето и името си.

Аполон се дръпна от прозореца и рязко се обърна към Кити, която го чакаше, скована от страх, приседнала върху килима пред камината. Тя вдигна безмълвно очи към него, изплашена от високата му фигура, надвесена над камината. Плашеше я дори едрата сянка, трепкаща върху стената отсреща заедно с играта на пламъците. Аполон въздъхна приглушено в отчаян опит поне малко да намали напрежението, сковаващо приведените му рамене.

— Не искам да спорим за заминаването ми. Няма смисъл, Знаеш колко те обичам. За теб съм готов на всичко.

Гласът му звучеше ласкаво и утешаващо, но въпреки това се долавяше тревожна, напрегната нотка.

По страните ѝ, по-бледи от слонова кост, се стекоха първите сълзи, проблясващи на танцуващите пламъци.

— Тогава няма да заминеш, нали, скъпи мой?

Сърцето му се разкъсваше от предчувствието, не, от, увереността, че ще ѝ причини огромна мъка.

— Всичко можеш да поискаш от мен, любима, всичко, освен това...

Така изтекоха два часа, болезнени и за двамата. След като изчерпа всичко от молби до упреци и увещания, след като вече не ѝ останаха сълзи, а сърцето ѝ се умори да разтърсва с бесните си удари гърдите ѝ, Кити най-после се отпусна на ръката му. В тези мъчителни минути Аполон бе изпълнен с омраза към самия себе си, загдето ѝ бе причинил толкова мъка. Напълно разбираше яростта, с която Кити се бе противопоставила на заминаването му, но повече не можеше да се самоизмъчва, тъй като не бе отмъстил на Беръзов за всичко, което генералът бе сторил на негова любима, на майката на нероденото му дете.

Безмилостните традиции на планинците изискваха кръв да се лее за всяко петно върху името на мъжа, воинският кодекс на честта задължаваха боеца да убие оскърбителя, но най-настойчив бе зовът на собствената му кръв. Поне по двадесет пъти на ден Аполон си припомняше онази кошмарна нощ в Ставропол, когато едрата космата лапа на Беръзов опипваше пред очите му разголената гърд на смъртно бледата графиня. Не закъсняваха и сцените на безмилостното удовлетворяване на нагона за мъст и за окончателното раздаване на последна справедливост. Напразно се опитваше да се самозалъгва с доводите, че Кити вече е в безопасност в долината, владяна от векове от неговия род.

Не, това не можеше да утеши един истински мъж. Той я бе измъкнал от мръсните ръце на Беръзов, но сметките между двамата още не бяха разчистени. И то с кръв, както повеляват законите на честта... Безкрайно го мъчеха страданията и тревогите ѝ, но нали в края на краищата бе успял да я успокои, като ѝ бе обещал, че ще се върне при нея, на всяка цена.

Ами ако не се върне... Такава мрачна вероятност той нямаше право да отхвърли, въпреки че щяха да го придружават най-калените бойци от аула Дарго. Аполон нямаше право да гради опасни, детински наивни илюзии — нямаше съмнение, че генерал Беръзов е охраняван от цяла глутница въоръжени до зъби телохранители и настръхнали, готови за бой подчинени. Вероятно напоследък генералът непрекъснато беше нащрек, защото дори самият той не помнеше броя на жертвите си, така че не бе изключено княз Кузин да не е единственият, който замисля убийството на командира на Шеста червеноармейска дивизия.

Съвсем леко, защото за нищо на света не искаше да събуди унеслата се Кити, Аполон я отмести от ръката си и предпазливо се надигна от леглото. Подпъхна възглавницата под главата ѝ, покри я със завивката и се измъкна от леглото абсолютно безшумно. Бос, той се прокрадна в съседната стая, запали свещите в свещника, измъкна от писалището един плик и лист хартия, после седна на стола и се зае да ѝ напише прощално писмо.

Дълго се колеба, преди да протегне ръка към белия лист. Как да изрази върху него всичките мъки и страдания, опасения и колебания, които раздираха гърдите му? Как да се сбогува с единствената жена, на която бе отдал сърцето си? Ако загине при нападението срещу щабквартирата на генерал Беръзов, искаше Кити да запомни колко я бе обичал, с колко радост и възторг бе изпълвала душата му. Искаше също така да разбере защо не можеше да се откаже от този набег в тила на врага, както и да изрази съжалението си, че няма да може да ѝ помага при отглеждането на детето. Накрая не забрави чисто деловите въпроси — след като се бе върнал в долината Дарго, Аполон се бе погрижил да състави ново завещание, което, както и предишното, се съхраняваше в подземията на крепостта на Искендер хан. Младият княз Кузин бе осигурен от баща си — старият княз Алекс — със солидни авоари в няколко европейски банки. Той, единственият мъжки наследник на приказно богатия род Кузин, имаше къщи в Дагестан, Ница, Женева, Париж, та дори и в долината на Лоара. Техния род притежаваше конюшня за елитни чистокръвни коне и Кент, Англия, а също и ферма за развъждане на ловджийски хрътки в Нормандия, Северозападна Франция. След смъртта му всичко това трябваше да остане в наследство на неговото дете от графиня Радишевска. Но

последните редове бяха посветени единствено на обичта му към Кити — жената на неговите мечти. Нежните думи започнаха бързо да изплуват във въображението му и красивият му почерк изпълни докрай белия лист. Обърна листа, сгъна го и добави още няколко реда:

Ако не се върна, ще трябва да разчиташ единствено на закрилата на Искендер хан. Не се съмнявам нито за миг, че той ще стори всичко, което ще е необходимо, за да бъдете в безопасност и ти, и детето

Умислен, князът въздъхна тъжно, преди да продължи:

Обичам те, скъпа моя, ненагледна ми княгиньо, и то още от първата ни нощ заедно през декември, миналата година в твоето имение. И винаги ще те обичам. Целуни нашето дете от мен.

Завинаги твой.
Аполон.

Набързо сгъна листа и го пхна в плика, запечатана го с червения восък и с пръстена си, преди да напише на гърба, че може да го съхранява единствено Искендер хан. Разбира се, преди да потегли, Аполон щеше да го връчи на най-предания телохранител на пращядо си.

После се върна до леглото, за да се опита да подремне още малко, поне до зазоряване.

Сбогува се с нея веднага след като тя се събуди.

— Никъде не излизай — посъветва я Аполон, преди да поеме към вратата. — Не е изключено да попаднеш на някой от местните хора, който да не се радва на присъствието ти в долината и да те наскърби.

Освен опасенията, че може би няма да успее да се завърне от рискованата си мисия, най-много го измъчваше тревожното

предчувствие дали в негово отсъствие съдбата няма да подложи Кити на нови изпитания и огорчения.

Кити сковано се надигна от леглото, неспособна да преодолее вцепеният страх от мрачните си опасения, че го вижда за последен път. Наметна робата си и с въздишка се надигна от постелята. Опита се да прикрие тревогата си, но лицето ѝ, по-бледо от платно, я издаде.

Само един поглед му бе достатъчен, за да се върне с три скока при нея и да я притисне към гърдите си.

Аполон беше облечен изцяло в черно — копринен бешмет, плътен камгарен брич, меки кожени ботуши. Единственото светло нещо по него беше русата му коса и бялото лице. В този драматичен миг те двамата представляваха смайващ контраст — за разлика от високия строен воин изцяло в черно, графинята, дребна, но удивително крехка и нежна, бе облечена с домашна роба от изящна китайска коприна, яркожълта, грееща като изгрева. Приличаше на цъфнала орхидея, заслонена от могъщ тъмен дъб.

— Пази се, моля те! Заради детето те моля, любими! — задъхано прошепна тя, притиснала устни към мускулестия му врат. Графиня Радишевска много добре съзнаваше, че Аполон ще се изложи на смъртен риск веднага след като напусне спасителните непристъпни планини. Дори в този глух аул вече бяха достигнали слухове, че Червената армия е проникнала в съседен Азербайджан и че предните ѝ части напредват към границите с Грузия.

— Нали знаеш, че винаги съм много внимателен.

Копринената ѝ роба тихо прощумоля под дланите му.

Аполон зарови лице в косите ѝ, опиянен от упоиващия аромат на арабски благоухания, каквито използваше откакто я бе довел в долината Дарго.

— Кога ще се върнеш при мен, любими?

Аполон набързо пресметна наум разстоянието до крайбрежието и оттам на север до Сочи. „Ще са нужни пет дни, за да се стигне до Сочи и още пет за връщането в долината. Може да се наложи да изгубим ден-два, най-много три, докато разузнаем кои са слабите места в охраната на генерала“

— Най-вероятно ще бъда тук след около две седмици — обясни ѝ Аполон, като повдигна брадичката ѝ, за да може да я гледа право в прелестните зелени очи. Никак не му се искаше да разговарят повече

за предстоящото пътуване, затова измърмори неохотно, с явно нежелание да продължават с мъчителните догадки: — Но всичко се случва, така че не е изключено да се върна ден-два по-рано.

Кити го изгледа тревожно. В гърдите ѝ се бе спотаило мрачно предчувствие. Защо ѝ говореше така... сякаш се чувстваше обречен?

— Наистина ли ще бъдем отново заедно след две седмици? — Веднага прехапа устни, защото не успя да потисне нотката на съмнение в гласа си.

— Да, скъпа, разбира се, че ще се върна при теб. И при нашето дете.

— Обещавах ли ми? — Въпросът ѝ прозвуча детински наивно, но в момента Кити отчаяно се нуждаеше от повече сигурност.

Той кимна енергично, за да я успокои.

— Обещавам! — Очите му обходиха с неподправено възхищение всеки сантиметър от прелестното ѝ лице, за да го запомнят и това да му вдъхва сили през идните дни и седмици, които най-вероятно щяха да бъдат изпълнени с опасности и изненади. Накрая Аполон бе принуден с тъжна въздишка да отдръпне ръцете си от нея. — Трябва да тръгвам. Моите хора вече ме чакат на седлата. Сбогом, скъпа моя княгиньо! — Целуна я нежно, обърна се рязко и забързано изскочи от спалнята.

Кити за дълго остана вцепенена и заслушала в затихващите му стъпки по коридора и надолу по стъпалата. Но щом чу затръшването на външната врата зад гърба му, графинята веднага изтича към предната веранда, за да проследи как конниците, начело с Аполон, ще потеглят надолу към долината. Искаше ѝ се поне още веднъж да чуе гласа му, когато ще им нареди да пришпорят конете и да препуснат напред към крепостта на Искендер хан. Искаше ѝ се да запечата този миг завинаги в паметта си, копнееше отново да зърне мъжественото му, властно лице и стройната му фигура на седлото. Преди да поемат, мъжете грижливо провериха за последен път оръжията и боеприпасите, патрондашите и паласките, кинжалите и торбите. Аполон, застанал начело на малобройната група, дръпна поводите на Леда и пое надолу по склона. Спътниците му веднага го последваха, подредени по двойки — тясната пътека не позволяваше да яздят успоредно повече от двама ездачи.

Той се поклащаше ритмично върху седлото, гъвкав като планински рис, докато златистата му руса коса, галена от първите утринни лъчи, немирно се стелеше върху черното му кавказко наметало. По снагата му блестяха оръжията, които още през нощта тихомълком бе приготвил, за да не я събуди: двойните патрондаши, опасващи гърдите му, винтовката на гърба му, пистолетите в кобурите на кръста му, кавалерийската му сабя, полюшкваща се покрай седлото. От края на верандата Кити не можеше да види само двата остри кинжала — или ханджара, както ги наричаха дагестанците — забучени в каниите на колана му.

Останалите бойци също бяха въоръжени до зъби. Бяха подбрали най-бързите и най-издръжливите жребци от хергелетата на Искендер хан. Торбите върху конете бяха претъпкани с храна, а кесиите в пазвите на конниците — със златни рубли. Всеки участник в рискования поход беше одобрен лично от Искендер хан и Аполон след старателно пресяване на най-опитните стрелци и ездачи от войнствения полудив планински народ. Сега се нуждаеха само от едно — от малко късмет, за да се промъкнат незабелязано през гъсто разположените вражески постове, за да се доберат до леговището на генерала, да му прережат гърлото без излишен шум и също така безшумно и предпазливо да се върнат обратно в спасителната долина.

Искендер хан ги очакваше в теснината, където беше единственото място за достъп до долината Дарго, за да пожелае успешен поход на любимия си правнук.

— Ще ти стигнат ли хората? — Това бе първото, за което напита загрижено престарелият вожд.

— Напълно — кимна Аполон.

— Ако ти потрябват още бойци, веднага проводи пратеник!

— Всеки по-многоброен отряд неминуемо ще привлече вниманието на врага. Може би дори в този състав сме прекалено много...

— Ще те очакваме да се завърнеш в долината някъде след десетина дни.

— Може да се наложи да чакаме цели две седмици, така че не се притеснявай, ако се забавя малко.

— Бъди предпазлив, синко. Много добре зная, че изгаряш от нетърпение със собствените си ръце да измиеш позора, като забиеш ханджара си до дръжката в гърдите му, но онзи негодник не заслужава да жертваш заради него живота си.

— Ще бъда безкрайно предпазлив. Освен това винаги ще се осланям на съветите на Карим и Сахин — усмихна се Аполон и се обърна към преданите си телохранители, които бяха първата двойка в двойната редица ездачи.

При тази похвала вечно намръщеният Карим само изсумтя неясно, но Сахин се ухили до уши. Досега винаги Карим бе този, който по-често се намесваше в планове на Аполон — докато Сахин се задоволяваше единствено с ролята на покорен изпълнител.

— До две седмици ще се върнем в долината — обеща Аполон. — Пази писмото, което трябва да бъде предадено на Кити, ако не се върна.

— Бъди спокоен. — Искендер хан измери правнука си със замислен поглед и безмълвно отправи гореща молитва към Аллах да опази читав и невредим любимия му правнук, така че никога да не се налага да връчва на руската графиня писмото на Аполон.

— Грижи се за нея... и за детето! — извика Аполон на тръгване. Прадядо му само кимна сухо, преди да вдигне ръка и да заговори сърдито:

— Имаш моята дума, че тя ще получи всички почести като твоя законна съпруга, а детето ще бъде признато за твой наследник. А сега тръгвай и не се обръщай назад! Един воин не се сражава добре, ако мисли за това, което е оставил у дома. Хайде, на добър час и нека Аллах ви закриля!

Аполон дръпна поводите и Леда се устреми напред. Зад него двете колони веднага потеглиха, за да не изостават от водача, като всеки от джигитите вдигаше ръка за поздрав, когато минаваше покрай Искендер хан. А той ги оглеждаше строго и преценяващо.

— Помнете думата ми, джигити! — извика подире им старият вожд. — Искам да го браните до смърт, докато във вените ви тече кръв!

Мъжете само закимаха мълчаливо и поемаха надолу по тясната криволичеща пътека.

След заминаването на Аполон Кити се опита да си намери някакво занимание, за да не мисли само за него, но дните продължаваха да се нижат еднообразни, сиви и тягостни. Редовно излизаше да поязди, избра си няколко романа от библиотеката на баща му, княз Алекс, а една сутрин дори се изкачи по стръмната пътека до платото в подножието на най-високия връх, извисяващ се над долината Дарго. Именно там я беше завел Аполон два дни преди да потегли към Сочи. Но самотата продължаваше да я измъчва, особено късно следобед и привечер, когато се смрачаваше доста бързо, защото слънцето изчезваше зад смълчаните планински била.

Не бе предполагала, че самотата ще се окаже така мъчителна. В тези диви планини Кити си оставаше чужденка, озовала се тук по каприз на съдбата. Не познаваше местните обичаи, не можеше да се примири с унижителната роля на жените, дори не разбираше езика на местните жители. Но най-много я плашеше суровият, затворен в себе си Искендер хан, макар че не можеше да отрече, че престарелият владетел винаги отсъждаше справедливо и мъдро. Самотата я плашеше най-много нощем, когато я обземаха страхове за съдбата на любимия ѝ. Ако Аполон загине, как щеше да се подреди нейният живот? Нали без него оставаше съвсем сама, без нито един близък или родственик, с пеленаче на ръце? Злочестата Кити нямаше семейство, нямаше дори приятели тук и бродеше смълчано и унило по цели часове след заник слънце из празната вила, наподобяваща малък дворец. Дори и ориенталският разкош и покорните слуги не успяваха да я разведрят и успокоят...

Олекваше ѝ, макар и само за кратко, когато си спомняше за него. Как я наричаше княгиня Кузина... Всъщност, преди да се омъжи за Пьотр, тя наистина беше била княгиня. Беше родена под щастлива звезда, надарена от съдбата с богатство и знатен произход. После се бе омъжила за заможния си съсед, граф Радишевски, и бе станала още по-богата. Но нищо не бе останало нито от богатството ѝ, нито от титлите ѝ. Кити още не можеше да се съвземе от катастрофалната промяна в живота ѝ. Сега тя изцяло зависеше от Аполон — и материално, и емоционално, а дори и тялото ѝ вече не можеше без него в широкото, празно легло... Със своето ненадейно заминаване младият княз сякаш бе отнесъл със себе си дори съня ѝ.

Но после си припомняше, че не само любовта я свързваше с него — нали носеше детето му... Но за нейна изненада се оказа, че бременността не е само повод за радостни очаквания и трепетни надежди. Постепенно младата жена започна да усеща първите неудобства и притеснения, които не може да избегне нито една бъдеща майка. Замисли е дали вече не бе време да се прости с ездата, със самотните и рисковани разходки по стръмните планински пътеки. Може би трябваше също да се погрижи за две-три по-широки в талията домашни роби? Никак не ѝ се искаше да се раздели с вталените рокли, които бе открила в един от многото стенни гардероби във вилата — за нейна изненада се оказа, че някои от тях са подходящи за носене, въпреки че бяха по-дълги от нейните.

Когато безпокойството я надвиваше, самотната млада жена бродеше нервно из пустите стаи, припомняйки си миговете, които бяха прекарвали в това или онова помещение. Най-приятно ѝ бе да се отпусне в износеното, но удобно кожено кресло в библиотеката до прозореца. Аполон много обичаше да почива в това кресло. Или се разхождаше по пътеката към езерото сред малкия парк зад вилата. През кратките дни на тяхното безметежно уединение тя и князът често се отбиваха там преди залез слънце. Не пропускаше да разтвори двете крила на широкия скрин, където бяха сгънати дрехите му. Галеше нежно и замечтано дръжките от слонова кост на нощното шкафче, където Аполон държеше приборите си за бръснене. Като че отново го виждаше да прави сутрешния си тоалет, прав пред голямото овално огледало с красивата мраморна поставки под него...

Прекарваше дълги часове в салона, който някога бе принадлежал на майка му. Шкафовете и масичките, дори и пианото в ъгъла бяха отрупани с пожълтели фотографии. Най-много ѝ харесваше снимката, на която Аполон бе само на десет години. Очите му блестяха насмешливо, въпреки че физиономията му бе съвсем сериозна. Беше облечен в детско костюмче, имитиращо дагестанска мъжка носия, дори със забучен в колана миниатюрен кинжал, на фона на далечен планински хребет. Отстрани непознат мъж държеше за поводите кротко пони. Личеше си, че още тогава светлорусата коса на Аполон е била удивително хубава. Бащата на Аполон — княз Алекс — се бе справил учудващо добре за фотограф-любител, защото бе уловил чудесно светлосенките, открояващи умилителното детско лице.

Графинята си спомни, че Аполон ѝ бе обяснил, че снимката е била направена в чест на десетия му рожден ден. Замисли се колко малко всъщност знаеше тя за миналото му. От тези стари снимки Кити можеше да улови само отделни фрагменти от живота му — откъслечно запечатани мигове. На много от фотосите Аполон беше заедно с баща си, майка си или сестра си, но имаше и още много лица, напълно непознати за нея.

Една от тези снимки Кити толкова си хареса, че я отнесе в спалнята и я остави на масичката до леглото. На нея Аполон беше с високи ботуши, бричове за езда и кожено авиаторско яке, изправен до някакъв аероплан — двуплощник от разузнавателните модели отпреди войната. Слънцето блестеше в русата му коса. Но най-много в тази фотография я привличаше поразителната му момчешка усмивка. Гледаше право в обектива, сякаш се канеше да проговори, при това с толкова типичния за него закачлив израз.

Един следобед, докато се ровеше в дрешника, графинята се натъкна на чифт негови ботуши — сториха ѝ се същите като на тази фотография. Веднага ги напъха под леглото ги и забрани на прислужниците да ги докосват. Глупава приумица, която подхранваше илюзията ѝ, че Аполон всеки момент ще нахълта в стаята.

„Моля те, Господи — безмълвно се молеше Кити през тези тягостни дни пред иконата в ъгъла, — върни Аполон невредим в долината!“ Дори не смееше да мисли за вероятността никога повече да не го зърне.

На сутринта на третия ден Кити реши, че повече така не може да продължава — безцелното лутане из смълчаната вила можеше да я подлуди в един прекрасен ден. Слезе в кухнята на приземния етаж и обяви пред изненаданите прислужници желанието си от днес тя лично да ръководи дейността им. Само един млад мъж знаеше донякъде руски и успя, макар и с доста усилия, да преведе на дагестантски думите на младата господарка. Но за искрена изненада на Кити най-възрастният прислужник ѝ обясни, пак с помощта на преводача, че нямало никаква нужда от нейната намеса. Оказа се, че още от времето на княз Алекс, бащата на Аполон, персоналът бил грижливо обучен сам да се справя с всички задачи, без да безпокои господарите на горния етаж. Дагестанската принцеса Джена, майката на Аполон,

навремето се занимавала повече със съпруга си и с децата, вместо с кухнята и килерите, прането и чистенето.

Тогава Кити се опита да си издейства правото да поеме поне ръководенето на сметките на стопанството. Напразно се опита да обясни на намусения мустакач домакин, че доскоро бе водила счетоводството на далеч по-голямото си имение в Астраханска област. След като и тук получи категоричен отказ, не ѝ оставаше нищо друго, освен да излезе на разходка в градината зад вилата, за да си отдъхне. Точно тогава пред погледа ѝ се изпречи престарелият градинар, зает с разчистването на лехите. Кити се зае да му помага и така си намери по-приятно занимание за следващите дни от стоенето в кухнята край готвача или от надзираването на чистачките.

През ранната пролет в Сочи винаги е истински рай — в този южен черноморски курорт винаги се стопля по-рано, отколкото по северното крайбрежие, защото тук климатът е субтропичен — като доказателство могат да послужат десетките палми, извисяващи се покрай крайбрежната ивица.

Генерал Беръзов си почиваше върху възглавниците на шезлонга, поставен на слънчевата тераса на една разкошна вила, от която се откриваше чуден изглед към морето. След като болшевиките завладяха Южна Русия, Беръзов издаде заповед на своите подчинени да се заемат с прочистването на последните останки от белогвардейските ескадрони и роти, а самият той, заедно с охраната си и най-приближените си офицери от щаба се оттегли на почивка в Сочи. Отдавна копнееше да се озове в този прехвален курорт, защото знаеше, че още от миналия век бе предпочитан от най-елитните представители на руската аристокрация. От две седмици Беръзов и хората му бяха настанени в огромната вила, която преди революцията е била лятна резиденция на великия княз Владимир. Генералът продължаваше да убива времето си с помощта на единствения начин, който му бе известен — пиене и жени, но след внезапното изчезване на графиня Радишевска никой не успя да му доведе достойна заместничка на Кити.

Щракна с пръсти към ординареца, за да му бъде донесена още една гарафа с добре изстудена водка, след което се отпусна на

възглавницата и примижа срещу силното южно слънце. Сетне извърна глава и измери с ленив поглед тесния участък от плажната ивица, разкриващ се между двете съседни тераси. По хълмовете над брега растяха ниски лимонови дръвчета, а зад тях започваха дълги редици с храсти, от които местните жители добиваха превъзходния грузински чай. Около вилата се простираше обширна градина, грижливо терасирана, изобилстваща с пъстри благоуханни цветя. Беръзов не знаеше името на нито едно от тези растения, защото те бяха непознати в неговия роден Сибир, но му бе приятна смесицата от странни аромати, типични единствено за субтропичния пояс.

Понякога генералът се намръщваше, защото си спомняше за загадъчното изчезване на графиня Радишевска и полковник Звягинцев. Ординарците на генерала, охраната на хотела и офицерите от щаба до сутринта бяха търсили усърдно пропадналата вдън земя двойка, защото в гнева си Беръзов обяви за главите им нечувано щедра награда в злато. Но никой не успя да ги открие. Все пак не беше изключено те двамата да бяха напуснали Русия на борда на някой от многото параходи, плаващи под чуждестранни флагове. Нищо чудно дори и сега още да се намират на някоя претъпкана с емигранти корабна палуба.

Ами ако се бяха укрили някъде по крайбрежието? Ако щастието не им се бе усмихнало и не са могли да се вредят сред тълпите, обсаждащи кейовете на Новоросийск и другите южни пристанища?

Не, онзи полковник категорично не се казваше Звягинцев — подчинените на генерала се поизпотиха доста, докато установят че в редовете на Червената армия имаше не един, а трима офицери със същото име и звание, но нито един не отговаряше на описанието, изпратено по телеграфа. Следователно беше враг, офицер от Бялата армия — личеше си офицерската му стойка, пък и притежаваше наистина солидни военни познания — а такъв като него непременно ще се опита да напусне пределите на страната. Щом като те двамата по всяка вероятност бяха заминали за чужбина, издирването им доста се усложняваше. Но дори това не го отчайваше. Нали винаги досега е бил търпелив и никога не се бе отказвал да преследва целите си. Всичко беше въпрос на време. Но ще бъде безкрайно жалко, ако бъде погубена една толкова чаровна жена заради епидемията от коремен тиф, заради гладуване и мизерстване по пътищата или просто заради някой нелепо

заблуден куршум по време на пристанищна престрелка... Беръзов беше сигурен, че няма да се побере в кожата си от гняв, ако никога повече не нашари с камшика си гърба на надменната графиня — така, както налагат в Сибир непокорните слугини, — преди да я тръшне по гръб на пода, но чак след като изпрати два-три куршума в тила на онзи омразен полковник.

Но най-неприятното беше това, че генералът не успя да заличи от паметта си спомените за нощите, които бе прекарал с нея в апартамента си в хотел „Русия“ в Ставропол. Дори се сещаше за нея по няколко пъти на ден. И то не само заради красотата ѝ. Наистина, тя беше хубавица, но генералът не можеше да се оплаче от липса на избор на чаровни жени. Даа, винаги, във всеки град могат да се намерят сносни компаньонки, ако ординарците му се разшетат както трябва. Не, в нея имаше нещо по-особено... Тя беше, както се казваше, от класа, като самородното злато, за което се избиваха авантюристите от най-затъntenите краища на огромния Сибир. Напомняше му за упойващо уханните рози в началото на лятото. Може би всичко това бе заради невероятно големите, загадъчни очи, по-зелени от малахит, леко забулени от сподавена тъга. Или тайната на нейния чар се криеше в миглите ѝ, удивително дълги и фини, или в мекия овал на лицето ѝ, в изящно очертаната брадичка, в прелестната шия... Колкото и да напругаше паметта си, Беръзов не можеше да измисли какво всъщност не бе харесвал у нея. Дългата ѝ коса се спускаше на едри къдрици чак до крехките ѝ рамене. Ако тези рамене бъдат разголени, гледката си струваше — сякаш водопад от пчелен мед се спуска върху седеф, едва огрят от утринните слънчеви лъчи.

Беръзов изпъшка недоволено, защото си спомни още нещо — всеки път, когато Кити попадеше в полезрението му, той се изпълваше с желание да я обладае. Подлудяваше го в нея съчетанието от излъчването на прелестна женственост и илюзията за детинска чистота. Разбира се, генералът прекрасно знаеше, че това за детинското у нея е необяснима негова самозаблуда, но въпреки това копнееше за нея, за тази загадъчна графиня, която на всичкото отгоре го мразеше до дъното на унизената си душа, защото по неведоми причини никоя жена досега не бе успявала така да го привлече, както Кити Радишевска.

Но когато най-сетне тя отново попадне в ръцете му, може би няма да е много умно, ако я застреля веднага. Макар че дълбоко в душата му се таеше непоколебимата увереност, че рано или късно ще ѝ тегли куршума. Не, нека първо да ѝ се порадва, да ѝ се насити. Няма да избегне суровото наказание — нали си го бе заслужила? Но този път ще я окове в клетка. Много як стоманен кафез, прецизно изработен по специална, генералска поръчка. С майсторите проблеми нямаше да има. Така че този път птичката няма да може да изхвъркне от кафеза...

Вечерта в елегантната крайбрежна вила премина както предишните. След като стана от трапезата, Беръзов се оттегли в съседната спалня, където услужливите ординарци му доवлякоха няколко жени от местните, за да може да си избере партньорка за през нощта. Но тази вечер генералът се спря именно на тези две момичета, които най-много се различаваха от Кити. Отдавна се бе научил да не прибъгва до глупостта да ѝ търси равностойна заместничка — досега това винаги му бе носило единствено горчиви разочарования. Но всекидневните плътски нужди на този дълбоко порочен мъж изискваха всекидневно удовлетворяване и той не можеше да се преобразява в монах само заради някаква графиня, колкото и неповторимо да бе излъчването ѝ.

Специално тази вечер генералът се усещаше потентен за двама. Веднага останалите проститутки бяха отпратени с презрителен жест и Беръзов се отправи към огромното легло на бившия велик княз, послушно следван от двете си избраници.

Пътуването от долината Дарго до околностите на курорта Сочи беше рискована авантюра, защото червените вече контролираха цялото крайбрежие. За да намалят рисковете, Аполон и спътниците му старателно избягваха кавалерийските ескадрони и пехотните части на противника, като се движеха само под прикритието на нощта. Джигитите, най-опитните сред всички мъже от аула в долината Дарго, яздеха тихо, в равномерно темпо, за да не си преуморяват конете, без да се отклоняват нито за час от избраната от водача им северозападна посока. На два пъти обаче червеноармейските патрули ги засякоха. Първия път успяха да се изплъзнат от преследвачите си, но при втория сблъсък схватката не можеше да бъде избегната и в резултат всичките

дванадесет конници от болшевишкият патрул бяха съсечени от сабите на дагестанците. По тази причина веднага смениха тактиката си — колкото повече приближаваха крайбрежието, толкова повече щяха да зачестяват отрядите на противника, затова Аполон нареди да напредват по двойки, раздалечени през половин версти. Така в щаба на дивизията в Сочи нямаше да се досетят, че към града се промъква по-голяма група вражески конници.

Навлязоха в Сочи късно през нощта, под прикритието на гъстата пролетна мъгла. Сахин и още двама от дагестанците на Искендер хан имаха роднини в града, така че групата се разпръсна на двойки и тройки по набързо уредени нелегални квартири. Уговориха се къде да се срещнат вечерта — за по-безопасно избраха една усамотена местност извън града. Дотогава разузнавачите трябваше да проучат къде е отседнал генерал Беръзов и да огледат, колкото е възможно по-предпазливо, постове около жилището му.

Веднага след здрачаване Карим, Сахин и Аполон пристигнаха първи на мястото на срещата и се заеха да обмислят как да се промъкнат незабелязано до свърталището на генерала. След кратка размяна на мнения тримата единодушно се съгласиха, че най-безопасно ще бъде да преодолеят постове на охраната не откъм планините, а откъм брега — явно от тази посока телохранителите на Беръзов не очакваха толкова неприятни изненади, колкото от посоката, водеща към хълмовете, зад които на хоризонта се синееха страховитите заснежени върхове на Централен Кавказ. Скоро се появиха и останалите джигити от групата на Аполон. Разузнавачите не бяха срещнали сериозни затруднения при проучването на обстановката, тъй като генералът и свитата му водеха такъв разюздан живот, че целият град бе настроен срещу пиянските им подвизи. Дори се носеха легенди за невероятните способности на Дмитрий Беръзов в леглото.

Княз Кузин и двамата му телохранители се приближиха на шест версти от оградата на генералската вила, за да се запознаят с терена. Пред погледите им се разкриха живописните околности на Сочи. Вълните неспирно се разбиваха в подножието на непристъпните, почти отвесни крайбрежни скали, заобикалящи от три страни тесния плаж. Отраженията им се поклащаха в морската вода, като че ли запращани от ръката на невидим магьосник. Вилата на генерала беше

кацнала точно на върха на урвата, над дългия по-малко от една верста пясъчен плаж в притихналия, закътан от ветровете залив.

За съжаление до генералската вила можеше да се стигне единствено по тесните стъпала, изсечени в стръмните варовикови скали. Очевидно никой от охраната на генерала не допускаше дори и в най-дръзките си предположения, че неколцина смелчаци ще рискуват да се втурнат на гърба на конете си през плитката, но осеяна с остри камъни и подводни падини ивица морска вода, за да заобиколят скалния нос и да се доберат до плажа. Пък и от плажа до издатината над него, където се извисяваше вилата на Беръзов, имаше повече от стотина стръмни стъпала. Затова бяха оставили плажната ивица единствено неохраняема в околностите на вилата. Очевидно в щаба на Шеста дивизия се бяха погрижили да осигурят непристъпно убежище, за да не смуцава никой отдиha на командира на дивизията.

Под жарките слънчеви лъчи, сипеци се щедро от яркосиньото небе, по което не се виждаше нито едно облаче, Аполон и Карим чакаха в засада, скрити до кръста в избуялите диви анемонии до извивката на брега, преди скалните урви от северната посока по протежение на плажа. Сахин се бе върнал до мястото на срещата с останалите дагестанци, за да ги поведе към отвесната крайбрежна скала.

Върху загорялото лице на Аполон разцъфтя предизвикателна усмивка. Очите му се присвиха, заслепени от блясъка на отраженията на слънчевите лъчи в синята вода. Лекият морски бриз развя косата му, вече доста опалена от безмилостното южно слънце.

— Враговете мислят, че е невъзможно да проникнем от север, но ние ще се справим, нали, Карим? Само дето ще ни отнеме малко повече време — замислено промърмори той, загледан в грапавините на скалите, дълбани с векове от природните стихии. Всъщност пред него нямаше дори едва забележимо очертана пътечка, а под краката му се разбиваха с оглушителен грохот пенести вълни. Истинска лудост бе да се рискува със спускане по тази урва, още повече с конете, с поводи, вързани за коланите на спешените ездачи, но смуглите дагестанци от деца се учеха да са катерят по най-непристъпните кавказки сипеи и хребети, така че можеха да съперничат по ловкост и дързост дори на безстрашните алпийски кози. Бойците от аула на Искендер хан умееха не само да се спускат по толкова стръмни пътеки в пълно снаряжение,

теглещи конете зад себе си, но дори и да заличават следите си, така че на следващия ден адютантите на генерала щяха доста да си поблъскат главите, преди да си обяснят как нападателите са проникнали в строго охраняваната генералска вила. Конете също бяха отлично подготвени за преходи в силно пресечни местности, така че джигитите само изслушаха мълчаливо заповедта на княза, която им съобщи Сахин, след което са надигнаха и в редица по един бавно и предпазливо, без излишно суетене, поеха по стъпките на водача на групата.

— Онези горе, от охраната на генерала, ще съобщят на командира си, че са видели как непознати конници изплуват от вълните, досущ като морски сирени — насмешливо промърмори Карим. — Иначе няма как да обяснят появата ни, Ас-Сакр Ас-Сагир. Обзалагам се, че ще ни вземат за водни духове и веднага ще започнат да се кръстят.

— Дано стане точно така — замислено процеди князът, — защото са по-многобройни от нас. Но пък ние ще ги изненадаме, а това винаги помага, когато се решава изходът на битката. Ще ги нападнем малко преди да залезе слънцето — точно тогава неговите лъчи се спускат косо към хоризонта и ние ще бъдем с гръб към слънцето, а враговете ни ще бъдат заслепени от блясъка му.

Карим веднага кимна в знак на съгласие и зададе въпроса, който не преставаше да измъчва съзнанието му:

— А какво ще кажеш за прислугата във вилата?

— Пощадете им живота, разбира се, ако не ни окажат яростна съпротива. Имам да разчиствам сметки единствено с генерала. Е, хм... не само с него, но и с цялата Червена армия и с проклетите чекисти и въобще с всякакви там болшевишки комисари. По дяволите, Карим, защо е нужно да ти обяснявам плановете си, след като отлично знаеш за какво сме тук. Прислужниците не са болшевики. Те са докарани тук насила. Или пък са дошли само за да си изкарват прехраната.

— Ами жените, които лягат с него? И те ли си изкарват прехраната? — скептично попита Карим.

Той явно не беше пропуснал слуховете за невероятния сексуален апетит на разюздания генерал, прочул се в града със своята заповед всяка нощ ординарците му да подменят жените, чиито задължения са да му правят компания на масата и след това да го развличат в леглото.

Аполон не издържа и се разсмя.

— Не вярвам да ни остане време, Карим, за да се занимаваме и с тях. — Князът внезапно смени тона си и строго свъси вежди. — Не забравяй, че след като постигнем целта си, ще бъдем принудени да препускаме назад с бясна скорост, за да изпреварим заповедите за нашето ликвидиране. Бъди сигурен, че веднага от щаба в Сочи ще полетят тревожни телеграми във всички посоки.

В следващия миг двамата мъже млъкнаха, замислени за шансовете на групата за успех. Ами ако се провалят? Това неминуемо означаваше само едно — мъчителни разпити в подземията на местната ЧеКа и веднага след това куршум в тила.

След около час Сахин доведе останалите мъже от групата. Веднага доложиха на капитан Кузин колко са постове около вилата. Всеки от дагестанците добави по някоя подробност към накъсания рапорт на запъхтения Сахин, защото от зорките орлови очи на планинците нищо не можеше да убегне, дори и най-незначителната подробност. След кратък спор накрая решиха първо да се покатерят горе на терасите около генералската вила, после да я обкръжат от четири страни и едва тогава да атакуват едновременно всички постове на червените.

Разузнавачите на Аполон бяха установили още нещо, което доста би облекчило щурма на вилата — дисциплината на противника била хлабава, макар че около вилата на командващия всяка вечер патрулирал дежурният офицер от щаба на Шеста червеноармейска дивизия. След две седмици пиянство и безделие никой от постовите не очаквал внезапно нападение, и то откъм морския бряг, Сахин дори бе узнал къде е най-близката пристанищна кръчма, където освободените от наряд червеноармейци редовно се отбивали с единственото намерение да забравят за досадната караулна служба, като се натряскат до козирките.

— Е, да се надяваме, че тази вечер кръчмата няма да остане пуста — промърмори Аполон. — Няма нищо по-лесно от това да прережа гърлото на един подпийнал часовой.

Дагестанските джигити само кимнаха като един в потвърждение, готови начаса да прережат гърлата на всички пияни червеноармейци, които ще имат злочестата участ да се изпречат на пътя им.

Отрядът на княз Аполон Кузин остана още два часа в падината преди скалистите урви, зад които бе скрит заливът под предната тераса

на генералската вила. Ездачите разхлабиха поводите на конете, за да могат животните да отдъхнат и попасат преди свечеряване, когато щяха да бъдат принудени да препускат в галоп, за да се отдалечат максимално бързо от вилата, след като Аполон приключи с плана за отмъщение. Някои от джигитите се излегнаха покрай края на сипея и измъкнаха кесиите от щавена ярешка кожа, натъпкани с долнопробна махорка. Други за стотен път проверяваха оръжията и мунициите си, дори провериха тънките като бръсначи остриета на сабите си. Двама от мъжете пък се заиграха на зарове. Само Аполон се отпусна на изсъхналата трева, подложил ръце под главата си. Успя да подремне. Сънят го обори почти веднага. Този скъпоценен урок младият капитан бе усвоил още от фронта, от първите битки с германците. Разбира се, сънищата му бяха изпълнени само с видения, свързани с Кити. Най-вълнуващ бе сънят, в който те двамата отново се бяха озовали в просторното ѝ легло в имението край Астрахан.

Но когато слънцето започна да клони на запад, Карим припъзля до своя предводител и го раздруса за раменете, за да го събуди.

— Време е, Соколе — лаконично му съобщи той.

Аполон моментално се събуди и очите му светнаха от нетърпение.

— Най-после!

Веднага скочи на крака и опъна колана си. Тръшна глава, за да пропъди приказните видения от съня си. Сетна измъкна двата си маузера, за да провери дали са заредени.

— Да вървим! — вдигна ръка той и очите му се озариха от зловещ пламък.

Мъжете се надигнаха и съвсем предпазливо, без никакъв шум, поведоха конете за поводите надолу по стръмния склон, а когато всички се събраха на тясната пясъчна ивица, непрестанно заливана от вълните, водачът им едва чуто заповяда отново да се настанят на седлата. За последен път провериха оръжията си. Едва тогава Аполон измъкна с решителен замах сабята си от синкава дагестанска стомана, вдигна я над главата си и извика с пълни гърди:

— Нека Аллах да благослови сабите ни!

В следващия миг дванадесетте юзди се опънаха до скъсване, с яростно стискани от мургави дагестански пръсти. Нито звук не се отрони от плътно стиснатите им устни. В суровите планини мъжете

още от най-ранна възраст бяха приучвани да се сражават без нито едно излишно движение, без викове, без крясъци. Защото животът на един джигит зависеше само от смелостта, скоростта и ловкостта, с която въртеше сабята и ханджара си.

Веднага след като даде заповедта за дългоочакваното нападение, Аполон Кузин се надигна на стремената и процеди през зъби мрачно заклинание на трудно разбираемото за незапознатите дагестанско наречие. Гласът му бе глух и сподавен, така че само най-близките конници успяха да го чуят:

— Генералът ще го оставите на мен!

Мъжете не се нуждаеха от повече обяснения.

ГЛАВА 14

Строени в безупречна дъга, привиденията внезапно изскочиха иззад скалите, безшумни и зловещи, устремени като глутница свирепи сибирски вълци. Това бе първото впечатление на Дмитрий Беръзов, който и днес не пропусна да нареди на ординареца да му донесе едно питие преди вечерята. Много приятно беше да отпива от ледената водка на малки глътки, изтегнат на шезлонга край парапета на предната тераса, докато се любуваше на безбрежната морска шир, озарена от последните слънчеви лъчи на залеза.

В първата секунда успя само да примигне учудено, след което уморено поклати глава и отпи още една глътка за ободряване. Нямаше съмнение, че това бе някакво заблудено ято птици. Сигурен бе, че само след броени минути те ще изчезнат от погледа му.

Но когато допи водката си и с отегчен вид се надигна от шезлонга, погледът му неволно се извърна в същата посока. Неописуемо бе смайването на генерала, когато се убеди, със зяпнала уста и смръщени вежди, че не можеше дори дума да става за птиче ято. Птиците не летяха толкова ниско върху пясъка!

После стряскащото видение изведнъж се стопи. Аполон и хората му се бяха спотаили в отвора на една от широките крайбрежните пещери, преди хилядолетия издълбани от неуморните вълни в мекия варовик. Тук, според плана му, те трябваше да изчакат още малко, за да се убедят, че засега не са открити от противника. Слънцето се спусна още по-ниско над хоризонта и светлината постепенно започна да се гасне. „Привидяло ми се е заради играта на сенките!“, махна с ръка генералът и реши отново да се отпусне на шезлонга.

Наля си още водка и отпи две бавни глътки, сетне вдигна ръка, за да заслони очите си от слънцето, но веднага я спусна обратно, защото едва не ахна от смайване.

Конници! По дяволите, това не бяха птици, а някакви непознати ездачи, облечени в черно! Препускаха като бесни по мокрия пясък... От страх Беръзов едва не изпусна чашата.

Те приближиха още повече — сега нямаше дори капка съмнение. Нападателят — Беръзов нито за миг не се поколеба, че те се готвят да атакуват вилата му — само след минута щяха да стигнат до подножието на скалите, върху които се намираше предната тераса. Вече се забелязваха дори отделни детайли: залязващо слънце хвърляше ярки отблясъци от дулата на пушките им и от обкованите със сребро приклади. От кръста на всеки от атакуващите висеше гола сабя. Генералът, отдавна хвърлил чашата си на терасата, веднага си припомни, че така именно се обличаха планинците от непокорните кавказки племена.

Най-отпред летеше като вихър черна кобила, яздена от широкоплещест русокос мъж. Маниерът му на езда изглеждаше някак си по-особен, но дори отдалече си личеше, че е превъзходен ездач. В следващия миг косо падащите слънчеви лъчи осветиха по-ярко косата му. Въпреки страха, който вече сковаваше жилите му, генералът неволно се запита защо предводителят на нападателите изглежда така странно — обикновено всички кавказци са с коси, черни като смола.

Но нямаше никакво време за главоблъсканици. Какво, по дяволите, търсеха тези бандити тук, на този строго охраняван плаж? Но отговорът изникна спонтанно, още преди генералът да успее да се съвземе. Веднага престана да се удивлява как бяха проникнали през стръмните скали. Ужасяващо предчувствие стегна сърцето му в стоманен обръч — те бяха дошли за него, те вещаеха неговата смърт.

Беръзов хукна към вилата и започна да крещи заповедите още преди да се бе добрал до вратата, водеща към терасата. На един дъх прекоси вестибюла и се втурна към спалнята. Преди да излезе на терасата, Беръзов най-небрежно бе захвърлил пистолета си върху масичката до леглото. Зъбите му още тракаха от страх, когато започна полугласно да се обсипва с гневни упреци — двуседмичната почивка в строго охраняваната и труднодостъпна местност, както и предчувствието за близкия край на Гражданската война съвсем бяха притъпили бдителността му. Аполон бе успял да съзре фигурата на терасата. От погледа му не убягна и това, че неясният мъжки силует изведнъж изчезна от полезрението му.

Конниците навлязоха в тревистия участък, без да спират. Но щом стигнаха до скалите, веднага скочиха от седлата и се втурнаха нагоре по стъпалата, със извадени саби и готови за стрелба маузери. Яростни

викове в името на Аллаха огласиха плажа, доскоро съвсем пуст и притихнал. Аполон и Карим първи достигнаха парапета на предната тераса. Веднага се втурнаха към тримата войници от охраната на щаба на Шеста дивизия, които с отчаяни усилия се мъчеха да нагласят за стрелба една картечница, разположена в ъгъла на площадката. Аполон и Карим измъкнаха своите маузери и от четири дула почти едновременно блъвна огън. След секунди върху мраморните стъпала, водещи от площадката към терасата, останаха само труповете на тримата червеноармейски картечари.

В следващите секунди по цялата предна тераса се развихри яростна схватка. От всички страни наизскачаха мургави нападатели, със саби в десните си ръце и маузери в левите. Веднага притиснаха охраняващия взвод до десния парапет, изклаха ги до крак, преди нещастниците да успеят да гъкнат. Друга група джигити заобиколи отляво вилата, за да се заеме с охраната откъм планините, пазеща източните подстъпи към генералската вила.

Тук схватките бяха още по-ожесточени и кървави, защото от тази страна на вилата охраната беше доста по-многочислена в сравнение с западната фасада, гледаща към морето. Разнесоха се яростни изстрели, почти от упор, засвистяха саби, като че ли някой бе разбунил гнездо, пълно с усойници, но най-много работа свършиха безпощадните дагестански ханджари. Мраморните стъпала се обагриха в кръв. С всяка изтекла минута бойците от охраната на генерала, преди дори да могат да се опомнят от изненадващо връхлетите кавказци, все повече оредяваха. Нито един войник от Шеста дивизия не успя да се спаси с паническо бягство, защото веднага го настигаше острият кинжал на най-близкият боец от атакуващия отряд, запратен с яростен замах и изумителна точност, за да се забие до дръжката между плещите на беглеца.

В бързината Аполон изкрещя нещо неясно, но Сахин веднага се досети какво се иска от него и се понесе като вихър към най-близкия до вилата дървен стълб, за да прережа проводниците със сабята си. Веднага след това, начело на групата от седмина дагестанци, Аполон и Карим се втурнаха във вилата, за да претърсят всички помещения, до последното кътче. Ясно бе, че генералът не беше застигнат от куршум, сабя или кинжал насред стъпалата или на някоя от терасите. Следователно страхливецът се бе скрил някъде вътре.

Претърсиха стаите с удивителна бързина. Мъжете напредваха, без да забравят за предпазните мерки — всеки от тях държеше пистолет в ръка, готов за стрелба. Тъй като в огромната вила имаше много стаи, коридори и преддверия, Аполон и Карим пристъпяха рамо до рамо, като всеки пазеше другия от врага. Ослушваха се напрегнато, оглеждаха се зорко, въртейки глави на всички страни, но нищо не откриха — горните два етажа се оказаха празни. Оставаше само едно скривалище — дълбоката изба под вилата, вкопана в меката варовикова скала, където навремето прислугата складираше запасите от шампанско и коняк за трапезата на великия княз Владимир.

Опитаха се да разбият масивната, здраво залостена отвътре дървена врата и не след дълго се увериха, че вътре наистина се спотайва този, заради когото бе предприето дръзкото нападение. Генерал Беръзов на бърза ръка бе вдигнал по тревога четирима войници от най-близкия пост на охраната и сега петимата се бяха укрепили в избата. Но най-лошото бе, че бяха успели да грабнат със себе си една картучница „Максим“ с две дълги ленти, докрай заредени с патрони.

Изплашеният до смърт генерал още не можеше да осъзнае, че бе настъпил последният му час. Не можеше дори да проумее кои бяха тези загадъчни нападатели, как и откъде бяха проникнали в непристъпното му убежище. Но поне едно бе ясно — които и да бяха те, явно бяха нахлули във вилата, за да го ликвидират. А той бе решил, ако така и така му бе съдено да умре, преди това да избие колкото се може повече от тези кучи синове.

След като скривалището на генерала бе открито, решаващият фактор се оказа времето. Аполон нямаше как да узнае дали някой от охраняващите войници не е оцелял и не е побягнал към най-близко разквартируваната червеноармейска рота или пък е успял да подаде сигнал за тревога, преди Сахин да е прекъснал телефонната линия от вилата до двата полка от Шеста дивизия, които бяха окупирали казармата в Сочи. Никой не можеше да знае какви затруднения ги чакат, докато дагестанците се опитват да проникнат в солидно укрепеното подземие, за да се доберат до последното убежище на генерал Беръзов.

Така че сега нямаше никакво време за съставяне на втори план за действие. Винаги, когато се стигне до остър недостиг на време, като

единствено спасение оставаше грубата сила и безпощадната разправа с врага? Аполон ядосано стисна зъби, преди да процеди с прегракнал от нетърпение глас:

— Да разбием тази проклета врата!

Но на залпа на дагестанците, насочен към вратата, обсадените отговориха с ожесточен картечен откос. Нападателят веднага залегнаха и предпазливо запълзяха назад. Откъм избенното помещение продължаваше да отеква задъханият лай на картечницата, макар че повечето от пицящите куршуми рикошираха в дебелия каменни зидове.

— Кучи син! — изрева Аполон и веднага залепи гръб към стената. Но остана прекалено близо до вратата, яростно обстрелвана и отвън, и отвътре. Не можеше да направи нито крачка, без да рискува да бъде повален от следващия откос на максимката, както наричаха на военен жаргон в неговия полк тези мощни картечници, когато воюваха срещу германците. Ужасно глупаво щеше да бъде, ако намери смъртта си точно тук, в това влажно и смрадливо мазе, след като бе оцелял през четирите години на ожесточената европейска война и през следващите две, в още по-кръвожадната Гражданска война. И то когато в неговия закътан сред непристъпните планини дом го чакаше любимата жена, с неговото дете под гърдите си, жената, с която бяха преживели такава мъчителна раздяла.

— Дай гранатите! — изкрещя той и един от дагестанците изпълзя още по-назад, за да се скрие зад ъгъла и да хукне нагоре към терасата.

Докато го чакаше да се върне, Аполон сви ръце пред устните си, предпазливо надигна глава, преди да извика с все сила:

— Искан само Беръзов! Вие, останалите, излезте с вдигнати ръце, преди да затрепчат гранатите! Имате офицерската ми дума, че ще ви бъде пощаден животът!

Вместо отговор отвътре отново се посипа град от куршуми.

Но след малко се случи нещо странно. Навярно все пак имаше някакъв ефект от предложението на Аполон, защото стрелбата от избата внезапно секна, после надвисна зловеща, гробна тишина. Аполон и подчинените му бойци стиснаха още по-здраво оръжията си, защото очакваха някакъв озадачаващо коварен ход от страна на притихналия противник. Ала вместо това зад надупчената като решето

тежка дъбова врата се чува само предпазливи стъпки. После проехтя самотен изстрел, последван от смразяващ кръвта предсмъртен вик. И отново тишина, само същата онази оловно тежка тишина... На княза му се стори, че бе изтекла цяла вечност, преди отвътре да долети треперецият глас на Беръзов:

— Кой си ти?

— Приятел на графиня Радишевска! — несдържано откликна Аполон, изнервен от мисълта, че ще се наложи да прекарат нощта тук, в обсада на този непристъпен зимник. Струваше му се, че още малко и ще изгуби разсъдък.

Генералът веднага позна гласа, долетял от коридора пред вратата на избата.

— Аха! — кисело подвикна той. — Струва ми се, че ще трябва да преговарям с онзи мним полковник Звягинцев?

— Името ми е Кузин. Княз Кузин. От триста години насам князете от моя род нито веднъж не са преговаряли със сибирски mužiци!

— Е, виждам, че Катерина си е намерила богат закрилник — злъчно процеди, през стиснатите си зъби, Дмитрий Беръзов, жегнат жестоко от напомнянето за жалкия му произход. В цяла Русия името Кузин бе синоним на несметно богатство и невиждан лукс, при това не отскоро, а от десетилетия насам, — Дори и до мен достигна слухът, че фамилията Кузин е успяла да измъкне на Запад повечето от своите богатства, макар че революцията ѝ отне всички златни рудници в Сибир, всички диамантени мини, а също и барутните фабрики. Може да ѝ предадете моите поздрави!

Отвън пък Аполон Кузин отпусна дръжките на маузерите си и сви юмруци до посиняване. Нямаше нищо по-омразно за него в този миг от името, с което генералът наричаше Кити, когато бе негова пленница в Ставропол.

Ревнива мисъл го жегна за миг — като мимолетно ужилване, но отстъпи пред внезапно осенилото го много по-болезнено и изгарящо подозрение. Боже мой, нима Кити бе изоставила генерала и бе предпочела него само защото той, приказно богатият княз Аполон Кузин, можеше да ѝ предложи по-охолен живот във Франция? Ами ако за този съдбовен избор решаваща роля е изиграла загрижеността за бъдещето на детето, което щеше да роди след няколко месеца?

Както змията хапе най-люто, когато ѝ късат опашката, така и потомъкът на сибирските селяни не можа да се сдържи да не уязви — макар и за последен път в живота си — един толкова знатен дворянин, който в същото време бе неговият най-опасен съперник за сърцето на прелестната графиня. Но в същото време хитрият Беръзов — хитър на дребно, като повечето селяци — напълно съзнателно се опитваше да предизвика гнева на Аполон. Искаше да го обърка, да го предизвика, разчитайки единствено на вероятността заслепеният от гняв и ревност княз Кузин да допусне някаква детинска грешка. Защото генералът, насъбрал доста опит в схватките с белите офицери, знаеше, че те допускаха най-много грешки точно когато биваше засегната тяхната чест. Иначе в това обкръжено отвсякъде подземие го чакаше неминуема смърт. Не бяха нужни генералски пагони, за да проумее тази проста истина.

— Не чух отговора ти, княже. Какво ново около нашата графиня?

— Това не е твоя работа! — отсече Аполон с леден тон.

Смъртният му враг бе попаднал в капан и сега нямаше абсолютно никакъв шанс да се измъкне жив от избата под вилата. Но след като се успокои, Аполон се досети, че Беръзов разчита единствено на малко вероятната възможност някой от войниците му — преди да е паднал прободен от дагестанския ханджар — да е успял да се обади в казармата в Сочи, затова сега отчаяно се опитваше да печели време.

— Аха, да, спомних си, че графинята беше бременна. Нали не е пострадала по време на бягството? — продължи да вика през масивната врата Беръзов с подчертано саркастичен тон. — Макар че според мен не съм виновен поне за бременността ѝ...

Аполон се вцепени. Онзи мръсник, макар и неволно, бе успял да напипа най-болното му място.

— Не, за това никой няма да ти търси сметка, кучи сине! — изкрещя князът, вбесен от злобното подмятане на Беръзов. Обаче не успя да спре леденостудената тръпка, плъзнала по гърба му. Стисна челюсти, за да не позволи на гнева да го заслепи докрай. Но генералът се досети, че князът неслучайно изгуби за няколко минути дар слово, затова продължи да сипва сол в раната:

— Макар че... никой, както ти, така и аз не може да бъде сигурен дали той не е баща на детето.

След като Кити бе попаднала в лапите му, генералът доста скоро откри, че графинята е бременна. Тогава това никак не го заинтересува, освен че още повече го облекчаваше в леглото, защото месечният ѝ цикъл бе спрял. Никак не го вълнуваше кой може да е бащата на детето ѝ. Но сега всичко се промени. Нямаше съмнение, че княз Кузин е влюбен до полуда в нея. Нима това още неродено дете наистина е от него? Хитрият, притиснат до стената и трескаво обмислящ всички възможности за спасение Беръзов светкавично съобрази, че съдбата му предоставя още едно, последно оръжие. Ако Кузин е любовник на Кити Радишевска и баща на детето ѝ, той, като всички млади бащи, навярно е обзет от собственически чувства и следователно е доста уязвим.

— Лъжеш, мръсен негоднико! — ревна Аполон, скочи като побеснял и на един дъх изпразни двата маузера в ключалката на вратата.

Но отвътре продължи да отеква глухо леденостуденият глас на генерала:

— А защо, князче глупаво, ѝ бях надянал онзи девствен пояс около ханша? За да съм сигурен, че ако зачене, детето ще бъде мое, само мое, а не нечие копеле! Всеки глупак, дори и да не е роден като теб със сребърна лъжичка в устата, прекрасно знае, че на жените не може да се вярва... И то най-често изневеряват най-красивите, нали така? Ха-ха-ха... Защо млъкнахте като шаран на сухо, Ваше благородие, а? Така че, Кузин, по-добре я вържи здравата за кревата с по-дебела верига, ако толкова искаш да бъди само твоя!

— Няма да ми се наложи! — ядосано отвърна Аполон, вече окончателно изгубил търпение.

— Тогава не ми остава нищо друго, освен да ти пожелаая късмет. Ще ти е нужен, и то много, княже! Защото догодина по това време нашата скъпа графиня сигурно ще си е намерила друг обожател!

Повече не можеше да понася обидните и хапливи приказки на генерала. Аполон измъкна единия от двата кинжала от колана си и тъкмо направи първата крачка към надупчената от картечницата врата на избата, когато зад гърба му се появи Карим. Телохранителят на княза бе убеден, че Аполон не бива в никакъв случай да рискува живота си заради някаква си руска графиня, която сега го чака в долината Дарго, затова мъкнеше цяла дузина гранати.

Когато първата граната избухна, Аполон и Карим отхвъркнаха към стената от мощната взривна вълна и останаха зашеметени за няколко минути, преди да се окопитят и да започнат да се озъртат сред гъстия дим. Масивната дъбова врата на избата беше изцяло раздробена и наоколо се бяха посипали безчет дребни трески.

— По дяволите! Нали ти казах, Карим, че исках да го удуша с голи ръце! — изкрещя разочарованият Аполон.

— Хайде, Соколе, нямаме никакво време за губене! Трябва по-скоро да се махнем от тук! — възрази Карим. Преданият телохранител бе искрено разтревожен той да не пострада. Въпреки че досега бяха преживели толкова много опасности, Карим не помнеше друг път господарят му да е бил така вбесен и преbledнял. Да, имаше право мъдрият Искендер хан, когато му напомни да пази зорко Младия сокол, защото след като онази руска графиня бе завладяла сърцето му, той вече не беше същият, какъвто го помнеше Карим. Не си струваше Младия сокол да загине заради някакъв мерзък болшевишки генерал, дори да беше спал мръсникът хиляда ноци с графинята.

— Да се махаме! Всеки миг тук могат да довтасат червеноармейците от града! Казармата им е само на пет версти! Хайде, Соколе, нямаме повече работа тук. Онзи негодник е мъртъв, разкъсан от гранатата!

Но сякаш от преизподнята долетя дрезгав, задавен хрип:

— Хайде, княже, ела вътре, щом си такъв смелчага, за да ме застреляш от две крачки право в гърдите...

Аполон бавно се надигна, опипа двата маузера, за да провери дали още висят в кобурите на колана му, след което се усмихна на Карим:

— Видя ли? Онзи кучи син е още жив!

Изрече го тихо и съвсем спокойно, но дори каленият в кървави схватки Карим се смрази от заканителната нотка в гласа на княза.

Беръзов издъхваше, но все пак силното му набито тяло, неимоверно жизнено като на всичките му сибирски предци, калявани от векове в суровите зимни виелици, се съпротивляваше отчаяно на смъртта. Един нормален човешки организъм никога не би оцелял след толкова обилни кръвоизливи. Трима от четиримата войници, с които генералът се бе барикадирал в избата, лежаха мъртви, с окървавени тела, разкъсани от взрива. Четвъртият лежеше по очи в ъгъла,

застрелян хладнокръвно от Беръзов, защото се бе осмелил да му напомни, че нямат друг изход, освен да се предадат и да се оставят на милостта на врага. Самият генерал бе оцелял само защото в момента на взрива бе залегнал зад една огромна бъчва, затова не бе пометен от взривната вълна. Но си личеше от пръв поглед, че часовете на Беръзов бяха преброени.

Двата му крака бяха премазани от тежките метални дъги на разцепената бъчва. Лявата му ръка бе разкъсана и окървавена от експлозията. Имаше рани и по гърдите. Зад него бе останала тъмночервена диря, докато се бе влачил по корем до стената. В дясната му ръка, оцеляла като по чудо, се тресеше тежък маузер.

— Остави го! — махна с ръка Карим. — Ще умре от загуба на кръв. Хайде, Соколе, трябва веднага да се метнем на седлата и да поемаме към планините. Чакат ни пет дни и ноци пътуване през вражеските патрули. Не бива да се бавиш с този проклет генерал!

Но Карим така и не разбра дали мъдрият му съвет бе чул от господаря му, защото в мрачното подземие отново просъска злюбният, изнемощял глас на Беръзов:

— Детето на Катерина е от мен... Ще си го припомняш всеки път, когато го погледнеш...

От гърлото на княза се изтръгна яростен рев, преди той да се обърне рязко и да се втурне като побеснял вътре в задимената изба през изкъртената от взрива дъбова врати. Във всяка ръка стискаше по един зареден за стрелба маузер. Зад него Карим застина, онемял и изплашен от яростта и решителността, изписана по бледото като платно лице на младия княз. Не помнеше друг път досега господарят му да бе изпадал в такъв неистов пристъп на гняв. Дагестанецът, придружавал Аполон в десетки битки, нито за миг не се усъмни каква зловеща участ очаква генерал Дмитрий Беръзов само след броени секунди.

Но в следващия миг Аполон трябваше да залегне до първата редица от бъчви, защото откъм мрачното подземие се разнесоха откъслечни изстрели. Генералът, сепнат от шума на нахлуващия в подземие то противник, бе успял, макар и със сетни сили, да вдигне пистолета си и да натисне няколко пъти спусъка. Само че последните му усилия отидоха нахалост — треперещата му ръка не можеше да вземе на мушка княз Кузин, Затова пък на Аполон му бе достатъчно

само веднъж да натисне едновременно двата спусъка, за да понижат два куршума едновременно сърцето на генерал Беръзов с безпощадна точност.

Най-после заслужената участ застигна убиеца на хиляди невинни граждани, командира на Шеста дивизия, мразен от всички, защото се бе гаврил с десетки нещастници.

С решителна крачка князът напусна мрачното подземие, с двата пистолета в ръце, с още димящи дула. Изправи се рязко, разтърси рамене, страховит като древен бог на отмъщението. Спря се до вратата, за да си поеме дъх и да се опомни, преди да изтрие от паметта си завинаги мрачната сцена. Бе отмъстил за всичките унижения, които бе принудена да преглътне любимата му жена.

— Сега — въздъхна той, докато прибираше двата маузера в кобурите им, — вече може да потегляме към дома.

Напуснаха Сочи и първите два часа яздеха несмущавани от никого, но когато в далечината пред тях заблещукаха светлините на Налчик, джигитите забелязаха необичайно оживление по криволичещото шосе. Очевидно вече бе обявена тревога заради нападението срещу генералската вила. Край канавките по протежение на пътя се виждаха извънредни военни патрули. До слуха на притихналите на седлата дагестанци достигна далечен конски тропот, последван от глух тътен на бронирани коли. Ординарците на Беръзов вдигнаха тревога малко след завръщането им във вилата, като мъкнеха със себе си поредната група злочести девойки, за да забавляват през нощта ненаситния генерал. Но щом разбраха какво се е случило с генерала и охраната му, момичетата вдигнаха ужасна врява и нервите на един от ординарците не издържаха. Той се опита да позвъни по телефона в казармата в Сочи, но връзката отдавна бе прекъсната от Сахин. Един от ординарците яхна коня си и препусна към зданието в центъра на Сочи, където се помещаваха местните чекисти. Изплашеният до смърт комисар нито за миг не се усъмни, че ако не залови нападателите, ще плати с главата си. Той нареди спешно да предупредят всички поделения на ЧеКа и на Червената армия в радиус от сто версти около Сочи.

Но от вдигнатата тревога имаше и полза, защото именно това помогна на Искендер хан по-скоро да узнае новината — старият вожд имаше внушителен брой съгледвачи в гарнизоните на градчетата, разположени най-близко до долината Дарго. Разбира се, той се зарадва от успеха на смелия си правнук, но в същото време се разтревожи не на шега — ясно бе, че смъртна опасност застрашава Аполон и спътниците му. Да се премине незабелязано от южното черноморско крайбрежие до проходите, водещи към дагестанските котловини, винаги е било тежко изпитание за коне и ездачи, а сега, когато вражески засади дебнат на всеки десетина версти, беше истинско самоубийство.

Престарелият хан, натрупал безценен опит в годините на своята младост и зрелост именно в подобни преследвания сред почти непристъпните кавказки клисури и урви, още от самото начало очакваше подобен развой на събитията. Затова Искендер хан предвидливо бе наредил на своите бойци да бъдат в бойна готовност и при първата негова заповед да атакуват предните отряди на червените. Нямахше съмнение, че болшевиките, разярени от покушението срещу техния генерал, ще преследват групата на Аполон чак до подстъпите към долината Дарго. Старецът заслужено се гордееше с последния подвиг на любимия си правнук и в същото време прекрасно знаеше, че Аполон винаги предпочита да действа сам или най-много с двама или трима спътници, но сега в никакъв случай не биваше да ги допускат неоправдани рискове. Искендер хан отлично знаеше, че ако неговите бойци не се притекат на помощ на Аполон, Карим и Сахин и останалите мъже от групата, преследващите ги по петите червеноармейски отряди ще ги обкръжат и избият до крак, защото ги превъзхождаха и по численост, и по огнева мощ.

Искендер хан бе толкова сериозно разтревожен, че лично поведе челния отряд по тясната пътека, спускаща се от долината Дарго към низините на югозапад. От години не бе напускал своето непристъпно владение — всички походи възлагаше на по-младите, изпитани в битки местни главатари. Ала сега залогът бе толкова голям — Искендер хан се съмняваше, че сърцето му ще издържи, ако му донесат черна вест за гибелта на любимия му правнук, — че не позволи на никого да го замести начело на колоната от шестстотин въоръжени до зъби

джигити. Те яздеха най издръжливите, най-бързите коне в цял Дагестан.

Щом приближаха някой от градовете, за които се знаеше, че имат разквартирувани червеноармейски гарнизони, Искендер хан веднага спираше колоната със заповед всички конници да се спешат и да се скрият в най-близката гора. След това изпращаше съгледвачи да издирят местни хора, останали предани на хана, със задачата да узнаят последните вести. Така ханът узна за шеметното напредване на групата начело с Аполон и за бясното преследване, организирано от червените. Аполон бе потеглил преди три денонощия на североизток от Сочи и през следващата нощ благополучно бе заобиколил засадата на сред шосето за Налчик. После бе разгромил малобройния червеноармейски патрул малко преди подстъпите към станция Мури. За отмъщение на другия ден болшевиките разстреляли по двадесет мъже от местното население на сред площадите на най-близките селища — Дшава и Ананур. Последните сведения гласяха, че джигитите на Младия сокол вече били заобиколили коварните теснини около Телави и с бърз ход напредвали към спасителните планини.

Щом узна това, Искендер хан веднага промени посоката, следвана от неговата малобройна, но изключително боеспособна войска. Трябваше час по-скоро да пресече маршрута, избран от правнука му, защото бе получил нови, тревожни вести — от Ставропол на юг поели два червеноармейски полка, въоръжени с картечници и лека полева артилерия. Вождът се надяваше да пресрещне отряда на Аполон някъде между Туш и Дидо, но след няколко часа бърза езда се оказа, че Аполон бе избрал по-заобиколния, но по-безопасен маршрут през моста Богос над един от притоците на река Терек.

Никой не можа да поспи през тази тревожна нощ. Дагестанците яздеха неуморно, въпреки че храната беше на привършване. Спираха само за да поемат запотените коне по няколко глътки вода от буйните, кристално бистри планински потоци. Никой от шестстотинте сурови, калени в битки и преходи мъже не можеше да повярва на очите си — въпреки преклонната си възраст Искендер хан мълчаливо, без дори да изохка поне веднъж, яздеше най-отпред, с издръжливост, за която можеха да му завиждат дори младите и пъргави джигити.

Но те не можеха да осъзнаят, че многолетният опит и трупаните с години пълководчески и бойни умения не бяха единственото

обяснение за издръжливостта на Искендер хан. Засегната бе гордостта му, на карта бе заложено най-ценното за него — един джигит не можеше да изостави в беда своите, дори и ако трябва да рискува главата си. Сега за стареца Аполон не беше само любим потомък и достоен наследник, но и другар в поредната кървава схватка с вечния враг на кавказките племена. Старецът помнеше не едно или две нахлувания от север на многохилядни, тежковъоръжени руски армии в непокорните кавказки планини. Понякога съдбата проявяваше благосклонност към руснаците и те покоряваха един или два района, но никога не успяваха да запазят задълго завоеванията си. Никой досега не бе успял да покори Кавказ, независимо дали се сражаваше под царски, под червен или под бял флаг. Местните суверенни владетели бранеха земите си от незапомнени времена, още преди възникването на Московското княжество преди повече от седем столетия.

Но малко след като бяха отминали село Кварши ги застигнаха лоши вести — съгледвачите на Искендер хан доложиха, че тази нощ, малко преди разсъмване, червените най-сетне успели да обкръжат отряда на Аполон Кузин.

Лицето на Искендер хан се сгърчи и сякаш за миг се състари с още десет години от пронизалото го тревожно предчувствие. Но в присвитите му черни очи просветни искра, както у смъртно ранен звяр. Вдигна високо ръка, стиснал нагайката, и без да отрони дума, яростно шибна жребеца си.

Шестстотин бойци, строени в колона по двама след него, се понесоха на юг, опустошаващи като планински смерч всичко по пътя си. „Ако болшевиките убият моя правнук — повтаряше си мислено задъханият хан, — след копитата на конете ни ще остане само огън и пепел! От тук, та чак до Ялта и Баку!“

Откриха следите от отряда на Аполон около час преди зазоряване. Малочисленият дагестански отряд беше заклещен от патрулите на червените в едно тясно, каменисто дефиле на около километър и половина от пътя към Шанада. Макар че Аполон винаги бе избягвал оживените пътища, този път бе нарушил това правило, задължително за всеки, който бяга от властите. Обяснението беше много просто — правият участък по шосето към Шанада, с дължина около пет километра, му спестяваше двудневно заобикаляне през

хребета Кешриктау, а хората на Аполон вече бяха доста уморени от денонощното преследване. Конете им едва се влачеха по каменистото нанагорнище.

Натъкнаха се на червеноармейската засада неочаквано, след острия завой преди високо горе над хоризонта да се покаже снежното било на Кешриктау — червеноармейците бяха струпали барикада от набързо отсечени борове и камъни. Нямаше накъде да се отклонят — отдясно се издигаха тристаметрови урви, непристъпни дори за планинските кози, а отдясно зееше тъмна пропаст, криеща някъде на дъното си буен поток, забързан да се влее в Терек. Аполон, който яздеше най-отпред, се вцепени върху седлото, щом орловите му очи съзряха проблясващите цеви на винтовките на червеноармейците. Изруга ядно и се разпореди джигитите от колоната зад гърба му да се пръснат във верига и всеки да залегне зад първия крайпътен камък. После изпрати Сахин с двама опитни дагестански козари да потърсят пътека покрай корнизата на пропастта, за да осигурят път за евентуално отстъпление. Но вече бе безнадеждно късно за спасение от майсторски поставения капан — стръмните склонове не даваха никаква надежда за измъкване.

За хората на Аполон нямаше друг изход, освен да продадат скъпо живота си. Притихналата планинска клисура скоро заехтя от оглушителни гърмежи.

Командирът на далеч по-многобройния червеноармейски отряд вече предвкушаваше победата, макар че точно в тези решаващи минути за него би било много по-полезно да се озърне към възвишенията за гърба си — те бавно почерняваха от човешки фигури. Искендер хан само с няколко размахвания на десницата си бе дал знак на хората си да се разгърнат по фланговете в дъга, широка четиристотин метра — обхващаща като в клещи дъното на клисурата. Повечето от тях бяха спешени, за да могат да напредват на прибежки между крайпътните скали, но за първия щурм и за очакваното преследване в края на битката мъдрият вожд бе оставил стотина джигити. Дагестанците напредваха в три редици, очакващи заповедта на хана за атака. Ханът още не бе спуснал ръка, когато първите конници се втурнаха напред по тесния път. Отекна задружен тропот от десетки копита, разнесоха се първите изстрели — никой в цял Кавказ не умее по-ловко от дагестанския джигит да препуска в бесен ритъм с юзда в лявата ръка,

притиснал приклада към рамото и брадата, докато показалецът на дясната вече натиска спусъка.

Сепнатият болшевишки командир трескаво се заозърта и кръвта замръзна във вените му. След първата вълна ездачи от дъното на клисурата връхлетя втора, а зад нея вече се надигаше третата, още по-многочислена. Най-задните конници трябваше да изколят всички врагове, избегнали по някакво чудо на съдбата куршумите и сабите на ездачите от първите две вълни, които имаха за задача да пробият противниковата отбрана и да всеят смут във вражеските редици. Сред праха от копитата, дима от залповете и оглушителните изстрели, примесени с диви, заканителни крясъци и стонове на загиващи, трите редици от войската на Искендер хан започнаха да стягат все по-плътно непробиваемия троен обръч около изпадналите в паника червеноармейци. От птичи поглед дагестанците, до един с черни наметала на раменете, напомняха ято лешояди, неумолими предвестници на смъртта. Само неколцина смелчаци от болшевишкия отряд успяха да се отскубнат от мелето и да се втурнат с отчаяна надежда и сетни сили по пътя обратно към Шанада, захвърляйки още преди първия завой патрондаши и маузери, за да не им тежат при бягството.

Нито един от тях не стигна до селото. С вледеняващи кръвта крясъци планинците се понесоха след тях на бързите си коне. Руснаците бяха избити до крак още преди да пробягат първите тридесетина метра, без да им бъде спестено ужасяващото предчувствие за жестоката казън, застигаща ги откъм гърба. За всеки боец няма по-кошмарно видение от препускащия като хала отзад кавказец, с черни мустаци, с черен калпак и черно наметало, с черни, мятащи мълнии очи, докато размахва в десницата си блестящ двуостър ханджар от дагестанска стомана. От векове планинските жители бяха прочути с това, че не познаваха думата „милост“, че винаги бяха готови да се сражават до последна капка кръв за своята свобода, за своя аул, за жена, за челяд. Първите две вълни от конниците на Искендер хан смазаха огънатите редици на болшевиките така решително, както огънят стопява восъка. За джигитите от третата вълна остана доста малко работа по разчистването на недоубитите червеноармейци. За по-малко от половин час всичко свърши.

Аполон веднага разпозна виковете на воините на Искендер хан, затова не се изненада, когато изведнъж отпред секна натискът върху неговите хора. И този път му помогна бойният опит от десетките сражения срещу германците и после срещу болшевиките. С отривиста команда князът събра хората си в юмрук, за да ги хвърли за последния щурм в помощ на джигитите на Искендер хан.

Двамата предводители се срещнаха сред жалките останки на барикадата зад завоя на пътя. Оставаха само десетина метра между тях, когато Леда се изправи на задните си крака и радостно изцвили. Ханът поздрави своя правнук сдържано, по мъжки, както е прието между гордите планински бойци, чужди на всякаква суета и показност.

Разбира се, точно както изискваше традицията, пръв заговори по-старият воин:

— Тези кучи синове са изпратили много силна потеря по следите ти.

— Не зная как да ти благодаря, Искендер хан. Още малко и ние всички щяхме да бъдем избити до крак.

— Този път се отърва като по чудо, Ас-Сакр Ас-Сагир — осъдително поклати глава ханът, въпреки че не успя да прикрие възбуждения, блясък в очите си. Старият воин се гордееше неимоверно със смелостта на своя правнук, но не биваше да го разкрива пред никого. — Навярно не знаеш последните вести от фронта. Врагът е вдигнал по тревога всичките си гарнизони в Южна Русия. На местните командири било наредено да не пестят хора и боеприпаси, но да те заловят на всяка цена, жив или мъртъв.

Аполон се усмихна, развеселен от мисълта, че неговата скромна особа бе успяла да предизвика такава суматоха в лагера на противника.

— Представям си каква паника щеше да настане, ако бях потеглил от планините с по-голяма войска — отбеляза той, докато погледът му се плъзна по гъстите колони на конницата на Искендер хан.

Ханът веднага схвана за какво мислеше в този миг любимия му правнук.

— Това са всичките воини, които успях да събера. Нямахме кога да изпратя вестоносци до по-отдалечените аули и клисури. Но се оказа, че и тези джигити са били напълно достатъчни, за да разгромим врага — спокойно довърши мъдрият вожд. Погали брадата си, докато

оглеждаше трупите на червеноармейците, осяни навред из дефилето. — Да се надяваме, че руснаците ще запомнят добре този урок и няма да ни нападат повече. Така че сега можем спокойно да потегляме към дома.

— Към дома — приглушено повтори Аполон и двамата горди воители, единият вече престарял, а другият в разцвета на силите си, обърнаха конете си към синеещите, непристъпни планини.

Искендер хан не зададе повече въпроси на Аполон. Излишно бе да го тревожи повече. Вождът прекрасно знаеше, че всичко може да узнае с пълни подробности от преданите Карим и Сахин. Но мъдрият старец не се вълнуваше от това. На тази преклонна възраст човек неминуемо стига до извода, че много са малко истински важните неща в този суетен и неразумен свят. Най-важното бе, че любимият му внук оцеля от това рисковано прекосяване на вражеската територия, при това без никакви жертви сред поверените му дагестанци. И още нещо, разбира се — Аполон бе успял да постигне целта си, бе измил с чест позора, петнящ името на техния славен род. Нямаше значение с какви точно ходове бе съумял да заблуди враговете, да проникне в строго охраняваното свърталище на онзи мерзък болшевишки генерал и да въздаде кървава, но заслужена справедливост. За престарелия хан само едно беше истински важно — неговият наследник, княз Аполон Кузин, да бъде щастлив и в пълна безопасност, за да може един ден — ако Аллах е рекъл — да поеме властта над непокорния и свободолюбив дагестански народ.

Затова мъдрият вожд изчака да отминат един ден и едни нощ и точно когато конницата навлезе в долината Дарго и те двамата трябваше да се разделят, си позволи да зададе въпроса, който всъщност го вълнуваше най-силно:

— Сега, след смъртта на генерала, твоят разбунен дух намери ли най-сетне покой?

— Да, Искендер хан.

— Да не би още да те измъчват някакви съмнения?

— Не — глухо промърмори Аполон, но от зоркия поглед на хана не остана незабелязано мигновеното гневно проблясване, озарило

очите на правнука му. Вождът вече съжаляваше, че му бе задал този болезнен въпрос.

През цялото време, докато яздеше назад към родната долина, към дома на родителите си, където с трепет и страх го очакваше любимата му жена, Аполон си оставаше мрачен и замислен, въпреки че се завръщаше като победител. Припомни си колко бе бил наивен, когато само преди броени дни бе потеглил с отряда по същата тази тясна пътека надолу. Тогава още вярваше, че стига да се добере до Беръзов и да го прониге с ханджара, всичко ще бъде наред и ще ги очакват само безоблачни, щастливи дни. А ето че сега, когато генералът вече си бе получил заслуженото, князът се завръщаше в тъжно, безутешно настроение. Защото предсмъртните думи на Беръзов продължаваха да отекват в ушите му... Сега князът горчиво съжаляваше, че не бе послушал съвета на Карим да оставят онзи кучи син да се удави в собствената си кръв и да издъхне, изоставен от всички в мрачното подземие...

През целия си живот княз Кузин бе вярвал, че всяка обида, всяко посегателство срещу честта му или срещу честта на някой скъп нему човек може да се измие единствено с кръв. Така изискваха свещените закони, строго спазвани от всички дворянски родове от векове насам. Но никой не се бе сетил да му обясни, че не винаги кървавото отмъщение е достатъчно да се изкупи прегрешението, с което е започнало всичко. Или че дори сто кинжала да забиеш в гърдите на врага, пак няма да можеш да заличиш от паметта си онова злобно съскане, долетяло до ушите му, когато окървавената уста на издъхващия генерал за последно бе прошепнала, с глас, сякаш идващ от самата преизподня: *„Детето на Катерина е от мен... Ще си го припомняш всеки път, когато го погледнеш...“*

Облечена в свободна морскозелена копринена роба, Кити се затича като обезумяла надолу по мраморните стъпала още щом чу от двора до болка познатия тропот от кобилата на Аполон. Сърцето ѝ щеше да изхвъркне от радост. От вълнение страните ѝ се бяха зачервили и това веднага напомни на княза, застинал на седлото в подножието на стъпалата, за онези незабравими три дни и нощи в нейното астраханско имение. Още щом я съзря, като с магическа пръчица всички мрачни мисли излетяха от съзнанието му като ято подплашени птици. От този миг насетне нейният лъчезарен образ бе

най-важното за него, а всичко останало неусетно избледня, преди да премине на втори план.

Тя се повдигна на пръсти и протегна ръце към него още преди той да е скочил от седлото. Усмихна му се с премежени от сълзи на щастие, изумруденозелени очи. Усмивка, от която сърцето му се сви в горчиво-сладостен спазъм. „Колко е красива“, помисли си занемелият княз. Ала носи в утробата си чужд плод, това бе втората му мисъл, предостатъчна, за да отрови този иначе приказно радостен миг.

— През цялото време се тревожех за теб, за...

— Добре съм, нали виждаш — сухо процеди той и въздъхна уморено.

Едва тогава Кити забеляза пресните белези по китките му.

— Но ти си пострадал! — ахна тя.

— Нищо особено, скъпа, това са само драскотини. — Аполон скочи от седлото и тя се хвърли на гърдите му.

Ръцете му веднага я обгърнаха, той усети тръпките, разтърсващи крехките ѝ рамене, и тутакси забрави разяждащите го съмнения. Сега имаше значение единствено нейната прегръдка. Сега, когато отново бяха заедно, те забравиха за всички останали — и врагове, и приятели... Нали Кити, неговата обожавана любима, беше отново притисната към гърдите му? Какво повече им трябваше, за да бъдат истински щастливи?

— Така ми липсваше... — изхлипа тя, заровила глава в прегръдките му.

— Стига, скъпа, не плачи — нежно я погали той по косите. — Нали се върнах невредим? Повече няма да те оставям сама.

Кити се отдръпна, за да вдигне преbledнялото си лице и да го погледне в очите, обзета от недоверие.

— Повече няма да водиш джигитите в бой?

— Няма да има повече битки в долината.

— Но какво ще кажат останалите дагестанци?

— Карим може да го поведе срещу враговете, ако се стигне до нови сражения. Така че изтрий сълзите си и се успокой.

— Слушам, командире! — засмя се графинята, с внезапно светнало от щастие лице.

Веднага обърса очи с опакото на ръката си и си пое дъх. Сърцето ѝ преливаше от радост. Да дочака най-сетне Аполон да се върне при

нея, живи читав, след тези кошмарни самотни две седмици — бе за нея истинско чудо, невероятно щастие, каквото не помнеше да бе изпитвала досега. Ала още не можеше да повярва докрай, дори за миг ѝ се зави свят. Странно, но кой знае защо сега той ѝ ги струваше още по-висок, по-снажен, по-мъжествен и очарователен.

— Как е детето, майчице? — попита Аполон, след като я отдалечи малко от себе си, за да я огледа по-внимателно.

Веднага забеляза, че коремът ѝ се е уголемил през тези две седмици, макар и не много чувствително. В бързината по-скоро да слезе на двора, Кити нямаше време да се преоблече, а тази домашна роба не прикриваше докрай заоблените ѝ форми. Аполон веднага се досети, че точно сега е най-удобно да зададе въпроса, който го измъчваше през целия път на връщане, защото в момента озлобеността в сърцето му се бе притаила някъде дълбоко, засенчена от радостта от срещата. Нали толкова пъти си бе повтарял, докато водеше своите верни джигити през глухите каменисти клисури и сенчести проходи, че ще бъде баща на това дете до сетния си дъх. Но сега Аполон искаше от нея само едно — едно честно, искрено признание, което да изтрие наведнъж завинаги всичките му съмнения. Нали той ѝ се бе заклел тържествено, а досега никой не можеше да го упрекне, че някога се бе отказвал от думата си...

Тя пак се притисна към него, сияеща от радост, с блеснали от щастие очи. Изглеждаше толкова щастлива и детински възторжена, че Аполон леко въздъхна, преди да поклати глава и мислено да си припомни, че да спази клетвата си пред нея няма да бъде мъчително изпитание, а по-скоро вечен източник на радост и щастие за тях двамата.

— Детето е добре и аз съм добре, само че не можах да престана да се тревожа за теб, любими... — нежно промълви тя с приглушен глас.

— Дано не те разочаровам никога с нищо. Нито една жена досега не ме е обичала така пламенно и аз още не зная как да ти се...

Ръката ѝ погали сребристите копринени бродерии около яката на неговия бешмет, за да продължи към врата му, преди да се спре върху горната устна и да му попречи да се доизкаже.

— Не си бил обичан досега? Не, не мога да повярвам. Е, сега сме вече заедно и винаги ще бъдем заедно, нали, княже мой?

— Е, поне ще се постараем, без да пестим усилията — закачливо ѝ отвърна той и я прегърна през кръста така силно, че за миг дъхът ѝ секна.

В този миг той, наследникът на баснословното богатство на князете Кузин, потомък на непобедимия Искендер хан, бе готов да заложи всичкото злато на света, само и само този прелестен, този вълшебен миг никога да не свършва и да не се стопи в сумрачното минало.

Вече не го вълнуваше загадката около бащинството на още нероденото дете, нито горчивите спомени от последните мигове на генерала. В планините пролетта нахлуваше с пълна сила, а пък той се бе завърнал най-после у дома, и то като победител, като смел, непоколебим и мъжествен воин. Кити му показва още от първия миг, че го обича повече от всичко на света по толкова недвусмислен начин, че той веднага реши, след като се изкъпе след многочасовия тежък преход, да ѝ докаже колко много я желае.

— Скъпа моя, ако стоим още така тук прегърнати, слугите ще ни вземат на подбив. Защо не влезем вътре? Между другото, ужасно съм гладен. Освен това, умирам за една баня, а накрая и за самата теб... Е, може би не точно и този ред...

Широка усмивка озари загорялото му лице. Той пое ръката ѝ в своята и пъргаво я поведе нагоре по стъпалата.

— Все пак не мога да отрека, че май ще се наложи първо да се отбия до банята, освен ако... — Аполон се засмя предизвикателно, както само той умееше, — ...освен ако не се окаже, че миризмата на конското седло не те възбужда повече от всичко друго. Кой знае... Вие, жените, понякога проявявате такива странности, че човек просто не знае какво би било по-добро...

Кити едва не се задави от смях.

— След като те чаках в самота цели две седмици, нямам нужда от никакви допълнителни средства, за да се възбудам повече.

Аполон шеговито сбърчи вежди.

— Така ли! Нима всичко е само защото мразиш да спиш сама? Тогава всеки мъж би могъл да те направи щастлива? — Но въпреки че всичко бе изречено на шега, Аполон изтръпна за миг, за един съвсем кратък миг, от смътното подозрение, отново проболо сърцето му като отровно жило.

— Да, княже мой! — възторжено откликна тя, грееща от щастие. — Всеки мъж, стига само да е висок, строен, мъжествен, и то толкова, че да оставя жените без дъх още от първата среща... И да има същите божествени златисти точки в очите! И да има дълга, руса коса като лъвска грива. Само в такъв мъж мога да се влюбя отчаяно, защото мъжете от всички останали категории въобще не ме интересуват.

— Отчаяно ли? — веднага се хвана Аполон за думата, която се загнезди в паметта му. — Но после, когато реша да ти го припомня, да не започнеш да отричаш?

— Да, отчаяно, напълно отчаяно — тихо промълви Кити, все още неспособна да си обясни докрай как този мъж бе успял да я покори, да я обсеби цялата и да я накара да забрави за всичко останало... Беше се отрекла от цялото си минало, вече дори не помнеше, че някога се бе клела във вечна вярност, в преданост до гроб пред олтара, само че пред съвсем друг мъж, който по ирония на съдбата все още продължаваше да бъде неин законен съпруг... Но тя бе отдала на този златокос принц, който сега стискаше ръката ѝ, нетърпелив да я отведе в спалнята си, не, в тяхната спалня, цялото си сърце, без да се щади, без да се замисли за миг дори. Понякога всъщност графинята се плашеше от себе си — нима наистина бе готова да го последва, без капчица колебание, без миг двоумене, дори накрай света? И винаги, щом си зададеше този въпрос, сърцето ѝ моментално откликваше: „*Да! Хиляди пъти да!*“ Не трябваше ли тя, самотната и безпомощната, да се замисли сериозно за бъдещето си в този свиреп свят, вместо душата ѝ да се рее в романтично-приказни блянове? Но нима бе възможно една жена да се опитва да разсъждава трезво и практично, когато такъв неотразим мъж нахлуе в живота ѝ, когато един княз по рождение и по сърце коленичи в нозете ѝ, за да ѝ предложи любовта си? Та нали той я бе покорил окончателно още през онези техни три дни и нощи, в мразовития декември, когато въобще не излязоха от нейната спалня в имението? И оттогава винаги успяваше да я покорява още и още, с пламенната си любов, с мъжествеността си, с опиващата си нежност.

Обичаше го и винаги щеше да го обича безпаметно, с цялата си душа, сърце и плам. За него бе способна на всичко, в това Кити вече отдавна не се съмняваше. Заради него, заради ласките и усмивката му, заради топлината и страстта му, заради очите му и ръцете му влюбената графиня бе готова да бъде такава, каквато той поиска от нея.

Съгласна бе да живее с него, независимо къде, само като негова метреса, наложница, робиня дори, само и само да бъде винаги до него, в студ и в пек, зиме и лете, в празник и в делник.

Да, той се бе завърнал у дома невредим. А тя... тя не искаше от съдбата, тази стара скъперница, нищо повече.

От вратата та чак до царствено широкото ложе, скрито зад балдахина, се влачеше издйническа диря от смъкнати набързо части от мъжко и женско облекло, за да не пречат на трескавата забързаност на сливането на техните изгарящи от страст души и тела.

ГЛАВА 15

Бавно, но неотстъпно приближаваше краят на това идилично лято. Но двамата влюбени, преливащи от взаимно обожание и нежни чувства, не обръщаха внимание на нищо и никого, сякаш за тях бе престанал да съществува жестокият външен свят, изпълнен с кръвопролития и братоубийствени политически борби.

Само понякога, също както в райската градина, между тях избухваха спречквания, най-често по незначителни поводи, но за щастие отминаваха по-бързо от лятна гръмотевична буря, след която въздухът в долината ставаше още по-чист и по-свеж от преди.

На младата графиня ѝ бе нужно доста време, за да привикне поне отчасти с унизителната роля, отредена на жените в местните дагестански аули. Мъжете бяха длъжни да воюват с враговете и да ходят на лов. С нищо друго не се занимаваха, така че всички останали тежести от битието лягаха върху крехките женски рамене. Естествено мисълта за подобни скучни занимания не безпокоеше дните и нощите на Кити, тъй като във вилата на князете Кузин тя — младата господарка на дома — винаги имаше на разположение предостатъчно слуги, но при всяко нейно, слизане в аула гледката на изнурените местни жени с посивели от работа свъсени лица помрачаваше настроението ѝ. Ала най-лошото беше това, че мюсюлманската религия от векове насам всячески се бе старала да запазва непроменена тежката и унизителна участ на жената. Кити, която бе управлявала двете съседни имения в Астраханска област, бе свикнала с независимото си положение, остана изумена от примирението, с което местните жени посрещаха незавидната си съдба.

Аполон, отраснал в долината Дарго, поддържаше мнението на Кити, но само в най-общ план, защото го вълнуваше много повече това, което занимаваше всички останали мъже в долината. Така че князът се задоволяваше само да кима в знак на съгласие след всеки гневен изблик на Кити и после веднага да измества темата на разговора към нещо друго.

При такива напълно противоположни мнения неминуемо щяха да започнат спорове и дразги, но Аполон неизменно предусещаше задаващата се промяна в нейното настроение и с помощта на вроденото си тънко чувство за хумор умело избягваше конфликтните моменти.

Един следобед, докато те двамата се наслаждаваха на ласкавите слънчеви лъчи на шезлонгите на дясната тераса на вилата, Кити отново заговори за незавидната участ на дагестанските жени. Аполон любезно предпочете да се въздържа от каквито и да било преценки. Беше му много добре на прохладната тераса — тук слънцето се скриваше много по-рано, отколкото на предната тераса, ориентирана на югозапад. Те двамата току-що бяха прекарали два много приятни часа в леглото и той бе толкова щастлив и презадоволен, че в момента бе готов да се съгласи с нея за всичко.

— Знаеш ли какво ми хрумна преди малко, скъпи? — започна Кити, като отметна къдриците, забулили челото ѝ. — Защо да не започна отново да уча нещо? Разбира се, не тук, в тази уединена долина, а когато се преместим във Франция...

— Звучи много примамливо — веднага се съгласи Аполон и отново примижа, когато един игрив слънчев лъч проби листата на дърветата около вилата и заигра по лицето му.

Княз Кузин отлично знаеше за все по-широко разпространяващата се мода сред младите жени за придобиване на университетски дипломи. През последните двадесет години се бяха променили толкова много от стародавните традиции. Най-ярък пример бе майка му — тя категорично бе отказала да прекара остатъка от живота си в долината Дарго и бе завършила древна история. С времето си бе извоювала неоспоримо признание сред учените в тази област и всички членове на рода не скриваха гордостта си от успехите ѝ, въпреки че често ѝ се налагаше да отсъства, главно през пролетта и лятото, заради продължителните археологически разкопки, които по правило се организираха в най затънтени краища на света.

Самият Аполон бе посветил достатъчно време през детството и юношеството си на учението, защото майка му не бе отстъпила пред никакви трудности и с много усилия и воля винаги бе успявала да привлече добре подготвени учители в долината Дарго, за да преподават на любимия ѝ син. Както не бе отстъпила и когато Аполон ѝ предложи

да сложат край на уроците — младежът вече се вълнуваше от чисто мъжки занимания като битки, езда, флиртове и ловуване, но тя му заповяда да си стяга багажа и да се приготви за далечно пътуване, чак до Париж. Така, благодарение най-вече на категоричното решение на майка си да не остане синът ѝ без солидно образование, младият княз посвети четири години на лекциите по икономика в университета, които — за радост повече на майка му, отколкото на самия него — накрая се увенчаваха с диплома от Сорбоната.

— Реши ли с какво по-точно искаш да се занимаваш? — любезно попита Аполон, без да престава да се любува на прекрасната гледка, разкриваща се от терасата. Не вярваше в този миг някой мъж да е пощастлив от него, защото кой можеше да се похвали с по-прелестна съпруга? Преливащ от нежност и благосклонност, в този миг младият княз бе готов да се съгласи с всяко нейно предложение да следва литература, живопис или дори философия, стига те двамата най-после да се установят в далечния Париж. Княз Аполон Кузин не беше забравил колко скучни му се струваха светските дами дори в най-изисканите петербургски салони, задължени от етикета да пропиляват всеки следобед край масичките, отрупани със скъпи порцеланови сервиси за чай в скучни брътвежи, както винаги посветени единствено на последните клюки от живота на „хайлайфа“.

— Ще се заема с агрономство! — изненадващо обяви Кити.

— Мили Боже! — възкликна Аполон и скочи от шезлонга, като я изгледа с недоумение. Графинята се изчерви от притеснение и примижа срещу яркото слънце. — Сериозно ли говориш или само се шегуваш?

Най-малко той можеше да бъде подозиран, че ще се противопостави на желанието ѝ, но откъде-накъде ѝ бе хрумнало да се занимава с тази нетипична за жена професия? За него най-ценното у една жена винаги се свеждаше до нейната красота и чар, елегантност и грация. Не че образованите жени не бяха приятна компания, не, княз Кузин не беше на това мнение, но жена-агроном?! Нали за обработката на посевите се изискваха доста усилия, издръжливост и упоритост, следователно това си оставаше „мъжка“ работа.

Кити посрещна, без да мигне втренчения му поглед и се усмихна предизвикателно:

— Какво му е толкова лошото на агрономството?

В този миг тя му се усмихна толкова сияещо, че той не можа да отклони поглед от нейните необикновени зелени очи. Как при тази прелестна гледка да не се примири с иначе странното хрумване — млада графиня, не, млада и чаровна княгиня, да стиска кормилото на някой боботещ трактор с изящните си ръце?

— Хм, кой знае, може би агрономството не е чак толкова лош избор, скъпа... — промърмори той и се засмя.

Кити веднага последва заразителния му пример, искрено щастлива, че вече е спечелила битката. Всъщност напоследък печелеше всички битки с него и се чувстваше като на седмото небе, защото Аполон нищо не ѝ отказваше. След годините, прекарани с безразличния към нея граф Пьотр Радишевски, тя не можеше да се нарадва на промяната в живота ѝ.

— Не забравяй, скъпи, че един ден във Франция все някой ще трябва да се грижи за прехраната на семейството, докато ти се забавляваш на игрището за поло.

Аполон веднага поде шеговития ѝ тон:

— Прекрасно! Ще имам достатъчно време за елегантните дами, насядали по трибуните около игрището!

Смехът му, преплитащ се с нейния, продължаваше да кънти дори и когато бе принуден рязко да се наведе, за да избегне запратения към него дамски роман.

Аполон не пропусна да използва знойните летни дни, за да покаже на Кити красотата на долината Драго, сгушена сред високите планини. По цели дни скитаха из поляни, осеяни от щедрата ръка на Създателя с такива дивни и дъхави горски цветя, каквито Кити не бе виждала досега. Младата жена обичаше да бере букети, да сплита венчета за косите си, да се търкаля с него сред буйната трева. Докато Аполон ловеше пъстърва в леденостудения бързей, Кити приготвяше трапезата върху негово наметало, разстлано върху тревата на брега на потока. Излегната на хамака, който Аполон нареди на слугите да поставят за нея на предната тераса, графинята можеше да се любува до насита на прекрасните залези, когато по върхарите на боровете сякаш невидим вълшебник разпалваше огньовете. Те двамата се наслаждаваха на прелестите на лятото като деца, за пръв изпратени на почивка нейде далеч от родители и учители. Дори багрите на всичко наоколо им се струаха по-пъстри и по-ярки през тези незабравими месеци. Лицето

на Аполон загоря още повече от слънцето, косата му съвсем изсветля, а нейната кожа доби леко бронзов оттенък, като зряла праскова, докато косата ѝ, за разлика от неговата, за учудване и на двамата, запази естествения си цвят.

Но въпреки очарователната, несмутима от нищо лятна идилия Аполон все пак си оставаше предводител на младите воители от аула — калени момци, до един жадни за подвизи, с буйна кръв и несдържан нрав. Правнукът на Искендер хан и бъдещ негов наследник беше длъжен поне веднъж седмично да присъства на сбирките на младите воители, най-често край огъня наред някоя от поляните между аула и вилата, в която го чакаше Кити. Тя бе принудена да остава във вилата, защото на тези сбирки не се допускаха жени. Кити не би и пожелала да присъства, защото бе узнала, че там се леят щедро кахетинско вино и люта местна ракия, наричана от джигитите арак. Неизчерпаема тема за разгорещени разговори бяха досегашните и бъдещите въоръжени набези срещу врага, който бе превзел степите на юг от река Терек.

Аполон вече бе отклонил на два пъти последните предложения на младежите да ги поведе на поход, но това можеше да му струва скъпо — за местните жители никакво оправдание не беше нежеланието му да оставя сама във вилата любимата си жена. Но въпреки това авторитетът му сред джигитите от долината Дарго бе толкова непоклатим, че никой не посмя да заговори в негово присъствие за отказа му да се присъедини към тях по време на поредните набези. Князът предпочиташе да не обръща внимание на предизвикателните погледи на дръзките местни младежи, макар че на три пъти му се стори, че чува зад гърба си ехидни, макар и доста приглушени, подмятания на адрес на Кити и връзката ѝ с генерал Беръзов. За щастие останалите мъже не поемаха подхвърлените забележки и думите на този, който се бе осмелил да заговори по въпрос, толкова деликатен, че дори самият Искендер хан го избягваше.

Но в една задушна августовска вечер млад и необуздан джигит прекали с пиенето и се увлече в приказки за жените от степите и низините, които били изнасилвани от „червените свине“ — така дагестанците презрително наричаха большевиките. Аполон веднага долови как погледите на присъстващите се събраха върху него.

Всички разговори секнаха. Стана тъй тихо, че се чуваше единствено далечното жужене на щурците, прогонени от хората по краищата на поляната. Аполон реши, че сега е моментът да запуши устата на лекомисления дърдорко.

— Според мен по тази болезнена тема вече всичко отдавна е казано — започна той с най-студения тон, на който бе способен. Огледа мъжете сурово, сякаш възнамеряваше да ги предизвика на дуел, за да защити своята чест и честта на Кити. Тишината стана още по-тягостна и зловеща. И тогава, за всеобща изненада, той се изсмя презрително: — По дяволите! Докога ще се занимаваме само с приказки за жените! Я по-добре ми подайте бутилката с вино!

Напрегнатите лица на джигитите се поотпуснаха, някои от тях дори се усмихнаха и отнякъде се появиха четири бутилки с кахетинско вино.

Но тази вечер не само по-младите джигити, но дори и самият княз, подразнен от разговора, прекали с пиенето. Може би дълбоката причина за състоянието му бяха тревожните подозрения около бащинството на детето на Кити, които той се бе опитал да изтласка от съзнанието си, но ето, оказа се, че не бе успял докрай. Прибра се при Кити във вилата в отвратително настроение, с навъсено чело и притъмнял поглед. Колкото и да се стараше, Аполон не можеше да изтрие от паметта си унижителната сцена в хотела в Ставропол.

Кити усети, че нещо не е наред още щом той прекрачи прага. Дори походката му изглеждаше променена. Младата жена тихо ахна, когато зърна мрачното му изражение — никога не бе го виждала толкова намръщен, с плътно стиснати устни и стегнати юмруци. Кити остави с въздишка романа, който дочиташе, и се надигна от креслото.

— Как мина вечерта?

— Какво те интересува? Не искам да говорим за тазвечершното събиране! — троснато изръмжа Аполон и с леко клатушкане се отправи към камината. Наведе се бавно, за да не загуби равновесие, грабна най-дебелата цепеница и ядосано я запрати в огъня. Разхвърчаха се искри и въглени, а по пода пред камината се посипа пепел.

— Аполон... какво се е случило? — изплаши се тя и неясен вледеняващ страх пропълзя към гърлото ѝ.

— Какво ли? Все едно и също... Ти да не би да очакваш нещо ново! — озъби се той и ядосано удари с юмруци по мраморната плоча над камината. — Някакъв млад дърдорко изпи повече, отколкото може да носи, и се разприказва за моята „поругана любовница“. Боже мой! — простена Аполон и продължи да удря с юмруци плочата. — Защо не мога да избия всичките тези негодници, за да престанат най-сетне да дрънкат обиди за мен и за теб!

Поругана? Любовница? Още първата дума я разгневи тъй силно, че дъхът ѝ секна. Нима никога нямаше да може да се отърве от призрака на онзи отвратителен генерал? Дори от гроба той продължаваше да трови дните ѝ. Но странно, втората дума — любовница — не я раздразни толкова. Защото каква бе тя тогава на Беръзов, в онзи проклет хотел в Ставропол? Но сега нали беше пак любовница, само че на Аполон? И то по неин избор, без никакво насилие... Ръцете ѝ продължаваха да треперят от подлата обида. Прехапа устните си до кръв, преди да събере сили да попита с тревога:

— Какво, според теб, означава това „поругана“? И защо позволяваш на другите да се месят в нашия живот? Забрави ли, че детето е от теб!

— Разбира се, че така ще говориш! Трябва да си си загубила ума, за да твърдиш обратното! — подигравателно промърмори Аполон. Главата му още беше замаяна от изпитото вино. Остана облеган върху мраморната плоча над камината, с глава, мрачно отпусната, и поглед, втренчен и пламъците.

Кити се олюля, сякаш я бе ударил с все сила, но все пак се задържа на крака. Изплашено притисна длани към наедрелия си корем.

— Какво искаш да кажеш с това?!

— Какво ли? Наистина ли искаш да чуеш? — провлече той, клатейки глава. — Защо, Господи, не се вслушах в съмненията си? Прекарах само три дни и нощи с теб тогава, през миналия декември, в твоето имение. Как мога да бъда напълно сигурен, че детето е от мен? Ами ти? Ти самата... може би дори и ти не си убедена в това, в което така упорито ми се кълнеш?

— Защото никога преди не съм била с друг мъж... — простена тя и брадичката ѝ се разтреса от едва сдържани хлипове.

Подозрителна усмивка изкриви лицето на Аполон.

— Ами генерала? Много бързо успя да го забравиш!

Не можеше да понася укорителния му, пронизващ поглед, затова побърза да сведе очи. Но се оказа грешка, много сериозна грешка, защото Аполон веднага изтълкува това съвсем превратно.

— Онова беше после...

— После ли? Не те разбирам!

— След като открих, че съм бременна.

— Е, да... — кисело въздъхна князът. — Разбира се, че така ще твърдиш като всяка жена, решила докрай да брани честта и името си. — Но няма доказателства, ясно ли ти е?

— Не! — изкрещя Кити, доведена до ръба на отчаянието. — Не! Мога да го докажа! — Лицето ѝ пламна, по-червено от маковете покрай пътеката към аула в другия край на долината.

Нескрито ядният му поглед така я разстрои, че коленете ѝ се подкосиха. Залитна за миг, но успя да достигне до креслото и да се отпусне в него, отмаляла, задъхана и сломена. Ала най-лошото още не бе минало, защото той продължи да процежда през зъби отровно-горчивите си упреци:

— Сигурно си очаквала от мен да повярвам на тези измислици и да призная детето за свое. Дяволите да го вземат, никой не може знае чие е копелето! Най-голямо право да претендира за тази „чест“ имаше генералът!

Блесналите им погледи се кръстосаха.

— По дяволите! — изкрещя Кити. — Защо ми е да те лъжа? Кажи ми, защо?

— Защо ли? — подигравателно повтори Аполон. Ноздрите му трепереха от обида и възмущение. — Изглежда, не си чак толкова наивна, за каквато те мислех! И сега за нищо на света няма да признаеш, че много бързо реши да изоставиш генерала и да тръгнеш с мен...

— Да, така беше, но чак сега разбирам — гневно извика Кити, отвратена в този миг от всички мъже на света, — че съм сбъркала! В крайна сметка се оказва, че няма кой знае каква разлика между вас двамата!

— Грещиш, скъпа моя. Все пак има една малка, но за теб доста съществена разлика — глухо промърмори Аполон. — За разлика от него аз използвам камшика само за да шибам хълбоците на конете си!

Мокротото от сълзи лице на Кити отново почервения. Но щом събра сили да заговори, гласът ѝ бе корав като кремък:

— Да, зная, зная! Не си от същата порода. Ти си много по-фин и нежен с жените. Никога не ти е било нужно да размахваш камшик, за да бъдат твои покорни робини. Но когато ти омръзна до смърт, просто ще махнеш с ръка и твоите предани телохранители ще ме убият, за да не ти досаждам повече! — Очите ѝ диво заблестяха и думите продължиха да се сипят от устата ѝ. — Може би все пак не трябваше да напускам генерала... — продължи тя с още по-дързък тон. — Тогава поне знаех, че ако стигна до дъното, ще мога сама да отнема живота си. Защото Беръзов не убиваше любовниците си, след като му омръзват напълно, а просто ги изхвърляше на улицата.

Но князът не се трогна от думите ѝ. Само присви очи и заговори със суров тон:

— Никога няма да напуснеш тази къща, нито долината, ако аз не позволя.

— Защо ти, арогантен, безчувствен звяр, защо още от самото начало не ми каза, че си решил да ме затвориш тук, в тази златна клетка, като животно, уловено и капан заради скъпата му кожа?

Той я изгледа замислено, със странно изцъклен поглед.

— Ако поискам, мога още сега да те нашиbam с колана, да те вържа за леглото с вериги и никой на стотици версти наоколо няма дори да помръдне вежди от учудване.

— Ти... Ти си един първобитен дивак и нищо повече! — изкрещя тя, поразена от спокойствието, с което той ѝ обясни своите феодални права. — Сигурно отдавна си свикнал да превръщаш жените в покорни робини! Проклет да си, Аполон Кузин! О, как те мразя...

За миг князът се вцепени от яростния ѝ изблик, граничещ с лудост. Нима тя си въобразява, че на него, на Аполон Кузин, някога са му били необходими принуда, коварни ходове и насилие, за да се справя с жените?

— Никоя и никога не съм заплашвал с камшици и вериги — натъртено произнесе той. — Но ти май сама ще си изпросиш правото да си първата...

— Да не си посмял да ме заплашваш! — изкрещя Кити, вече неспособна да понася това мъчително унижение.

— А ти само не ме предизвиквай повече! Защото после може горчиво да съжеляваш! — предупреди я той със странно сподавен глас.

— Виж го ти, прекрасния принц, докъде може да стигне! Върви по дяволите! — прегракнало изхриптя тя. — Но не забравяй, че аз съм княгиня по рождение и макар много рядко да си го позволявам, и аз имам нокти, достатъчно остри, за да издерат до кръв хубавото ти лице! Не ме интересува дали ще ме оковеш във вериги, ясно ли е? Ще си тръгна оттук, когато пожелаеш и никой не може да ме спре!

Гневна усмивка изкриви устните на Аполон.

— Опасявам се, скъпа княгиньо, че вече няма да можеш да се върнеш при твоя генерал, защото...

— Така ли? — прекъсна го тя, все още задъхана от безсилна ярост. — Не очаквах да проявиш такава загриженост за съдбата ми. Откъде си сигурен, че Беръзов няма отново да ме приюти под крилото си?

За миг надвисна злокобна тишина. Кити потръпна, уловила блясъка в очите му.

— Защото — заговори той с глас, мек като кадифе, — защото аз го убих.

Този път паузата бе доста по-дълга, тишината — още по-плътна, сякаш натежала от неизречени съмнения, подозрения и угризения. В лаконичния му отговор се съдържаше цялата философия на гордите кавказки воители, на непокорните, сурови, мъжествени и безпощадни планинци, приучени от поколения да измиват всяка обиди само с кръв.

Кити остана смаяна от непоколебимостта в очите му, от сурово свитите му вежди. Усети как кожата ѝ настръхва, как ръцете ѝ изтръпват. Неволно се запита как ли ще живее занапред с този мъж, който можеше с такава лекота да признае, че е убил някого, все едно че ставаше дума за нещо най-обикновено. Отраснала в съвсем друга среда, графиня Радишевска се чувстваше несигурна сред суровите кавказки планини, самотна и пренебрегната, когато се заговореше за битки, набези и кървава дан. Къде оставаше разликата между въздаването на заслужена справедливост и убийството от засада? Нали сега Аполон бе единствената ѝ опора, нали бе решила да живее с него до края на живота си? А сега той ѝ се струваше чужд, дори опасен, като всички хладнокръвни убийци. Младата жена веднага се сви плахо,

усещайки се още по-беззащитна, самотна и уязвима, което, естествено, той веднага забеляза.

Кити вдигна глава и изплашеният ѝ взор се прикова в очите му, търсейки отговор на всички въпроси, които я измъчваха.

— Знаеш ли, едва сега с ужас разбирам, че всъщност досега въобще не съм те познавала...

Болезнено-безпомощното изражение, изписано на пребледнялото ѝ лице го прободеше като кинжал в сърцето. Господи, защо си позволяваше да я измъчва и унижава с жалките си подозрения? По дяволите, проклетият му буен нрав отново му бе направил мечешка услуга. Каква полза от това, че я обсипа с упреци и злъчни подмятания? Не беше ли длъжен, като истински мъж, да скрие от нея тревогите и опасенията си? И как може да забрави, че именно сега, в напреднала бременност, тя за нищо не бива да се тревожи, не бива да страда...

Разкъсваният от противоречиви чувства княз вдигна ръка и понечи да я погали по косите. Неуверена усмивка се появи на устните му, преди да заговори отново, но този път със съвсем различен тон:

— Никой не ме познава по-добре от теб, Кити. Затова те моля да ми простиш... Да ми простиш за всичко, за глупавото ми избухване, за ревността, за... за всички мои грехове пред теб. — Устните му тревожно потръпнаха. — За мен сега ти си най-скъпото създание в този порочен и ужасен свят. Признавам, не успях да се овладеея, но поне мога да ти обещаая, че занапред ще се постарая това да не се повтаря. Само ми кажи, че ми прощаваш... — Отново се усмихна, но този път по-ласкаво, по-сърдечно. — Нека забравим всички дразги и разправии, скъпа. Само едно нещо има значение в този миг — това, че сме заедно. И че завинаги ще бъдем един до друг!

— Сигурен ли си? — колебливо промълви тя и вдигна насълзените си очи.

Ала щом замреженият ѝ поглед срещна топлата му усмивка, невидим, ала оловно тежък товар се смъкна от крехките ѝ рамене. Бог ѝ бе свидетел, че тя го обичаше повече от всичко на света, въпреки недостатъците му. Въпреки че понякога можеше да бъде неоправдано груб, ужасно ревнив и дори хладнокръвен убиец... Уви, нейната младост не бе пожалена от горчивите житейски изпитания и тя вече знаеше, че далеч не всички мечти се сбъдват, затова и тя, като всички,

бе длъжна да се примири със съдбата си. Това ѝ помогна да се успокои и гневният блясък в очите ѝ постепенно угасна.

— Абсолютно съм сигурен! — решително отвърна Аполон и я погали по рамото. Разкажанието, което прочете в очите му, ѝ говореше много повече от всякакви думи.

Сама не усети как краката ѝ, доскоро подкосени, се размърдаха и тя направи няколко плахи крачки, за да отпусне глава на гърдите му. След секунда се сгуши още по-плътно в прегръдките му, забравила дори да пази корема си.

— Аполон, мили, искам от теб само едно... да ми вярваш. Иначе няма да преживея още веднъж такъв ужас! Искам да ми повярваш най-вече за детето...

Той я целуна по челото.

— Разбира се, ненагледна моя — побърза да я успокои Аполон, макар че само той си знаеше колко нечовешки усилия му струваше тази благородна лъжа.

През последните седмици Искендер хан неочаквано бе посетен от неколцина чужденци, които след първите общи фрази, изпълнени със задължителните приветствия и любезности, веднага подхванаха темата за разрешението, което искаха да получат от хана за пробни сондажи за петрол в долината Дарго. Наистина, почти цяла Русия вече бе завладяна от болшевиките, затова все повече се стесняваха зоните, в които чуждите предприемачи можеха да експлоатират нефтени кладенци. Ханът не беше напълно уверен кой ще е най-разумният отговор на настоятелните запитвания на тези неочаквани посетители, затова изпрати Карим да доведе на вечеря Аполон, за да може да се включи и правнукът му. Кити и Аполон неизменно предпочитаха да остават съвсем сами в просторната вила на княз Алекс Кузин, затова старият вожд отпрати чрез Карим настоятелна покана Аполон да се отбие при него за вечеря.

Аполон, разбира се, не забрави да вземе Кити със себе си. Тъй като не очакваха гости, те се облякоха съвсем скромно, като за роднинско събиране в най-тесен кръг. Оказа се, че Искендер хан бе поканил и други гости. След като прислужниците отнесоха последното блюдо от трапезата, Аполон се уедини с прадыдо си за делови разговор

в ъгъла на просторното помещение. Отначало Кити очакваше, че Аполон ще я покани да се присъедини към него, но той ѝ обясни, че няма да ѝ бъде интересен въпроса за петролните сондажи, затова тя побърза да отиде при жените, насядали около масата в другия ъгъл, вече подготвена от слугите за игра на карти.

Кити скоро се отегчи от компанията, погълната единствено от очакванията за по-голям късмет при следващото раздаване на картите. Огледа се със скучаещо изражение и в този миг погледът и се спря върху Тамара, младата братовчедка на Аполон, която за разлика от останалите му роднини се държеше доста предизвикателно. Кити отдавна бе забелязала тази досадна склонност на Тамара, но се надяваше поне тази вечер да не бъде като предишните. За съжаление надеждите ѝ се оказаха излъгани. Досега Аполон изглеждаше безразличен към опитите на Тамара да флиртува с него — или поне така се струваше на Кити — но тази вечер, още докато бяха край дългата маса, Тамара така се разбъбри, открито подканващо, че се наложи Искендер хан да се намеси, за да накара младата дагестанка да замълчи. Тя обидено стисна устни и демонстративно стана от масата.

Кити излезе на предната тераса и се облегна на парапета. Лятната нощ беше удивително топла, луната огряваше смълчаната долина. От краткия летен дъжд, паднал преди два часа, по тревата и по листата на дърветата бяха останали безброй капки, които сега блестяха под лунните лъчи като призрачни нанизии от дребни бисери.

Но нейното така приятно усамотяване най-неочаквано бе нарушено от нечий недоволен глас, някъде зад гърба ѝ:

— Мислиш се за много умна, нали? Нарочно протакаш женитбата, за да не му доскучаеш много бързо, но знай, с тези плитки женски хитрости нищо няма да постигнеш. Защото той никога няма да се ожени за теб!

Никак не ѝ се искаше да застане лице в лице с притежателката на този досаден глас, но не можеше да стои все така с гръб към нея. Затова Кити се обърна преднамерено бавно, но веднага съжали за отстъпчивостта си, защото смуглата дагестанка веднага впи, изучаващо и напрегнато, маслиночерните си очи в прелестното, одухотворено лице на графиня Радишевска.

— А ти тъкмо това очакваш, нали така, Тамара? Внезапно да се влюби в теб, след като се откаже от мисълта за женитба с мен?

Кити сама се изненада от себе си — не очакваше, че е способна да говори така спокойно и самоуверено.

Но Тамара, без да обърне внимание на думите на Кити, продължи с това, което в момента най-много я вълнуваше:

— Какво си въобразяваш? Че той не е водил тук други жени ли? Глупости! Самият Аполон отдавна е забравил броя им... Така че не е зле да знаеш, че нито си първата, нито пък ще бъдеш последната! И не бива да се залъгваш с това, че ще му родиш дете. Защо не го попиташ колко копелета е успял да направи досега?

Кити се вцепени от тези жестоки, жигосващи упреци, с които озлобената девойка започна да петни името на мъж, в когото е влюбена.

— Въобщо не ме интересува миналото на княз Кузин.

За да я накара да млъкне, Кити трябваше да изрече тези думи с гневен, нетърпящ възражение тон, но вместо това ги произнесе малко неуверено. Всъщност графинята отдавна се измъчваше при всяко споменаване за предишните интимни приятелки на Аполон. Колко пъти се бе заканвала да престане да обръща внимание на отдавна отминали събития, още повече че тогава те двамата въобщо не са се познавали. Но не преставаха да я дразнят лукавите усмивки на младите жени в аула всеки път, когато пред тях се появяваше снажният красив княз, придружаван от непознатата за тях руска графиня, която от цяла верста личеше сред местните жени, облечени еднообразно, със забулени лица, всичките с гарвановочерни коси. Наистина с тези жени Аполон разменяше само по няколко думи за поздрав и нищо повече, но това не я успокояваше. Кити не можеше да забрави, че той бе живял тук, сред тези жени, много време, при това в най-хубавите си младежки години, когато навярно е бил още по-пламенен и необуздан. Дори и мисълта за детето, което чакаше от нея, не само че не ѝ вдъхваше кураж, а напротив — още повече потискаше настроението ѝ. Как бе могла да постъпи така глупаво — да забременее от него, като в същото време бе омъжена за друг! Ами ако той се влюби в друга, също така прибързано и лекомислено, както се бе увлякъл по нея, и я изостави? Какво ще прави с пеленаче на ръце, съвсем сама сред тези дагестанци, с които нищо не я свързваше?

— Защо наистина не се поинтересуваши от миналото му и как се отървава твоят обичен княз от любовниците си, когато му омръзнат? —

продължи Тамара, зарадвана от объркването, изписано на лицето на графинята.

Изчервена и смутена, Кити още не бе измислила как да ѝ отговори, когато на вратата, водеща към терасата, се появи самият Аполон.

— Кити, защо не се присъединиш към нас? — попита той.

— Добре, ще дойда — бързо отвърна тя, зарадвана от възможността да се отърве от Тамара, защото точно сега никак не ѝ се искаше да слуша за бившите му любовници!

— Не забравяй, че не си нито първата, нито пък последната жена, която е стопляла или ще стопля леглото му! — злобно просъска Тамара зад гърба на Кити, преди Аполон да успее да се доближи до двете жени. — Аполон обича чужденките, но нали е отраснал в нашата долина, никога няма да се ожени за някоя от тях! Никога! Нито пък аз ще ти го отстъпя! Защо не го попиташ какво се случи с Ноения? — подхвърли тя през рамо, преди да изчезне към другия край на широката тераса.

— Кити, какво ти е? Изглеждаш много бледа? За какво си говорехте с Тамара? — приближи се Аполон.

— О, нищо особено — набързо изрече тя. Винаги се чувстваше неловко, когато се опитваше да скрие от него дори частица от истината.

— Хм, не знам защо, но с тези думи никак не ме успокои. Отдавна познавам Тамара. Понякога тя е способна да наприказва на някого какви ли не глупости. Държи се като дете...

„Поне с мен съвсем не се държа като дете“, горчиво си каза графинята, но гласно произнесе само няколко смекчаващи думи:

— Да, и аз забелязах тази склонност у нея.

— А ти сподели ли нещо с нея? — скептично я попита той.

— Не, не говорихме за нещо сериозно — глухо рече Кити, макар че всъщност се чувстваше много по-развълнувана.

Аполон предположи, че с това темата за разговора ѝ с Тамара вече е изчерпана, затова я хвана за ръката и я поведе към вратата на терасата.

— Ела да ти покажа какво ни е донесъл Карим от последното си пътуване до Батуми. Ще видиш, че ще ти хареса — развълнувано додаде той.

Успокоена от чаровната му усмивка, Кити забрави за хапливите забележки на Тамара.

— Да не би да е от нещата, които харесвам?

— Да, разбира се. Карим се запознал на пристанището с някакъв богат дворянин, който отчаяно търсел купувач, готов да плати със златни рубли или франкове, за да събере по-внушителна сума и да си осигури самостоятелна каюта в парахода, готов да отплава за Константинопол. Този емигрант продавал всичко, което носел със себе си, и така в суматохата нашият Карим най-неочаквано се сдобил с малък прожекционен апарат с две ролки филми. Аз ги проверих. Изправни са. На едната има френски филм, а на другата — американски.

Кити радостно извика. Тя винаги бе обичала филмите, но за съжаление от години насам нямаше възможност да им се наслаждава. Най-малко очакваше някой да я покани на частна кинопрожекция в тази глуха долина, толкова отдалечена от големите руски градове.

— Така че — развеселено продължи Аполон, — ако бъдеш послушна, за награда тази вечер ще те поканя на кино.

— Тази вечер ли? Чудесно! Но дали Карим няма да се разсърди? Аполон звучно се разсмя.

— Разбира се, че вече е сърдит до немай-къде, защото успях да му задигна всичко, и прожекционния апарат, и ролките с филмите. Разиграхме ги на зарове и аз спечелих. Така че филмите вече са наша собственост. — Грабна я през кръста и я завъртя във въздуха, така устремно, сякаш бе лека като перце. — Само да си посмяла да ме упрекнеш, че не се грижа за теб!

— Ох, полека, пусни ме, моля те... Зави ми се свят... Грижиш се, как да не се грижиш... — задъхано изрече тя, докато той продължаваше да я върти така силно, че всичко наоколо се залюля пред очите ѝ.

Когато най-после я пусна, Аполон веднага я притисна към себе си и я целуна, после леко я отдалечи, разтревожен да не причини нещо на плода в корема ѝ. Гальовният му поглед се плъзна по наедриялата ѝ фигура, преди на устните му отново да разцъфти очарователна усмивка.

— Е, като те гледам, личи си, че добре съм се погрижил за теб!

Но развеселеният княз не забеляза с какъв злобен поглед го удостои една слаба чернокоса девойка, притаена в сянката.

Кити успя да забрави за жлъчно-отровните думи на Тамара едва през нощта, когато най-после я обори сънят. Но на разсъмване графинята веднага си спомни за мъчителните мигове снощи. В главата ѝ отново отекна ядното просъскване на Тамара: „... никога няма да се ожени за някоя от тях! Никога! Нито пък аз ще ти го отстъпя! Защо не го попиташ какво се случи с Ноения...“

Аполон, седнал на канапето до прозореца, най-спокойно се приготвяше за излизане, когато го сепна неочакваният въпрос на Кити:

— Коя е тази Ноения?

Аполон изпусна ботуша и смаяно вдигна глава към нея. Но бързо успя да се окопити и да се престори, че не е разбрал въпроса ѝ:

— Какво искаш да научиш?

— Искам да науча всичко за Ноения!

Аполон набързо се облече, след което веднага стана от канапето и се усмихна успокояващо, опитвайки се да избегне неудобния разговор.

— Това име нищо не ми говори. — След което обаче веднага се обърна и тръгна към вратата. Спря се на прага и добави, без да се обръща, с едната ръка върху дръжката на бравата. — Побързай с обличането, моля те. Чакам те долу за закуска след двадесет минути. През това време ще отида да проверя дали Леда е готова за езда.

„Боже мой — помисли си Кити, докато наблюдаваше как вратата се затвори зад него. — Как може да ме лъже така хладнокръвно! Да отрича, че е познавал Ноения!“ Как тогава можеше да му вярва? И въобще на кого би трябвало да вярва? На него, на безумно храбривия и решителен мъж, който бе направил толкова много за нея? Или на онази озлобена дагестанка? Неволно си припомни за Пьотр и неговите любовници. После в паметта ѝ изплуваха безчет спомени от разкази и слухове, посветени на безгрижния бохемски живот на старата руска аристокрация. Дворяните с лекота сменяха както напитките, така и дамите, насядали по коленете им до пищните трапези.

Не, глупаво бе да се доверява на онази клеветница. По дяволите, как можа всичко да се обърка така! Сломена и отчаяна, Кити се върна до леглото, хвърли се на него и гневно стисна възглавницата.

Дълго лежа така, неспособна да помръдне. Нали ѝ бе обещал, че ще се омъжи за нея? Но да се дават щедри обещания е много по-лесно, отколкото да се изпълняват. Пък и колко му е да се обещае това на жена, която вече си има съпруг? Дали наистина е загрижен за нея, или просто желае да запази любовта ѝ? Сега, в нейното несигурно положение не ѝ бе до тягостни разговори, както снощи с противната Тамара. И без това на Кити никак не ѝ бе леко, защото оставаха последните, най-трудни седмици от бременността ѝ.

„Откъде, по дяволите, бе узнала за Ноения?“, трескаво се питаше Аполон. Този мъчителен въпрос не му даде покой през цялото време, докато се суетеше в конюшната около Леда. Проклети клюкарки! Нямаше от кого друго да стигне тази мътва до Кити, освен от някоя от жените в долината. Да, сигурно е станало точно така. Някоя от жените в аула се е разбърбила повече, отколкото би трябвало, и сега, разбира се, Кити нямаше да се успокои, докато не ѝ разкаже тъжната история с Ноения.

Когато Ноения изчезна вдън земя, Аполон дълго не успя да се примири, още повече че според слуховете девойката била прогонена от аула по заповед на Искендер хан. Младият княз чу за нея чак след като изтекоха две години и осем месеца — един от джигитите от долината Дарго му спомена, че сега тя живеела в Бешиктау, като любовница на един от великите князе, който имал там разкошна лятна резиденция. Ако навремето прадыдо му бе споделил с Аполон намерението си да отстрани Ноения, нямаше да се наложи старият вожд да похарчи внушителна сума за подкуп на иконома на вилата на великия княз, за да я вземат там като камериерка. След тази печална развръзка на неговото увлечение по красивата Ноения, за да я забрави по-бързо, Аполон започна безразборно да флиртува с жени от хотелите и ресторантите по черноморските пристанища.

Колкото повече разсъждаваше за този не особено приятен епизод от миналото си, толкова по-твърдо узряваше у него решението да не я занимава с връзката си с Ноения, още повече че тя го бе привличала само физически. Защо бе нужно да подлага Кити на нови изпитания, след като бе преживяла такъв тежък период като принудителния престой в Ставропол? Някоя жена не се чувства поласкана, когато разбере, че преди нея е имало други обожателки, още повече че сега Кити беше в деликатно положение.

След закуската тя и Аполон се разходиха до езерото в градината зад вилата. До края на миналия месец всяка сутрин по това време излизаха на езда, но след това Аполон реши, че Кити временно ще трябва да се откаже от ездата, а той не можеше да си позволи да язди без нея, защото знаеше, че това ще я огорчи. Кити много обичаше конете и трудно се примири с категоричната му забрана, но този път той бе непреклонен.

Напоследък Аполон беше все по-загрижен за здравето ѝ. Отрупваше я със съвети как да се грижи по-добре за себе си и за детето, което носеше в утробата си. Кити беше изненадана откъде Аполон бе успял да научи толкова много предписания за предпазването на жената от всичко, което можеше да застраши нейната бременност. А обяснението бе много просто — Аполон разпита няколко от опитните възрастни жени в долината, които акушираха на родилките в аула от много години. Тази сутрин той пръв се гмурна в кристално чистата вода на езерото, за да се убеди, че не е прекалено студена за Кити. Графинята остана обаче огорчена от откритието, че вече не може да плува така бързо като преди няколко месеца.

След малко двамата излязоха на брега, за да се изсушат и преоблекат, преди да се отпуснат на шезлонгите, оставени сред тревата от съобразителните прислужници. Но въпреки спокойствието, царящо наоколо, Кити не беше спокойна — не можеше да забрави злоещото предсказание на Тамара „... Няма да се ожени за теб... Колко копелета е направил... Какво се случи с Ноения...“ Напразно призоваваше разума и волята си. Излишни бяха и опитите да си напомня непрестанно, че е глупаво да обръща внимание на такива дребнави заяждания, защото те не са нищо друго, освен прояви на женска завист. После се досети, че не беше изключено прекалената ѝ нервност да се дължи на напредналата ѝ бременност — нали се бе наслушала на оплакванията на слугините си в имението, които очакваха деца.

Ала нищо не можеше да заглуши яростната вълна, надигаща се в гърдите ѝ.

Кити рязко отметна глава, обърна се към него и го измери с недоволен поглед — странно, но сега, за пръв път откакто се бе влюбила в Аполон, неговото чаровно лице и мъжествена фигура, както и самоуверените му жестове, я раздразниха още повече.

— Няма ли все пак да ми разкажеш за Ноения? — заговори тя с нескрито враждебен тон. — Зная, че е била твоя любовница. Само, моля те, не се опитвай да ме заблуждаваш с лекомислени увъртания. Аз не съм ти някоя от слугините в кухнята, които можеш да приласкаеш само с няколко благи думи.

Надвисна неловка тишина. Аполон бавно вдигна глава към преbledнялото ѝ лице.

— Кой ти разказа за нея? — запита той.

— Аха, значи все пак си спомняш за нея! — огорчено възкликна Кити, след като започнаха да се сбъдват най-черните ѝ опасения. — А ще си спомниш ли нещо и за децата, на които си баща? Колко са? Като не броим, разбира се, това, което нося в корема си? — Започна неволно да извисява глас, въпреки че самата тя не обичаше свадливите жени. Насили се да наложи контрол над емоциите си, дори си пое на два пъти дълбоко въздух, но и това не помогна. — Много ще се радвам, ако ме осведомиш колко братя и сестри ще има нашето бъдещо дете.

За нейно учудване Аполон остана напълно неподвижен, само дишането му рязко се ускори, а челюстите му се стиснаха така силно, че мускулите на лицето му изпъкнаха.

— Не са толкова много, колкото си въобразяваш — хладно процеди той.

Уклончивият му отговор още повече разпали гнева ѝ.

— Не били толкова много! Мили Боже, как е възможно мъжете да бъдат такива животни! Какво, по дяволите, означава това „не са толкова много“?

Гласът ѝ трепереше от възмущение и обида. Още секунда и тя щеше да избухне в плач.

— Само две са, ако трябва да уточня бройката.

— И къде са те сега? Тук, в долината? Сигурно си взел мерки да бъдат наблизно, под ръка, за да можеш по-лесно да ги посещаваш? Заедно с майките им, разбира се! Но след като се появих аз в долината, може би ще преча на редовните ти визити? Каж ми, защо не ми кажеш, че само чакаш с нетърпение да се махна оттук... — разхлипа се тя.

— Не е уместно точно сега да обсъждаме този въпрос.

— Разбира се, незаконно родените деца никога не са уместна тема за похотливци като теб!

Но той успя да овладее яростта си, дори заговори още по-тихо. В очите му се четеше не толкова гняв, колкото тъга и съжаление.

— Не е уместно да говорим за тези нещастни деца — търпеливо започна да ѝ обяснява Аполон, — защото има много сериозна причина за това. Тези деца не са тук, а в чужбина, като са поверени на грижите на тяхната майка и нейния съпруг. Навремето тази жена не поиска да се омъжи за мен, защото бях едва седемнадесетгодишен. Тогава нейното решение ми изглеждаше безсърдечно и обидно. Но тя не отстъпи въпреки пламенните ми увещания да се омъжи за мен. По-късно, когато мъжът ѝ се върна от Египет, тя успя да го убеди, че децата — те са близнаци — са от него. След като се родиха, ми позволи да ги видя само веднъж.

Сълзите на Кити внезапно секнаха.

— Съжалявам, че избухнах така глупаво — тихо промълви тя.

— Аз още повече съжалявам, че се стигна дотам — натъжено кимна той.

Младата жена се смути най-вече от меланхолията, която забули златистите точки в очите му, но след малко се съвзе и си каза, че след като вече така и така са започнали с откровенията, най-добре ще е те двамата да стигнат до край, за да изчистят отношенията си веднъж завинаги. Независимо колко страдания ще ѝ струва този разговор... Едва сега обаче Кити осъзна, че може би думите на Тамара са я уязвили много повече, отколкото бе предполагала.

— Защо още в самото начало, когато те попитах за пръв път, не ми призна, че си познавал Ноения? — упрекна го тя, ала този път с много по-мек глас. В същото време я прободде неочаквано подозрение. Колко ли още подобни истории криеше той от нея?

— Защото си мислех, че не е нужно да се задълбаваме в миналото ми. Никой мъж не обича да споделя с любимата жена интимните си преживявания, преди тя да се появи и живота му.

Думите засядаха като пясък на гърлото му. Никак не му се искаше да задълбават в тази парлива тема, пък и не бе забравил, че не трябва да я безпокои.

Но Кити възприе съвсем погрешно предпазливия му тон. За Бога, какво си въобразяваше той? Ако неговото минало не е важно за тях двамата, тогава как ще се разбират занапред? Как ще споделят грижите си, как ще се изправят пред бъдещите препятствия, каквито

безсъмнено нямаше да им бъдат спестени от суровия, понякога дори непоносимо жесток живот? С горчивина си припомни поучителните напътствия, с които по-възрастните жени в имението ѝ край Астрахан съветваха младите момичета — мъжете са свикнали да мислят единствено за своето удоволствие. Очевидно тук, сред дивите кавказки планини тази максима важеше с още по-голяма сила.

— Само ми кажи първо кой ти разказа всичко това за мен и за Ноения! — сепна я настойчивият му глас.

— О, това ли било? — хладно процеди Кити. — Тамара ми разказа.

— Кучка проклета! — ядосано извика Аполон. — Сам съм си виновен! Трябваше да се досетя, че това дяволски злобно същество ще продължи да сплетничи зад гърба ми, че няма да се укроти, докато не...

— Какво значение има как съм научила за съществуването на Ноения? — прекъсна го Кити. — Очевидно тук всички знаят за твоите похождения. Ключките за теб не са нито от днес, нито от вчера. — Лицето ѝ се сви в гримаса на отвращение. — А сега, след като и аз се появих на сцената, представям си с какво оживление местните жени си шушукат за нас двамата.

— Стига, Кити! Доникъде няма да стигнем, ако продължаваме в този дух! — решително изрече Аполон и я погледна право в очите. — Само ме изслушай, после ще ти отговоря на въпросите! Първо, моите любовни похождения не са любима тема на тукашните клюкарки. С изключение на малкото озлобени жени като Тамара, повечето от жителите на долината не обичат да надничат в чуждите къщи, така както мразят някой да наднича в техните домове. Второ, скъпа моя, ти не си и никога няма да бъдеш жертва на сплетни и слухове, защото си жената, която обичам повече от всичко друго на този свят. Ти си жената, за която официално ще се ожения и на която ще посветя целия си живот занапред.

— А защо трябва да ти вярвам? След като досега думи не си отронил пред мен за близнаците, след като допреди малко отричаше, че си познавал Ноения, да не говорим за всичките куклички, с които ти и Пьотр сте се забавлявали от единия до другия край на Русия! Как да ти вярвам след всичко това? Сигурно си обещавал на всяка срещната да я обичаш до гроб!

Аполон остана шокиран от нейната наивност.

— Слушай, Кити — мрачно започна той, — не бива да забравяш, че ако не исках да бъдеш с мен, сега нямаше да си тук. Или забрави от какъв ад те измъкнах?

За миг тя се вцепени от кошмарния спомен за преживелиците си с генерал Беръзов в Ставропол, изплувал внезапно в паметта ѝ, но веднага реши да заговори за нещо друго, само и само да не му позволява да ѝ натяква за този най-болезнен период от живота ѝ.

— Това няма нищо общо с Тамара.

— А сега, мила моя — продължи той, но този път с още по-умерен тон, — време е да узнаеш още нещо важно за мен, щом като си решила да посветиш целия днешен ден на изучаването ми. Ако Тамара, макар да претендира, че съм ѝ ясен като разтворена книга, ме познаваше малко по-добре, непременно щеше да знае, че съм майстор на любезното сбогуване със своите любовници. Между другото, много лесно можех да я принудя да напусне завинаги тази долина, но изглежда тя е забравила за това. С повечето от жените, с които съм имал нещо общо, съм се разделял още на следващата сутрин, така, както оставям празните бутилки след поредното пиршество. Малцина са тези, които са успявали да ме задържат по-задълго при себе си и то само защото са били по-опитни от останалите. Но едно мога да ти заявя, скъпа, че нито една от тях не успя да спечели сърцето ми. С едно-единствено изключение. Мисля, че е излишно, напълно излишно да уточнявам името ѝ.

За миг сърцето ѝ трепна, стоплено от признанието му. Очите ѝ, само допреди миг излъчващи неприкрито отвращение към всички похотливи мъже на този свят, сега отново заблестяха радостно.

— Да не би да искаш да кажеш, че все пак няма да ме сполети участта на последната празна бутилка, запратена под леглото малко преди разсъмване?

Следобед, когато Кити както всеки друг ден се оттегли в градината зад вилата, за да се полюбува на китните лехи, изрядно поддържани от градинаря, Аполон тихомълком се измъкна през страничната тераса. Само след петнадесет минути бясна езда князът стигна до дома на Тамара. Завари я в градината пред схлупената

къщурка. Щом стигна до пейката, където тя бърбеше с още две девойки, княз Кузин с властно махване веднага отпрати момичетата и остана сам с Тамара.

Дишаше накъсано след бясното препускане по стръмната пътека. Лявата му ръка неспокойно размахваше нагайката и често удряше с нея ботуша си.

— Изслушай внимателно, проклетнице — сърдито започна той, без да отклонява изгарящия си поглед от смуглото лице на стреснатата девойка. — Защо си приказвала пред Кити за моите някогашни любовници? — Гласът му потрепери от едва сдържана ярост. — Не е твоя работа да обсъждаш моя живот, ясно ли е? Ако още веднъж се опиташ да разстройваш отношенията ми с Кити, после ще съжаляваш горчиво и ще се окайваш до сетния си дъх, че не си се вслушала в съвета ми.

— Тя не е от нашите! — сопнато отвърна Тамара и черните ѝ като маслини очи светнаха злобно.

За миг Аполон се умълча.

— Хм... Какво искаш да кажеш с това?

— Ами че е чужденка и такава ще си остане. Във вените ѝ не тече кръвта на планинците!

Аполон я изгледа замислено, после внезапно се разсмя.

— Какви са тези глупости, Тамара? Кой ти е наговорил всички тези небивалици?

— Тя не може да се омъжи за теб! Нали вече си има мъж?

Аполон моментално стана сериозен.

— Няма да е задълго.

Задъхана от тревогата, сковаваща сърцето ѝ, Тамара реши да се възползва от паузата, пристъпи към него и го докосна по ръката.

— Вземи ме... вземи ме при себе си, Аполон! Позволи ми да те обичам! Отърви се от онази рускиня... — Тръпнещите ѝ пръсти залазиха нагоре по мускулестите му гърди, за да се сключат около врата му.

Но той веднага се отдръпна.

— Не, Тамара — тихо, но твърдо и отвърна младият мъж. Гневът избухна в гърдата ѝ светкавично, като пламък след мълния, улучила суха ела високо горе в планината. Същите мургави ръце, които само преди миг нежно галеха шията му, сега злобно се свиха в юмруци.

— Не ме искаш! — разфуча се тя като обезумяла. — А си прибрал онази курва, с която са спали всички войници от Ставропол!

В пламналия му от обидата мозък за части от секундата се прокраднаха непоносимо мъчителните сцени от хотела в Ставропол, но той все пак успя да се овладее.

— Млъкни, Тамара! Достатъчно гадости наговори. Дойдох тук само с една цел — продължи той, произнасяйки думите натъртено и пределно отчетливо: — Искам да те предупредя, и то за последен път: стой по-надалеч от графиня Радишевска! Иначе ще си изпатиш от гнева ми!

— Няма да ти се подчиня! — изкрещя Тамара. — Нали те познавам? Захвърляш поредната си любовница веднага щом ѝ се наситиш! — Тя се изхили презрително. — Да ти разправя ли какво още се приказва за теб в долината, а, княже? Че детето не е от теб!

Аполон я зашлеви с все сила и я повали по гръб на тревата. За пръв път удряше жена, но нито за миг не изпита съжаление от грубостта си.

— Ако само още веднъж те чуя да повтаряш тази гнусна клевета — процеди той с леден тон, стискайки до болка нагайката в лявата си ръка, — ще съжаляваш цял живот! И да знаеш, няма да те заплашвам повече.

Измери я с поглед, след което, без да каже нито дума повече, рязко се обърна и пое по пустата пътека.

ГЛАВА 16

Кити беше много изненадана, когато родилните ѝ болки започнаха три седмици по-рано от очакваното. Пътуваха с Аполон към усамотеното езеро в дъното на планинския циркус, намиращо се на по-голяма надморска височина от останалите четири езера в долината Дарго. Оттам до труднодостъпния превал Коштантау — крайната цел на прехода според намеренията на Аполон — оставаха само шест-седем версти, но те напредваха много бавно и предпазливо, с почивки на всеки половин час заради състоянието на Кити. Графинята беше настанена на второ седло зад гърба на Аполон, върху меки възглавнички, за да не пострада от друсането по стръмните каменисти пътеки. Разбира се, не беше възможно да се избегнат докрай тръсканията, пък и преходът се оказа доста дълъг и изтощителен, така че плодът в утробата ѝ се размести. Може, би някакво влияние ѝ оказа и промяната на въздуха — наситен с озон, освежаващ и опияняващ. А може би съдбата бе решила тяхната първа рожба да се роди тъкмо там, сред любимите на княз Кузин места за почивка.

Кристално ясното планинско небе високо над главите им синееше ослепително, без нито едно облаче. След последното възвишение под краката им се разкри притихналото малко езеро, удивително спокойно като заспало дете, сгущено сред високата трева и стройните сребристосиви ели. На брега на езерото ги очакваше скромна хижа, построена навремето по заповед на баща му, стария княз Алекс, която обаче можеше да послужи по-скоро само като временен заслон срещу природните стихии, но в никакъв случай не бе пригодна за продължително обитаване.

В първите минути Кити не се осмели да му признае за зачестилите болки в долната част на корема, защото наивно се надяваше да отминат като всяко от онези преходни неразположения, каквито напоследък често ѝ се случваха.

Едва сега си припомни, че тази сутрин, малко след ставането ѝ от леглото, бе усетила три слаби пробождания ниско долу, но те веднага

бяха изчезнали. Всъщност през последните десет дни това често ѝ се случваше, но нищо друго не подсказваше, че раждането наближава. Сигурна бе, че е още много рано. След поредното трескаво преброяване на месеците Кити винаги стигаше до категоричния извод, че бебето ще чака поне още двадесет или дори двадесет и пет дни. Не беше съвсем неподготвена като повечето жени, които им предстои за пръв път да раждат, защото в имението си край Астрахан бе присъствала на няколко раждания на жените от прислугата. Но откакто се премести в долината Дарго, тя не общуваше с местните жени, освен с една от тях — Дария.

Два часа след пладне, когато Аполон вече се приготвяше да потеглят по обратния път надолу към долината, Кити стана от одеялото, което той бе постлал върху тревата и внезапно се сгърчи от силен пристъп, след което усети как нещо топло намокри ходилата ѝ. Първата ѝ реакция беше паническа. На много версти оттук нямаше жива душа. Тя още не бе напълно сигурна какво ѝ предстои, но ако бе съдено най-лошите ѝ опасения да се сбъднат, тази самотна поляна високо горе над аула на Искендер хан беше най-неудобното място за едно раждане.

На три крачки от нея Аполон вече стъкмяваше багажа. Щом чу как Кити изохка, младият мъж се стресна при вида на лицето ѝ, сгърчено и бледо като платно, но още повече го изплаши паниката, изписана в очите ѝ. Най-много го стъписа течността, потекла по краката ѝ.

— Аполон... О-ох... водите ми... изтекоха... — едва чуто простена пребледнялата жена, изплашена до смърт. — Прекалено рано започнаха проклетите контракции! Какво ще правим сега? Нали има поне два часа път надолу до аула и...

Ужасеният мъж я изгледа в недоумение. В първите мигове разумът му дори отказваше да повярва, че дългоочакваното събитие е започнало, макар и съвсем ненадейно, и то точно там, където в никакъв случай не биваше да става. Веднага смъкна наметалото от гърба си, метна го върху меката трева и се втурна към нея. Прегърна я, вдигна я на ръце и внимателно я отнесе в хижата, за да я остави върху нара, който беше най-близо до опушеното огнище. Но още не бе успял да коленичи до нея, когато нов, още по-разкъсващ напън я накара да се сгърчи от болка. Изплашена до смърт, графинята протегна ръце и ги

вкопчи във врата му. През здраво стиснатите ѝ зъби се отрони сподавен стон.

— Мила, о, мила, почакай! Опитай се да се успокоиш, да се овладееш някак си, скъпа моя ненагледна... — зашепна той на ухото ѝ, прилепил устни към косата ѝ, докато тя неистово впиваше пръсти в рамото му, за да не закрепци от болка. Дланите му погалиха гърба ѝ в отчаян опит да я успокоят и да ѝ вдъхнат кураж, макар че самият той в този миг беше изплашен много повече от нея. Князът не помнеше да се беше страхувал дори по време на най-ожесточените битки с многократно превъзхождащ ги противник.

— О, Аполон, боли ме! Господи, колко боли... — сломено изхлипа Кити, отпуснала глава на силните му гърди. Всичко пред очите ѝ се замъгли от непоносимата болка малко под кръста. След няколко минути контракциите постепенно започнаха да отшумяват — едва тогава тя отпусна пръстите си, вкопчени отчаяно в раменете му.

Аполон я отдръпна от себе си и седна до нея, задъхан и разтревожен, несмеещ да пророни дума. Никога досега не му се бе случвало да утешава родилка и просто не знаеше с какво да започне. Пое дребната ѝ ръка в своята и я стисна горещо.

— Кити, скъпа, всичко ще се уреди от само себе си. Е, разбира се, ще направя всичко, което е нужно и което е по силите ми...

Стараше се да говори уверено и спокойно, макар че никак не му беше лесно, докато умът му трескаво обмисляше ограничените възможности за намиране на изход от заплетеното положение, в което се бяха озовали.

Кити тревожно изплака:

— О, Аполон, как можеш да ми помогнеш тук, в тази пустош? Не зная какво да правя, по дяволите! Дария разбира от раждания и от акуширане. Толкова разчитах на нея... Пое си дъх и избърса потта от челото си. — Но ето че съдбата ни изненада — довърши тя с още потпаднал глас. — Нима ще трябва ти сам, собственоръчно, да изродиш детето ни? Мили Боже, какви ли изпитания още си ни подготвил?

Аполон, който никога не би се замислил, ако се наложеше да измине стотици версти навътре във вражеска територия, сред безчет опасности и засади, който безстрашно се справяше с мощни заряди динамит и нитроглицерин, сега като че ли си бе глътнал езика. Коленичил до нея, той само я гледаше втренчено, а устните му

безмълвно се тресяха. Слепоочията му в тези кошмарни мигове бяха по-изпотени дори от нейните. „Исусе Христе — мълком се молеше той — как ще се справя? Дай ми сили, Боже, защото никога не съм вършил нещо подобно! Ами ако умре в ръцете ми?“

Нов болезнен пристъп я накара да се сгърчи и силният ѝ вик го изтръгна от молитвения унес

— О, Аполон! — жално изхлипа тя и вдигна очи към него, ужасена, че ще я сполети най-лошото.

А той, тъй като никога не я бе виждал толкова изплашена, целият се разтрепери. Приведе се над нея и я притисна в прегръдките си, положил главата ѝ на рамото си. Студена пот обля гърба му. Поне се досети да диша по-дълбоко, за да се овладее, преди да заговори.

— Ще се справиш, Кити. Двамата ще се справим. Аз ще ти помогна. Няма да позволя да страдаш... Да, да, сега си спомням, че в онзи претъпкан с бежанци влак, когато отстъпвахме на юг от Харков към Таганрог, имаше няколко родилки, мъчещи се също като теб сега.

Насили се да ѝ се усмихне окуражаващо и се зае да я успокоява с първите думи, които му дойдоха наум. Премести главата ѝ върху ръката си с надеждата, че така ще ѝ бъде поне малко по-удобно. Прокашля се, за да прочисти гърлото си — искаше гласът му да звучи твърдо и уверено, за да ѝ вдъхне надежда, макар че в същото време вътрешно се бе стегнал от мрачните опасения, които не го оставиха дори и когато тя видимо се успокои след затихването на поредната силна контракция. Ами ако всичко се обърка? Малко ли опасности дебнеха всяка родилка, за която старите жени казваха, че е с единия крак в гроба, преди да се освободи благополучно от напирания да излезе плод. Но беше невъзможно да я остави тук сама, напълно безпомощна, за да пришпори Леда надолу по теснините и докара някоя жена на помощ от долината. „Мили Боже задъхано се помоли той, — смили се над нас, прати и своята утеха!“

Макар Кити през последните седмици предвидливо да бе разговаряла с дузина по-опитни и доста по-възрастни от нея жени от аула, никоя от тях не бе ѝ споменала, че ще бъде така болезнено. Пристъпите бяха ужасни. Струваше ѝ се, че някакъв безмилостен звяр ръфа плътта ѝ, че невидим гигант се е заел да разчлени костите ѝ, че още миг и няма да издържи. Вече дори смъртта престана да я плаши! Отчаяна, графинята, доведена до края на силите си, бе готова на

всичко, само и само да се сложи край на непоносимото мъчение. За щастие контракциите се редуваха паузи, когато оставаше да тлее само притъпената, разсеяна болка в слабините ѝ. Тогава донякъде се възстановяваше ритъмът на дишането ѝ. В един такъв промеждутък Кити вдигна очи към лицето на Аполон, по-бледо от прясно варосана стена, и се опита да се усмихне:

— Съжалявам, скъпи мой... Май се оказа, че не едно, а две бебета са увиснали на ръцете ти. Едното съм аз, а другото още се бори да излезе на бял свят. Никога не съм можела да издържам на болки. Защо Дария не ми обясни какъв ужас ме очаква?

Аполон, без да знае вече какво да стори, дали да се засмее, или да заплаче, само промълви смутено в отговор:

— Не съм сигурен дали тя самата е изпитвала такива ужасни болки като твоите. Ако жените знаеха какво ги очаква, май че никога нямаше да се решат да имат деца...

— Ох! — прекъсна го нейният стон. — О, Божичко, пак се започва! И този път още по-силно... Сега сигурно няма да издържа и ще се разкрещя с цяло гърло! О-о-ох!

Той грабна първата кърпа, която му попадна, и трескаво започна да бърше потта от лицето ѝ.

— Викай, мило мое сладко момиче, викай, крещи, реви с все сила! Колкото ти глас държи! Само и само да ти олекне, поне мъничко, дяволите да ме вземат! Аз съм виновен! За всичко, да, за всичко! Проклетата женска орисия! Защо не мога аз да поема цялата ти болка, мъка и страдание? Ти си толкова дребна, крехка, деликатна... По дяволите! — В очите му напиряха сълзи, но той нямаше как да ги избърше, защото ръцете му нито за миг не я изпускаха. — Така не ми се иска да страдаш!

— Дръж ме! Само ме дръж, мили! Прегърни ме, здраво, много силно, с двете си ръце, за да не полудея... — изхриптя отчаяно тя. — О, нека да отmine и този пристъп, да, ето... ето, после всичко ще бъде наред, зная го, сигурна съм...

Но следващата контракция вече напираше в утробата ѝ, не по-слаба от предишната, но за щастие по-кратка. Изпотена, Кити си пое дъх, избърса челото си и се опита да си припомни съветите на Дария за раждането. Но нищо не постигна. Продължаваше да остава напрегната до изнемогване — нищо не можеше да я разубеди, че следващият

напън няма да ѝ причини още по-жестоко страдание. Точно така и стана. Застена, отначало тихо, но после все по-силно. Ноктите ѝ конвулсивно се впиха в плещите му, за да оставят кървави белези по кожата му.

Тогава той я повдигна леко нагоре, напъха още по-надълбоко двете си ръце под кръста ѝ, като непрекъснато внимаваше да не би с някое по-рязко движение още повече да усили болките ѝ. Задържа я така, висяща на ръцете му, напрегнал мускулите си, несмеещ да мръдне...

Следобедът тихо гаснеше в здрача на пурпурния залез. Високо в планините винаги се здрачава по-рано. Но за Кити остана скрита божествената красота на залеза. От несекващите болки очите ѝ се премрежиха, плувнали в горещи, солени сълзи. Очертанията на стените на хижата се размазаха, сякаш беше пияна. Когато успяваше да си поеме по-дълбоко дъх, ѝ олекваше малко, но нищо не помагаше, когато отново зачестяваха болките, остри, разкъсващи, пронизващите като дагестански ханджари.

Щом слънцето докосна с последните си лъчи най-високите върхари по надвисналия над циркуса скалист хребет, Аполон я остави за малко, за да добави още няколко цепеници в огнището. Веднага след това се върна при нея, за да я утешава и приласкава. Прегърна я с двете си ръце, трепереци като есенни листа миг преди да ги обрули вятърът. Целуваше страните ѝ и попиваше с устни сълзите ѝ. Неусетно денят отстъпи пред здрача, а здрачът пред нощта. Луната изплува над хоризонта, но нищо друго не се промени. Аполон Кузин започна сериозно да се притеснява. Опита се да се самозалъже с разни утешения. Припомни си какво бе слушал от акушерки и лекари — че първото раждане винаги било най-трудното, най-продължителното. Но нищо не можеше да удави тревогата, надигаща се в сърцето му като помитаща вълна. Кити се мъчеше вече няколко часа и той започна с ужас да си задава въпроса дали крехкото ѝ дребно тяло ще издържи на този кошмар. Нямаше право да се заблуждава той нито можеше да разпознае признаците на евентуалните усложнения, някои от които можеха да се окажат смъртоносни за нея, нито пък можеше да предскаже докога тя ще издържи на ужасните болки, нито имаше памук, нито бинтове, нито кърпи, за да спре кръвотечението...

В трескаво търсене на спасителен изход изтерзаният мъж най-неочаквано си припомни — при това с учудваща яснота — сцени, за които не подозираше, че паметта му е съхранила — раждания на други, още по-злочести жени при много по-тежки условия. Май че беше миналия ноември, някъде около град Орел... Във вагона, с който пътуваха офицерите от ескадрона на граф Пьотр Радишевски, на една от междинните спирки качиха по спешност жена, полумъртва от непоносими родилни болки. Настаниха я временно на койката, на която дотогава спеше самият Аполон. Оказа се, че Господ се смили над нея и малко след полунощ тя роди. Дори и в онези ужасни условия майката и детето оцеляха. При този спомен в душата му се породиха надежда, отначало плаха и колеблива, дано и Кити дочака същото щастливо избавление.

След полунощ спазмите ѝ още повече зачестиха. Тя почти изпадна в несвят. Мяташе ожесточено глава наляво и надясно, хапеше устни в несекващ пристъп на отчаяние, крещеше му да я прободат с ханджара си право в сърцето за да сложи край на мъките ѝ! Но най-лошото бе това, че още нямаше никакви признаци за започване на раждането. И още нещо измъчваше двамата напълно неопитни нещастници, — ако възникнеше някакво усложнение, нито той, нито тя знаеха как да се справят. При мисълта, че безжалостната съдба може завинаги да я раздели с Аполон, сълзите ѝ отново рукнаха. Едва не се задави, когато гърлото ѝ се стегна от мъка. За щастие той веднага я надигна от кръста, притисна я към себе си и ѝ помогна да се съвземе.

Повече не можеше да отлага, нито пък можеше да понася още дълго този кошмар. Аполон бе принуден да вземе някакво решение. Щеше да изчака още час-два и ако контракциите позатихнат малко, да я сложи на седлото пред себе си и да поеме надолу по пътеката към аула в долината Дарго, колкото и да му се струваше рисковано. Повече не издържаше да седи край постелята ѝ безпомощно и да чака да издъхне пред очите му.

Започна да ѝ говори, всичко, каквото успя да роди трескавият му мозък, без да обръща внимание дали реди несвързани фрази, само и само да успее да отвлече вниманието ѝ. А в същото време тези отчаяни усилия помагаша и на самия него да потушава вледеняващите пристъпи на страха, че може да я загуби завинаги...

Шепнеше на ухото ѝ задъхано за щастливото лято, което бяха преживели, както и за още безброй лета, есени, зими и пролети, които ги очакват, като галеше безспир страните ѝ, челото ѝ, отмятайки мокрите ѝ, слепнати от потта кичури — вече нямаше дори помен от изящните ѝ къдрици, — а сетне неуморните му длани се плъзгаха по раменете, по ръцете, по гърдите ѝ, навсякъде по тялото, което така обичаше и обожаваше... Струваше му се, че още малко и той самият ще полудее от мъка. Но въпреки това намери сили да продължи с описанията на техните следобеди отзад в градината под разцъфналите праскови, окичени с гирлянди нежни цветчета. Мълвеше ѝ в унес за нощите, когато заспиваха, вплели тела. В наивно упование, че ако смени темата, ще я разсее по-успешно, започна да споделя с нея притесненията си от настойчивите искания на Искендер хан и дори на Карим и Сахин да не се отказва от въоръжени набези в степите около долното течение на Терек и дори на Кубан. Спомни си, че още не ѝ бе съобщил за плановете си да построи още една тераса от южната страна на вилата, за да може тя да събере още по-плътен загар. Спомена даже за хрумването си да осигури потомство на Леда, като ѝ намери някой жребец от елитна порода. В увлечението си се върна назад в миналото си и стигна чак юношеските си години, за да ѝ опише нагледно всичките си гувернантки и частни учители. Разказа ѝ също за подалечните си роднини, които тя досега не бе виждала, но тогава на гърлото му заседна корава буца при мисълта, че може би няма да може да им представи прелестната си любима...

Никога, през целия си живот досега, не бе говорил толкова дълго. Накрая, задъхан и омаломощен от безкрайния си монолог, преглътна бързо и продължи да реди дума след дума, с нежен, макар и монотонен от преумора глас, за да не ѝ позволи да се унесе. Страхуваше се, че тя повече няма да се събуди.

По едно време, когато Кити малко се посъвзе, Аполон се осмели да изскочи навън и да притича на един дъх до брега на езерото, за да донесе ведро с бистра, леденостудена вода. През дългите, нескончаеми часове на тази безкрайна нощ той не преставаше да се опитва през паузите между контракциите, доколкото бе възможно, да ѝ създаде поне минимални удобства. Премести я по-близо до огнището. На няколко пъти му се наложи да смъква с треперещите си пръсти мокрите дрехи от нея, за да я измие и отново да я загърне. Страхуваше

се на всичкото отгоре да не я простуди — въпреки огъня, в хижата бе доста студено. Накрая дори свлече ризата от гърба си, за да я метне върху раменете ѝ.

Едва тогава се сети, че имаше скрин с дрехи, останали от предишните му идвания. Изправи се, разкърши схванатите си рамене и извади от скрина куп вълнени дрехи. Веднага ги грабна, върна се при нея и подреди нова, по-широка и по-мека постеля, този път още по-близо до огнището. Накрая я вдигна внимателно и я пренесе там.

Часовете се нижеха, по-скоро пълзяха мъчително, влудяващо бавно. Кити, изтощена до крайност от нестихващите болки, вече нямаше сили дори да крещи. На оскъдната светлина от мъждукащата жарава в огнището всичко наоколо ѝ се струваше като призрачно видение. На няколко пъти се запитваше дали не сънува целия този кошмар. Фигурата на приведения на нея Аполон хвърляше на отсрещната стена, а понякога и по ниския таван, едра сянка с неясни очертания, потрепваща при всяко припламване на огъня.

Но щом започваше следващата контракция, всичките ѝ съмнения, че това е само сън, отпаднаха. Като че ли невидим хищен звяр се бе загнездил ниско в утробата ѝ и късаше плътта ѝ с острите си зъби. Вкопчи се в Аполон с отчаяно усилие и безумна надежда, че той, нейният рицар, ще я избави от този ад. В неговите обятия се чувстваше по-сигурна. Шепотът му, безкрайно мил и загрижен, действаше като балсам на измъчената ѝ душа. Но още незатихнала предишната вълна от непоносими болки, ето че се задаваше следващата. Вече не помнеше нищо, вече не знаеше ден ли е или нощ. Не знаеше и не искаше да знае къде се намира и защо се бе озовала тук, в тази мрачна, безлюдна пустош...

И точно когато доведеният до отчаяние Аполон започна да събира с трескаво суетене разпилените около нея стари дрехи и наметала, за да ги подложи върху седлото на Леда преди тръгването, а омаломощената Кити вече плуваше нейде в небитието, нов, различен спазъм възпламени сетивата ѝ.

Този път разкъсващата я вълна помете дори сетните ѝ сили, и тя не можа да се възпротиви на изтезанието. Над взора ѝ се спусна червена пелена. Извита в напрегната дъга, измъчената жена изкрещя тъй силно, че викът ѝ отекна извън хижата, за да се върне отново като неясно ехо, многократно усилено от близките канари. Аполон веднага

я сграбчи за тресящите рамене, като че ли физическата му сила можеше да прогони болката от тялото ѝ. Вече нищо друго нямаше значение, освен да я задържи, ако трябваше с нокти и зъби, но да не я изпусне, да не ѝ позволи да изпадне в несвяст. Как щеше да я свали върху седлото на кобилата надолу към аула, ако е в безсъзнание? Ами ако издъхне по пътя, в ръцете му?

Но рукналата от нея кръв го накара мигом да забрави за всичко останало.

— Кити! — изрева той, убеден, че сега вече наистина ще я изгуби завинаги. Трескаво започна да призовава всички богове, за които някога бе чувал, изплашен до смърт, че повече нищо не може да стори за нея. — Само не умирай, не умирай, мила моя... — хлипаше той.

И тогава дойде чудото. Някой от многото богове явно бе чул молбата му. Главичката на бебето започна да се показва, с лицето надолу. Аполон веднага спусна ръка между бедрата ѝ, за да не клюмне мъничката главица, а с другата задържа Кити под кръста. Дойде ред и на крехките раменца, а след още един, последен, разкъсващ напън бебето изскочи докрай навън. Аполон бе изродил своя първороден син! Да, това бе неговият син, личеше си от пръв поглед, въпреки че още беше целият в кръв и слуз! Не, не можеше да греши! Този къс месо бе плът от неговата плът, кръв от неговата кръв... Моментално се изпариха всичките му смътни съмнения. Аполон вече държеше в окървавените си ръце едно малко съкровище, със същата златиста коса като на баща си, със същите очертания, макар и миниатюрни. Новороденото изглеждаше напълно здраво, всичко си имаше — това си пролича още от първия бегъл, тревожен оглед, докато още мърдаше неспокойно в ръцете на баща си.

Така изтекоха няколко минути, които се сториха на уморения, но безпаметно щастлив Аполон по-дълги от часове. Слабият глас на Кити внезапно го сепна и го извади от унеса:

— Онази ужасна, разкъсваща болка отвътре вече започна да стихва. Защо? Какво стана?

Постепенно умът ѝ се избистри и тя видя как Аполон се приближи към нея просълзен. Тя само примига учудено, несигурна дали той наистина е толкова близо до нея, или е само видение, избързало да я посрещне пред небесните селения, след което отново

спусна клепачи, изтощена, на предела на силите си, но все пак успя да прошепне отпаднало, преди да потъне в блажената забрава на съня:

— Успях ли, скъпи?

Аполон сведе поглед към мъничкото, едва мърдащо същество, сгушено в едрите му длани и тихо прошепна:

— Да, мила моя, и то още как! Ти ме дари със син...

Докато изтощената от тежкото раждане Кити лежеше кротко в набързо стъкмената чиста постеля, Аполон стопли вода в котела, окачен над огнището, изкъпа бебето, избърса го с най-чистата кърпа, която можа да намери, и го загърна в дебел вълнен шал. Едва тогава въздъхна уморено и се настани до нея, за да се полюбува на идиличната картина — новороденото, увито в плътно вързопче, лежеше до рамото ѝ.

В просъница Кити чу немощен детски плач и веднага отвори очи. Усети оставеното до рамото си малко вързопче и незабавно погледна към Аполон.

— Боже мой, Аполон, какво е станало? Да не би да имаме син? Или дъщеря?

— Син, скъпа... Един мъничък, прекрасен син.

Тя премигна учудено.

— И сега отново ли ще започнеш с твоите проклети съмнения за бащинството?

Аполон се усмихна щастливо.

— Не, Кити, вече няма място за никакви съмнения.

Той пое новороденото, отметна края на шала и показа дребното му лице на Кити.

Тя веднага се зае с трепет да огледа своята първа рожба, на която бе дала живот след толкова страдания, дори с риск за живота си. Най-успокояващото за нея бе очебийната прилика с баща му — дори косицата на детето беше същата. Но имаше още едно, много по-достоверно доказателство, че именно княз Аполон Кузин беше бащата на детето — въпреки силно зачервеното и още неоформено лице на бебето си личеше странната смесица от чертите на мъжете от рода Кузин, последица от съчетаването на руска, кавказка и дори татарска кръв, което бе и обяснението за необикновената им жизненост. Личеше

си по особеното скосяване на веждите и очите, по високите скули и удължения овал.

— Колко е красив!

— Да, скъпа, имаме си много хубав син...

— Има формата на твоите очи — промълви Кити, вече напълно доволна от себе си. „Същите омайни очи с блестящи златисти точки — каза си тя, — загадъчно примамливи, способни да накарат всяко женско сърце да затрепти от копнеж...“

— Сигурна ли си, скъпа? — недоверчиво попита младият баща, несмеещ да признае дори пред себе си, че вече се гордее с приликата между него и това безпомощно създание, което още вдишваше жадно първите си глътки въздух. — Всъщност не е толкова важно от кого е наследил очите — продължи той с привидно скромно изражение. — По-важното е това, че е красив, че е здрав, че е нормален. Не зная как да изразя благодарността си към теб.

— Наистина ли се радваш? — попита Кити, внезапно обзета от тревожни опасения. Нали не беше омъжена за него? Нали Пьотр още бе неин съпруг, макар че отдавна бе изчезнал някъде... А как ще приеме тази новина суровият Искендер хан? Какво ще злословят клюкарките в аула? Вече сама се бе убедила, че Аполон, въпреки че по природа беше бохем, все пак дори и той не може да се отърси докрай от моралните предразсъдъци и скрупули, толкова типични за изостаналите планински жители...

Гърлото на Аполон изведнъж пресъхна от прекалено силното вълнение.

— Разбира се, че се радвам, любима моя, как може да не се радвам? Чувствам се като на седмото небе! Не ми достигат думите, за да опиша радостта си... — Той нежно погали бебето по гушката, после пое ръката на Кити и я поднеса към устните си, след което я стисна с двете си ръце. — На зная как да ти се отблагодаря. Толкова много се измъчи... — Замълча за малко, преди да вдигне глава и да я погледна в очите. — Но нали всичко свърши, така че сега вече мога да ти призная — ужасно се изплаших за теб. Кълна ти се, че никога, до сетния си дъх, няма да мога да забравя тази ужасна нощ! Искам да ме предупредиш веднага, щом някъде те заболи или ако се почувстваш зле. Нали вече не те боли?

— И аз трябва да ти призная, че по едно време напълно се бях отчаяла. Струваше ми се, че още само минута и сърцето ми ще се пръсне от непоносимата болка. Дори ми се прииска да ти извия врата, защото ти си причината за всичко... Макар че, разбира ре, нямаш никаква вина, че съдбата не ми отряди лесно и бързо раждане.

— Ще се постарая да го запомня — уморено се усмихна той. — О, мила, да знаеш как ми се искаше да изкреця към небето: „Стига! Стига мъчения! С какво ги е заслужила?“ — Аполон отново се опита да се усмихне насърчително и окуражаващо, но го издаде неволното потрепване на гласа му. — Но сега съм толкова горд с теб — задъхано зашепна той, — че дори не зная как да ти опиша радостта си. — Едва сега, докато я милваше по лицето и по косите, той си възвърна онази жизнерадостна, младежка усмивка, която Кити толкова много харесваше. — Но мога да ти кажа всичко, което изпитвам, само с две прости думи: обичам те!

— И аз, и аз — промълви тя, вдъхвайки до болка познатото ѝ ухание, което ѝ помагаше да го различава дори в непрогледен мрак. Никога преди не го бе виждала толкова разнежен, мил и любвеобилен. Нима същият този мъж, милващ косите ѝ, надвесен над нея като ангел, като олицетворение на най-нежните чувства, които един мъж може да изпитва към една жена, бе способен да убива, без да му трепне окото?

Когато на другата сутрин слънцето изгря от изток, за да стопли измръзналата през нощта притихнала хижа, Аполон тръгна надолу към долината. Разбира се, не посмя да я качи на седлото — състоянието ѝ не му позволяваше да рискува — затова я помоли да вземе грижливо повитото бебе на ръце, след което я вдигна.

Пристъпваше съвсем бавно и безкрайно предпазливо, като я придържаше през кръста, за да не изпусне двойно скъпоценния си товар. Не след дълго и Кити, и бебето задряхаха. А той продължи да слиза, внимателно оглеждайки камъните по пътеката пред себе си, загрижен да не ги събуди с прекалено рязко разклащане или да не се спъне, стъпил накриво. Напредваше бавно, със сигурната походка, с която бе свикнал да се промъква в тила на вражеските войски. Дори дишането му не се затрудни, въпреки товара. Само веднъж Кити се

сепна от нещо и се пробуди, но Аполон веднага ѝ заговори гальовно и успокоително:

— Спи, спи спокойно, мила моя... Не се притеснявай за нищо, всичко е наред... Още малко и ще стигнем градината зад вилата.

Но тя настоя той да спре, за да повърви сама, Аполон, разбира се, не ѝ позволи, защото знаеше, че няма да може да измине повече от пет-шест метра.

Тя се разсърди и реши да не заспива повече, изплашена от мисълта, че ако той не издържи и я изгърве върху някой остър камък, бебето може да пострада. Накрая се споразумяха той по-често да спира за почивки. Щом Аполон спираше и нежно оставяше на меката трева своя безценен товар, Кити нагласяваше бебето в скута си, а сетне развързваше торбата с храната, която той предвидливо беше метнал през рамо на тръгване от хижата. След като не бе сложила и троха в устата си, откакто бяха започнали родилните болки, сега графинята беше така прегладняла, че още на третото спиране в торбата не остана почти нищо за ядене. Аполон притичваше до близкия поток, за да ѝ донесе студена вода в манерката. За щастие през целил път надолу бебето нито веднъж не се пробуди. Тримата заедно отдалеч представляваха трогателна картина, също като библейския Йосиф и Богородица, притискаща Младенеца до гърдите си.

Щом наближиха вилата, слугите ги забелязаха през прозорците и веднага се втурнаха към тях с радостни викове — заради дългото им отсъствие горките хорица здравата се бяха изплашили. Не след дълго зад новопристигналите се нареди дълга върволица от придружители, ухилени до уши, щастливи от завръщането на княза и от раждането на първия праправнук на Искендер хан. Аполон никога не се бе чувствал така щастлив — бурните приветствия на мъжете и жените от прислугата сякаш му вдъхнаха неподозирани сили, защото въпреки умората той не позволи да му отнемат скъпоценния товар. Особено бурно го посрещнаха джигитите, защото тези волни планински орли винаги се радваха повече на раждането на момчета, отколкото на момичета. Възприемаха го като залог за увеличаване броя на бъдещите бойци, които след години ще бранят тяхната долина от пришълци и завоеватели.

След като си отпочина на терасата пред вилата, докато жените от кухнята привършиха със суетенето около миенето на Кити и първите

грижи за новороденото, Аполон властно вдигна ръка и процесията пое надолу към аула и сарая на Искендер хан, разположен в другия край на долината Дарго. Лицето на младия баща грееше от щастие. Вестта стигна много преди него до аула и още на последния завой пред крайните къщурки ги посрещна цялото местно население. Отдавна в тази изолирана от света планинска долина не се бе появявал такъв повод за празнуване и развеселените джигити, и без това измъчвани от скука, защото нямаше изгледи скоро да потеглят на поход към низините, цели три вечери не бяха станали от трапезата в голямата зала на сарая. Искендер хан бе наредил на слугите си да не пестят арака и виното от избите му. Наистина за никой не беше тайна, че Аполон и Кити още не бяха женени, но за никого вече нямаше съмнение, че княз Аполон Кузин е баща на новороденото — достатъчно бе да се хвърли един поглед към личицето на малкото създание. Така набързо секнаха всички слухове относно загадката кой е бащата на сина на графиня Радишевска.

Ханът и Аполон останаха сами чак към средата на третата нощ, когато най-сетне гостите се разотидоха, преситени от ядене и пиене.

— Реши ли какво име ще дадеш на сина си? — попита Искендер хан и погледна изпитателно Аполон.

— Още не — уморено въздъхна младият баща. — Работата е там, че засега не мога да се разбера с Кити.

— Скоро ще трябва да го кръстиш — напомни му старият вожд.

Аполон се усмихна стеснително и вдигна въпросително вежди.

— Опасявам се, че ще се спречкаме за кръщаването.

— Хмм... — замислено процеди ханът и поглади брадата си, както правеше винаги, когато обмисляше някое решение. — Да... Времената се менят и вече нищо не е както когато бях на твоите години. Жените днес са станали доста...

— ...непокорни? — прекъсна го Аполон.

— Точно така! — гневно кимна старецът. — Май чух от някого, че на това му казвали... прогрес?

— Да. Но това, че понякога не желае да се подчинява на волята ми, не ми пречи да я обожавам. И нея, и детето.

— Помни ми думата, Ас-Сакр Ас-Сагир! Ще дойде ден, когато ще се гордееш със сина си. Разбира се, няма да съм жив, за да го видя с

очите си... Но поне ще умра спокоен, защото си личи, че е твоята, наша кръв.

— Нали точно това ти повтарях от месеци насам!

— Е, сега вече и аз го повярвах... Е, реши ли да се ожениш за нея?

Аполон не се изненада от този въпрос — отдавна очакваше старият вожд отново да започне да го убеждава да се задоми, за да узакони новороденият наследник на богатствата на князете Кузин. Нямахше съмнение, че Искендер хан с нетърпение очаква да бъде изпълнено това негово желание, за да може след това по-спокойно да дочака края на дните си. Карим вече бе споменал пред Аполон, че именно това сега била най-голямата грижа на престарелия хан.

— Да, не мога да отрека, че в момента положение е много объркано. Но не ме упреквай, не съм стоял със скръстени ръце! Още преди месец изпратих един от моите хора в Баку с молба да намери сегашния ѝ съпруг, граф Пьотр Радишевски, за да му предаде предложението ми Пьотр да уреди развода си с Кити. Но все още не съм получил отговора му. Нищо чудно да има сериозни грижи около оцеляването си, около изхранването на другото си семейство в Баку и затова сега да не му е до уреждането на отношенията си с графинята. Така че не ни остава нищо друго, освен да чакаме. Не съм сигурен дори дали Пьотр вече не е мъртъв, след като навсякъде в низините се водят ожесточени сражения между червените и остатъците от белите. Ако болшевиките не бяха разстреляли царя, с царски указ лесно можеше да се преодолеят цял куп бюрократични пречки, но сега навсякъде в Русия цари неописуем хаос!

Аполон безпомощно вдигна рамене.

— Но докато чакаш от месеци отговора на Пьотр Радишевски, твоето семейство се увеличи с още един член, с моя малък праправнук... — мрачно додаде Искендер хан.

— Именно затова се налага да се избърза с развода и с женитбата ни. Искам колкото е възможно по-скоро детето ни да бъде признато за законнородено. Нали знаеш, че в рода на князете Кузин не за пръв път се появява незаконороден потомък, но моите прадеди винаги са намирали изход дори от най-заплетените ситуации. Разбира се, във всички епохи парите са разтваряли дори най-здраво залостените врати, затова никой от князете преди мен не се е притеснявал, когато се е

налагало да узакони някой от своите потомци. Дано само Пьотр откликне на молбата ми... — Лицето на Аполон се помрачи. Очевидно той не беше чак толкова уверен в благоприятния изход, въпреки че не се осмеляваше да го признае пред Искендер хан. — Не мога да си представя живота без Кити, затова нямам търпение най-после всичко да се уреди законно!

— Съгласен съм — кимна Искендер хан. — А що се отнася до избора на името на детето и до кръщаването му, вярвам, че няма да изтече много време и ти ще се разбереш с избраницата на твоето сърце. Но не забравяй, Ас-Сакр Ас-Сагир, не е мъдро да се оставя последната дума на една жена.

— О, аз зная как да я убедя! Но не искам да стигаме до ожесточени спорове, в които всеки от двамата ни да се стреми единствено към надмощие над другия. Много по-добре ще е да се разберем дори с половин дума, вместо да се караме по цял ден и цяла нощ.

— Хмм, дано доживея този ден... — недоверчиво поклати глава старецът и замислено погали дългата си бяла брада.

След толкова преживени от него години той още не бе виждал мъж и жена под един покрив, между които никога да не са избухвали спорове, но от друга страна можеше само да се радва, като виждаше колко е щастлив Младия сокол с руската графиня и с тяхното лъчезарно синче.

Така, след доста продължителни спорове между двамата родители, най-после беше избрано име на новороденото. Името, разбира се, беше доста дълго, понеже нито майката, нито бащата на детето не пожелаха да направят компромис. Кити настояваше да го кръстят Григорий, понеже това бе името на покойния ѝ баща. Аполон пък не можеше да допусне да не бъде зачетено името на неговия баща — стария княз Александър, когото всички наричаха съкратено княз Алекс. Искендер хан на свой ред прояви неотстъпчивост, настоявайки да не бъде забравено името Ярак — родовото име на вождовете, от векове владеещи долината Дарго. В превод от дагестански Ярак означавало, обясни той на изумената Кити, младо соколче, което тепърва трябва да бъде обучавано, за да се превърне в ловен сокол. Така че при кръщаването си синът на Кити и Аполон получи внушителното име княз Григорий Александър Ярак Аполонович

Кузин. Но родителите му предпочетоха за по кратко да го наричат с умалителното Кубик.

Още от деня на раждането си малкият Кубик се превърна в център на вниманието им, в тяхната най-голяма радост и тревога. Когато за пръв път се усмихна, всички се съгласиха, че усмивката му е много топла и очарователна — досущ като на баща му. Още повече младите родители се радваха, когато с всеки изминат ден детето, за разлика от връстниците си, показваше все повече схватливост в игрите — детската стая беше препълнена с какви ли не играчки, донасяни по изричната заповед на Аполон от всеки жител на долината, който слизаше да купува храни долу в низините.

— Аполон, знаеш ли какво стори днес малкият? — извика му Кити с грейнало лице. — Показах му твоята фотография и той засия от радост. Веднага те позна и посегна към снимката.

Щастливите родители веднага зарязаха останалите си занимания, за да помечтаят за бъдещето на първата си, рожба, В никакъв случай не желаеха невръстният Кубик да преживее ужаси и страдания, подобни на тези, които съдбата бе отредила на тях, В бляновете си го виждаха блестящ студент в Сорбоната — а не в някой по-евтин лицей, както плахо предложи отначало майка му. Следваха идилични картини за бъдещето — Кубик на игрището за поло, Кубик на тенискорта, Кити с английската му гувернантка, Кубик в трапезарията на разкошен замък в долината на Лоара. Аполон не искаше сина му да остане в тази измъчена страна, където хиляди хора гинеха едва ли не всеки ден заради безумните амбиции на шепа самозванци, решили на всяка цена, дори и с реки от кръв, да узурпират цялата власт. Но още не можеше да приведе в действие плановете си за бъдещето на детето, защото беше още съвсем малко и не смееше да потегли с него и с Кити на дългия път към Париж. Затова засега техният свят се ограничаваше единствено в тесните граници на планинската долина.

През ранната есен на 1920 година, докато Аполон, Кити и Кубик се наслаждаваха на щастливите, безоблачни дни, от крайбрежието до Искендер хан достигнаха мрачни вести — армията на барон Врангел бе разбита от болшевиките и белите трябваше да изоставят последната си крепост — полуостров Крим. Така Червената армия, след десетки кървави схватки, най-после успя да завоюва цяла Южна Русия, с изключение на Грузия. Още през април, въпреки отчаяната съпротива

на местното население, червеноармейците бяха нахлули в богатия Азербайджан, за да заграбят скъпоценните петролни кладенци около Баку.

През последните седмици Аполон често напускаше долината Дарго начело на група от верни джигити. Набезите траеха от три-четири дни до две седмици, а веднъж му се наложи да отсъства почти цял месец. В цял Кавказ се водеха безчет сражения, всеки воюваше срещу всеки и в тази небивала суматоха джигитите на Аполон успяха да причинят доста неприятности на болшевиките отряди, пренасящи през проходите на север заграбеното от Азербайджан и Армения. Княз Кузин винаги се връщаше при Кити здрав, невредим, но много уморен, затова, след банята и вечерята, той с нетърпение се настаняваше при нея в леглото.

Една нощ, вече през ноември, когато Аполон и Кити лежаха, уморени, но щастливи след сладостните любовни мигове, той се надигна и я погали по голото рамо, преди да зарови лице в косите ѝ и да ѝ прошепне на ухото:

— Не мога да си го обясня как го постигаш, но за зряла жена имаш учудващо свежо и стегнато тяло! — Дългите му пръсти обходиха всичките нейни извивки от шията до бедрата. Докосванията му бяха тъй нежни и чувствени, че кожата ѝ веднага настръхна. — Не е чудно, че никога няма да престана да ти се възхищавам!

Големите ѝ, дивно зелени очи, леко премрежени от задоволство след бурната любовна увертюра, с нескрито желание огледаха широките му рамене, мускулестия му торс, мощните бицепси. От светлината на огъня в камината игривите светлосенки още повече правеха да изпъква релефно стройното му тяло, което винаги бе успявало да изтръгва спонтанното ѝ, чисто женско възхищение.

— Знаеш ли, скъпи, някога си позволявах да изразявам презрението си към жените, които харесват най-вече физическата красота у един мъж, но странно... напоследък все повече се замислям и се убеждавам, че може би съм попрекалявала с тези строги преценки.

— Аз пък винаги съм обожавал тялото ти и никога не съм се срамувал да го призная — възбудено зашепна той, притиснал устни към шията ѝ, преди да вдигне златисторусата си глава и да потърси с устни зърното на гърдата ѝ. С горещите си, влажни устни той обходи цялото ѝ тяло, нагоре и надолу, няколко пъти, все по-страстно и по-

задъхано. Накрая успя да постигне своето — накара я да започне да се извива неспокойно, отначало уж да за да избегне гъделичкащия му допир, но след малко тя започна сама да търси жадната му уста. Пръстите ѝ отдавна вече се бяха загубили нейде в косите му. От гърлото ѝ се изтръгнаха първите сладострастни стонове, рязко усилены, когато ръката му се зае да гали настойчиво косъмчетата между бедрата ѝ.

— Не... не... недей — плахо промълви тя, усещаща как съпротивата ѝ се стопява с всеки миг. Само още няколко секунди и нямаше да може да издържи на това сладко мъчение. Цялото му тяло, мъжествено и напористо, се прилепи към нейното, но най-силно я разтърсваше немирната му ръка, докосваща, галеща, търкаща, проникваща до най-деликатните и уязвими места. Възпламенена, младата жена се разтрепери цялата. Не знаеше вече накъде да се извърти, за да избяга от алчните му домогвания, отчаяна, че собственото ѝ тяло с най-голяма охота откликва на страстта му.

— Аполон, моля те, дай ми малко време! Нека първо да те почувствам...

Без да бърза, Аполон се изправи на лакти и я погледна право в очите. Изрече го много тихо, ала отчетливо и властно:

— Струва ми се, че вече достатъчно силно ме почувства! — След което отново приближи главата си към гърдите ѝ и продължи да смуче зърното ѝ. Кити веднага се изви в дъга и ахна от изумление, когато я обля първата вълна на непоносимо горещата и зовяща възбуда, докато неуморимият му език нито за секунда не ѝ позволи да си поеме дъх.

— Аполон, скъпи, моля те, моля те... Не издържам повече! — простена тя. — Моля те, искам те в мен, не мога да чакам повече така!

Той отново надигна глава.

— Аха... искаш го в себе си, така ли?

— Да, да... но по-скоро, по-бързо! — извика тя, изгаряща от чувствения допир на устата му до нейните най-деликатни гънки.

— Но не разбрах колко много го искаш? — продължаваше да я дразни той, опрял брадичка върху нежно окосмения ѝ триъгълник, без да спира да я гали с двете си ръце по долната половина на корема.

— Аполон! Не ме мъчи повече! — изхлипа графинята.

— Само ако ми позволиш да...

— Какво, за Бога, още искаш да ти позволя? — припряно го прекъсна тя.

— Как какво? Всичко! Защото те желая цялата! — Златистите точици в очите му танцуваха немирния танц на съблазънта. О, знаеше тя, как хубаво го знаеше... какво си бе наумил той всеки път, когато я поглеждаше така дяволито, преструвайки се на невинен юноша!

— Е, ще ми позволиш ли всичко да правя с това твое прелестно тяло? Не ме карай да чакам дълго, защото накрая съвсем ще се забравя и ще стане страшно!

— Аполон! Моля те!

— Не бързай чак толкова, скъпа моя. Аз искам много повече от теб по-бързо да стигнем до кулминацията.

Тя се вкопчи в раменете му и се сгуши на кълбо до него, разтърсвана от неудовлетвореното желание, изгарящо слабините ѝ. Но Аполон веднага я накара да разтвори обятията си, за да се настани върху нея, готов още в следващия миг да я обладае.

— Нали вече всичко ми е позволено? — закачливо попита той за последен път.

— Да, да... моля те...

Но опитният любовник не бързаше да се възползва от набързо изреченото позволение. Вместо това се зае още повече да я възпламени, за да ѝ помогне да забрави за целия останал свят и да бъде погълната от едно-единствено усещане, от което кръвта пулсира като буен кавказки поток във вените.

И едва тогава започна да прониква в нея, отначало бавно, деликатно, колкото само да ѝ позволи да усети всеки кадифен сантиметър от неговата корава мъжественост. Ала когато достигна докрай, едва тогава започна да напират повече. Кити, извита в дъга, измъчвана и опиянявана от това изключително сладко, разкъсващо, но невероятно завладяващо нахлуване, поде най-древния ритъм, неспособна повече да се противи на неговия устрем. Бедрата ѝ се разтваряха и свиваха, повдигаха и отпускаха, сетне отново се прилепваха към неговите, докато главата ѝ, отметната назад, се полюшваше в такт с тласъците му. Очите ѝ отдавна бяха затворени, защото вече нямаше нужда да гледа каквото ѝ да е — образът му отдавна бе неизличимо запечатан в съзнанието ѝ — а сега

единственото, което имаше значение за нея, беше непреодолимо надигащият се оргазъм в тялото ѝ.

Ала точно тогава той се отдръпна малко от нея, за да се надигне и да проникне малко по-дълбоко. Нейният незабавен отговор бе съвсем недвусмислен — ноктите ѝ се забиха до кръв в гърба му.

— Не! — диво изкрещя тя.

Нищо вече не виждаше ясно, въпреки че бе разтворила докрай едрите си изумруденозелени очи. Стисна го още по-силно с двете си ръце. Графинята така бе потънала в заливащата я безпаметна наслада, че вече нищо друго нямаше значение за нея.

— О, скъпа, моя скъпа ненагледна! — зашепна Аполон опитвайки се да се изтръгне от ръцете ѝ. Щом се отскубна от хватката ѝ, пръстите му веднага потърсиха голите ѝ гърди. — Толкова си нетърпелива, винаги си като кълбо от нерви. Почакай, нека да те докосна още веднъж... тук и тук... и навсякъде. — Кити потръпна от допира му. — Ето, виждаш ли колко е приятно? — продължи той, с глас, леко подрезгавял от страст.

Неспокойните му длани се спуснаха по дългите ѝ бели бедра, за да им отдадат своята топлина. Връхчетата на пръстите му докоснаха горещата ѝ влажна мекота и от последвалата пронизваща тръпка сърцето ѝ така подскочи, че тя едва не изгуби дъх. Аполон прекрасно знаеше, че тя повече не може да чака и веднага долепи устни до нейните, изви се гъвкаво като планински рис, настани се отново между бедрата ѝ, тръпнещи в сладостната нега на очакването, за да се гмурне пак в нея и да я изведе до дългоочаквания райски миг.

Сгущена в прегръдката му, едва дишаща, изтощена и заситена, Кити едва сега започна да осъзнава, отначало по-смътно, а сетне все по-отчетливо, какво бе искал да ѝ подсказе той, когато преди малко я бе попитал дали всичко му е позволено.

Обърна лице към неговото. Аполон лежеше морно, със спуснати клепачи, на устните с щастлива усмивка като малко момче.

— Не си спомням ясно какво ти обещах преди минути, когато бях във вихъра на страстта...

Той ѝ отвърна лениво, без да повдига клепачи:

— Беше ми обещала да ме оставиш да действам при пълна свобода на избора.

Едва сега отвори очи, надигна се на възглавницата и я измери със закачлив поглед.

— Но ти този път прекали! — шеговито го упрекна тя.

— Нали най-важното е да се опитам, да сторя всичко, което е по силите ми, за да те даря с колкото може повече наслада. Останалото е без значение.

— Само че това не е хубаво.

— Не е хубаво ли?! — изуми се князът и сега вече напълно отвори очи. — Скъпа, никога не съм очаквал да чуя тези думи от теб.

— Искам да кажа, че... че ме довеждаш почти до лудост и аз не мога да се владея.

— Наистина ли? — предизвикателно се усмихна той. — Мога само да се радвам от това затрогващо признание. Затова ли накрая закрепя така силно? — попита той с нескрито любопитство и вдигна вежди изчаквателно.

Кити се изчерви. Моментално разбра, че повече нямаше смисъл да се опитва да му обяснява.

— Добре де, само че те моля да ми обясниш за какво позволение ми говореше преди... преди да ме накараш да забравя за всичко останало.

— Ами исках да ми разрешиш да потегля на поход с моите джигити — обясни ѝ той с най-спокойно изражение.

Кити веднага се отдръпна от него и рязко се надигна от леглото. Измери го с гневен поглед и смръщи вежди.

— Ако знаех, че за това е ставало дума, никога не бих се съгласила...

— Да, зная, но това можеше да се случи само при нормални обстоятелства — съгласи се той с лека, едва доловима усмивка.

— Значи си се опитал да ме изиграеш? — сърдито попита Кити. Очите ѝ заблестяха гневно. Тя не се успокои дори когато Аполон протегна ръка, за да я приближи до себе си. Недоволно, младата жена рязко се отдръпна от него, след което той не повтори опита си, въпреки че лесно можеше да я приласкае и успокои. Вместо това реши да прибегне до словесни убеждения.

— Скъпа, моля те, първо ме изслушай, преди да взимаш окончателно решение. — За да бъде по-убедителен, Аполон се приближи към нея и я прегърна през раменете. — Не съм искал да те

измамя. Беше само шега. Никога няма да си позволя да изтръгвам от теб обещания по нечестен начин. Но що се касае до похода с моите джигити... това вече не е шега и този път не мога да се отклоня от задълженията си. Длъжен съм да замина с тях. Разбери, мила, изтекоха почти осем месеца, откакто не съм ги предвождал в бой, като не се брои, разбира се, онази специална мисия в Сочи, във вилата на генерал Беръзов. — Лицето ѝ веднага посърна само при споменаването на това омразно за нея име и Аполон побърза да я притисне до гърдите си, за да я успокои, преди да продължи: — Става дума за моя свещен дълг, Кити. Като пряк потомък на Искендер хан аз трябва да предвождам колоната от конници. Така е било от векове в тези сурови планини. Но напоследък си бях забранил да напускам долината заради теб и заради нашия син.

Кити унило въздъхна.

— Толкова ли трудно ти беше да стоиш все до мен?

— Не, разбира се, дори напротив, това бяха едни от най-щастливите месеци в живота ми.

— Но ето че сега отново искаш да ме оставиш сама тук.

— Само за няколко дни, Кити. Няма никакъв особен риск за живота ми. Все още имаме много наши хора в Азърбайджан, а Дагестан е изцяло в наши ръце. Ингушетите и осетинците пък държат контрола върху най-важния проход в сърцето на Кавказ и събират внушителна плячка от преминаващите колони. Чеченците не се уморяват да нападат казаците от долното течение на Терек, но трудно ще изтласкат руснаците, заемащи позиции на север от тази река. Преди няколко дни около Арказ е била разбита една дивизия на червените. Целият Кавказ ври и кипи, устремен да защити вековната си мечта за независимост. Изкушаващо е за всеки опитен офицер да се намеси в тази борба. А кой тук има по-богат опит от мен в набезите в тила на врага, във взривяването на противникови складове? Така че нашите съюзници в момента изпитват отчаяна нужда от хора като мен. Но ако ти все пак не си склонна да ме оставиш да замина...

Гласът му внезапно стихна.

Кити вече обмисляше напрегнато какви лоши последици можеха да се очакват, ако приеме предложението му.

— Искаш да кажеш, че ти липсват битките с враговете?

— Да, скъпа. Нали на това посветих толкова години от живота си...

— А сега какво се получава? Аз ти преча да живееш както преди, така ли?

Аполон сви рамене.

— Да, но компенсацията е толкова приятна, че както вече ти обясних, с теб това лято преживях тук, в долината, най-щастливите мигове в живота си. Нямам никакво право да се оплаквам, освен че...

— ...че продължи твърде дълго, така ли?

— О, скъпа, не искам да ме мислиш за безсърдечен егоист! Но всеки път, когато виждам как Карим и Сахин се връщат от поредния поход, сърцето ми се свива... По дяволите, и аз вече не зная какво да правя! — Аполон зарови ръка в косата си, но веднага след това я отпусна върху възглавницата. — Нищо, нека да забравим за този разговор. Явно идеята ми не е сполучлива.

— Този път накъде са решили да потеглят твоите джигити? — тихо попита тя, докато го гледаше напрегнато.

Той веднага се напрегна, предусетил, че тя още се колебае какво да му отговори. Погледите им се кръстосаха.

— На юг, към прохода Дербент. След три дни се очаква през този проход да премине керван с много пари, предназначени за червеноармейските части, воюващи в Северен Азербайджан.

— Какви опасности могат да се изпречат пред твоя отряд?

— О, този набег съвсем не е от опасните, защото ще имаме сериозно числено превъзходство.

Кити си пое дълбоко дъх, преди да изрече съдбоносните думи:

— Ще се моля пред иконата на Богородица, да не се наложи да те чакам прекалено дълго.

От радост очите му светнаха като на малко момче, получило любимата си играчка за коледните празници. Веднага я прегърна и я зацелува разгорещено.

— Ще се върна най-много до четири дни, скъпа, при това без нито една дракотина. О, Кити, не знаеш колко много те обичам!

— Докажи ми го — пламенно прошепна графиня, очакваща ласките му, за да изтръгнат от сърцето ѝ неясния страх, породил се при мисълта за новата им неочаквана раздяла.

И той ѝ го доказа.

Джигитите потеглиха на следващата сутрин още по тъмно. Суровите планинци бяха уверени, че и този път ще се завърнат в аула с победа и с плячка, защото ги водеше княз Аполон Кузин. Още щом се събраха преди тръгване на уреченото място, всеки от мъжете побърза да вдигне високо ръка, за да приветства своя млад предводител. Дагестанците вярваха, че е добро предзнаменование, ако ги поведе на поход такъв славен воин като Младия сокол, който не знаеше какво означава думата „поражение“.

Облегната на парапета на предната тераса, загърната в дебелия си шал, Кити видя как преди да се скрие зад първия завой, Аполон се обърна към вилата и ѝ махна с ръка за сбогом. Леда неспокойно затропа с копита, преди князът да дръпне юздата и да ѝ позволи да поеме надолу по тесния път. Стройната кобила сякаш предусети, че приближава разширението на пътя и изцвили. Веднага щом свърши теснината, Аполон отпусна поводите, за да позволи на благородното животно да се понесе устремно напред, като птица, най-последно дочакала жадувания простор.

ГЛАВА 17

Аполон и Карим оглеждаха през биноклите си стръмните урви над клисурата, в която се намираше малкия град Петровск.

През последните дни техният отряд бе извършил два успешни набега и командирът на червеноармейския гарнизон в Петровск, изпаднал в ярост от дръзките им нападения, сега се кълнеше с пяна на уста, че проклетите дагестанци няма да успеят да се доберат до третия керван, пътуващ през прохода към долините на Азърбайджан. Разбира се, болшевиките усилиха охраната на влака. Едва ли не от всеки прозорец стърчеше дуло на винтовка или картечница. Имаха постове във всички коридори. Дългата влакова композиция завършваше с един вагон, отделен изцяло за охраната. Командирът беше напълно сигурен, че този път неговите войници ще отблъснат набезите на бандитите.

— Ще бъде истинско самоубийство, ако се опитаме да ги атакуваме — промърмори Аполон и отново обходи с бинокъла си всичките вагони. — Мили Боже, те на практика са качили на влака целия гарнизон на Петровск.

— Защото умират от страх! — ядосано изръмжа Карим. В отговор Аполон се усмихна подигравателно.

— Така е, но тези глупаци въобще не се досещат, че за нас е най-добре да изчакаме, за да приберат торбите с парите в казармата в Дербент. Те ще си въобразяват, че така богатството им е укрито на сигурно място, а ние точно тогава ще ги нападнем! — Той отпусна бинокъла да се повеси на кожената каишка, праметната през врата му. — Какво ни доложи нашият съгледвач? Че тази седмица войниците в Петровск очакват да им бъдат изплатени възнагражденията?

— Точно така, Ас-Сакр Ас-Сагир.

— Хм... Ами тогава, след като лишим червеноармейците от заплатите им, какво ще правим с толкова много пари, Карим?

— Е, Соколе, виж, за това още не съм мислил — кимна Карим.

— Преди години съм идвал веднъж или май два пъти в Петровск. Да, спомних си някои от табелите по главната улица. Мадам Готие още

ли държи магазин на „Мохковая“?

Карим се ухили лукаво, смъкна шапката си и замислено се почеса по темето.

— Ами че... то май никой няма кого да питаме, освен жените и щерките на офицерите от местния гарнизон. Нали и те като всички жени си припадат по коприни и сатени?

— Добре че ме подсети, Карим, приятелю! Откога не съм купувал на Кити плат за нова рокля! — радостно извика Аполон.

За малко щеше да каже, че любимата му жена нямаше възможност да сменя по-често тоалетите си още от времето, когато живееше в имението си край Астрахан, но внезапно си спомни за претъпкания с рокли гардероб в хотелския апартамент на генерал Беръзов в Ставропол и сърдито смръщи вежди.

Както винаги, Карим му помогна да преодолее моментното помрачаване на настроението си, като продължи да мърмори под нос:

— Честно казано, и аз мога да намеря някоя жена, която ще се зарадва искрено, ако я отрупам с коприна и сатен.

— Само една ли? — леко се подсмихна Аполон.

Карим веднага сви рамене.

— Нека Аллах ме опази от повече жени. На мен и една ми е много.

Гарнизонът на Петровск набързо бе лишен от заплатите си късно тази нощ, при това без излишни жертви от страна на нападателите. Много ги улесни това, че повечето от войниците от охраната бяха прекалили с водката вечерта и по време на атаката на отряда на Аполон спяха непробудно. На другия ден дагестанските конници нахлуха като планински вихър в малкото градче с оглушителни изстрели и с бясно размахване на сабите. Изплашеното население веднага се изпокри по мазетата. Докато джигитите проверяваха дали някой от червеноармейците не е останал в набързо изпразнената казарма, Аполон и Карим посетиха магазина на Мадам Готие на улица „Мохковая“. За кратко време складът на Мадам олекна с доста рокли, платени надлежно със съветско злато.

На следващата сутрин по телеграфните линии във всички посоки бе предадено тревожното съобщение за поредното нападение на

дръзките планинци в прохода Дербент, недалече от град Петровск. Вбесеният командир на большевишкия гарнизон се закле да отмъсти на бандитите и да ги преследва, докато ги залови и изтреби до крак. Очевидно нещастникът беше отскоро по тези краища, иначе щеше да бъде доста по-сдържан в заканите си. Местните хора прекрасно знаеха, че да търсиш някого в труднодостъпните кавказки хребети е равносилно на търсенето на игла в купа сено.

От север изпратиха на помощ на местните гарнизони брониран влак, превозващ въоръжен до зъби наказателен отряд от чекисти от селищата по долното течение на Терек. Но большевиките не знаеха, че отрядът на Аполон отдавна беше напуснал района около прохода.

Вече минаваше полунощ, когато Аполон и трима от неговите хора се прибраха в сградата на гарнизона в Петровск. Князът се отпусна уморено върху най-близкото кресло, без да изпуска от погледа си Язид, братовчеда на Сахин. Младежът се мъчеше да отвори сейфа, в която командирът на гарнизона пазеше секретните документи и остатъка от парите, След десетина минути Язид, който беше работил като банков касиер в Баку, успя да налучка кода. Аполон с усмивка си припомни как преди няколко месеца, когато сръчният момък бе решил да се върне в долината Дарго, касата в Баку беше „олекнала“ с внушителна сума златни рубли.

— Знаеш ли, Карим — заговори Аполон, когато мъжете излязоха навън, за да се метнат отново на седлата, — понякога се ядосвам, че е толкова лесно да се задигат пари от большевиките. Така ще свикнем ли да се справяме толкова лесно, ще се разглезим. Човек може направо да умре от скука.

С тези думи князът праметна през седлото торбите, натъпкани със златни рубли.

— Кой знае каква ще е волята на Аллаха? — вдигна рамене Карим. — Ако в станцията успеят да поправят телеграфа и да изпратят донесение за нашите действия тук, през следващите дни ще стане доста напечено и хич няма да ни е скучно.

— Сигурен ли си, Карим? — попита Аполон. — Искаш ли да се обзаложим на петдесет рубли, че ще стигнем чак до клисурата Гуниб преди большевиките в Ставропол да узнаят за нашето нападение.

— Не вярвам, че ще стигнем по-далеч от прохода Акуша.

Аполон се обърна към Карим с блеснали от възбуда очи, за да му стисне ръката:

— Да се обзаложим! Но ще видиш, че и този път аз ще спечеля!

Докато разпределяха торбите със златни монети, бледата луна пробди гъстите облаци. Товарите трябваше да бъдат разумно разпределени по седлата, за да не пречат на конете да препускат устремно чак до сутринта по лъкатушещия път. Аполон даде знак да потеглят едва когато се огледа, за да се убеди, че всичките двадесет конници са готови да го последват.

— Ще яздим отначало на север от града, а после ще завием към Гуниб, нали? — опита Карим и дръпна поводите на коня си.

— Да, така ще ги заблудим най-лесно — съгласи се князът и с уверен жест поведе Леда начело на кавалкадата. — Но първо имам да свърша още нещо.

— Соколе, не разполагаме с много време — предупреди го верният Карим. — Нощта вече преваля, а трябва да отминем преди разсъмване Маджолис. Нима забрави, че и там има местен гарнизон?

— Няма да се забавя повече от десетина минути. Кити има нужда от подновяване на бижутата си, за да бъдат в тон с новите ѝ рокли. Един от часовете ми спомена, че видял на главната улица непокътнат бижутерския магазин на Фираз. Дали още ме помни този алчен бижутер?

— И да те помни, с нищо няма да се издаде. Но сега не е време да се отклоняваме, Соколе. Нямаме време за губене! Нали знаеш, някой ден пак ще се върнем тук...

Аполон протегна ръка, за да погали успокояващо Леда по гривата.

— Щом толкова настояваш, потегляй. След няколко минути ще ви настигна.

Карим по-скоро би продал душата си на дявола, отколкото да остави Младия сокол да броди сам из опасните улички.

— Винаги си бил прекалено твърдоглав, Соколе, когато си наумиш някоя щуротия! — недоволно промърмори Карим.

— Ха-ха! Успя да ме развеселиш! Нещо се бях натъжил напоследък.

С учудваща пъргавина Аполон се прехвърли през разбития прозорец откъм двора зад бижутерияния магазин на Фираз. Също така доста бързо според него, но прекалено бавно според пазещия отвън Карим, князът успя да намери свещника, да запали свещите и да открие къде Фираз криеше ковчежето с бижутата. Разби ключалката с ханджара си и избра няколко бижута, които му се сториха достойни за Кити. Златните монети, с които бе решил да заплати необичайната си покупка, скъта под миндера заедно с бележка за собственика, в която се извиняваше, че не е спазил обичайното работно време на магазина.

Конниците успяха да заобиколят Маджолис малко преди разсъмване, когато от местния гарнизон потегляха първите патрули. Макар че всички телеграфни линии на север от прохода Дербент бяха прекъснати от хората на княз Кузин, червеноармейските отряди, вече поучени от горчивия си опит, веднага на следващия ден се бяха заели с възстановяването им. Това бе причината на другия ден двама от конниците, изпратени от Аполон да разузнаят обстановката напред, се върнаха запъхтени с тревожната вест, че врагът им е устроил засада в прохода Акуша, подсилена от два бронирани автомобила. И от двете машини стърчали дулата на тежки картечници.

— По дяволите! Карим, ти спечели облога! — провикна се Аполон. — Още сега ще ти изплатят петдесетте рубли. Ето, вземи ги. А сега да потеглим към Акуша и да видим сметката на онези бронирани автомобили.

— Не забравяй, Соколе, че си обещал на Кити да се завърнеш при нея здрав и читав. Не можем да препуснем право срещу дулата на картечниците!

— Да, май и този път имаш право, братко. — Той се извърна към него и в очите му отново заблестяха предизвикателно златистите точки, както ставаше винаги когато се възбуждаше от предстояща опасност. — Как мислиш, дали не е време да облекчим товара на конете, като се лишим от две-три дузини гранати?

— Не виждам защо да не опитаме — кимна джигитът.

— Винаги си толкова разсъдлив! Затова ми е спокойно само когато си от дясната ми страна.

— Нали все някой трябва да те обуздава от време на, време, Соколе... — примирено въздъхна Карим.

Аполон се усмихна радостно и зъбите му блеснаха на загорялото му от слънцето лице.

— Както пък теб някой все трябва да те подтиква към авантюри!

Този ден остана паметен за гарнизона в Акуша със загубата на двата бронирани автомобила. Руснаците, които от цяло столетие полагаха огромни усилия да се укрепят в Кавказ, така и не бяха запомнили, че отвесните урви, заобикалящи прохода, бяха любимо място за проверка на джигитите кой може по-точно да улучва мишени ниско долу в пропастта, сред която се извиваше тесният път.

Веднага след схватката в теснините отрядът на Аполон се устреми към подстъпите на родната долина Дарго. Стигнаха привечер, малко след като слънцето се бе скрило зад хребета над долината. Мъжете се разотидоха по домовете си, само Карим и Сахин се отправиха веднага да разкажат на Искендер хан как бе протекъл походът.

— Предайте на хана, че искам утре сутринта да разговарям с него — поръча им Аполон, преди да се раздели с двамата си верни побратими. След малко закачлива усмивка озари лицето му: — Все пак не му обещавайте, че ще успея да стана много рано от леглото.

Възбуденият княз веднага пришпори Леда по пътя нагоре към вилата. Винаги след дълго отсъствие се връщаше радостен у дома. Припомни си, че бе длъжен да благодари на Кити, защото тя не се противопостави на тази временна раздяла. Надяваше се да не я завари сърдита, макар че походът се бе проточил доста повече от очакваното. Разчиташе да я омилостиви с щедрите дарове, въпреки че те бяха — според него — доста скромни израз на чувствата му към нея. Надяваше се също да завари Кубик буден, защото още не беше много късно. И за него бе донесъл малък подарък от магазина на Фираз.

Веднага щом наближи предната тераса, Аполон с радост видя, че надеждите му не бяха излъгани. Кити, с малкия Кубик на ръце, го очакваше в подножието на стълбата, водеща към горния етаж. В дъното на предверието се виждаше разтворената врата към трапезарията и дори се мяркаха блещукащи пламъци в камината.

Аполон веднага скочи от седлото, остави поводителите на притичалия слуга и на един дъх изкачи стъпалата пред терасата. Притича към очакващата го графиня с бързи, едри крачки, за да я прегърне с щастлива усмивка. Тримата заедно — баща, майка и син —

оживено заговориха в един глас Аполон вдигна Кити и я завъртя във въздуха, заедно с малкия Кубик.

Князът набързо се разпореди да разтоварят багажа му, защото изгаряше от нетърпение да ѝ покаже подаръците. Пое от нея детето, с другата си ръка я прегърна през рамо и я поведе към трапезарията.

— Какво ново се научи да върши Кубик, докато ме нямаше? — веднага я попита той.

— Вече може да се превърта на леглото във всички посоки. Много е немирнен и не мога да го удържа да не се добере до нещо по стаите, което може да е опасно за него.

Очите ѝ искряха от щастие. Най-лошите ѝ страхове се бяха разпръснали веднага щом го видя как скочи от кобилата, макар че доста преди това до нея бе достигнала радостната вест, че мъжете са се завърнали в долината. Наистина, тя трябваше да изчака Аполон да се раздели с джигитите и да се изкачи до вилата, но пък това ѝ позволи да се изкъпе и освежи. Най-важното бе, че Аполон се бе върнал при нея, при това без нито една драскотина, както ѝ бе обещал. При тази мисъл тя отново огледа лицето му, но този път по-внимателно, да не би все пак да бе пропуснала някой нов белег.

— Защо ме гледаш така втрещено? — развеселено я попита той. — Да не би да съм се изцапал с нещо?

— Само гледам да нямаш рани. — За нейно искрено облекчение нямаше нищо по лицето му, което ѝ бе до болка познато.

— Нали ти бях обяснил, че този поход не крие никакви особености и рискове? — Князът благоразумно предпочете да не ѝ споменава за ожесточените сражения, които на три пъти неговите бойци бяха водили с червеноармейците. — Дори може да се каже, че заслужавам златен медал за успешното изпълнение на мисията.

— Не един, а два златни медала — засмя се Кити. — Един за теб и един за мен. Да не би да си въобразяваш, че е много приятно да седя тук, да тръпна от страх и да мисля денем и нощем какво ли може да се случи с теб?

— Да, очаквах така да реагираш, затова по пътя на връщане наредих на моите хора да пришпорват безмилостно конете. Никой не ми се разсърди, понеже всички знаят, че у дома ще ме очаква сериозна разправа, ако бяхме закъснели с още един ден — пошегува се той.

Аполон сведе глава над нея и я погали по косата.

— Когато си разгневена, ставаш още по-красива. — Той тръгна по стъпалата нагоре към спалнята им, но преди да влезе в нея, се обърна към Кити: — Мислиш, че Кубик специално за мен ще покаже какво ново е научил, докато баща му бродеше из кавказките проходи?

— Е, още е много малък и нищо не разбира. При него не е като при нас, защото всичко става спонтанно. Почакай и сам ще се увериш.

Аполон остави детето на леглото, седна до него, загледан в русата му коса, същата като неговата. Опита се да долови промените в лицето на Кубик. После протегна ръка към сина си и започна да я размахва, а момченцето с радостно гукане посрещаше всеки негов жест. Събори го на леглото и започна да го гъделичка по гушката, по гърдичките, после го завъртя и го погали по гръбчето. Детето се заливаше от смях. Аполон продължи с играта, но със свободната си ръка разкопча колана си. Будните живи очи на Кубик следяха всяко движение на Аполон, който след като се освободи от тежкия колан, побърза да изуе напрашените ботуши и да ги изрита под леглото, без да престане нито за миг да се усмихва на сина си. Кити стоеше изправена в ъгъла, умилена от сцената между баща и син.

Най-сетне Аполон се сети да се извърне към нея.

— Така ми липсвахте и двамата...

Стана от леглото, приближи се до нея и я прегърна. Очите ѝ се навлажниха от щастие. Кубик като че ли усети, че става нещо между родителите му, защото за малко се умълча, но скоро му омръзна и започна с любимия си номер — буйно търкаляне по широкото легло, придружено с радостни звуци, които скоро привлякоха вниманието на Кити и Аполон. Те се заеха да го насърчават с поощряващи възгласи и оживено пляскане с ръце.

Аполон внезапно се досети, че бе забравил за подаръците. Веднага отиде в помещението на прислугата и се разпореди да разопаковат багажа му. Изрично им заповяда в спалня да отнесат първо дървеното детско конче, останало на витрината на един магазин който знае от кога. Кончето беше от абаносово дърво, с позлатени орнаменти. Имаше дори опашка и грива от конски косъм. Зарадваният баща веднага го грабна и го понесе към леглото.

— Колко е хубаво! — зарадва се Кити. — Но, Аполон, синът ни е още толкова малък! Съвсем малък...

Да, знай, скъпа. Именно затова съм донесъл толкова малко конче. Виж, той го хареса още от пръв поглед! — Кубик вече протягаше ръчички към новата играчка и се опитваше да каже нещо. Лицето на баща му светна от гордост. — Виж, отсега си личи, че като всеки истински джигит ще обича конете!

— Ох, вие, планинците, сте непоправими... Цял живот си оставате деца! Мечтаете само за коне и за битки! Защо не му донесе и една малка пушка? — опита Кити да се заяде, но тонът ѝ я издаде, че не е сърдита.

— Не, Кити, пушка няма да му подаря.

— Много ще се радвам, ако спазиш думата си.

— Не, скъпа, не ме разбра. Не е редно аз да му подарявам пушка, защото ще обидя Искендер хан. Той вече е поръчал да му изработят една миниатюрна пушка, колкото детска играчка, специално за нашия син. Карим ми спомена, че скоро щяла да бъде готова.

— Аполон, за Бога, чуваш ли се какво говориш!

— Стига си се сърдила, скъпа. Та това е само играчка. — Обърна се към нея и ѝ се усмихна обезоръжаващо. — Да не би да си недоволна от мен, след като знаеш, че и аз съм израснал в планините? — Той я погали по лицето.

— О, Аполон, за съвсем друго говорех...

— Страхуваш се, че няма да имат край убийствата?

Кити мълчаливо кимна.

— Е, когато се преместим във Франция, всичко ще се промени. Така че не се притеснявай излишно. Няма как скъпа, поне засега не бива да обиждаме Искендер хан.

— Аполон, мислиш ли, че някога ще успеем да се махнем от тук?

— Да, да, разбира се. Нали ти обещах, забрави ли?

Но сам не успя да си обясни защо при тези думи го жегна в гърдите някакво неясно, тревожно предчувствие.

Същата вечер, но много по-късно, след като те двамата приключиха с вечерята, а детето много преди това беше отнесено и приспано в малкото си дървено креватче, Аполон домъкна в спалнята пакетите с подаръците си за своята любима. Остави ги върху леглото.

Кити, седнала на табуретката пред тоалетната си масичка, се обърна, сепната от внезапния шум.

Аполон, излегнат на възглавниците, посочи пакетите с щедър жест.

— Тук има няколко скромни подаръка за теб. Скромни, но от сърце. Дано не са вече демоде. Мога обаче да ти обещаая, че когато заживеем във Франция, няма да носиш нищо демодериано.

Беше облякъл черна копринена риза, който още повече подчертаваше бронзовият му загар и златисторусата му коса, меко блестяща на фона на приглушената светлина на нощните лампи.

Отначало Кити хвърли само бегъл поглед върху донесеното от Аполон, но искрено изненадана, веднага затули с ръка уста, смаяна от разкрилото се пред разширените ѝ очи богатство от багри.

— Аполон, как си посмял да награбиш всичко това! — ахна графинята. — Такива като теб трябва веднага да бъдат изпратени зад решетките!

— Нямаше опасност да ме арестуват, скъпа, защото проникнах в магазина в един през нощта — засмя се той.

Кити захвърли четката за коса и се обърна към него, въпросително повдигнала вежди.

— Скъпа моя, искам от сега да те предупредя, че няма никакъв смисъл да ми изнасяш лекции за добро поведение, защото вече е твърде късно. Освен това, няма за какво да ме упрекваш. За всичко това съм платил, и то доста щедро.

— С какво си платил? Със златото, заграбено от болшевиките?

— Всъщност това е златото на царска Русия, заграбено от болшевиките. Част от това злато някога е принадлежало на моите прадеди, князете от рода Кузин. Сега не си ли по-спокойна?

— О, не се притеснявай, въобще не възнамерявах да ти чета морал. Ти си свикнал толкова отдавна с твоя... Как да се изразя по-точно... С твоя доста екстравагантен начин на живот.

— Но умея да се справям с всякакви проблеми, скъпа! — По устните му плъзна закачлива усмивка.

— Да, в това вече неведнъж съм се убеждавала лично. Аполон се настани още по-удобно на възглавниците и продължи да се усмихва.

— Да, не мога да отрека, че винаги са ме вълнували възможностите да живея по-напрегнато. Всъщност не понасям скуката,

сивотата, еднообразието.

Кити недоволно присви устни.

— Много добре зная докъде може да доведе този твой стремеж на всяка цена да търсиш разнообразие. Когато един мъж се стреми отчаяно да избяга от скуката, често се стига до опасни последици.

— Да не би да ревнуваш?

— Да! И то ужасно!

— Предполагам, че след като ти се държиш като примерна съпруга, сега очакваш и от мен да ти отвърна със същото?

— Не само че очаквам това от теб — процеди тя с неприкрито заплашителен тон, — но дори настоявам!

— Настояваш! О, това звучи сериозно. — Аполон звънко се засмя и се намести още по-удобно на леглото. Отдавна не се бе забавлявал така добре. — А защо да не изпробваш първо подаръците, които донесох за теб? След това, скъпа моя, ти обещавам, че ще бъда изцяло на твое разположение, за да обсъдим моята вярност и преданост.

Но тя, за разлика от него, изглеждаше напълно сериозна и дори леко разгневена.

— А какво ще стане — възрази тя с остър тон, — ако аз не желая да говорим за това?

Аполон разбра, че беше прекалил с шегите си. Веднага се надигна от леглото и се приближи до нея. Прегърна я ласкаво и я погледна право в очите.

— Моля те, мило мое момиче, първо искам да пробваш роклите, а после, щом толкова настояваш, ще забравим за нашия спор. Нямаш представа откога очаквам с нетърпение да те видя в някоя от роклите, които ти нося толкова отдалеч...

Князът се върна до леглото и грабна една от тъмнокафяв шифон и ѝ я даде с думите:

— Ето, нека да започнем с тази.

След което отново се изтегна на леглото, загледан в нея, затаил дъх в очакване да започне отдавна замисленото представление.

Преди да смъкне от раменете си синята домашна роба, Кити усети как плъзнаха по гърба ѝ познатите сладостни тръпки. Кожата ѝ настръхна, въпреки че в камината гореше буен огън. Аполон изглеждаше толкова привлекателен в тази нехайна поза. Най-много я

възбуждаше погледът, непреставащ нито за миг да попива всяка извивка на тялото ѝ. Самият той бе смъкнал копринената си риза и сега лежеше гол до кръста. Тялото му, изваяно като древногръцка статуя, още повече я възбуждаше и притесняваше.

— Ако имаш нужда от помощ при преобличането, ела по-близо до мен, скъпа. Нали знаеш, че имам внушителен опит с всичките тези копчета, кукички и всякакви там закопчалки.

Гласът му беше топъл, мек като кадифе, макар че се долавяше леко предизвикателна нотка.

Кити взе роклята от леглото и започна да я облича. Малко се забави, докато я нагласи около кръста си. Наложил ѝ се да се извърти няколко пъти наляво и надясно, за искрено забавление на съзерцаващия я Аполон. Нежната коприна се плъзгаше с едва чуто, възбуждащо шумолене по настръхналата ѝ кожа. Графинята се зае с корсажа, обшит с фини мъниста. Като по чудо роклята ѝ лепна чудесно, сякаш бе шита за нея. Силно вталената кройка особено добре подчертаваше великолепия ѝ бюст — от възхищение очите на Аполон този път едва не изскочиха от орбитите си. Блещукането на мънистата хармонираше с мекото сияние на белите ѝ, напълно разголени рамене и ръце. Тя вдигна само двете тънки презрамки и отново намести гърдите си. Малко оставаше немирните ѝ зърна да изскочат от дълбоко изрязаното деколте. Допирът им до шифона, предизвика възбуждащ порив в гърдите ѝ.

Аполон незабавно разпозна първите безпогрешни признаци на надигащата се в тялото му възбуда, затова избърза да я повика при себе си с леко подрезгавял глас:

— Ела по-близо, скъпа. Явно се налага да ти помогна при обличането. Макар че предпочитам да ти помагам в събличането...

Когато тя покорно пристъпи към него, той я завъртя, ръцете му жадно стиснаха бедрата ѝ, но след секунди князът успя да се овладее и се зае с кукичките на гърба ѝ, които сякаш нямаха край. Накрая, след уморена въздишка, Аполон пое ръката ѝ в своята, за да я обърне с лице към себе си и се надигна от леглото да пооправи тънките презрамки на раменете ѝ.

— Прекрасна си... — промълви той, докато трепкащите му длани бавно се спуснаха по раменете ѝ. — Чудесен цвят има тази рокля. И така ти отива...

— Не помня откога не съм се чувствала толкова щастлива — прошепна Кити и се приближи към него, за да достигнат устните ѝ неговите. Желаете го, копнеете за него, за, ръцете му, за ласките му, но остана леко разочарована, защото веднага след първия мимолетен допир на устните им той отдръпна своите, а ръцете му нежно я отдалечиха. Сетне впи очи в нейните, потъмнели от нетърпение и промърмори дрезгаво:

— Почакай малко, защо да не изпробваш поне още една от роклите...

— Не, роклите могат да почакаат — задъхано изрече графинята, вече предсещаща надигащото се у нея огнено желание. — Моля те, Аполон, не ме принуждавай да чакам...

Загорялата му мускулиста ръка се спусна от кръста ѝ надолу по стегнатото бедро, за да надигне шумолящия шифон и да изчезне под него, търсейки копринената мекота на плътта ѝ. Пръстите му скоро потънаха в пулсиращата ѝ, готова за него мекота.

Всичко се завъртя пред замъглените ѝ очи. Зовът на инстинкта, първичен като света, накара кръвта ѝ да закипи тъй устремно, че в първите секунди той се изплаши да не припадне в ръцете му. Побърза да я стисне здраво в обятията ѝ, но Кити не се свлече на пода, а се отпусна прималаяла върху него. Князът веднага полегна по гръб върху очакващото ги легло и я притегли върху себе си, така, както беше облечена в балната рокля.

— Така ми се искаше да те видя в още една от роклите — още веднъж се опита Аполон да я убеди да изчакаат.

Но пръстите му не се подчиниха дори на него, а продължиха да я галят, опипват, възбуждат с онази завидна ловкост, на която са способни единствено мъжете, на които е дадена тази рядка дарба да могат да ощастливяват жената до себе си дори само с няколко нежни докосвания. Дори само от гласа му, ласкав, галещ, леко пресипнал от страстта, кожата ѝ настръхваше и това още повече я тласкаше към жадуваното пълно сливане. Другата му ръка пое брадичката ѝ, за да притегли лицето ѝ към своето. Целуна я така завладяващо, че тя само простена и жадно притисна устни към неговите, задъхана и потръпваща.

А той, докато Кити тръпнеше в очакване, чевръсто се зае да смъкне роклята ѝ, искрено ядосан, че само преди минути бе закопчал

по гърба ѝ — при това най-грижливо и съвестно — същите тези безброй кукички, които сега му се налагаше отново да разкопчава.

Щом усети ръцете си освободени, Кити моментално ги спусна надолу в трескаво търсене на неговата мъжественост. Вече я бе усетила притисната към корема си. Но той я изпревари и отблъсна ръцете ѝ. Сетне започна да я гали уверено навред, повдигайки нагоре полите на роклята ѝ.

— Нека да опитаме този път така — предложи ѝ той, без да престава да смъква роклята ѝ. — Вдигни ръце!

Хипнотизирана, изпаднала в опияняващия транс на желанието, тя веднага се подчини, покорна като египетска робиня.

Роклята най-после бе изхлузена през главата ѝ, след което Аполон, без да губи нито миг, се зае с бельото ѝ. Тя усети докосванията му като разлят по кожата ѝ сладък гъст мед, а дразненето от гърдите веднага се разнесе по цялата ѝ пламнала снага. Вдигна клепачи и изумрудените ѝ очи срещнаха пронизващите жълти пламъци, излъчвани от неговите, изпълнени с онези блестящи, подлудяващи златисти точки.

— О, Аполон... — едва успя да простене тя.

— Не сваляй очи от лицето ми — помоли я той и тя веднага се досети какво означаваше това. — Почакай още мъничко, мила моя, още съвсем малко...

Тя помръдна неспокойно и в един миг с крайчеца на окото си успя да зърне пулсиращата му, неимоверно набъбнала мъжественост, от което сърцето ѝ затуптя още по-бясно.

Ръката му жадно се втурна под кръста ѝ, за да смъкне долната ѝ фуста. Слава Богу, под нея нямаше нищо! Само след секунди бедрата ѝ вече се белееха, напълно оголени, подканващи, очакващи, мамещи, напълно достъпни за ласките му.

— Сега, Аполон, сега! — настойчиво зашептя Кити, цялата зачервена, дишаща на пресекулки, забързана да ускори върховния миг.

Ала той и този път не се подчини на импулсивното ѝ желание. Вместо това я стисна яко в прегръдката си и започна пламенно да целува гърдите ѝ. Само за няколко мига я отдалечи от устните си, за да огледа в захлас прелестната ѝ голота.

— Чудесна си — замечтано промълви той, докато пръстите му обиколиха настръхналата ѝ кожа около набъбналите зърна на гърдите

й. — Сега ще ми признаеш ли, любов моя ненагледна, че винаги ще бъдеш моя, само моя?

В тона му се долавяше триумфална нотка, сякаш не бе руски княз, а всемогъщ султан от Ориента, зает с обучението на най-новата си наложница в многочисления си харем.

Изгаряща вълна я обля цялата. От устните й се изтръгна сподавен стон. Кити зарови пръсти в русата му коса и с все сила притисна главата му към голите си гърди. Косата му изпълни шепите й, плъзгайки се между сгърчените й пръсти като неуловим живак, докато тя притискаше лицето му към тръпнещата си плът. Аполон изви глава, за да се освободи и тя простена, като поразена от любов кошута, обсебена от непреодолим копнеж да се слее с обладаващия я елен. Зъбите му леко се впиха във втвърденото й зърно, ухапах го нежно, ала след малко, за неин ужас, отново се разтвориха, за да изрече той следващото си желание:

— Обещай ми, че ще бъдеш моя, моя завинаги!

До слуха му едвам достигна приглушения й, объркан шепот, като стенание на напълно обезумяло същество:

— Да, да, твоя, твоя съм, само твоя, твоя завинаги... Устните му отново се склучиха около зърното й и тя потръпна, сетне простена, а пръстите й се вкопчиха яростно в косите му. Ръцете му, тези немирници, се впуснаха надолу по нея, докато устните му, зъбите му, езикът му обиколиха целите й гърди, за да я докарат до нетърпима възбуда. Защо продължаваше да я измъчва? Не усещаше ли как тя цялата изтръпва при всяко негово докосване! Ръцете му се впиха между сгорещените й бедра, заопипваха корема й ниско долу, после слязоха още по-надолу и погалиха нежно окосменото й възвишение, едва прикрито под синия прозрачен тюл.

— По-мека си от коприна — разнежено прошепна той, но веднага млъкна, за да продължи да дразни гърдите й с езика си, докато в същото време ловките му пръсти не преставаха да предизвикват изгарящи вълни в слабините й.

Още съвсем малко й трябваше да загуби съзнание. Не й помогнаха нито хлиповете, нито стоновете. Нямахше къде да се скрие от опипващите му ръце, от възбуждащия допир на устата му, Накрая Кити, останала без дъх, го помоли пресипнало:

— Аполон, как може да си толкова безмилостен, толкова нечовешки жесток с мен?

— Сега искам да отидеш до камината и после да се върнеш обратно до леглото. Искам да те погледам, а после...

— Не!

— Моля те, скъпа, не искам нищо друго от теб, освен да направиш няколко стъпки. Моля те... — замоли я той с най-нежната интонация, на която бе способен. Ловките му ръце се увиха около бедрата ѝ, докоснаха най-чувствената ѝ точка и след като омаломощената, едва сдържаща страстта си графиня отново притвори очи, князът отдръпна ръка и още веднъж горещо я помоли:

— Моля те, скъпа....

Тя разбра, че той няма да се откаже от настояването си, затова безмълвно сведе глава.

А той, след като отново я завъртя, за да застане с гръб към него, леко я тупна отзад, сякаш да ѝ даде начален тласък. С ленива походка Кити бавно пое към камината. Аполон мълчаливо си повтаряше наум, че не е сънувал дори да притежава някога по-очарователно създание. Приличаше му на нимфа, на някоя от онези ренесансови красавици, рисувани от старите майстори като олицетворение на пролетта. Дългата ѝ златиста коса се стелеше на вълни по алабастровите рамене. Млада, ослепителна, опияняваща, разкошна...

— Боже мой, ти дори не подозираш колко си красива! — несдържано възкликна той.

Тя веднага се обърна към него, е пламнало лице и блестящи очи, с полуразтворени устни. Високите ѝ гърди неспокойно се издигаха, раздвижвайки дългите ѝ къдрици, щедро разсипани по раменете.

Онемелият княз продължаваше да я съзерцава, неспособен да откъсне очи от нея. А когато голата графиня най-после се доближи до него, за да се изтегне върху леглото и да го притегли безмълвно върху себе си, Аполон само прошепна с плътен, подкупващ глас:

— Искаш ли ме в себе си?

— Да, да, да... — простена тя, затвори плътно очи, заслепена от влудяващия повик на кръвта.

— Отвори си очите! Искам да ме гледаш, когато навлизам в теб, любима...

Дългите ѝ извити мигли се вдигнаха, пърхащи като крилца на пеперуда, а когато Аполон най-после започна да прониква в нея, ѝ прошепна:

— Искам да ме гледаш... В очите да ме гледаш, когато навлизам в теб...

Малко по-късно, когато лежаха морни един до друг и пръстите му си играеха с косите ѝ, Аполон пръв заговори, защото внезапно си спомни, че така и не успяха да разгледат всичките подаръци:

— Дори не погледна бижутата, които ти нося от похода.

— Ти си виновен — промълви тя и го целуна по шията. — Така ме омая, че забравих за всичко.

— Всъщност кой кого омая, забрави ли? — щастливо се усмихна той.

— Е, може да се поспори по този въпрос.

Тя започна да го целува по гърдите, но в следващия миг се спря, защото ръката му се бе озовала пред устните ѝ, за да спре настъплението им.

— Не искаш ли поне сега да ги разгледаш?

— Разбира се, че искам. Коя жена ще откаже подобно нещо?

Кити се надигна от леглото и голите ѝ гърди предизвикателно погалиха брадичката му, а той, целият настръхнал, остана удивен от моменталната реакция на тялото си.

Но си припомни, че ѝ бе обещал да ѝ покаже останалите подаръци, затова се пресегна към кожената кесия, оставена на килима до леглото. Развърза връвта, изсипа съдържанието на кесията в дланта си и я поднесе към Кити.

— Това е дар за моята очарователна княгиня. Пръстени за прелестните ѝ пръсти. Има дори и за пръстчетата на краката ти. Ако можеше да чуеш как пее сърцето ми в този миг — продължи Аполон, докато наблюдаваше как тя си избра един изящен пръстен с диамант, заобиколен от малки сапфири, — никога повече няма да пожелаеш да слушаш друга мелодия.

Кити се усмихна, докато съзерцаваше блясъка на камъка върху пръстена, който вече се бе озовал на безименния ѝ пръст.

— Знаеш ли, скъпи, чак сега се сещам, че никога не съм те слушала да пееш.

— Само защото не съм искал да те измъчвам, любов моя. Нали за мен няма нищо по-важно на този свят от твоето щастие. Харесва ли ти този пръстен? Или онзи, с рубина? Аз пък ще проверя кой от по-дребните ще пасне на някое от пръстчетата на краката ти.

— Аполон, не ставай дете... — Тя погледна надолу и се усмихна при вида на пръстена с диаманта, нанизан на кутрето ѝ.

— Ако поискам, мога да се държа като неразумно дете. Аз съм се родил княз, от прочутите князе Кузин, но ако това не ти се струва достатъчно, ще споделя с теб, че майка ми, която е от рода на Искендер хан, също успя да ме поразглези. Как мислиш, този рубин не е ли прекалено едър за нежни женски краченца, каквито са твоите? Да опитаме с този, по-дребен е. Само не се опитвай да ме упрекваш в суета и разточителство. Искам да обсия всичките пръстчета на краката ти с диаманти.

Той наистина се зае с това, докато тя се заливаше от смях.

— А сега — продължи Аполон, докато оглеждаше прелестната ѝ голота, допълвана единствено от пръстените по ръцете и краката ѝ, — сега дойде редът на тези пръстени. — За миг Аполон замислено присви очи, преди да продължи още по-тихо: — Да знаеш, скъпа моя княгиньо, откога чакам този миг...

Нежно я положи да легне по гръб, след което взе още два пръстена от кожената кесия и я предупреди:

— Моля те, стой неподвижна за малко.

Внимателно постави по един от пръстените с разкошни диаманти на всяко от зърната ѝ, но обърнати, с диамантите надолу. После се наведе над нея и притисна устни към едното от тях.

— Ето, сега вече всичко е на мястото си... Погледът му се плъзна по лицето ѝ, още зачервено след нежния допир на устните му.

— Е, какво ще кажеш? Харесват ли ти бижутата?

Дългите му пръсти се протегнаха към гърдите и погалиха двата пръстена, закрепени на зърната ѝ. Несмееща нито да помръдне, за да не ги размести, неспособна да говори дори, задавена от надигналата се в нея вълна на наслада, Кити само навлажни долната си устна и кимна безмълвно.

— Точно така си мислех, че ще стане — заключи той и на устните му разцъфтя най-очарователната му усмивка.

Аполон плъзна ръка под врата ѝ, повдигна я съвсем леко и постави на шията ѝ изумително бляскаво колие от лазулит^[1], със златен обков във формата на нежни тънколистни венчета. Колието се оказа масивно и плътно, в непознат стил — може би смесица от формите, предпочитани от древните келти или от още по-древните египтяни. Никога през живота си Кити не бе виждала по-скъпо бижу. Усети хладината на скъпоценния метал чак до началото на бюста си.

Ръката на Аполон предпазливо погали колието, преди да нагласи едрият диамант, висящ по средата, точно в сгъвката между гърдите ѝ. Кити реагира на докосването както преди малко — с нов изблик на желание, възпламенил слабините ѝ. Искаше ѝ се да протегне ръце и да го привлече към себе си, но той ги хвана и започна да целува всеки от пръстите ѝ.

— Почакай, скъпа моя, това още не е всичко.

Тя усети хладния допир на тройна перлена огърлица, която като по чудо обхвана съвсем плътно ханша ѝ. Чу как той щракна миниатюрната позлатена закопчалка и долови гъделичкащите връхчета на пръстите му ниско долу по корема си. Ориенталската огърлица контрастираше странно с бялата ѝ копринено нежна кожа. Аполон я погали веднъж, после още веднъж — от което младата жена съвсем настръхна — докато оправяше трите реда перли. По средата беше закрепен много едър изумруд, който Аполон постави върху най-деликатната част на тялото ѝ. Един от пръстите му уж неволно се отклони от изумруда и докосна розовата ѝ пъпка, от което Кити потръпна, но успя някак си да се овладее, като само простена страстно.

— Харесва ли ти? — запита я той.

— Да... не... Ох, съвсем се обърках! Искях да кажа, че не бива повече да ме дразниш...

— А защо не? — Ръката му повторно се насочи надолу и всичко пред очите ѝ отново се замъгли.

— Не бива...

— Кажи ми какво усещаш, скъпа — тихо, но настоятелно я помоли той. — Искам да знам.

Съвсем бавно и предпазливо Аполон започна да спуска изумруда между бедрата ѝ, без да откъсва очи от лицето ѝ. После взе да го мърда нагоре-надолу, да го притиска все по-плътно с пръста си, докато тя не изпадна в сладостен екстаз. Погледът ѝ окончателно се замъгли.

Аполон продължаваше неуморно предизвикателната игра, решен, да я накара окончателно да обезумее. Тя повече не можеше да издържа. Изви се рязко в дъга, простена и крайниците ѝ се разтрепериха.

— Така харесва ли ти? Искаш ли да го оставя вътре?

— Не — задъхано промълви Кити.

— Защо не?

— Не... да... и аз не знам вече какво искам и какво не! За Бога, Аполон, не ме питай, само побързай!

— А искаш ли да спра?

Кити само разтърси рамене, а той разбра, че няма да получи по-красноречив отговор.

Той продължи да я милва, нагоре, надолу, навътре, навън, пак навътре и настрани, навсякъде, докато тя се гърчеше и стенеше, изнемогваща от разтапящата я нега. Страстният му, приглушен от желание глас галеше слуха ѝ така както южното слънце сгрява кожата.

— Мога да го оставя вътре, както правят в харемите в Ориента. Ще го усещаш как се мърда всеки път, когато разклащаш ханша си. И тогава се постига чудодееен ефект — при всяко потрепване на тялото ти ще се възбуждаш, ще бъдеш готова да ме приемеш. Ще го чувстваш дори и когато ходиш, когато сядаш на стола си на вечеря. А също и когато просто се навеждаш, за да obuеш обувките си или за да вземеш някоя рокля от гардероба.

Гласът затихна до сладострастен шепот около ушите ѝ така, както мъглата се стели плавно около планинските урви.

— Да, може би тогава ще се наложи винаги да съм близо до теб, да съм ти под ръка, за да те задоволявам... Дори можеш само да си лежиш в леглото и да ме викаш, когато повече не можеш да издържаш на изкушението. Да ти го оставя ли поне за един или два дни?

Но тя не се съгласи. Все още поне малка част от разума ѝ не беше напълно замъглена от изгарящия я копнеж по него. Той и без това можеше вече да прави с нея всичко, което пожелаеше. С такъв опитен любовник Кити не се нуждаеше от допълнителни стимули. Освен това не искаше все пак да се превърне в пълна робиня на страстите му.

— Не, не го искам, моля те, извади го! — извика тя, опитвайки се да заглуши бученето на кръвта в ушите си.

Той се усмихна многозначително, докато съзерцаваше замечтано изгарящата от страст гола графиня, обсипана със скъпоценности.

— Ами ако настоявам да се съгласиш? Ще видиш, че ще ти хареса. Предварително го знам.

За миг Кити се подвоуми. В еротичните тънкости тя изобщо не можеше да му съперничи.

— Защо си сигурен, че ще ми се понарави?

— Защото вече съм преживял нещо подобно, скъпа.

Шестото чувство ѝ подсказа, че тя не е първата, с която той си прави този експеримент.

Веднага се подразни от това неочаквано разкритие и заговори покатегорично отпреди:

— В такъв случай за нищо на света не желая да...

Но ръката му я хвана за рамото, а от другата ръка два пръста се намърдаха там, където досега имаше само един. Последните ѝ думи заглъхнаха в сподавен, сладостен стон.

— Когато отново бъдем в тази поза, аз ще мога да правя с теб каквото си пожела, скъпа. И ти го знаеш, и аз го знам. Защото твоето прелестно тяло е ненаситно. Нали не се заблуждавам?

— Не е вярно — упорито тръсна глава Кити.

— Така ли? — ласкаво прошепна той, после бавно се присви и сведе глава, за да притисне устни към едното от зърната ѝ.

Отново загубила ума и дума, изтерзаната графиня само отметна глава и сломено изрече:

— Да... да... моля те, Аполон, не ме мъчи повече!

Той знаеше, че тя наистина повече не може да чака. Прекалено много ѝ се бе насъбрало, затова ѝ позволи да свърши преди него. Кити кръстоса ръце върху голите си гърди.

— Обожавам те, любов моя — повтаряше той в захлас, докато я галеше все по-забързано и по-настойчиво. А тя, почти примряла в ръцете му, се опиваше все повече и повече от вълшебните пръсти, от горещите му устни, от това подлудяващо „Обожавам те, любов моя“, което ехтеше в ушите ѝ.

Кити се върна към реалността доста по-късно, останала без дъх от прекомерна наслада, в ръцете на мъжа, който пръв бе разкрепостил нейната чувственост, който бе способен само с няколко докосвания да я изведе до върха на екстаза.

Но още не бе дошъл на себе си, когато чу как изщрака закопчалката на огърлицата, как перлите престанаха да гаят корема ѝ,

как изумрудът бе измъкнат от тялото ѝ. После усети едно кораво мъжко тяло да се настанява върху нейното. Топлите му бедра се вмъкнаха между нейните, нещо твърдо проникна в мекотата ѝ, за да започне да я изпълва отначало полека, а после все по-бързо и по-бързо и по-бързо, а тя разтвори ръце, за да посрещне мъжа, който я правеше толкова неизказано щастлива...

По-късно, освободена от всичките бижута, с които Аполон бе накичил тялото ѝ, Кити още лежеше на гърдите му, доволна, макар и изтощена.

— Знаеш ли, скъпи, по едно време ме изплаши, когато започна да ме галиш с онзи изумруд... — Ръката ѝ гальовно се плъзна по корема му. — Но съм в такова състояние, че бях готова да сторя всичко, само и само да останеш при мен.

— Същото изпитвам и аз, скъпа моя, и то не само понякога, а всеки ден. Достатъчно е само да ме погледнеш и започвам да те желая. — Тя пак помръдна и косите ѝ погъделичкаха врата му. — Нямах представа колко пъти съм се ядосвал, че не можем да се отървем от прислужниците, които постоянно ни се мотаят из краката!

— Странно, защото винаги изглеждаш така, сякаш превъзходно се владееш! — учуди се Кити.

На лицето ѝ отново се появи онова детинско изражение, което той толкова много харесваше. В такива мигове му идеше да я захапе по прелестно отпуснатата ѝ долна устна, налята като зрял плод, който само чака да бъде откъснат. Така стана и сега, затова повика на помощ последните остатъци от волята си, за да извърти погледа си настрана. Вече нямаше капка съмнение — тя бе най-прекрасната жена от всички, с които някога съдбата го бе срещала.

— Тъкмо обратното е вярно, скъпа моя! На мен ми стига само да ме погледнеш предизвикателно и аз цял се размеквам по теб, независимо дали около нас има, или няма други хора. На няколко пъти вече ми се случи ти просто да влезеш в стаята, в която разговарям с някого. Аз моментално се възбудям и се налага да кръстосам крак върху крак, за да не се чувствам неудобно. Ти успя окончателно да ме покориш, да ме превърнеш в твой роб! Така че няма защо да се оплакваш, че аз съм те превърнал в своя робиня...

Кити обаче бе впечатлена от казаното от Аполон.

— Следващия път ще гледам да не забравя и да проверя дали не си измисляш небивалици!

— Моля те, не го прави, скъпа! Така само ще ме изложиш пред гостите! Представяш ли си в какво конфузно положение ще изпадна?

Кити звънко се засмя.

— Много ми е приятно да зная, че притежавам такава вълшебна власт над теб.

— О, знаех си, че не биваше да го споделям с теб! Така ще можеш да ме изнудваш всеки път, когато пожелаеш!

Кити още повече се разсмя, след което пак се притисна плътно към него.

— Следващия път, когато поканим гости у дома, нарочно ще те издебна точно когато си се разположил удобно в креслото, за да те попитам: „Аполон, ще ми долееш ли малко шампанско?“

— А пък аз ще ти отговоря: „Мадам, за това си имаме предостатъчно слуги!“

— Тогава ще измисля нещо друго. Например ще ти предложи да станеш и да отидем до вратата, за да посрещнем някой от новодошлите. Нали ще ме държиш под ръка, както е прието според етиката?

— Ах, ти, малка хитруша! Ако ми погодиш този номер, при това точно когато съм възбуден, можеш да бъдеш сигурна, че независимо от броя, от ранга и от реакцията на гостите веднага ще те грабна на ръце и ще те понеса нагоре по стъпалата, право към спалнята, пък после каквото ще да става!

— Да не си посмял! — извика Кити.

— О, ще го направя и окото ми няма да мигне! — Аполон се засмя безгрижно. — Щом вече си предупредена, нямаш право да се оплакваш.

Тя сведе кокетно дългите си мигли и гальовно плъзна голото си краче покрай неговия крак.

— Вероятно ще е много забавно някой път нарочно да те предизвикам, за да видя как ще се криеш от гостите в някой ъгъл на салона, за да прикриеш прекалено възбудената си мъжественост. Какво ще кажат родителите ти, ако те видят в такова състояние в апартамента им в Париж?

Аполон смутено се разсмя и Кити веднага усети как тялото му отново започна да се възбужда.

— Предполагам, че баща ми ще се усмихне и ще заяви, че това е великолепен повод за още една наздравница, а майка ми ще продължи със разговора си на светски теми, все едно нищо особено не се е случило. Ако пък сред гостите се намери някой толкова невъзпитан, че да се опита да привлече вниманието на компанията върху моето състояние, майка му само ще вдигне рамене равнодушно и ще му обясни, че момчетата винаги са непредсказуеми... също като баща ми на младини. Разбираш ли, няма да има никакви опасни последици — чаровно се усмихна Аполон.

Той си припомни, че има още от подаръците, които не ѝ бе показал, затова измъкна останалите неща изпод леглото и ги остави пред нея с думите:

— Скъпа, ти така ме увлече в приказки, че забравих да ти покажа останалите подаръци.

Пред смаяния поглед на Кити се появиха още три рокли и две домашни роби. От последния пакет Аполон измъкна великолепен пеньоар от черна китайска коприна с бродерии със сребристи конци, много изящен и елегантен.

— Господи, колко е красив този пеньоар! — възкликна графинята. — Очевидно все още се намират тук-там изящни дрехи въпреки че заради тази проклетата революция модата пострада толкова много...

— Карим ми спомена, че съпругите и любовниците на болшевишките комисари изкупували с настървение дрехи, заграбени от червеноармейците от гардеробите в домовете на дворяните и богаташите.

— А тези бижута... — Кити протегна ръка и погали перлената огърлица с изумруда, колието, пръстените, обсипани с диаманти, рубини и сапфири, които Аполон беше разпилял по цялото легло. — Аполон, това е прекалено много за мен. Не го заслужавам. Пък и къде ще ги нося всичките тези бижута?

— Не се притеснявай. Искам да имаш от всичко, което може да се купи с пари, макар че понякога за хубавите бижута са нужни ужасно много пари. А когато най-после заминем за Франция, ще мога да ти купя още повече.

Кити наведе глава, но продължи да гали с пръсти скъпите бижута.

Тя за дълго остана така, мълчалива и замислена. Накрая Аполон се разтревожи, приближи се към нея и обърна лицето ѝ към своето. На светлината от камината по лицето ѝ проблеснаха сълзи. Тя веднага понечи да ги избърше, но не успя да ги скрие от пронизателния му поглед.

— Скъпа, какво те измъчва толкова? Да не би аз да съм те засегнал с някоя лекомислена шега или забележка? — Аполон се приближи и я изгледа втренчено. — Мила моя, ако те тревожат съмненията дали ще ти бъда докрай верен и предан, не си губи времето за подобни глупости. Преди малко само се пошегувах. Не разбираш ли, че откакто се влюбих в теб, вече изобщо не забелязвам другите жени около себе си? Можеш да разчиташ на думата ми!

— Не е това — отчаяно поклати глава младата жена и вдигна ръка, за да избърше сълзите си.

— Какво тогава те измъчва, скъпа? — нежно попита Аполон, отмести с ръка кесията с бижута и я притегли към себе си. Повдигна я с лекота, все едно че беше малко момиче, и я настани в скута си, както бе седнал с кръстосани крака върху леглото. Прегърна я, а ръцете му утешително я загалиха по гърба. — Моля те, не плачи. Не исках да те обиждам.

— Не, ти не си ме обидил.

— Тогава защо са тези сълзи?

Кити го погледна в очите.

— Само те моля да не ми се присмиваш. Внезапно си припомних, че за всичките онези години, през които живеех с Пьотр, той нито веднъж нищо не ми подари дори един пръстен!

Аполон отлично познаваше характера на Пьотр и затова никак не се изненада от думите ѝ, но въпреки това нещо неясно и тревожно продължи да гложди душата му. Не можеше да повярва, че това е единствената причина за сълзите на Кити.

— Нима плачеш само заради спомена за живота си с Пьотр? — недоверчиво попита той, като в същото време изпита неясна ревност към законния ѝ съпруг.

— Не, не, сега съм много щастлива с теб, скъпи — побърза да го увери Кити.

— Тогава защо са тези сълзи?

— Това са сълзи на щастие, глупчо! — усмихна се тя.

Аполон остана с отворена уста и широко разтворени очи. Въпреки богатия си опит с жените, такова преживяване му се случваше за пръв път.

— Аха... значи това било... — замислено промърмори князът, все още озадачен от странното ѝ поведение. — Наистина ли си щастлива с мен или само се преструваш?

— Наистина, скъпи. Никога не съм била така щастлива!

— И всичките тези тоалети и бижута ти харесват?

— Да. Много ми харесват.

— Тогава, скъпа моя — продължи той, възвърнал обичайния си леко шеговит тон, — в най-скоро време трябва да потегля на нова търговска експедиция, за да попълня гардероба ти!

— Да не си посмял! — извика тя и посегна да го удари на шега.

Но той, както винаги по-ловък от нея, светкавично се претърколи върху леглото, за да бъде по-надалеч от яростно свитите ѝ юмручета. Като всички мъже, и Аполон не обичаше да гледа как някоя жена плаче неутешимо, особено когато поводът се крие в миналото, което той бе безсилен да промени. Предпочиташе неговата Кити да бъде весела и жизнерадостна, затова веднага вдигна ръце покорно и промълви с престолено умолителна интонация:

— Мадам, тук вие сте господарката. Аз съм само един смирен ваш роб. Съдбата ме е наказала да търпя до края на живота си моята свадлива и сприхава жена.

— Свадлива ли? Аз ли съм свадлива и сприхава? Ти си ужасен... — Тя не довърши думите си, защото се хвърли към него, но с това само го улесни да я обгърне с яките си ръце и да я повали по гръб. После, без да престава да изрежда най-лошите черти от характера ѝ, Аполон се стовари върху нея с цялата си тежест и бедрата им се вплетоха тъй плътно, че тя само успя да изохка от повторно надигналото се в нея пламенно желание.

Тя го погледна в очите и отново видя блестящите им златни точки.

— Както ви казах, мадам — ласкаво промърмори Аполон, докато ръцете му галеха гърдите ѝ, — аз съм ваш покорен роб, готов да изпълни всяко ваше желание...

Независимо дали бе неин роб или господар, Аполон повече не взе участие във въоръжените походи на местните джигити. Започна лютата кавказка зима. Ледени виелици вилнееха из тесните проходи, оголваха преспите от високите хребети, затрупваха долините. Невъзможно беше да се пътува в такова ужасно време. Долината Дарго дремеше, скрита под дебел сняг. Само понякога някой странник от съседните земи нарушаваше покоя на обитателите ѝ. Най-тревожни вести пристигаха от съседна Грузия — единствената държава в Задкавказието, останала засега извън границите на болшевишка Русия. Макар че Съветите бяха подписали договор, признаващ нейната независимост, руснаците дори не криеха намерението си да я завземат.

Падането на Армения през декември трябваше да послужи като сериозно предупреждение за грузинците, но политиките в Тифлис наричан днес Тбилиси бяха изпаднали в необяснима летаргия, затова предните отряди на Червената армия използваша дребни, дори незначителни поводи, за да нарушават договора. Зад авангарда на болшевиките напредваше Единадесета армия, чийто щаб бе получил заповед от Москва да окупира цяла Грузия. За по-малко от месец военни действия и последната задкавказка държава загуби своята независимост, за да бъде погълната от новообразувания Съюз на съветските социалистически републики.

На двадесет и пети февруари 1921 година, в същия ден, когато първият външен министър на Грузия — Ченкели — връчи в Париж акредитивните си писма на президента на Франция, след отчаяни усилия да защитят родината си стотици грузински войници намериха смъртта си сред заснеженото бойно поле. В същия ден предните отряди на Червената армия нахлуха в Тбилиси. Командващият Единадесета армия Серго Орджоникидзе веднага изпрати възторжена телеграма до Ленин в Москва: „Червеното знаме на революцията вече се развява и в Тифлис. Да живее Съветска Грузия!“

[1] Лазулит („син“ на персийски) — декоративен скъпоценен камък (наподобяващ по-благородния лазурит), небесносин, от клас ултрамарин, много твърд; разпространен в Индия и в Бразилия. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 18

През последната седмица от март малкият Кубик се разболя много тежко.

Аполон и Кити се редуваха край креватчето на детето три дни и три нощи. Детето непрекъснато се унасяше в сън, което още повече тревожеше родителите му. Кубик се успокояваше, когато в ръчичката си стискаше палеца на майка си, но това не позволяваше на Кити да се отдалечи дори за минута от креватчето на сина си. Слугите в кухнята приготвяха за детето пресни сокове и какви ли не чайове, за да облекчат болките в гърлото му. На четвъртия ден от началото на треската дишането му съвсем се затрудни. Кубик едвам си поемаше дъх, а лицето му цялото посиняваше от недостига на въздух. Кити изпадна в паника, Аполон безпомощно кръстосваше из спалнята и яростно стискаше юмруци. Не успя да им помогне нито един от местните лечители, нито някой от по-опитните сред възрастните жители в долината. Князът се съмняваше, че Кубик е болен от дифтерит, но не можеше да бъде сигурен, което още повече го изваждаше от релси, защото знаеше, че тази болест е смъртоносна.

На петата сутрин, изплашен, че ще загубят детето, Аполон не издържа и отчаяно извика:

— Този ужас повече не може да продължава! Отивам до Шура да потърся лекар.

— Моля те, Аполон, изпрати някой друг! — помоли го Кити. — Не отивай сам! Откакто червените превзеха Грузия, вече не е безопасно да се движиш по пътищата. Нали болшевиките разстрелват всички бели офицери, попаднали в плен? Моля те, Аполон, в Шура много хора те познават и ще се намери някой предател, който да съобщи за теб на комисарите!

— Става дума за живота на моя първороден син... Не мога да седя тук със скръстени ръце и да го гледам как гасне от ден на ден!

С тези думи Аполон остави детето в ръцете на Кити и отиде в съседната стая, за да се облече за път. Кити веднага го последва и

пребледня, щом видя кобурите, извадени от скрина. Очите ѝ се насълзиха, лицето ѝ се сгърчи — какво щеше да стане с нея, ако загуби и мъжа си, и сина си — двете най-скъпи за нея същества...

Аполон се обърна, сепнат от хлипането ѝ. Хвана я за ръцете, но след като и това не помогна, побърза да я притисне до гърдите си. Помилва я по косата и заговори утешително:

— Чуй ме, скъпа. Никой лекар няма да дойде в нашата отдалечена долина, освен ако аз не го довлека тук, дори и с насочен в гърдите му пистолет. Няма нужда да ти обяснявам, че положението е много тревожно. Населението на Шура се страхува от мъжете в долината Дарго, защото неведнъж си е патило от набезите им. Но аз не мога да стоя безпомощен и отчаян за съдбата на сина ни! От теб искам само да престанеш да плачеш и да се грижиш за малкия, докато се върна...

— Но ако те познае някой, Аполон, какво ще стане с теб...

Той се наведе, за да я целуне нежно по челото.

— Не се плаши. Ще влезем в Шура по тъмно и никой няма да разбере, че аз и Карим сме пристигнали в селището. — Погали Кубик по бузата, но веднага се намръщи защото високата температура още измъчваше изтощеното дете. — По дяволите! — сърдито изруга той. — Ще се върна колкото е възможно по-бързо. До Шура и обратно ще яздим най-много осем часа.

Целуна за сбогом Кити по косата, после рязко се обърна и напусна спалнята. Още от коридора Аполон започна да раздава нарежданията си, както и докато се спускаше забързано по стъпалата. Може би, ако той и Карим изберат по-прекия път през прохода Ерпели и клисурата Гимри, ще стигнат по-бързо. През последната седмица два пъти бе валил сняг, но през следващите три дни времето се бе задържало по-топло и може би, някои от преспите бяха започнали да се топят. Струваше си да опитат по този доста по-кратък маршрут, въпреки че беше доста рисковано.

Аполон още не се бе облякъл, когато конярят изведе Леда пред терасата. Карим, напълно готов за път, се появи в преддверието. Аполон набързо грабна колана с кобурите и ханджарите, взе и сабята си, след което се втурна навън с развято зад гърба му черно кавказко наметало. Двамата мъже ловко скочиха на седлата и пришпориха конете. Нямаше никакво време за разтакаване. Аполон се наведе над

гривата на Леда и ласкаво ѝ заговори, а тя сигурно разбра горещата му молба, защото се устреми като хала напред, щом свърши тясната криволичеща пътека и пред тях се ширна долината Дарго.

— Да се надявам ли, че ще издържиш на тази луда скорост? — извика Аполон на Карим, който го следваше на няколко метра отзад.

— Няма да изостана, Соколе! — отвърна Карим и се устреми напред, за да спази обещанието си.

Пристигнаха в Шура след четири часа бясна езда. Конете бяха толкова изтощени, че ги оставиха край първата къща в селото да почиват, а те двамата продължиха пеша. Селото тънеше в здрач, само тук-там се мяркаха хора, забързани към домовете си. Аполон и спътникът му успяха да се доберат до къщата на местния лекар — прочут с уменията си във всички съседни аули — без никой да ги познае. Карим остана да пази пред къщата, а Аполон се втурна към вратата, за да извести лекаря, че го очаква трудно и продължително пътуване чак до долината Дарго. Князът предвидливо бе взел със себе си кожена кесия, натъпкана догоре със златни рубли, защото знаеше, че на този свят няма нищо по-убедително от златото. Не, не беше точно така, защото пистолетите и ханджарите, окачени на колана му, също можеха да бъдат не по-малко убедителни, но Аполон не искаше да се стигне до проливане на кръв. Почука нетърпеливо на вратата, но лекарят отвътре не посмя веднага да му отвори — стори го едва след кратките, но разгорещени думи на Аполон, който за всеки случай спомена, че разполага с двата вида най-убедителни средства, с които един мъж може да се оправи в днешния объркан свят.

Изплашеният лекар, зорко пазен от Аполон отляво и от верния Карим отдясно, ги поведе по най-пустите уличка за да избегнат нежелани срещи с червеноармейските патрули. Почти бяха приближили края на задрямалото село и яхаха конете, когато за тяхно нещастие се натъкнаха на такъв патрул — петима войници, скрити заедно с командира си в сянката на къщата на ъгъла.

— Стой! — извика водачът на тройката, едър брадат мужик, нахлупил над челото си шапка-будьоновка. — Документите за проверка!

За части от секундата през мозъка на Аполон трескаво пробягнаха няколко възможности за спасение, но той бързо реши, че ще е напълно безсмислено да се опита да ги убеди, че е само един

баща, загрижен за съдбата на болното си дете, че е дошъл тук да потърси лекар за сина си. Отлично знаеше, че доводите, основани на човечността, няма да омилостивят червеноармейците.

— Няма спасение от тези проклетници — задъхано прошепна Аполон, обърна се към Карим и го изгледа многозначително. Двамата отдавна се бяха научили да се разбират без думи. Карим веднага вдигна нагайката, шибна яростно задницата на коня на лекаря, а после пришпори с все сила своя кон.

— Бягай, Карим! — извика Аполон зад гърба му.

С чевръсто движение, каквото може да постигне само мъж, който е прекарал повече време яздейки на седлото, отколкото крачейки по земята, Карим сграбчи поводите на коня на лекаря и натисна стремената, след което двата коня изчезнаха като вихрушка в тъмната уличка, след която се белееше заснеженото поле.

Аполон се обърна с лице към противниците си, готов за схватка на живот и смърт.

Само за три секунди измъкна двата маузера от кобурите на колана си и едновременно натисна спусъците им. Отекнаха оглушителни изстрели. Отвред се разляха селски кучета. За нещастие скоро патроните му свършиха. Аполон беше принуден да се спасява със сабя в ръка. Въртеше я ожесточено, във всички посоки, яростно съсичаше ръце и лица, но беше безпомощен пред превъзходящия го противник. Един от червеноармейците едва успя да го събори от седлото с удар в тила с тъпата страна на сабята си. Но дори паднал в снега, Аполон продължаваше да се съпротивлява, да се мята в отчаяни усилия да се откопчи от мъжете, които се бяха нахвърлили върху него. Побеснелите войници не пропуснаха да му отмъстят, след като го тикнаха в килията, и едва не го пребиха с прикладите на винтовките си. Вече нямаше дори помен от разкошната златиста коса на княза — цялата бе зацапана със засъхнала кръв и кал, докато той стенеше, проснат в безсъзнание върху тесния нар.

Докато Аполон Кузин стенеше в затворническата килия, новоназначеният болшевишки комисар спореше ожесточено с помощниците си как да го ликвидират — дали с обичайния куршум в тила, или пък да го удостоят с честта да увисне на бесилката. В ранните години на съветската власт все още не бе установена строга йерархия между отделните звена на управлението и навсякъде цареше

невъобразим хаос. По причини, които надали самият комисар би могъл да обясни, по едно време той се сети, че все пак съществуват по-висши инстанции над него и за да не пострада от гнева на началството, той реши да доложи за залавянето на пленника. Телеграфира в Тифлис, че е арестувал висш офицер от Бялата армия и в отговор незабавно получи строго нареждане:

*СПРЕТЕ ЕКЗЕКУЦИЯТА СТОП ПОВТАРЯМ СТОП
СПРЕТЕ ЕКЗЕКУЦИЯТА НА КАПИТАН КУЗИН СТОП
ВЕДНАГА ГО ДОВЕДЕТЕ В ТИФЛИС СТОП*

В първия миг комисарят от гарнизона в Шура остана озадачен — не очакваше началниците му да проявят такава загриженост за пленника. Но след кратък размисъл всичко се изясни — в Тифлис искаха публична екзекуция, с колкото бе възможно повече шум, за да сплашат местното население и особено непокорните дагестанци. Какъв по-удобен повод от смъртното наказание на прославен офицер от Бялата армия, който на всичкото отгоре не само бе представител на висшето дворянство, като най-младия от князете Кузин, но и бе пряк потомък на Искендер хан, дълбоко почитания вожд на дагестанските мюсюлмани. Болшевиките не можеха да преглътнат лесно упоритото нежелание на волните орли от дагестанските планини да приемат диктата на Москва. Така че трябваше да им се даде един полезен урок, с който да стане ясно на всеки кой е господарят в земите на север и на юг от Кавказ.

За комисаря на гарнизона в Шура нямаше друг изход, освен веднага да се подчини на заповедта, издадена от щаба на Единадесета армия. На следващия ден многочислен, въоръжен до зъби червеноармейски ескорт откара изпадналия в безсъзнание капитан Аполон Кузин към затвора в Тифлис.

Кити едва не припадна, когато Карим се завърна в долината сам, без Аполон. Той напразно, неловко мачкайки калпака си, се опитваше да ѝ обясни, че положението е било безизходно, че дори той, най-верният телохранител в цял Кавказ, нищо не е могъл да стори, за да

спаси младия княз. Спомена ѝ, че вече е изпратил най-добрите джигити от аула по пътя към Шура, за да се опитат да освободят Сокола. Призна ѝ също, че никога в живота си не се е чувствал така отчайващо раздвоен — дали да обърне коня назад, за да спаси своя млад господар, или да препусне, напред с лекаря, за да спаси живота на Кубик. Решаващо се оказало дълбоко вкорененото у него чувство за подчинение — нали князът му бе заповядал да препуска, без да поглежда назад...

Но опитите на Карим да я утеши никак не ѝ помогнаха. Кити нервно кръстосваше из стаите, без да може да намери покой. Нима наистина Аполон е пленен? Или е успял да избяга и сега се укрива някъде из планините? Ами ако вече лежи прострелян в някоя пряспа? Как ще живее тя отсега нататък без него, без единствения мъж в живота ѝ, който бе успял да я направи щастлива? Как е възможно така внезапно да се прекърши нейното щастие и то точно когато всичко между тях двамата изглеждаше така прекрасно? Нищо не можеше да пресуши сълзите ѝ. Дори Карим, обръгнал след толкова години на кървави битки, се стъписа какво да прави.

— Графиньо, стига сте ронила сълзи, още е рано да оплаквате нашия Ас-Сакр Ас-Сагир. Защото аз ще сторя всичко, което мога, за да го върна при вас. Залагам думата си на джигит, че ще го намеря. Ще открия нашия Млад сокол. Няма да се спра пред нищо! Веднага, щом узная нещо за съдбата му, ще яхна коня си и ще препусна към долината като вихър!

Но Кити унило поклати глава.

— Да, да... Не се съмнявам, че ще направиш всичко, което е по силите ти.

— Сега идете при лекаря — посъветва я Карим и ѝ помогна да стане от канапето и да се качи по стъпалата към детската стая на горния етаж. — А аз веднага ще оседлая отпочинал кон, за да събера джигитите от долината.

Преди да стигне до най-горното стъпало, Кити рязко се обърна назад.

— Почакай, Карим! Забравих да ти кажа, искам веднага да ми съобщиш, щом научиш нещо за Аполон. Ще бъда горе и ще чакам!

— Опитайте се малко да поспите, после да посъберете сили. Утре малкият Кубик ще има нужда от грижите на майка си.

Кити не можеше да отрече правотата на думите му, но не можеше и да се отърси от усещането, че част от нея ще умре заедно с Аполон, ако такава бъде волята на съдбата.

— Получиш ли някакви вести за него, Карим, искам веднага да ме събудиш! Дори и да е посред нощ! Дори и ако вестите са лоши! Моля те, Карим!

— Ще бъде изпълнено, графиньо, нека само да узная нещо.

Рано на следващата сутрин Карим се появи с първите вести — Аполон бил заловен от патрула в Шура, но се носели слухове, че се готвят да го преместят в Тифлис.

— Но защо? — извика Кити. — Да не би да са решили да му пощадят живота? О, Господи, ще полудея! Все пак... може пък наистина да са решили така, Карим, щом като не са го разстреляли още същата нощ?

В нея се породил плах надежда, както когато някоя нещастна душа е доведена до прага на отчаянието.

— Засега нищо не мога да кажа, графиньо. Няма друг изход, освен да чакаме — предпазливо отвърна Карим, понеже не желаше да ѝ вдъхва напразни очаквания. — Ако го отведа в Тифлис, ние веднага ще яхнем конете и ще потеглим на юг по най-късия път. Ще се опитаме да го освободим някъде по пътя. Но ако... ако не успеем, ще продължим с опитите в Тифлис.

— Щом ти заминаваш, и аз ще дойда с теб, Карим! — решително отсече тя и яростно тръсна коси.

За миг Карим едва не онемя от удивление. Досега той така и не можа да привикне с пълното неразбиране на Кити към чисто мъжките дела. Опита се да протестира, но по-умерено, отколкото бе свикнал, защото в същото време се досещаше, че е длъжен да щади чувствата ѝ.

— Това е невъзможно! Младия сокол никога нямаше да ти разреши да заминеш с мен и с джигитите. Пътуването ще бъде много опасно. Не, това не е работа за жени! Жените трябва да си седят у дома, при децата и печката!

— Можеш да си приказваш каквото щещ, но аз не мога да седя тук, да плача по цял ден и цяла нощ и да чакам вестта за гибелта му! — При тази мрачна картина сълзите отново започнаха да напират в зачервените ѝ очи. — Не си въобразявай, че не мога да се досетя защо ще го местят в Тифлис. За болшевиките няма по-омразни врагове от

царските офицери. За тях е истинско удоволствие да обесят напред централния площад в столицата на Грузия един от най-опасните си врагове, при това не е кой да е, а един чистокръвен княз, един от князете Кузин, наследник на Искендер хан... Да, сигурна съм, че сега тези проклетници радостно потриват ръце, предвкушвайки небивалото зрелище!

— Не зная какво си мислиш, графиньо — мрачно сведе глава Карим, но се закани да поведе тайно своите джигити по просеките на юг от долината Дарго. Нито Искендер хан, нито Аполон щяха да му простят, ако позволи на графинята да потегли с конниците в този отчаяно рискован поход.

Междувременно благодарение на денонощните грижи на лекаря, малкият Кубик започна постепенно да се възстановява. Но съвсем не можеше да се каже същото за майка му. Кити дори не се усмихна, въпреки че състоянието на сина ѝ се подобряваше с всеки изминат ден. Отчаяна, графинята, изпаднала в мрачен унес, само си повтаряше меланхолично, че животът на нейния обожаван Аполон е прекалено висока цена дори и за такава благородна цел, каквато бе изцелението на техния първороден син.

Два дни след залавянето на Аполон, след като едва не умори под себе си три коня при смените в попътните страноприемници, изтощеният Сахин се добра до Поти и веднага изпрати от местната телеграфна станция телеграма до един от замъците в околностите на Париж. Текстът бе пределно лаконичен и загадъчен:

СОКОЛЪТ Е В КЛЕТКАТА!

Но тези, за които бе предназначено шифрованото донесение, веднага разбраха за какво става дума. Незабавно се задейства сложна верига от събития, като повечето от участниците дори не подозираха за какво става дума. Намесиха се доста влиятелни личности, припомниха се стари връзки и познанства, неподдържани от години. Внушителни суми в злато на бърза ръка смениха по няколко пъти собствениците си. Но най-учудваща бе промяната в предпочитанията на една чаровна

куртизанка от най-елитните развлекателни заведения в Кримския полуостров — въпреки че само преди един ден тя бе отхвърлила с погнуса похотливите стремежи на един високопоставен большевишки комисар, на следващата вечер тя сама го потърси във вилата му в околностите на Ялта, за да му предложи компанията си. Разбира се, тя дума не обели относно невероятно тлъстия аванс в злато, който бе получила по обед, за да преодолее отвращението си и да прояви милост спрямо домогванията на комисаря към нейната разкошна плът и към префинените ѝ сексуални умения, за които биха могли да ѝ завиждат дори жриците на любовта, възпети в прочутата Кама Сутра. Кримската куртизанка въобще не се досещаше, че единствената причина, за да се сдобие с това щедро дарение съвсем не бяха нейните способности в кревата, а изключително важният пост, който заемаше този недодялан любител на сладострастни изживявания — върховен комисар на Грузинската ЧеКа в Тифлис.

По това време Аполон — като усурийски тигър в стоманена клетка — кръстосваше с яростни крачки тясната си килия във влажното подземие на затвора Метеки в центъра на Тифлис, очаквайки завръщането на този толкова важен комисар от курорта Ялта. Князът дори не подозираше, че датата на неговата екзекуция зависи от непредвидимите капризи на съдбата, по-точно от еротичните увлечения на същия този върховен комисар на Грузинската ЧеКа, който напоследък бе обзет от луда страст по новата си метреса.

Аполон не можеше да си обясни защо толкова дълго отлагат изпълнението на присъдата, макар че въобще не можеше дори дума да става за съд и присъда — нещо съвсем обичайно в тези времена на въпиющ произвол. Той посрещаше всяко следващо утро с мрачното убеждение, че може би това е последната му сутрин, въпреки че в мрачното подземие не проникваше нито един слънчев лъч. Но поне едно знаеше със сигурност — Искендер хан няма да се примири и ще стори всичко, което е по силите на простосмъртните, за да го освободи от затвора.

Преместването му от Шура до Тифлис беше попарило надеждите за бързо и лесно измъкване от капана, в който бе попаднал така лекомислено. Този път большевиките бяха надминали себе си — извънредните мерки около охраната му бяха толкова сериозни, така че всеки опит за освобождаването на княз Кузин по време на

преместването му беше равностоеен на самоубийство. Непосредствено след локомотива те бяха прикачили специално укрепен вагон, взет от един от бронираните влакове на Червената армия. В него пътуваха само Аполон и многочислената му охрана. Останалите вагони бяха натъпкани с въоръжени до зъби чекисти, със заредени за стрелба картучници и винтовки. Предвиждаше се при евентуално нападение от страна на дагестанските джигити вагоните веднага да бъдат откачени и напред, с пълна скорост, да продължи само локомотивът и бронираният вагон с единствения арестант в него.

По чисто стечение на обстоятелствата в същия ден, в който Аполон бе принуден под толкова строга охрана да потегли за Тифлис, Леда изчезна от конюшната на болшевишкия комисар в Шура.

— Онзи червей не заслужава тази великолепна кобила! — ядосано мърмореше мургавият дагестанец, докато теглеше поводите на Леда след своя кон по тясната планинска пътека, водеща към долината Дарго. — Та тя ще го хвърли от гърба си още преди плужекът му с плужек да се е докопал до седлото ѝ!

Червеният комисар в Шура нямаше представа за конете от великолепната кабардинска порода — а те бяха достойни да бъдат яздени единствено от князе и принцове.

Той дори не предполагаше от колко поколения се записват всички подробности около родословното дърво на Леда и в него се изброяваха петнадесет поколения преди раждането на Леда, докато самият комисар можеше да изброи предшествениците си само до три поколения преди себе си.

На Аполон му бе достатъчно да излежи първите десет дни в тифлиския затвор, за да се убеди с очите си, че е направо невъзможно някой да избяга от непристъпната тюрма, използвана още при царския режим за най-опасните политически затворници. От трите страни на квадратната сграда, ниско под старите отвесни стени, лъкатушеше река Кура. Охраната се гордееше с факта, че от 1822 година насам нито един затворник не бе успял да се измъкне от крепостта. „Е, какво пък толкова, мрачно си повтаряше Аполон по десет пъти на ден, поне веднъж на сто години все на някого ще се усмихне щастieto!“ Но в тясната влажна килия той нямаше друга утеха освен спомените от прелестните мигове с Кити. Нейният образ му помагаше дори да понася страданията от всекидневните инквизиции, на които го

подлагаха биячите от ЧеКа. Любимите инструменти на тези палачи бяха гумените бичове, защото оставяха по-незабележими белези, а пък болките бяха непоносими, а вътрешните кръвоизливи — трудно лечими.

Докато върховният комисар на грузинската ЧеКа се развличаше в Ялта, неговият пръв заместник се почувства пълновластен господар и веднага издаде строга заповед — за което, разбира се, го подтикна лаконичната телеграма, изпратена от самия Ленин от Москва — да се прикриват всякакви следи от системните побои по телата на задържаните. Наложил се дори да бъде отложена вече насрочената дата за публичното обесване на княз Кузин, защото съветската власт внезапно се бе загрижила за неблагоприятния отзвук сред обществото, породен от суровите мерки, нечувано жестоки дори за страна като Русия. Причината за внезапната промяна в методите на чекистите бяха лесно обясними — навред из огромната страна, се носеха всевъзможни слухове за нечувани зверства и средновековни изтезания, на които са били подлагани противниците на новия режим.

Така че сега извергите от ЧеКа — които доскоро не пропускаха нито една вечер, без да го извикат на „разпит“ — трябваше да поукротят амбициите си да прекършат духа му чрез трошене на костите му и да се задоволяват само с по-скромните прийоми, предназначени да тормозят задържаните.

По лицето на Аполон вече нямаше дори следа от загара, който толкова много се харесваше на Кити. Сега лицето му беше бледо и изпито като на осъден на доживотен затвор. Пръстите на ръцете му до един бяха изкълчени, както и китките му от непрестанното извиване и връзване на ръцете му зад гърба, по-точно зад облегалката на стола за мъчения. Ръцете и гърдите му бяха осеяни с кървави рани, които много трудно зарастаха. Ходилата му бяха станали безчувствени, след като го бяха налагали с дебели гумени бичове. Но макар че беше неимоверно упорит, макар че държеше докрай на своята чест и родова гордост, Аполон не беше от глупаците, които бяха готови да умрат, но да не проронят нито дума пред своите мъчители. Много често се отчайваше и си повтаряше, че няма да може да издържи на нечовешките мъки. Но се оказа, че самият той не бе подозирал какви неизчерпаеми запаси от жизнена сила се крият в собствения му организъм. Единствено желанието му, по-скоро инстинктът му да

оцелее на всяка цена го крепеше и му даваше сили да чака, със стиснати до болка челюсти, следващия удар. „Папа... Искендер... Кога ще ме измъкнете от тук?“, мълком шепнеше молитва си злочестият княз и това се повтаряше всяка вечер, по стотина пъти, в очакване на края на поредното изтезание.

Така беше и тази вечер. Аполон с ужас съзря как запъхтеният бияч отново се зае с нагорещяването на чугунения прът.

— Не мислиш ли, че тази игра продължи прекалено дълго? — едва чуто промълви Аполон, когато най-сетне успя да си поеме дъх. — Ако обгориш кожата ми с това желязо, как после ще ме извадят на показ на площада? Дори Ленин няма да бъде доволен. — От няколко дни Аполон напразно се опитваше да изтръгне поне една думица от вечно намусения бияч. Така се самозалъгваше, че поне за миг-два ще може да забрави за ужасите, които бе преживял, и за ужасите, които му бе съдено да преживее.

Грабнал в яката си десница нагорещения прът, увит в дебела кожа, навъсеният мъчител бавно пристъпи към жертвата си.

— Нима си решил да не оставиш здраво парче кожа по тялото ми? — отчаяно прошепна Аполон. — С какво ще се забавляваш утре вечер и през следващите нощи?

По челото му се стичаше студена пот. Отлично знаеше какъв ужас му предстои да изтърпи за няколко мига, докато креци неистово, преди да изпадне в несвяст от непоносимите болки. Но не по-малко ужасно бе да усети миризмата на собствената си обгоряла плът. Отметна глава назад в безсилен опит да събере последните остатъци от силите си, за да не прехапе до кръв езика си, докато се бори да не закрепчи с пълен глас. Пръстите му се вкопчиха отчаяно до посиняване в дръжките на грубия дървен стол, осеян със засъхнали, тъмночервени петна кръв.

— Скоро ще увиснеш на бесилото, тъй че няма какво толкоз да му мислиш — равнодушно промърмори инквизиторът и посегна към чугунения прът.

Късно през нощта, когато започнаха поне малко да затихват болките от тазвечершния „разпит“, някакво подобие на усмивка изплува на устните на Аполон. Най-после той бе успял да изтръгне първите три думи от устата на изверга.

Кити разкри с цели два дни закъснение, че Карим е изчезнал от долината Дарго заедно с най-смелите джигити. Веднага се завтече към сарая на Искендер хан и завика още от прага:

— Искам и аз да замина за Тифлис!

— Ех, ти... Понякога си толкова мило момиче, но когато се разгневиш, ставаш по-опасна и от дива котка — спокойно ѝ отвърна престарелият вожд, след което промърмори нещо като извинение пред мъжете, насядали по турски на килима пред него.

Но Кити продължи да вика, без да се съобразява нито за миг със строгия мюсюлмански ритуал:

— Няма да остана тук, така да знаеш! Не мога да седя тук със скръстени ръце и да чакам да го окачат на бесилото! Още сега ще се махна от тук!

Крясъкът ѝ отекна в просторното помещение тъй силно, че насядалите мъже се стреснаха и учудено се заозъртаха, невярващи на ушите си. Никоя жена нямаше право да крещи така пред някой мъж, камо ли пред самия хан... О, това бе нечувано кощунство!

Единствено вождът не загуби самообладание. Старецът властно махна с ръка към гостите си да го оставят сам с разбеснялата се рускиня, а сетне ѝ даде знак да се настани на килима пред ниската масичка за чай.

— Прекалено опасно е за теб да пътуваш на юг, където царят размирици — заговори той, когато тя, за да не се строполи на пода, за миг се облегна на стената, хлипаща неудържимо, с подкосени колене. — Там сега не е за жени!

— Да не си посмял да ме спреш! — изрева тя, внезапно събрала сили. — Не ме интересува дали е опасно или не, дали е за жени, или за мъже...

— Младия сокол няма да остане доволен, ако узнае, че съм те пуснал да заминеш за Тифлис — продължи да ѝ обяснява ханът.

Колкото и да не ѝ се искаше, длъжна бе да признае поне пред себе си, че Искендер хан беше напълно прав в преценката си. Но последните му думи, вместо да я успокоят, предизвикаха у нея такъв истеричен пристъп, какъвто самата тя не помнеше някога да бе преживявала. Размахваше ръце като обезумяла и крещеше неистово, че ѝ е дошло до гуша от празноглавото мъжко самохвалство, че няма да

може да преживее гибелта на своя любим, че детето им ще остане за цял живот сираче, ако не ѝ бъде позволено да се опита някак си да облекчи участието на Аполон. Гостите на хана, запътили се към двата странични изхода, останаха като поразени от мълния при вида на сцената. Лицето ѝ, по-бледо от платно, напомняше жестоките маски на безмилостните фурии от древногръцките трагедии.

— Никак не ме е грижа! Нито за теб, нито за проклетите ви мохамедански обичаи!

— Съжалявам, ужасно съжалявам, че чухте тези скверни слова — веднага се извини Искендер хан на гостите си. — Но избраницата на Ас-Сакр Ас-Сагир е много разстроена. Наистина много ѝ се насъбра напоследък... Беше отвлечена от един генерал на червените, после моят правнук я измъкна от леговището на неверниците и я доведе тук, но след това дойде раждането на моя праправнук, много тежко и рисковано, без ничия помощ, после детето се разболя и едва не умря. За да доведе лекар, Ас-Сакр Ас-Сагир напусна долината, с риск за живота си, но за зла участ враговете го заловиха. Така че никак не е чудно защо сега тя не е на себе си.

Ханът властно плесна с ръце и веднага дотърчаха неколцина слуги, за да изведат от помещението разплаканата графиня. След това Искендер махна към мъжете да се върнат при него.

— А сега да продължим с нашия разговор. Али, ти ще трябва да провериш дали са безопасни улиците между „Красилная“ и „Бебутовская“, при това точно сутринта на дванадесети април! Ширез ще има грижата за колите.

Щом заговори за плана, посветен на спасението на любимия му правнук, старият хан веднага забрави за Кити.

Раздразнена от неуспеха си да убеди Карим да я вземе със себе си и вбесена от несмутимото хладнокръвие на Искендер хан, Кити окончателно загуби търпение и реши да действа самостоятелно. „Нещо, което отдавна трябваше да направя! — ядосано си повтаряше тя. — Много се размекнах, откакто живея под закрилата на Аполон!“ Нали сама се бе справяла с огромното имението край Астрахан без помощта на Пьотр... Така че сега бе крайно време да се прости с безметежния идиличен живот и да се погрижи за себе си и за Аполон.

На следващата сутрин, няколко часа преди изгрев слънце, Кити, грабнала Кубик на ръце, се прокрадна покрай задрямалия часовей на изхода на долината Дарго. Както майката, така и синът бяха облечени в черни дагестански носии, за да бъдат незабележими в мрака. Кити яздеше мулето, което използваша слугите ѝ във вилата на Аполон, за да докарват хранителните припаси, които купуваха от аула около сарая на Искендер хан. Сега графинята бе натъпкала в торбите скъпите ръчно тъкани кюрдистански килимчета, които бе събрала от пода в спалнята си. Кити съобразително забули лицето си с черна шамия, за да не се отличава от местните селянки, и така успя незабелязано да се присъедини към кервана, който след изгрев щеше да напусне долината Дарго на път към далечна Армения. Там местните жители продаваха изтъканите от жените им килими, кърпи и носии.

Арменецът, с когото Кити бе разговаряла предишната вечер, никога нямаше да забрави нейния нечувано щедър подкуп — великолепно колие с необикновено едър диамант. Търговецът не можеше да купи подобно бижу дори с парите, които печелеше за две години по оживените пазари на Ориента. Но за Кити нямаше друг изход — иначе арменецът не би склонил да си заложи главата в тази отчаяно рискованата мисия — да изведе тайно Кити и синчето ѝ от долината Дарго, в която никой не смееше да се противопоставя на всемогъщия Искендер хан. Търговецът на килими погали колието, което за по-сигурно бе напъхал под ризата си, и мълчаливо се помоли на всички известни нему богове да го закрилят в това толкова рисковано начинание.

За да не я проследят из проходите, водещи на юг, Кити потегли първо на север, към същото селище Шура, където бе заловен Аполон. Там тя се отдели от кервана, купи си билет за влака и потегли към Тифлис. Още не бе решила, какво ще предприеме след пристигането си в грузинската столица, но за щастие по пътя ѝ хрумна, че навремето там се бе преселил нейният учител по музика от детските ѝ години, професор Пашков.

Вагонът се оказа претъпкан. Откакто революцията бе започнала да залива необятната страна, никой не спазваше никакъв ред. Само високопоставените комисари можеха да пътуват необезпокоявани от тълпите в запазени само за тях купета. Навсякъде се виждаха следи от опустошителни набези на крадци и мародери — в целия вагон бяха

задигнати металните дръжки на вратите, а повечето от преградите между купетата бяха изкъртени, навярно използвани за подпалки за двете печки в двата края на вагона — от които нямаше кой знае каква полза, тъй като всеки трети прозорец зееше счупен и оттам нахлуваше студен планински въздух. Почти нямаше неизтърбушена седалка, а по пода, сред храчките, се въргаляха угарки, хартии и купища остатъци от храна.

Кити, с Кубик на ръце, се свря в ъгъла сред група селяни, тръгнали към богатите пазари на Тифлис. За щастие пътуването протече спокойно и скоро отвън, през прозорците, започнаха да се мяркат предградията на Тифлис. Тогава във вагона се появиха двама патрулиращи червеноармейци, които правеха проверка на документите. Когато единият от тях протегна ръка към нея, тя смутолеви, че е изгубила паспорта си. Войникът я изглежда преценяващо. Зад Кити надигна глава някакъв рошав, брадат мужик, който започна да ломоти нещо неразбрано.

— Ти какво се месиш? Не се обаждай, щом не те питат, селяндур такъв! — сърдито му кресна войникът. Не ти ли е ясно, че и без това нищичко не мога да ти разбера от приказките...

Мужикът веднага млъкна изплашено, а проверяващият отново се взря в Кити. Видя му се странна, защото всички наоколо, без изключение, бяха чернокоси и чернооки.

— Да не би да си от осетинците? — попита я войникът. Това бе единственото племе в цял Кавказ, в което се срещаха жители със светли коси.

— Да — веднага кимна Кити и веднага се сконфузи, изплашена, че ще разпознае по произношението ѝ, че е рускиня.

— Тогава какво дириш толкова надалеч?

— Покойният ми мъж беше дагестанец. Сега се прибирам при моите...

— Мъжът ти е умрял?

Кити потръпна, щом долови в очите му същият онзи отблъскващо похотлив блясък, с който я гледаше Беръзов в Ставропол в първите дни след като бе попаднала в плен при него.

— Да — смутено рече тя.

Войникът я огледа по-внимателно, от главата до петите, без да пропусне да се взре и в Кубик, който спеше в ръцете ѝ.

— И затуй ли нямаш никакви документи, а? — Нямаше съмнение какви бяха намеренията му, издаваше го открито алчният му поглед. Той потупа многозначително кобура, висящ на колана на шинела му. — Я ела с мен да видим какво да те правим... — Очевидно нарочно не довърши фразата си, за да я стресне още повече. — Първо трябва да бъдеш разпитана.

Кити го последва с разтуптяно сърце, през трите претъпкани с пътници вагона, изпращана от десетки съчувствени погледи. Страх бе сковал сетивата ѝ, но дълбоко в сърцето си тя вече бе решила да не допусне повече да бъде унижавана и тъпкана от омразните болшевишки насилници. Ръката ѝ се плъзна в детското одеялце, с което бе завила Кубик на тръгване, за да измъкне дагестанския ханджар от канията. Беше го взела от скрина на Аполон. Едва сега изпита прилив на благодарност към него, задето преди месеци бе настоял да я научи да борави с това смъртоносно оръжие. Дори ѝ се стори, че още чува загрижения му глас: „Гледай да го забиеш точно между второто и третото ребро. Не, не толкова високо, спусни го малко по-надолу... Ето, нали ти бях обяснил, че никак не е трудно?“

А когато уроците му приключиха, той реши да я предизвика, като ѝ предложи да покаже на прадыдо му своето новопридобито умение, което от векове бе на почит сред всички кавказки народи. Кити още не можеше да забрави гордия блясък в очите на Аполон, когато тя — за изумление на всички дагестанци, събрани в ханския сарай — успя да се промъкне през веригата телохранители и да опре върха на ханджара си в гърдите на Искендер хан, и то точно там, където туптеше сърцето му.

„Ето, видя ли! — бе възкликнал Аполон. — А ти не ми вярваше, че една руска графиня няма да се научи да борави с ханджар?“

Войникът я отведе в едно служебно купе в края на вагона. Набута я вътре с тласък и веднага залости вратата.

— Всяка женичка без документи, ако не е някоя отблъскваща грозотия, за наказание е длъжна да вдигне крака пред мен, за да ѝ подпечатам лично документа! — изхили се войникът.

Кити изплашено се дръпна от ръцете му, които вече бяха започнали да я опипват, докато усети зад краката си ръба на седалката.

— По-тихо! Детето може да се събуди — нервно зашепна тя, с което успя да го подмами, че привидно е съгласна да откликне на

похотливите му намерения. — Почакай да го оставя на другата седалка.

— Хвърли го, където ти попадне. Само че по-бързо! Скоро ще пристигнем в Тифлис.

Кити се извърна с гръб към войника, наведе се, за да остави спящия Кубик в ъгъла на седалката и скри ханджара в ръкава си. След което рязко се завъртя и прониза войникът с безпощадна точност. Преди той да успее дори да ахне, добре наточеното острие от дагестанска стомана се плъзна между второто и третото му ребро — точно както я бе учил Аполон. Само задавено хъхрене се изтръгна от гърлото на нещастника, задавен от бликналата кръв.

Кити, изплашена до смърт от собствената си дързост и от агонията на непознатия войник, веднага отскочи назад, с треперещи ръце избърса оръжието в шинела му, преди да скрие в одеялото на детето, после разтърка слепоочията, защото още не вярваше дали всичко това не е само кошмарен сън. Уви, не беше сън! Грабна детето, изскочи в коридора и трескаво се заозърта. Слава Богу, наблизко нямаше хора. Но в следващата секунда се досети, че влакът приближава тифлиската гара, затова побърза да се премести в съседния вагон.

След десетина минути тя вече крачеше забързано по перона, заобиколена от десетки пътници. В момента за нея нямаше по-безопасно решение от това да се смеси в безличната многолюдна тълпа, така че си отдъхна облекчено, когато се добра до главния перон, където навалищата беше най-гъста.

Мълчаливо се помоли професор Пашков да не е сменил жилището си и тръгна към улицата, макар че за съжаление доста смътно си спомняше адреса. След още един час тя вече седеше в кабинета на професора, успокоена, защото я бяха приели много гостоприемно, Клавдия, съпругата му, дори ѝ помогна да изкъпят и преоблекат детето, а сега двете жени и професорът се бяха настанили около масата за чай.

— Не зная как да ви благодаря — смутено заговори Кити, макар че досега поне десетина пъти им бе благодарила за отзивчивостта.

— Не се притеснявай повече, мила — махна с ръка професорът, — Можеш да останеш в моя дом колкото е необходимо, докато се уредят нещата.

— Само че няма никакво време за губене! — сподели тя е тревожен тон, след което разказа цялата история по залавянето на Аполон и преместването му в Тифлис. Нося със себе си всичките си бижута. Може би трябва да подкупим някой от охраната на затвора. Например командира...

— Не, графиньо, това може да се окаже грешен ход — поправи я професорът, след което ѝ разказа за печалните си преживелици.

Новоизлюпените властници в столицата на Грузия често го викали като диригент на местния оркестър по най-различни тържествени поводи или просто като музикант на нощни пиршества. Професорът с негодувание сподели с Кити възмущението си от просташките обноски и пълната липса на музикален вкус у новите господари. Но той бил принуден да приема всяка тяхна заповед не само защото се опасявал за живота си, но и защото напоследък бил лишен от всякакви други средства за препитание — приходите от уроци по музика рязко секнали. След кратък размисъл интелигентният мъж предложи на Кити по-безопасен вариант — полковник Измайлович, комендант на Тифлис, искал да покани много гости, за да отпразнува преместването си в огромната вила, конфискувана от царския губернатор на Грузия и ремонтирана основно според капризите на болшевишкия комисар. На приема щял да присъства и началникът на охраната на затвора Метеки. Самият професор Пашков бил длъжен да се яви и да дирижира оркестъра, който щял да забавлява гостите на комисаря през цялата вечер. Според професора най-удобно било да вземе Кити със себе си като цигуларка в оркестъра.

Още на следващия ден Кити и съпругата на професора купиха за Кити прилична рокля и обувки, за които заплатиха с малкия пръстен със сапфирите, който ѝ бе подарил Аполон. После оставиха малкия Кубик на грижите на Клавдия Пашкова, а професорът и Кити грабнаха музикалните инструменти и поеха към резиденцията на полковник Измайлович.

— Още не мога да си обясня защо ти позволявам да се замесваш в такава безумна авантюра — уморено въздъхна професорът и изтри потта от челото си, докато подреждаше нотите за членовете на оркестъра. — Все още не е късно да се откажеш от твоя налудничав план, Кити — плахо добави той и смръщи вежди.

Кити, която тъкмо се бе заела с отварянето на калъфа на цигулката и с настройката на инструмента, се спря, вдигна глава и го погледна в очите.

— Искам само да ми покажеш кой точно е началникът на охраната на затвора — тихо му обясни тя. Опита се да се усмихне, но бледото ѝ лице издаде спотаената в гърдите ѝ тревога. — Нямам друг изход, освен да опитам всичко възможно, за да го спася, защото не мога да живея без него. Няма да си простя, ако пропусна дори и най-незначителната възможност да му помогна.

Професор Пашков въздъхна примирено.

— Да-а, разбирам, че нямаш намерение да се откажеш от плана си. Тогава не ми остава нищо друго, освен да призова Божията милост. А сега за началника на охраната... Той е висок, мургав мъж, със засукани мустаци. Ще ти го покажа с кимване веднага щом се появи в салона.

— Аз не разчитам само на Божията милост, защото нося бижута за половин милион рубли — обясни му Кити.

Оказа се, че не бе необходимо професорът да посочва на Кити кой от гостите е началникът на охраната на затвора Метеки. Още щом се появи на прага на салона, генерал Черкасов се взря с широко разтворени очи в новата цигуларка, облечена в ефирна тъмносиня вечерна рокля, великолепно контрастираща с русите ѝ коси, стелещи се на дълги къдрици над удивително белите ѝ рамене. Той не помнеше друг път да е виждал такава ослепителна красавица. Остана като вцепенен за няколко секунди до вратата, след което закрачи към ниския подиум с онази безцеремонност, на която са способни само военните. Поклони се пред Кити и се усмихна любезно:

— Мадмоазел, никога през живота си не бях очаквал, че съдбата ще ме удостои с честта да се запозная с толкова красива жена като вас — След което чукна токове и сведе чело, по маниера на офицерите от старата царска армия. — Много ще бъда поласкан, ако приемете поканата ми да се присъедините към нашата маса след края на музикалните изпълнения.

В огромните очи на Кити, прекрасни като кристално чисти изумруди, веднага се изписа уплаха и изненада. От този поглед гърлото на началника на затворническата охрана съвсем пресъхна, особено когато гъстите ѝ мигли неспокойно затрепкаха. Никой досега не

помнеше генерал Черкасов така да губи дар слово, защото беше добре известен сред своите с несмутимото си самообладание. Той едва успя да отклони погледа си, поразен от необикновената красота и изящество на бледото ѝ лице. Настана неловка пауза. Наложиха се професор Пашков да се намеси:

— Моля ви, генерале, не пречете на моята цигуларка да довърши настройката на инструмента си.

— Генерале — обади се Кити, загрижена да не се провали планът ѝ още в началото, — домакинът на този дом полковник Измайлович, е ангажирал оркестъра на уважаемия професор Пашков за цялата вечер. Не мога да напусна колегите си и да седна на вашата маса.

В никакъв случай не биваше да се издаде пред Черкасов, че тайно желаше точно обратното — да изостави оркестъра и да се опита да очарова генерала, защото именно той държеше ключовете към килиите в подземията на затвора Метеки.

Отново ѝ помогна професорът, като заговори с привидно раздразнен тон, и за по-убедително пред неподозиращия за хитроумния план генерал ѝ заговори на „вие“:

— Мадмоазел, аз не мога да ви позволя да изоставите оркестъра тъкмо сега, в самото начало на вечерта. Единственият, който може да разреши промени в програмата, е полковник Измайлович. Генерал Черкасов е негов почетен гост и най-добре ще е те, двамата офицери, да се разберат помежду си като колеги. Ако получа съгласието на домакиня, останалите цигулари ще прикрият вашето отсъствие. Но има още нещо — ако сега ме изоставите, мадмоазел, ще трябва да смятате музикалната си кариера в Тифлис за приключена!

От втрещения поглед на генерала не убягна спонтанното потрепване на ръцете ѝ. Кити веднага се изчерви и смутено промълви:

— Този непознат, но очарователен генерал бе така любезен да се погрижи да разсее скуката ми за малко. Не сме да мечтаем за нещо повече. Та ние дори не сме представен един на друг. А вие забравихте ли, професоре, че сте длъжен в разговор с мен да използвате обръщението „мадам“?

Черните вежди на генерала се свиха недоволно.

— Да не би тук някъде да е вашият съпруг?

— Не. Моят съпруг загина на фронта.

Лицето на Черкасов за миг се отпусна.

— Хм... Да, би трябвало да кажа сега, че много съжалявам за вашата загуба, но не искам да бъда неискрен и да ви поднасям лицемерни съболезнования. Имахте ли деца с покойния ви съпруг?

— Да. Имам син.

Кити остана неприятно изненада от прекалената прямота на генерал Черкасов, но после се досети, че когато един мъж се занимава само със затворници и надзиратели, това е естествена професионална деформация.

— Хмм — това бе всичко, което се отрони от замислено присвитите устни на генерала. Но след малко той очевидно преодоля колебанията си, защото подаде ръка на Кити и ѝ помогна да слезе от подиума. — Моля ви, позволете ми да ви отведа до масата, запазена за мен, мадам...

Не продължи фразата, защото не знаеше с какво име да се обърне към нея. Кити веднага съобрази, че не е разумно да споменава, че се казва Радишевска (не бе изключено Черкасов да има познати в щаба на Шеста дивизия в Ставропол), затова се представи с моминската си фамилия.

— Чудесно, мадам Курминская, да се надяваме, че шампанското ще ви хареса. Домакинът, полковник Измайлович, вече успя да сподели с мен, че е сложил ръка на най-добрата изба в цяла Грузия.

Никак не ѝ бе трудно да се досети какво искаше да получи той от нея. Както повечето офицери, командировани на стотици версти от семействата си, генерал Черкасов копнееше единствено за съблазнително тяло като нейното. За да постигне целта си, беше готов да ѝ свали от небето и луната, и звездите. А през това време Кити трескаво се питаше дали ще може да го подкупи с бижутата, които бе донесла със себе си от долината Дарго. Много по-лесно би било да му предложи тези скъпоценности направо срещу това, което си бе наумила и което бе най-важният пункт от нейния план за спасяването на Аполон, вместо да ги продаде на някой от пазарите в града, където винаги съществуваше риск от измами и от плащане с фалшиви банкноти. Затова през цялата вечер тя трябваше да използва цялото си светско възпитание, чара си, както и още цял куп дребни женски хитрини, за да не го отблъсне, като същевременно трябваше да узнае колкото бе възможно повече за характера му и за предпочитанията му.

— Прекрасно — кимна развеселеният генерал. — Защо да не се поразходим още утре из алеите на Ботаническата градина? Там е много приятно. Сигурен съм, че ще намерим начин да прекараме забавно.

Късно през нощта, когато Кити напусна дома на полковник Измайлович в компанията на пийналия генерал Черкасов, един мургав дагестанец, скрит под сенките на дърветата на отсрещния тротоар, я съпроводи с напрегнат поглед. Само след час Карим вече знаеше, че Кити ненадейно се е появила в Тифлис. Но му трябваша няколко минути, за да приключи с яростните ругатни, след което започна да разпитва своя съгледвач за подробностите. Така Карим узна, че тя не е станала метреса на генерал Черкасов, не, с него се била запознала едва тази вечер. Отседнала е в дома на някакъв музикант, професор Пашков. „Аллах да ми е на помощ — уморено въздъхна Карим. — Каква опасна жена е тази руска графиня!“ Ако неговите хора не следяха денонощно началника на охрана на затвора, така и нямаше да разберат, че тя също е пристигнала в Тифлис. Или може би щяха да го узнаят, но чак когато ще бъде много късно да се предприеме нещо.

— Сега къде е тя? В къщата на онзи професор?

— Да.

— А генерал Черкасов прибра ли се в жилището си?

— Да, Карим.

— Добре, Това значи, че поне до утре сутринта тя е на сигурно място. Изпрати пред къщата на професора двама души от твоите, за да дебнат там докъм обед. Не вярвам генералът да се завтече още на сутринта на среща с Кити, дори и да е влюбен в нея като хлапак.

Двамата съгледвачи, изпратени от Карим, видяха още от ъгъла задаващия се автомобил, който тъкмо потегляше от дома на професор Пашков. За щастие центърът на Тифлис бе осеян със стари криволичещи улички, по които не можеше да се развива висока скорост, затова пъргавите джигити скоро настигнаха колата. Освен това днес генерал Черкасов беше в радостно, дори романтично настроение, поради което нареди на шофьора да спре пред първия магазин за цветя.

Кити, останала за малко сама в луксозното купе, неспокойно зачупи изстиналите си пръсти. Как да подхване разговор, привидно невинен, около мерките за охрана на затвора? Нали Черкасов веднага щеше да се усъмни в нея? От друга страна обаче тя още не бе срещала мъж, който да не обича да се хвали с постиженията в професията си. Да, радостно си каза тя, такъв беше Пьотр, същият бе и Беръзов, та дори и Аполон! Всички мъже са като деца, макар и отраснали и възмъжали, отчаяно влюбени в своите играчки. Графинята се зае трескаво да обмисля с какво да започне и какво да каже, ако генералът реагира по един или друг начин... Нямаше много време за обмисляне, защото той всеки момент можеше да изскочи от цветарницата с букет в ръка.

Много добре знаеше какво очаква генералът от нея и въпреки отвращението си, въпреки срама, въпреки ненавистта си към всички болшевишки комисари и генерали, тя нито за миг не се поколеба вътрешно — защото животът на Аполон заслужаваше всичко да бъде пожертвано. По-скоро я безпокоеше неизвестността около детайлите — дали Черкасов ще приеме подкуп или вместо това ще я тикне в някоя от килиите си. Припомни си колко ужасяващи истории бе слушала през последните две години. Болшевиките често използваша по-красивите от жените на заловените от тях офицери или богаташи, защото тези нещастници бяха готови на всякакви саможертви, за да откупят свободата на своите съпрузи. Тогава какво още й оставаше, освен да обмисли още веднъж всичките си шансове.

Но докато още размишляваше относно плана си, внезапно рязко се отвори вратата до седалката на шофьора. Една жилеста, мургава ръка се набута вътре, за да сграбчи шофьора за яката и да го изхвърли навън върху паветата. Двама непознати се настаниха на предните седалки и колата веднага потегли с рев. Мъжът до десния прозорец се обърна назад и дрезгаво изръмжа:

— Графиньо, наведете глава, за да не ви познаят след завоя.

Кити ахна и се озърна изплашено.

— Сахин! Нима това си ти? Да не си посмял да ме докоснеш! Точно сега ли реши да се появиш? Когато ме очакваше важен разговор, от който може би ще зависи съдбата на Аполон! — Тя се вкопчи в рамото му и закрещя отчаяно:

— Моля те, обърни колата! Пусни ме да сляза! Трябва да се върна при генерала! Ще го излъжа, че някакви местни крадци са решили да задигнат скъпия автомобил, а мен са ме изхвърлили като непотребна вещ!

— Никъде няма да ходиш! След два дни ще нападнем затвора, за да измъкнем от подземието Ас-Сакр Ас-Сагир.

Изтощена до предела на силите си, Кити се свлече обратно на седалката с подкосени колена, докато безмълвно шептеше „Слава Богу, най-послед да доживея този ден...“

Сълзите отново руннаха по бледото ѝ лице, но този път тя дори не направи опит да ги спре.

Когато я доведоха в скривалището на джигитите, Карим изчака мълчаливо графинята да се посъземе поне малко, за да ѝ изложи плана за нападение. Едва сега, от седмици насам, плаха надежда озари свитото ѝ от мъка сърце. Но по-късно си припомни, че бе оставила бебето си в дома на професора, където скоро можеше да се появи отряд чекисти начело с генерал Черкасов...

Карим веднага се разпореди и хората му преместиха Кубик, заедно с професор Пашков и съпругата му, за по-сигурно, в друга квартира. На Черкасов оставаше само незавидната участ да си блъска главата над загадката дали русокосата красавица е била замесена в плана за дръзката кражба на автомобила му или е жертва на крадците.

Кити много се зарадва, когато Пашков и жена му заявиха в един глас, че златото, което по нейна молба им даде Карим, ще им стигне за прехрана за две години напред. Не беше изключено професорът да не бъде канен повече на нито едно празненство като диригент на местния оркестър до края на живота си или поне докато генерал Черкасов не бъде командирован от началниците си някъде на другия край на Русия.

ГЛАВА 19

На следващия ден, малко преди седем вечерта, когато сенките пропълзяха по смълчания бряг, свитата на княз Александър Кузин спусна котва в усамотеното заливче на около двадесет версти северно от Сочи. Сред храстите на брега тръпнеха в очакване четирима мъже в черни кавказки бурки, скупчени около гаснещия огън. Щом хората от яхтата стигнаха до брега, четиримата се втурнаха да ги посрещнат — трябваше да помогнат като носачи, за да не се бавят много с обемистия и тежък товар. Бащата на Аполон бе пристигнал с хора и боеприпаси, достатъчни за щурмуването дори на солидно укрепена крепост като затвора Метеки в Тифлис.

Преди три дни старият княз Алекс бе получил в Константинопол втората телеграма на Сахин, в която се съобщаваше, че отново се отлага за неопределено време екзекуцията на младия княз Аполон Кузин. Старият княз веднага заповяда да натоварят на яхтата няколко кутии с динамит и четири мини, от онези, които по време на царския режим неговата барутна фабрика доставяше на руската армия срещу германците. Последните две седмици княз Алекс бе изоставил всичко друго и се бе посветил единствено на подготовката на дръзкото нападение. Не жалеше нито пари, нито време, нито усилия. За този замисъл бяха привлечени десетки хора. Нито един от дългогодишните приятели на стария княз — а той не можеше да се оплаче от липса на такива — не отказа да помогне с каквото може за благородната мисия. Сега княз Алекс и съратниците му с нетърпение очакваха по-скоро да се озоват в грузинската столица, за да се сложи най-сетне край на този кошмар.

Князът стигна до брега с малка лодка, тихо спусната от борда на яхтата. Беше облечен с дрехи, каквито носени обитателите на непристъпните кавказки планини — черно наметало, черен кавалерийски брич и меки ботуши. Въпреки възрастта му си личеше офицерската осанка и благородническото му потекло. Независимо от това, че вече приближаваше петдесетте, Алекс Кузин си оставаше

пъргав, стегнат и енергичен. Само посребрялата му коса издаваше възрастта му. Лицето му бе покрито с бронзов загар след месеците, прекарани по игрищата за поло. Но най-важната му отлика беше решителният му поглед и сдържаното му мъжество, които винаги го бяха отличавали от околните.

Той протегна ръка и здраво стисна коравата десница на Карим.

— Как си, Карим, след толкова години прекарани само в битки и походи?

— Чувствам се чудесно, Саша.

— Да, наистина изглеждаш добре. Има ли нови вести от Тифлис?

— Твоят син още е жив, поне така гласи последното донесение от моите съгледвачи от днес следобед.

Едва сега старият княз можеше да въздъхне облекчено.

— Слава тебе, Господи, опази живота му до утрешния ден. На нас повече не ни е нужно. А как е Кити и моят малък внук? — продължи той с по-мек тон.

— Ето я там, с малкия на ръце — обясни му Карим, сърдито смръщил вежди.

За миг в очите на Алекс проблесна изненада, но той веднага се успокои, щом съзря графинята, скрита по-назад в храстите с Кубик. Тя го поздрави сърдечно, а момченцето получи първата целувка от дядо си. Княз Алекс и съпругата му, майката на Аполон, бяха посрещнали с искрена радост новината, че вече имаха внук. Княз Алекс замислено се взря в детското личице — въпреки оскъдната светлина от огъня той сякаш отново виждаше пред себе си своя син Аполон, когато беше на същата невинна възраст, макар че от тогава вече бяха изминали повече от две десетилетия. Най-удивителното беше, че малкият има същата руса коса, същите очи със златисти точки, същата очарователна усмивка.

— Да... толкова много ми напомня за детството на Аполон — тихо прошепна княз Алекс и си припомни доброто старо време, когато той, жена му, детегледачката и съвсем малкия Аполон бяха заминали за Ница в навечерието на хиляда и деветстотната година, за да посрещнат там настъпването на новия век. Уви, тогава никой не допускаше нито за миг какви ужасни години ще последват малко след началото на двадесетия век.

— Можете да се гордеете с него, княз Кузин — тихо промълви Кити. — Кубик по всичко прилича на баща си, а както сега мога да се убедя с очите си, доста прилики е наследил и от дядо си.

Но Алекс я изгледа замислено и се опита да ѝ възрази:

— Е, а пък моите очи ми подсказват, че все по нещо прилича и на майка си...

— Може би, да, има нещо и от мен, но характерът му определено ми напомня характера на Аполон — усмихна се тя. — Отсега си личи, че ще бъде много самостоятелен и твърдоглав, същински бащичко.

Алекс се засмя.

— Та това е частта на всички поколения от князете Кузин. Нямаме представа, скъпа графиньо, колко неприятности са причинявали моите предци на владетели, на крепостни селяни, на военачалници или на земски управители... Всъщност забравих да ти напомня, че сега, след като си вече член на нашето семейство, трябва да ме наричаш просто Саша. Съжалявам, че точно сега не разполагам с повече време да си поговорим, но по-късно ще се възползвам от това. А сега трябва веднага да потегляме към Тифлис.

Той я подхвана под ръка и я поведе към лодката.

— Екипажът на яхтата ще се грижи за теб и за малкия Кубик — обясни ѝ княз Алекс. — Можеш да бъдеш сигурна, че до две денонощия ще се върнем на борда на яхтата заедно с Аполон! — категорично ѝ обеща той.

„При условие, че всички ние не загинем от куршумите на червеноармейци“, мрачно си каза той.

— Моите хора вече са получили заповед да отплават до остров Илори и да ни чакат там. Е, остава само да си пожелаем до скоро виждане.

Княз Алекс се наведе и целуна внука си по челцето.

— Бог да е с вас! — прошепна Кити с трепет и се прекръсти три пъти, защото знаеше, че съдбата на нейния любим ще зависи от безброй случайности...

Княз Алекс и спътниците му стигнаха в Тифлис чак на сутринта. Но още първата среща с излезлия да ги посрещне на уреченото място джигит от отряда на Карим ги попари с ужасяващата вест —

екзекуцията на капитан Аполон Кузин била насрочена за следващия ден! Никой не можеше да си обясни защо болшевиките така внезапно бяха променили плановете си. Може би страхът от ожесточаването на съпротивата на кавказците ги караше да избързат. Или пък се опасяваха някои луди глави да не дръзнат да се опитат да освободят важния пленник. Но каквато и да бе истинската причина, последиците бяха ясни за всички участници — очертаваше се безсънна нощ. Всички мъже от отряда на Карим и от групата на княз Алекс работеха усърдно, без да щадят сили, за да бъде всичко готово според плана на княза до разсъмване. Динамитът и мините бяха укрити в тесните улички около тежките порти на затвора, през които се очакваше охраната да изведе Аполон, преди да го подкара към централния площад на Тифлис, където още от вчера местни дърводелци бяха издигнали бесилката.

Княз Алекс нареди да му доведат Саид бей — турски търговец, негов приятел от много години, който сега търгуваше с болшевиките така успешно, както го бе вършил преди войната с представителите на местната аристокрация, Този турчин притежаваше разкошна къща точно на същия площад и от нейните балкони се откриваше широка гледка към бесилката и дървения подиум под нея.

Един час преди разсъмване всичко беше готово. Мъжете от отряда на Карим си почиваха за последен път, преди да започне стрелбата. Княз Алекс и Саид бей се бяха настанили на дивана в приемната на търговеца на горния етаж. На масичката пред тях слугите на Саид бей бяха поднесли бадеми, небетшекер, кафе и коняк.

— Боже мой, Саид, кога минаха толкова много години? — въздъхна княз Алекс и поднесе чашката към устните си, за да отпие от великолепния арменски коняк. — Но сега няма време да се връщаме към миналото. Ако бяхме закъснели само с още един час, щяхме да се провалим. Защо, според теб, те са насрочили екзекуцията точно за днес?

Доста едрият Саид бей неспокойно се намести на дивана и мрачно изсумтя:

— Ако може да се вярва на слуховете, цялата работа е свързана с внезапното увлечение на върховния комисар на грузинската ЧеКа по онази изключителна развратница от Крим, по-точно от Ялта. Става дума за Лола, твоята някогашна изгора. Но нищо повече не зная за тази пикантна история, освен това, че комисарят така бил хлътнал по нея,

че само седмица след завръщането си в Тифлис — измислил някакъв предлог, за да отпътува отново за Ялта. А пък сега в Тифлис е останал да командва неговият заместник, който е с много зъл и проклет характер.

— Боже мой, как е възможно това! — ядно процеди княз Алекс. — Аз лично я помолих този път да бъде особено старателна в обслужването на клиента, за да задържи за по-дълго този проклет комисар в Ялта, но тя май наистина се е престарала и е надминала себе си...

Саид бей изгледа със скрита завист отколешния си приятел. За разлика от турския търговец, княз Алекс бе успял да запази стройната си фигура — може би защото се увличаше по спорта, докато Саид бей се бе превърнал в пристрастен чревоугодник. Мислено търговецът се закани още от следващия ден да ограничи поне сладкишите — нищо не действа по-отрезняващо от внезапната среща с някой от връстниците ти, с когото сте били разделени много години.

— Ех, ти, Саша — припомни му Саид бей с лукава усмивка, — май си забравил как на времето беше полудял по същата тази Лола, а? Мога да те уверя, че тя още те обича и че никога няма да те забрави, ако ще да изтекат още толкова години! Разбира се, Лола прекрасно знае, че откакто ти се ожени, вече не поглеждаш други жени... Никой, дори и Аллах не може да проумее какво си мислят жените. Може би се е престарала при изпълнението на молбата ти именно защото си оставаш недостъпен за нея. А пък ние двамата с теб се познаваме толкова отдавна, че хич не върви сега да се правиш на невинна овчица пред мен!

Княз Алекс го изгледа замислено над ръба на чашката с коняк. Наистина нямаше право да заблуждава стария си приятел. Преди години Алекс бе успял да завърти главите на доста жени, така че сега никак не му беше трудно да се досети какви чувства вълнуват Лола. Въпреки че годините му бяха напреднали, той все още будеше интерес у жените. Но след женитбата си с майката на Аполон бе заявил, че най-после е намерил жената на своите мечти и че прекратява с любовните авантюри, за всеобщо разочарование на сучаещите дами от светските кръгове.

— Не се съмнявам, че намеренията на Лола са били искрени и че е искала да ми помогне, но...

— Именно! Същото ти го казах и аз преди малко, макар и със свои думи — прекъсна го Саид бей и се захили лукаво.

— ...но не можеш да ме подозираш, че още съм влюбен в Лола, защото...

— ...защото вече си много стар за тези работи? — отново го прекъсна Саид бей и го изгледа насмешливо.

— Много добре знаеш, че обичам само жена си! Е, това не означава, че съм сляп за женската красота... Но стига сме говорили за младежките ни лудории — въздъхна княз Алекс, — Сега имаме друга, много по-важна грижа. Това неочаквано заминаване на върховния комисар от Тифлис беше причината моите хора да работят до изнемогване тази нощ. За щастие, вече всичко е готово и сега ни остава само да дочакаме изгрева. Ако усилията ни се увенчаят с успех, няма да пропусна да възнаградя още по-щедро Лола за старанието ѝ. Именно заради нея животът на моя син бе удължен с цели десет дни, така че тя вече си е заслужила наградата.

— Лично ли ще ѝ поднесеш наградата, Алекс? — предизвикателно го изгледа Саид бей.

— За Бога, ти наистина си непоправим! Сега не мога да мисля за нищо друго освен за зарядите с динамит! Винаги, при всяко залагане на взрив, съществува опасност нещо да се обърка, при това в последния момент, когато е много късно за промени в плана. Ах, да, що се касае до Лола, можеш да бъдеш спокоен. Няма да ѝ поднеса лично наградата. Но защо ли си губя времето да ти обяснявам нещо, което ти сам много добре знаеш.

Интонацията на княз Алекс припомни на Саид бей за отдавна отминалите години, доста преди войната, когато те двамата гуляеха по цели нощи в Ялта, в компанията на Лола и нейните приятелки. Непрекъснато се караха, защото бутилките по масата пречеха на играчите на покер. Само от време на време някой от мъжете напускаше масата, покрита с изпоцапано зелено сукно, за да се качи на горния етаж с някое от момичетата — единствено княз Алекс бе способен да остане край масата за покер чак до сутринта, при това без никакви признаци на умора или отегчение.

— Изглежда никак не си се променил, Саша, въпреки че изтекоха толкова години от тогава — завистливо промърмори Саид бей и се замисли за своя живот, пропилян в трупане на пари и в безсмислено

харчене на същите тези пари. — Май че жена ти все още ти е обсебила ума, дори и сега, след почти тридесет години?

— Съпругата ми олицетворява всичко, което някога съм мечтал да намеря у една жена — тихо отвърна княз Алекс.

След половин час мъжете от отряда на Карим и от групата на княз Алекс се раздвижиха. От скриновете в къщата на Саид бей измъкнаха униформи на войници от Червената армия — турският търговец имаше познати дори и в складовете, от които се снабдяваха червеноармейски полкове. С помощта на тези униформи те се надяваха да се присъединят незабелязано към екскурта, с който щеше да бъде изведен от затвора княз Аполон Кузин. А част от джигитите на Карим и Сахин, също в червеноармейски униформи, подмениха охраняващия взвод, който трябваше да съпровожда с армейски камион осъдения на смърт арестант до лобното му място — площад „Ереван“ в центъра на Тифлис.

Аполон още спеше в килията си, с окървавена глава, отпусната безпомощно върху голата му ръка, когато металната врата рязко изскърца. Вътре нахлуха трима от надзирателите и му оставиха нови дрехи.

— Не може да те обесим с тези дрипи! — грубо се изхили най-ниският от тримата.

Но злобните думи на надзирателя едва достигнаха до съзнанието му. Трябваше да изтече още почти половин час и тримата тъмничари отново да се появят на вратата, за да осъзнае Аполон, че днес наистина му бе съдено да умре.

Защо съдбата бе толкова жестока и бездушна към него, който толкова обичаше живота? Искаше му се, преди да издъхне, поне веднъж, за последен път да види Кити, да погали косичката на сина си. Но вече нямаше смисъл да се самоизмъчва с тези мрачни мисли... Вече го водеха през лабиринта от мръсни коридори, а после и по стръмните стълби, водещи нагоре, към главния портал на някогашната царска крепост, превърната в непристъпен затвор. Оставаше му поне скромната утеха, че пак ще види слънцето, синьото небе, ще усети

повея на вятъра, макар и за последно. Жалко само, че съдбата не бе пожелала той да загине от куршум, в разгара на някое сражение.

И все пак една частица от разума му, скрита някъде дълбоко в мозъка му, продължаваше неуморно да крои безумни планове за бягство. Струваше си да рискува, защото вече нямаше какво да губи. Опита се да пораздвижи крайниците, от седмици сковани от обездвижването, на което бе подлаган във влажната килия. Трябваше да събере последните остатъци от волята си. Нарочно забави крачка, за да спечели поне няколко минути. Никак не му да трудно да изглежда изнемощял, защото това бе съвсем близо до истината.

Обикалянето из затворническите коридори му се стори безкрайно. Никога не бе предполагал, че сградата е толкова голяма, с толкова сложно вътрешно разпределение. С всяка крачка Аполон усещаше как изтощението изсмуква силите му. Беше невероятно отслабнал и поради това сега изглеждаше по-висок. Косата му бе сплъстена на мръсни кичури на тила му. Не му бяха разрешили да се изкъпе нито веднъж след арестуването му. Бузите му бяха хлътнали, погледът му — трескав, а пръстите на ръцете му трепереха от безсилие и изтощение. Много усилия му струваше да продължи да върви, без да се прегърбва, без да залита и да се олюлява.

Опита се да събере последните си сили, за да измине разстоянието без чужда помощ.

В дъното на дългия мрачен коридор просветна светла ивица покрай очертанятията на сивата метална врата. „*Нима днес за последен път ще видя слънцето?*“, ужасено си помисли младият княз, като продължаваше да се тътри напред. От това кошмарно прозрение, въпреки нечовешкото изтощение, изсмукало силите му, нещо в него изведнъж се пробуди и в гърдите му се надигна вълна от безсилен гняв.

Когато най-после го изведоха в тесния, мрачен затворнически двор, той примижа от ярката светлина и залитна, но най-близкия войник от охраната го подпря. С помощта на инстинкта си за самосъхранение и на находчивостта на удавника, готов да се улови дори за сламката, Аполон реши да използва този нищожен шанс. Все пак не беше забравил напълно правилата на военната хитрост, усвоявани години, прекарани в сражения, походи и засади.

Точно когато войникът го вдигаше от паважа, за част от секундата пръстите на Аполон ловко измъкнаха пистолета от кобура на нищо неподозиращия и неопитен войник. Първият изстрел отекна дори преди да измъкне докрай пистолета от кобура. Веднага се завъртя като звяр, уловен в капан, стреляйки във всички посоки. Войникът рухна на паветата от дясната му страна. Всеки куршум е смъртоносен от два метра, когато улучи нечия глава. Аполон се хвърли към чекиста зад войниците, но онзи побягна тъй бързо, че изчезна от погледа на Аполон дори още преди той да успее да го вземе на прицел. Но в следващата секунда Аполон се стовари безпомощен върху паважа, ударен в гръб с приклада на часовоя до портала на затвора.

За няколко секунди пред очите му така притъмня, че всичко наоколо изчезна.

— Елате всички, за да ми помогнете да вържем този мръсник! — изкрещя чекистът, страховито надничайки иззад ъгъла. Заповедта си той отпрати към войниците, чакащи в камиона, който преди малко се бе появил отвън на портала. — Още е живо това куче, но скоро ще му видим сметката!

Досега войниците от камиона не смееха да се намесят, защото арестуваният бе конвоиран от двама войници и от чекиста на две крачки зад тях. Но сега, след като двамата войници вече бяха повалени от Аполон, а чекистът още се криеше зад ъгъла, войниците внезапно вдигнаха винтовките си и насочиха дулата им право в гърдите на чекиста. Ако беше насочил пистолета си към падналия на паветата Аполон, те щяха да го разстрелят на мига.

В отговор на заповедта на чекиста, двама войника скочиха от камиона, поеха Аполон под мишниците и го вдигнаха. Понесоха го заднешком и го метнаха в каросерията на камиона, после се върнаха, за да грабнат и телата на двамата убити войници от охраната.

Чекистът кимна сухо и се приближи към камиона, за да провери съпровождащия взвод, който трябваше да отведе Аполон до бесилката.

— Къде е Георгий? — изкрещя той. — Нали той трябваше да е дежурен днес?

Отвърна му един плътен глас с подчертано кавказко произношение:

— На Георгий внезапно му прилоша.

На проснатия на пода Аполон, макар че още му се виеше свят, този грубоват глас му се стори много познат и по-сладък дори от ангелски хор, внезапно зазвучал от небесата. Но му струваше много усилия дори само да извърне глава в посоката, от която идваше този глас.

Едва успя да помръдне устни, докато се опитваше да фокусира погледа си и да разпознае лицата на войниците в камиона. Най-последно попадна на намръщаното лице на верния Карим.

— Остани тук! Чакай ме, без никъде да мърдаш! — нареди му чекистът. — Трябва веднага да съобщя за смъртта на онези двамата глупаци от охраната. — След което се обърна и се затича назад.

— Слушам, Ваша светлост — подигравателно промърмори Карим, но веднага вдигна маузера си и още с първия изстрел го улучи между плещите.

В това време Сахин вече заповядваше на шофьора в кабината да подкара камиона. Онзи така яростно натисна педала за газта, че камионът се понесе напред дори преди тялото на простреляния чекист да е пльоснало върху паважа в двора на затвора.

— Господи! — не повярва на очите си Аполон. — А пък аз напълно се бях отчаял и си мислех, че сте ме забравили. Но друг път не бива да се изправяш толкова близо до мен. Като нищо щях да ти пусна един куршум между очите... Защо се забавихте толкова?

— Защото трябваше да изчакаме Саша — обясни му Карим.

— Папа?! Нима той е тук!

— А ти кой мислиш, че е шофьорът зад волана?

Аполон се отпусна уморено на пода и въздъхна облекчено, макар още да не смееше да повярва, че животът за него започва отново.

Секунди след като камионът изскочи от затворническия двор и пое с бясна скорост към предградията на Тифлис, първи експлодираха двата заряда под наветата на улица „Красилная“. Нито една къща наоколо не остана със здрави прозорци. След десетина остри завоя камионът продължи по „Бебутовская“, после по „Гановская“ и от там към гаража в двора на Саид бей, само на петстотин метра от площад „Ереван“, където палачите, събрани около бесилката, още очакваха да доведат Аполон от затвор Метеки.

Нямаше чекист в Тифлис, който да може да забрави този бурен ден поне през следващите десет години. Градът буквално беше претъпкан с чекисти и войници, с офицери и комисари, повикани спешно по телеграфа от всички съседни селища и гарнизони. А в същото това време, докато населението на града тръпнеше от ужас, докато навън всяка нощ се раздаваха изстрели без съд и присъда, докато задъханите чекисти претърсваха всяка къщурка, мъжете от отряда на Карим и от групата на княз Алекс се забавляваха, скрити в харема на Саид бей. Наистина на сутринта войниците потропаха и на неговата врата, но дори и чекистите, криещи се както винаги зад гърбовете на войничетата, не посмяха да престъпят прага на домакина. Дори и те знаеха, че за един мюсюлманин няма по-голяма обида от това да бъдат нарушени неприкосновените граници на харема му.

Саид бей изпрати войниците и чекистите обратно до външната порта.

— Претърсването не им отне много време — обясни той на гостите си, които го очакваха, изтегнати по диваните в харема. — Май ще трябва да прием за здравето на техния Ленин, който още не се е досетил да поиска експроприация на харемите. Че то в тази страна комай не остана нищо друго за ограбване!

— А за какво гледаха, докато претърсваха другите помещения? — поинтересува се княз Алекс

— Забелязах, че никак не бяха весели — лукаво се подсмихна Саид бей. — Да не би от затвора Метеки да е избягал някой опасен престъпник?

— Нали знаеш, че това се случва само по веднъж на сто години? — промърмори Аполон и се надигна от копринените възглавници.

— Така ли? — учуди се Саид бей. — Е, тогава излиза, че имаме прекрасен повод да вдигнем наздравица.

Турският търговец плесна с ръце, нареди на прислугата да донесе още бутилки и след броени минути заповедта му бе изпълнена. Пъргавите прислужници първо поднесоха шампанското, а след това се появиха и танцьорките. Денят продължи все така приятно за всички присъстващи.

Аполон хапна доста, но пи умерено, на жените почти не обърна внимание, но затова пък спа непробудно почти цяло денонощие. Най-много му помогна да се освежи банята на Саид бей, снабдена с всички

ориенталски удобства както и чистите дрехи, за което от седмици бе копнял. Но трябваше да изтекат още доста дни, преди да се възстанови напълно след преживените ужаси в подземията на затвора Метеки.

На другия ден Аполон благодари сърдечно на двамата си незаменими телохранители и побратими. А през нощта двамата князе Кузин се приготвиха за последното пътуване. Чак към два през нощта от гаража на Саид бей тихо се измъкна неговият луксозен автомобил, с личният шофьор на Саид бей зад волана. Отзад бяха княз Алекс и синът му. След няколко предпазливи завоя колата се понесе към тихия залив, скрит между крайбрежните храсти на около сто и петдесет километра от Тифлис.

Аполон вече изглеждаше малко по-добре и по-спокоен, ала щом приближиха брега, нещо започна да го притеснява. Не спираше да се взира през прозореца на колата, въпреки че наоколо всичко тънеше в непрогледен мрак.

— Не се притеснявай. Сега е толкова късно, че тя сигурно спи...
— обади се княз Алекс, защото никак не му беше трудно да се досети какви желаниа в момента измъчват сърцето на сина му.

— Да, зная, но...

— Но не знаеш че съвсем сама е слязла от планините чак до Тифлис, рискувайки живота си, с твърдото намерение да се опита да ти помогне по някакъв начин. Знаеше ли това?

— Да, но го научих съвсем наскоро. Сахин ми разказа за нейните подвизи.

— Толкова храбра жена не бях срещал досега.

— О, ти още нищо не знаеш за опасния ѝ характер! — възкликна Аполон.

Княз Алекс се разсмя от сърце.

— А пък малкият Кубик ти е одрал кожата!

Аполон се извърна от прозореца.

— Не мога да ти обясня, папа, колко съм щастлив, че с Кити имаме такъв прекрасен син!

— Напълно те разбирам. Ако ти бе родила чуждо дете, щеше ли да го обичаш толкова всеотдайно?

— А пък аз все си повтарям, че не е редно един мъж толкова да се вживява около тези проблеми, но излиза, че съм се опитвал да се самозалъгвам.

— Да, ти много си изпатил, но не може да се каже, че и на нея ѝ е било лесно... — въздъхна старият княз.

— Именно затова не искам тя да страда.

— Ако ти и Кити съумеете да преживеете оставащите ви години така спокойно и щастливо, както успяхме ние двамата с майка ти, повече няма какво да желаяш, синко.

— Да, това пожелание е много добро. Благодаря, папа — тихо промълви Аполон и отново се обърна към прозореца на автомобила. Погледът му се впери в мрака навън.

Изведнъж младият мъж се сепна. Стори му се, че бе съзрял някаква неясна, далечна светлинна в мрака. Нима идваше от борда на „Южна звезда“, където го очакваха Кити и Кубик — най-скъпите на сърцето му същества, които доскоро не се надяваше повече да зърне...

— Между другото, погрижих се да натоварят на борда на „Южна звезда“ още една твоя любима. Досещаш ли се за името ѝ?

— Леда! Но как успя да я доведеш чак до тук?

— Не съм я довел аз, а Сахин. Успял е да я измъкне от Шура.

— Никога дори не ми се бе присънвало такава щастие! — Лицето на Аполон засия от щастие. — Готов съм да се обзаложа, че никой в Шура не е успял да се задържи на седлото ѝ.

— Да, така се говори, но въпреки това комисарят на гарнизона в Шура не искал да се раздели с Леда. Сега в цял Кавказ може би са останали само една дузина кобили от великолепната кабардинска порода, затова ще бъде престъпление, ако я подарим на болшевиките!

— Но нещо не разбирам, папа... Ти си наредил на Сахин и останалите джигити от Дарго да доведат Леда чак тук, в Потти. Нима още от самото начало си бил напълно убеден, че ще успееш да ме измъкнеш от затвора в Тифлис?

— Да, разбира се.

— Откъде черпиш тази увереност?

— Не е увереност, а решимост. Бях длъжен на всяка цена, независимо от жертвите и усилията, да те измъкна от болшевишкия плен. Готов бях дори да пожертвам своя живот, за да спася твоя. И не само аз бях решен на такава саможертва, синко.

— Благодаря ти — прошепна Аполон. — За всичко, което направи за мен, съм ти толкова благодарен, че не зная как да го изкажа с думи... И за Леда искам да ти благодаря. Толкова много сме

преживели заедно... Неведнъж ме е спасявала от гибел, като ме е измъквала с бясно препускане от най-ожесточените сражения по всички фронтове.

Когато Аполон се появи на прага, Кити приспиваше Кубик в каютата, запазена на яхтата за нея от княз Алекс. Детето се бе сепнало от някакъв шум, може би от автомобила на брега, и се бе разплакало. През цялата нощ Кубик се мяташе неспокойно върху тясната койка, като че ли усещаше напрежението, опъващо нервите на майка му.

Но най-много я изненада видът му — Аполон съвсем не приличаше на изнемощял смъртник, както наричаха осъдените на разстрел или обесване. Ала забеляза промените по лицето и тялото му веднага, щом впи невярващия си поглед в него — под очите му още си личаха тъмните сенки, а освен това беше толкова отслабнал, че смаяната графиня се изплаши да не би да се строполи в краката ѝ. Да, ето че ръцете му, коленете му, дори раменете му се разтресоха неудържимо, очите му плувнаха в сълзи, готови да бликнат още в следващия миг. В нея вече нямаше капка съмнение, че е бил жестоко измъчван. Той дори се олюля, докато пристъпваше несигурно към нея. Но нали беше жив! Жив и оцелял и отново бяха заедно! Този път завинаги!

— Добър вечер, скъпа моя — започна той така естествено, сякаш не се връщаше от преддверието на Ада, а от някое по-продължително скитане из планините с ловджийската си пушка и хрътките, позакъснял заради уморителното преследване на дивите кози или елените из околните клисури.

Неуверена усмивка се плъзна по устните му, прехапани до болка допреди секунда. Същата безкрайно любима усмивка, но някак променена, по-вгълбена, по-изстрадана.

— Моля те, кажи поне една дума, Кити, скъпа моя Кити... Говори ми за Кубик! Променил ли се е малкият, откакто не съм го виждал... Научи ли някакви нови номера? Нямам думи, с които да ти опиша колко съм си мислил за вас двамата през всичките тези дни и нощи. Особено през нощите...

Едва не се задави от вълната на щастие, на облекчение, на безумна радост. Само преглътна с мъка и очите ѝ веднага се замъглиха

от напиралите сълзи. Виждаше ѝ се като привидение, изскочило от сънищата ѝ. Дори се изплаши, че сърцето ѝ няма да понесе толкова щастие и ще се пръсне точно когато любимият ѝ мъж най-после се е завърнал при нея и при техния първороден син.

— Всеки ден му показвах всички твои снимки — зашепна тя немощно, неспособна да стане от койката, защото коленете ѝ се бяха подкосили от вълнение. Устните ѝ трепереха и едва успя да довърши: — Искан да те запомни такъв, какъвто те виждах аз в сънищата си, в бляновете си, защото не знаех дали синът ни ще те види някога... А той неизменно се усмихваше, щом му показвах фотографиите.

Сърцето ѝ замря, когато той коленичи пред нея, отпусна глава в ръцете ѝ, без да промълви нито дума. В този миг нито тя, нито той можеха да кажат нещо повече. Разплаканият княз протегна ръка и погали сина си по косата. После го взе от скута на Кити и го понесе към детското креватче, което съобразителният Сахин беше домъкнал отнякъде.

— Щом се разсъмне и малкият се пробуди, искам да го видя как се смее. Толкова е пораснал, откакто не съм го виждал... — Обърна се към нея, пристъпи нетърпеливо, пак коленичи и я притисна до гърдите си. — Боже мой, колко ми липсваше, не мога да ти го опиша. Не ми стигат думите, за да ти разкажа всички мъки, които съм изтърпял...

Напрегна сили, въпреки изтощението си, за да я притисне така здраво към себе си, че никога и никой вече да не може да ги раздели. Тя не можеше да удържа повече сълзите си. Сред тях, сред неговите сълзи, примесени с нейните, се сляха устните им, солени, горещи, тръпнещи, търсеци, невярващи. Още им се струваше, че е някакво чудо... или просто сън... или бленувано видение. Но възможно ли бе да сънуват един и същ сън, в един и същ миг? Нито Аполон, нито Кити знаеше отговора. Знаеха само, че времето сякаш бе спряло за тях двамата, докато ръцете им потръпваха, вплетени една в друга.

Най-после, щом се опомни, Кити погали предпазливо пресните му белези, редом с по-старите, останали за спомен от предишните битки.

— Всемогъщи Боже, не мога да повярвам на очите си... Колко много си страдал! Трябва да е било ужасно!

— Моля те, стига, скъпа, не плачи... Не плачи! Нали се върнах жив! Това е най-важното — задъхано шепнесе той, притиснал лице

към косите ѝ, за да не ѝ позволи още да оглежда раните му. Знаеше, че няма къде да се скрие от нея, но поне му се искаше да отложи този тягостен оглед. Внезапно гърлото му се скова. Отдръпна се от нея, погледна я в очите и скръбно промълви: — А толкова много никога няма да се завърнат...

Но в следващия миг тръсна глава и рязко се надигна. Отново се пробуди в него жаждата за живот, която винаги му бе вдъхвала неподозирани сили, която го крепеше дори и в най-мрачните мигове. Може би защото най-после отново бе сред хората, които бяха най-скъпи на сърцето му...

— Папа ми спомена, че сама си потеглила към Тифлис? Как успя да се изплъзнеш от джигитите на Искендер хан? Ах, ти, немирнице! Нима си чакала мъжът ти да замине за някъде за ден-два и ти веднага да хукнеш по пътищата? Забрави ли, че участието на всяка жена е да си седи у дома, край децата и огнището!

— Наистина ли искаш такава жена? — изгледа го предизвикателно тя.

— Ами... и аз вече не зная какво искам... — промърмори Аполон, вдигна ръката ѝ и целуна дланта.

— Нали знаеш, че когато поискам, мога да бъда много послушна съпруга — продължи тя.

— Да, зная, зная. Но искам още сега да ми го докажеш! — задъхано прошепна той и ръцете му се плъзнаха около кръста ѝ.

Аполон пое по тесния коридор, водещ към кабината на щурмана.

— Повикайте капитана на яхтата! Искам да бъде свидетел на церемонията! Ще се ожения за нея още сега, на борда!

— Да не си полудял? — дръпна го за ръкава Кити, която бе изтичала по петите му. — Това е невъзможно!

— За моя баща няма нищо невъзможно! Върни се в леглото! Ах, да, щях да забравя! Позволи ми пръв да те поздравя за развода ти! Не успях да ти спомена, че още преди три седмици всички формалности най-после бяха уредени...

— Мили Боже! Какво говориш?

— Изпратих телеграма до баща ми в Париж още щом потеглих от Батуми към планините. В нея го молах да намери Пьотр в Париж и да задвижи процедурата по вашия развод. Искаше ми се да се оженим, преди Кубик да се роди, но папа ми отговори, че въпреки отчаяните му

усилия не успял да намери Пьотр. Все пак го открил, но едва преди месец. Той, Суата и двете им деца се забавили в Баку, а после изгубили няколко седмици, докато прекосят Иран и Турция, за да отплават с парахода от Константинопол за Марсилия.

Кити учудено повдигна вежди.

— Коя е тази Суата? И за какви деца ми говориш?

— Това е второто му семейство. Имал е метреса в Баку, и то от доста години. Тя му е родила син и дъщеря. Не смеех досега да ти го кажа, но вече не мога повече да мълча! Да знаеш как съм треперил, когато се опитвах да ти обясня защо Пьотр не те потърси в имението. Помниш ли, че тогава ти казах нещо съвсем несвързано, в смисъл, че на Пьотр спешно му се е наложило да замине на изток?

— Имал е друго семейство! Господи, как е възможна такава мерзост? Аполон, да не би да бълнуваш?! След онези мъчения в затвора, скъпи мой, може би главата ти не е наред?

— Съжалявам, че трябваше тъкмо от мен да го научиш — смутено прошепна Аполон и сведе глава. — Какво ти е? Кити! Какво ти стана? Моля те, погледни ме! Не плачи, мила моя, моля те, от цялото си сърце те моля, само не плачи! Почакай, има още! Папа ми спомена, че Пьотр страдал от жестоки угризения, загдето се е отнесъл така безсърдечно с теб...

Кити вдигна насълзеното си лице и плахо го погали по белега на слепоочието.

— Ех, джигит мой безстрашен! Защо ли съм толкова глупава, че плача за миналото! Та ако не е била онази Суата, нима щях да те срещна? Може би дори би трябвало да съм й благодарна, че е прибрала Пьотр при себе си и така ме е отървала от него!

— Прекрасно! Тъкмо това жадувах да чуя! — извика Аполон, готов от радост да направи за нея в този миг всичко, което пожелае. — Тогава да не губим време! Веднага трябва да се оженим! Толкова дълго съм чакал този миг, че вече нямам капка търпение! Ако пък непременно държиш на церемониите, нищо не ни пречи да организираме истинска сватба пред олтара в параклиса в имението на баща ми в Шамбор.

— Ще се венчаем? — ахна графинята. — И аз повече няма да съм графиня Радишевска, защото ще трябва да приема името княгиня Кузина?

— Разбира се, скъпа. Нима си очаквала нещо друго?

— О, Боже мой... Не зная, просто не зная какво става с мен! Главата ми ще се пръсне... Всичко стана така набързо, че още не мога да се осъзная! Моля те, повтори ми го пак: ние с теб, ти и аз, ще се венчаем в църква, ще си разменим брачни клетви пред Господа и пред хората?

— Странно ли ти се струва това? — Аполон веднага я прегърна, защото разбра, че тя все още не може да го осъзнае. — Аз те обичам, скъпа моя ненагледна и то повече от всичко на света! Ти си майката на моя първородни син.

Кити захлупи лице в шепите си.

— О, затова ли било всичко...

— Не, не. Мили Боже, пак ли се разплака? Стига, Кити, не ми късай сърцето! По дяволите! — сърдито извика той. — Слушай ме сега, много внимателно, и спри поне за миг тези сълзи! Ще се оженим, дори и ако ще трябва насила да те завлека пред свещеника! Боже мили, никога не съм си помислял дори, че и за това ще спорим! И то със сълзи на очи!

— Да, ти друго явно не можеш да измислиш, освен да ме грабнеш през кръста и да...

— Да, да, точно така!

Ала въпреки гневно свитите му вежди, на устните му заигра неговата неустоима усмивка, за която тя бе готова дори душата си на Дявола да продаде. Той отново бе нейният Аполон, такъв, какъвто го помнеше от първата им нощ, през онзи декември, в нейното имение...

— О, това наистина е невероятно! Истински сън! — прошепна Кити, готова да литне от щастие.

— Знаеш ли, скъпа, може би това е всъщност любовта — замечтано прошепна князът, заровил лице в косите ѝ. — Да, да не забравя най-важното! Да знаеш, бъдеща моя съпруго, че възнамерявам да се отнасям към съпружеските си задължения изключително сериозно!

Двамата се разсмяха тъй силно, че веднага откъм машинното изскочиха огнярят и помощникът му, с почернели лица и изцъклени погледи.

ЕПИЛОГ

Въпреки че светът продължи да се раздира от кървави конфликти, заплащани с цената на живота на хиляди човешки същества, Аполон, Кити и малкият Кубик, заедно с новородените му братче и сестриче, живееха щастливо в огромното имение на князете Кузин в сърцето на Франция. Само понякога си позволяваха да посещават Париж, за да се полюбуват на шумните булеварди и на останалите забележителности на френската столица.

Кити наистина започна да се занимава с агрономство, по-скоро с градинарство — имението разполагаше с предостатъчно обработваема площ за нейните експерименти, което обаче не ѝ пречеше да бъде обожавана съпруга и майка и същевременно най-добрата приятелка на Аполон.

А той се посвети на играта на поло със същата всепоглъщаща страст, с която преди време се хвърляше в най-опасните сражения, макар че успяваше да отдели време за деловите си интереси, за грижите около петчленното си семейство и за своята любима съпруга.

Двамата родители следяха израстването на децата си, но без да прекаляват с наемането на детегледачки и гувернантки. Аполон се научи да се справя с всякакви проблеми, неизбежни при отглеждането им, като постепенно постигна същото съвършенство, с което въртеше ханджара и маузера в годините на Гражданската война.

За съжаление Леда неумолимо остаряваше, но Аполон я извеждаше на езда всеки път, когато преценеше, че това е разумно. Разбира се, вече не може да я пришпорва в бесен галоп както някога, но и сега разходките с нея много му помагаха да си отпочива и да забравя всекидневните грижи. Никога нямаше да се върнат онези бурни времена, изобилстващи с дръзки походи и рисковано надпрепускване, когато трябваше да се спасяват от куршумите и сабите на врага, но пък нищо не можеше да заличи спомените за техните славни подвизи.

Понякога Аполон получаваше съобщения от организациите на руските емигранти в Париж. Тези събития непременно помрачаваха настроението му и той пристигаше в столицата за два или три дни. Стараеше се да не занимава Кити с този проблем, защото знаеше, че тя няма да одобри желанието му да помага на Бялата емиграция. Но той не подозираше, че тя знае за тази страна от живота му много повече, отколкото Аполон предполагаше, защото също имаше доста познати сред руснаците, намерили убежище в Париж. От Съветска Русия идваха все по-мрачни вести, които никак не я радваха, най-вече защото знаеше, че те непременно ще повлияят на Аполон — Кити прекрасно знаеше, че той продължаваше, макар и тайно от нея, да се измъчва, защото по волята на съдбата се оказа изолиран от събитията в изтерзаната му родина.

Разбира се, Аполон не пропускаше да подпомага емигрантските движения с пари, със съвети и въобще с всичко, което бе по силите му, но обичаше Кити толкова много и всеотдайно, а и децата му бяха още много малки, че отказваше всички предложения за нелегално проникване в Русия. Или поне бе решил да изчака с авантюрите, докато потомството му не поотрасне.

Издание:

ИК „БАРД“, 2000

Оформление на корицата: Петър Христов, „Megachrom“

ISBN 954-585-077-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.